

Kiếp Duyên

Contents

Kiếp Duyên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	53
19. Chương 19	57
20. Chương 20	61
21. Chương 21	65
22. Chương 22	68
23. Chương 23	72
24. Chương 24	76
25. Chương 25	79
26. Chương 26	83
27. Chương 27	87
28. Chương 28	90
29. Chương 29	93
30. Chương 30	96
31. Chương 31	99
32. Chương 32	102
33. Chương 33	106
34. Chương 34	109
35. Chương 35	113
36. Chương 36	117
37. Chương 37	121
38. Chương 38	125
39. Chương 39	129
40. Chương 40	133
41. Chương 41	135

42. Chương 42	139
43. Chương 43	144
44. Chương 44	147
45. Chương 45	150
46. Chương 46	155
47. Chương 47	157
48. Chương 48	162
49. Chương 49	165
50. Chương 50	170
51. Chương 51	173
52. Chương 52	177
53. Chương 53	182
54. Chương 54	190

Kiếp Duyên

Giới thiệu

Lưu Thiên Tứ luôn thực hiện việc cướp bóc của mình nhưng lại một chỗ là hấn chỉ cướp đúng một người. Đây tặng cha, C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiiep-duyen>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Trên ngã tư đường thật rất náo nhiệt, đám đông qua lại nhộn nhịp, các loại thanh âm theo bốn phía truyền ra. Nhưng tiệm châu báu nổi danh nhất Bán Nguyệt trấn ở bên đường lúc này lại dị thường im lặng, thậm chí im lặng có chút quỷ dị.

Lý Giang hai mắt mở lớn nhìn một cái bé trước mặt hấn, mà nói một cách chuẩn xác là nhìn bàn tay nhỏ bé đang rướn người lên lấy cái gì đó – một con thấu bạch sáng ngọc kỳ lân. Tay Lý Giang khẽ run hơi dịch thân đi về phía trước, còn chưa kịp đụng tới ngọc kỳ lân kia, bàn tay trắng nõn nhỏ bé liền rút trở về, chủ nhân của cái tay nhỏ đó trừng đôi mắt thật to đen lay láy nhìn Lý Giang, như muốn nói cho hấn biết ngọc kỳ lân kia là của hấn.

“Vị tiểu công tử này, ngọc kỳ lân này ta đã mua rồi...” Lý Giang bắt tay về phía trước lại duỗi thân ra, nhưng bàn tay nhỏ bé kia càng nhanh hơn, thân hình nhỏ bé cũng lui về sau hai bước, trên mặt hấn hử cầm lấy ngọc kỳ lân. Lý Giang nhìn qua thái độ của đứa bé phía sau, ánh mắt khẩn cầu bọn họ khuyên bảo tiểu chủ tử của mình, làm cho hấn đem kỳ lân trả về, thế nhưng những người đó lại không rên một tiếng nhìn tiểu chủ tử của bọn họ đem kỳ lân bỏ vào hà bao trên cổ mình.

“Vị tiểu công tử này, kỳ lân là do lâu chủ của Bán Nguyệt lâu đã sớm chọn rồi, người xem nơi này còn có rất nhiều mặt hàng ngọc kiện khác, người đem kỳ lân kia trả lại cho Lý quán gia, tiểu nhân sẽ giúp ...ngài chọn món khác tốt hơn, thế nào?” Chương quây sát sát mồ hôi lạnh, ăn nói khép nép với tiểu gia khỏa đột nhiên xông tới, rồi trên tay Lý Giang đem kỳ lân cướp đi. Chương quây hy vọng lấy đại danh của lâu chủ Bán Nguyệt lâu làm cho tiểu công tử này trả về ngọc kỳ lân, nhưng sau đó nhìn thấy động tác của tiểu công tử, chương quây cùng Lý Giang tuyệt vọng. Hấn..... Hấn đem hà bao thu hồi rồi!

“Phụ thân.....” Tiểu công tử kia kêu một tiếng, vỗ vỗ hà bao, quay đầu bước đi, Lý Giang nóng nảy tiến lên định ngăn đón, lại bị một nữ nhân lớn tuổi ngăn cản. Chỉ một thức có thể cản lại hấn, Lý Giang thoáng giật mình, nữ nhân này công phu thập phần rất cao.

“Vị lão gia này, ngọc kỳ lân chủ tử nhà của ta coi trọng, ta biết nguyên bản vật này là do chủ tử của người đã chọn, nên không thể trơ mắt nhìn vật bị đổi chủ, đây là ngân phiếu một ngàn hai, xem như kỳ lân này do chủ tử nhà ta mua.” Buông ngân phiếu, nữ nhân đối Lý Giang bỏ lại ánh mắt tái dây dưa bước đi. Mà đứa bé ấy đang đứng chờ ở cửa, gặp nữ nhân đi ra, nâng lên một bàn tay, kêu một tiếng “Ma ma”, rồi mới vui vẻ cầm lấy tay ma ma.

“Chậm đã!” Lý Giang đuổi tới, thế nhưng, hắn không thể tiếp cận đứa bé kia, mấy thị vệ đã xông ra che chắn trước mặt mình, hắn nhìn về phía nữ nhân kia, “Vị ma ma này, ngọc kỳ lân là lâu chủ ta sáng sớm đã tuyển hảo để tặng người làm lễ vật, chuyện gì dù sao cũng phải có trước có sau. Tiểu công tử tuổi hầy còn nhỏ, không hiểu, vậy thì ma ma ngài có phải hay không nên làm cho hắn đem kỳ lân trả lại cho ta.” Lý Giang không dám nhìn đứa bé kia, có lẽ hắn khoảng chừng mười tuổi, theo vừa rồi một khắc tiếp xúc ngắn ngủn, hắn đã nhận thấy được đứa nhỏ này đầu óc có chút vấn đề, nhưng hắn tình nguyện nói hắn là tuổi còn nhỏ, cũng không nguyện nói hắn có gì không đúng chỗ. Nếu không có sợ hãi lâu chủ trách phạt, Lý Giang căn bản sẽ không đi lấy lại ngọc kỳ lân làm gì, kia tiểu oa nhi..... Đây thế gian có thể nào giống như thế này đáng yêu đến cực điểm tiểu oa nhi..... Nếu không phải như thế, hắn cũng sẽ không để cho tiểu oa nhi kia cướp đi ngọc kỳ lân trên tay mình. Lúc này tiểu oa nhi kia đối chính mình nở nụ cười một chút, rồi mới chìa ngọc kỳ lân trên tay hắn, hắn liền mất lý trí hồ đồ đem đồ vật này nọ tặng đi, chờ lấy lại tinh thần, kỳ lân đã muốn không phải là của hắn nữa rồi.

“Phụ thân.....” Đứa bé kia làm như nghe được ý của Lý Giang, lại hô lên, hướng phía sau ma ma né tránh, sợ Lý Giang đến lấy lại đồ vật của hắn.

Kia ma ma thấy thế sắc mặt trầm xuống, không khỏi hờn giận nói: “Đây ngọc kỳ lân tuy nói không tồi, nhưng cũng không phải là vật hiếm lạ, một ngàn hai trăm lượng kia đủ để cho chủ tử nhà người mua một vật khác tốt hơn. Chủ tử nhà ta đã mua rồi, chính là của chủ tử nhà ta, không cần lại đến đây đưa.” Dứt lời, ma ma ôm lấy tiểu chủ tử bước đi, đám thị vệ chờ sau khi hai người đi xa, mới thu hồi đao kiếm trên tay theo sau.

Đầu hạ khí trời thật âm áp, nhưng Lý Giang lại cảm giác nhẹ nhẹ gió lạnh thổi tới..... Hắn, Lý Giang, là quân gia của Bán Nguyệt lâu, trên giang hồ cũng coi như là cao thủ có một không hai, hôm nay, ở địa bàn của Bán Nguyệt lâu, lại bị người đoạt...bị một tiểu oa nhi đoạt.

“Tiểu chủ tử thật cao hứng.” Trương má má vẻ mặt yêu thương nhìn tiểu chủ tử nói. Tiểu chủ tử như thế nhiều ngày đều mặt cau mày có, hiện giờ cuối cùng đã nở nụ cười, làm cho nàng cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Ân.” Lưu Thiên Tứ ngẩng đầu đáp, tiếp theo dùng sức mà thông thả gật đầu, “Cấp phụ thân.” Lưu Thiên Tứ lại đỏ đỏ miệng, lần trước là ngày sinh của phụ thân, phụ hoàng cùng phụ vương, chỉ có hắn là người không có lễ vật..... Hắn cũng muốn tặng lễ vật.

“Đây ngọc kỳ lân phụ thân nhất định sẽ thích.” Trương má má lúc này mới hiểu được vì sao tiểu tổ tông này của nàng mấy ngày qua đều râu rĩ không vui, nguyên lai là bởi vì chuyện thọ tiệc lần trước. Tiểu tổ tông lời tuy nói được ít, nhưng vừa nghe nàng đã hiểu ngay.

“Còn có.....” Lưu Thiên Tứ nói không rõ ràng lắm, nhưng Trương má má cũng nghe hiểu được. Tiểu chủ tử là nói còn có lễ vật cho phụ hoàng cùng phụ vương chưa có tuyển hảo.

“Tiểu chủ tử đừng sầu, lúc này đi ra ngài có thể chậm rãi tuyển.” Trương má má vội vàng trấn an, Lưu Thiên Tứ dừng lại nghĩ nghĩ, rồi mới ngẩng đầu thật to cười, lại gật đầu, “Ân.” Lúc này, Trương má má lại bất giác ngẩn ngơ ra. Không chỉ là nàng, chung quanh nhìn đến Lưu Thiên Tứ lòng người đều ngây ngốc.

.....

“Thỉnh lâu chủ trách phạt.” Lý Giang quỳ trên mặt đất, mồ hôi lạnh ứa ra. Sau khi hắn đem sự tình nói một lần, người kia phía trên một tiếng cũng chưa phát ra khỏi cổ họng, làm cho trong lòng hắn vô cùng bồn chồn.

“Lý quân gia, ta không có nghe lầm đó chứ..... Kia ngọc kỳ lân lại bị một tiểu oa nhi đoạt đi rồi? Người không nói cho hắn biết đây là vật của Bán Nguyệt lâu đã mua rồi hay sao?” Ủy Xuyên không tin hỏi, đừng nói là tiểu oa nhi, chính là hiện giờ dù cho là võ lâm minh chủ cũng không dám tùy ý lấy đi vật gì đó của

Bán Nguyệt lâu, hưởng chi là một tiểu oa nhi, “Lý quân gia, hay là tiểu oa nhi kia thân thủ rất cao? Người đánh không lại hử? Có ẩn tình gì người cứ việc bẩm báo ra, đại ca sẽ không trách phạt người.”

Mà Ủy Thiên, lâu chủ của Bán Nguyệt lâu, trên giang hồ không người không biết đến đại danh “Hàn kiếm” lại thủy chung chưa một lần ngẩng đầu, mắt vẫn còn chăm chú nhìn vào bản tấu trên tay.

Lý Giang nuốt nước miếng, nói: “Tiểu oa nhi kia..... Bất quá chỉ giống như một búp bê bình thường thôi, nhưng mà..... Thuộc hạ sao có thể ra tay lợi hại, cũng không có thể cùng một đứa nhỏ tranh đoạt..... Hơn nữa..... Thủ hạ của tiểu oa nhi kia cũng không đơn giản, ngay cả một ma ma nội lực đều thập phần rất cao, hơn nữa thuộc hạ còn nhận thấy được bên cạnh còn có người âm thầm bảo hộ tiểu oa nhi kia. Tiểu oa nhi lai lịch không rõ, nghe giọng nói hình như là từ kinh thành tới, thuộc hạ sợ rước lấy phiền toái cho lâu. Kia ma ma cho thuộc hạ một ngàn hai ngàn phiếu, nói là mua hạ ngọc kỳ lân kia, nàng nói ngọc kỳ lân cũng không phải vật hiếm lạ gì, thuộc hạ xem, tiểu oa nhi kia sợ là vương tôn công tử của một nhà quyền quý nào đó ở kinh thành.”

Giang hồ có quy củ của giang hồ, kinh thành là một cấm địa đối với giang hồ, nơi đó vương công quý tộc tụ tập, người trong giang hồ dù có lợi hại như thế nào cũng vô pháp cùng triều đình đối kháng, cho dù là Bán Nguyệt lâu.

“Lại đi đặt mua, trong vòng ngày mai nhất định phải tuyển hảo, phái người đi thăm dò lai lịch bọn họ.” Ủy Thiên cuối cùng ngẩng đầu, đôi mắt bình tĩnh vô ba lại làm cho người ta không dám nhìn thẳng, sợ một cái vô ý liền tan xương nát thịt. Ủy Thiên cũng không phải một chủ tử thích dùng cách xử phạt về thể xác đối với cấp dưới, Bán Nguyệt lâu thành lập đến nay, thủ hạ bị hấn xử phạt qua cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng người luyện “Thất vọng đau khổ kiếm pháp” mà không có cảm xúc dao động như Ủy Thiên, lại làm cho những người dưới tay đều e ngại hử.

“Vâng, thuộc hạ đi làm ngay.” Lý Giang nghe Ủy Thiên không có ý trách phạt mình, luống cuống tay chân đứng lên, tiếp theo hấn chợt nghe đến Ủy Thiên còn nói một câu, “Không được tái phạm như vậy.”

Lý Giang vừa nghe vội vàng gật đầu xưng vâng, nếu mà tái phạm như thế thêm lần nữa, phỏng chừng lâu chủ sẽ ban phần thưởng cho hấn là một kiếm cũng nên. Phần hạ lễ chính là lâu chủ vì tháng sau Lâm thành chủ tổ chức tiệc rượu trăng tròn mà chuẩn bị, không có hạ lễ, hấn như thế nào cùng lâu chủ công đạo.

“Đại ca, tiểu oa nhi kia..... Ta thật muốn trông thấy, có thể từ trong tay Lý Giang đem ngọc kỳ lân cướp đi..... Thật sự là hiếm lạ a.” Ủy Xuyên là người duy nhất trong Bán Nguyệt lâu không sợ Ủy Thiên, bởi vì hấn là người thân duy nhất còn lại của Ủy Thiên.

Ủy Thiên lại đối với lời nói của Ủy Xuyên không có gì đáp lại, làm cho Ủy Xuyên lại cảm thấy thất bại, đại ca này của hấn thật sự là càng ngày càng “Hàn”.

.....

“Tiểu Tứ Nhi, sao không đợi Tam ca đến lại một người liền đi ra ngoài?” Lưu Thiên Tứ vừa mới tiến ốc, đã bị Tam ca Lưu Tích Tứ giam ở trong lòng ngực, tiếp theo một chén phong đường thủy đưa tới bên miệng.

Rầm rầm uống xong, Lưu Thiên Tứ vỗ vỗ ngực chính mình, cười ha hả nói: “Lẽ vật.”

“Nga? Cái gì lẽ vật?” Lưu Tích Tứ dùng ánh mắt hỏi Trương má má. Đệ đệ bảo bối này của hấn đã lâu không nở nụ cười.

“Vương gia, lần trước thọ yến, tiểu chủ tử không chuẩn bị thọ lễ, khổ sở nhiều ngày, hôm nay sáng sớm hấn liền vội vã đi ra ngoài chọn lễ vật, cuối cùng chọn được cho quốc công một cái, tiểu chủ tử lúc này mới cao hứng.” Trương má má vội vàng giải thích.

“Ừ, phụ thân.” Lưu Thiên Tứ tái vỗ vỗ ngực, nơi đó có hà bao của hấn. Lưu Tích Tứ đặt đệ đệ ngồi xuống, đem tiểu hà bao của hấn lôi ra đến, bên trong là bảo bối của Lưu Thiên Tứ, nhìn thoáng qua, có một con ngọc kỳ lân chưa thấy qua, Lưu Tích Tứ đem hà bao trả trở về, nói: “Quả nhiên là đồ vật tốt, phụ thân nhất định sẽ rất thích.” Lưu Thiên Tứ vừa nghe, tiếng cười càng lớn hơn nữa.

“Là cái gì...là cái gì, ta cũng phải nhìn!” Không biết một nữ oa từ nơi nào chui ra, trên mặt cọ quệt một khối đen thùi, chạy đến bên cạnh Lưu Tích Tứ cùng Lưu Thiên Tứ, tuổi cùng Lưu Thiên Tứ xấp xỉ, “Tiểu

Hoàng Thúc, ta cũng phải nhìn.”

“Lưu Ly, người lại chạy đi đâu, cả người người thật bẩn.” Lưu Tích Tứ mặc dù nhíu mày, cũng không tính toán giúp nữ nhân sát mặt, một vị nam tử cầm khối khăn ướt đem mặt Lưu Ly lau khô. Lưu Ly nín nín tay Lưu Thiên Tứ, Lưu Thiên Tứ lại lấy ngọc kỳ lân từ trong hà bao ra, “Cấp phụ thân.”

“A, thật khá, ông nội nhất định thích.” Lưu Ly nhìn ngắm một chút rồi đem ngọc kỳ lân trả lại cho Lưu Thiên Tứ, sau đó mới nhảy đến trên người để người nọ sát mặt cho hắn, nói “Phụ thân, ta sáng nay cùng đại ca đi ra ngoài, nhìn thấy một con mèo con đặc biệt xinh đẹp, kết quả làm cho nó chạy mất.” Đây cũng giải thích vì sao trên mặt hắn có vết bẩn.

“Đại ca, có phải hay không đặc biệt xinh đẹp?” Lưu Ly quay đầu lại hỏi Ly Thương đang đứng ở một bên, là huynh trưởng so với nàng lớn hơn sáu tuổi, là một người trời sinh vô cùng ít nói. Ly Thương gật gật đầu, trong mắt là chỉ có ở trước mặt Lưu Ly mới có thể lộ ra vui sướng.

“Phải ngủ.” Lưu Thiên Tứ đánh cái ngáp, nằm úp sấp trên người Tam ca, ánh mắt mị xuống. Lưu Tích Tứ vội đem hắn đưa lên giường, cởi áo khoác cho hắn. Lưu Thiên Tứ đem ngón tay cái mình ngậm lấy lập tức ngủ ngay, sau khi chờ hắn ngủ say Lưu Tích Tứ mới đem ngón tay hắn nhẹ nhàng lôi ra.

“Tiểu Tứ Nhi, trong mộng phải có Tam ca nga.” Đối với đệ đệ so với hắn nhỏ hơn mười lăm tuổi, người ở bên ngoài xem ra đầu óc có chút si ngốc, Lưu Tích Tứ cùng phụ thân, huynh trưởng giống nhau, yêu thương hắn nhất trên đời, trong tim hắn còn quan trọng hơn đứa nhỏ của chính mình.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Lý Giang chưa bao giờ như thế sợ hãi qua, đối mặt bọn giết người hung tàn nhất, hắn không sợ hãi qua; đối mặt cùng giang dương đại đạo cực ác, hắn không sợ hãi qua; đối mặt lâu chủ mặc dù bất quá hai mươi hai tuổi, lại kiếm pháp trác tuyệt, hắn cũng không có như thế sợ hãi qua, mà lúc này, một giọt mồ hôi lạnh lại từ trên cằm hắn xuất ra rớt xuống dưới, Lý Giang hướng phía sau từng bước một thối lui, vì người kia đang đi về phía hắn.

Một bàn tay nhỏ bé đưa ra trước mặt hắn, Lý Giang rưng rưng lắc đầu, đem cái hòm cầm trong tay giấu đến phía sau, mà tay nhỏ bé cũng không khăng bở qua tiếp tục nâng lên, càng đi đến trước mắt hắn, muốn cái hòm kia trên tay hắn. Lý Giang tựa như bảo hộ khe ước bản thân của mình mới từ từ bỏ nơi đó chuộc ra, gắt gao nắm chặt hòm, liên tục lắc đầu.

Trong *** lại là im lặng đến quỷ dị, chưởng quầy cùng gã sai vặt sớm trốn được một bên. Ánh sáng đao kiếm làm cho người ta không mở mắt ra được, Lý Giang cắn môi, “hiên ngang lâm liệt” mà đối diện vũ khí chói lọi, khóe mắt giống như một nghĩa sĩ đang đọc tể văn không e ngại bị chà đạp mà kiên cường bất khuất trụ vững.

“Nhìn một cái.” Lưu Thiên Tứ ngưỡng đầu, tay trái cử đã mệt mỏi, đổi thành tay phải, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy chờ mong, hắn vừa rồi giống như thấy được cái gì đó xinh đẹp.

Lý Giang lắc đầu, không đường thối lui, hắn chuẩn bị mở một con đường máu tháo chạy. Nhưng lập tức, trong mắt Lý Giang xuất hiện giấy dựa, không được, hắn không thể cấp, tuyệt đối..... Không thể..... Lý Giang ở trong lòng nhắc nhở, thế mà tay cũng không tự giác từ phía sau thân “lọt tọt” chạy đi ra ngoài. Đôi mắt nai con kia đang long lanh bọt nước, nhưng nai con lại kiên cường không cho bọt nước rơi xuống, chớp chớp ánh mắt, đáng thương hề hề nhìn chính mình. Lý Giang hai tay đem hòm giao ra, hắn biết, lần này là mình chết chắc rồi. Nhưng mà..... Nhưng mà, hắn chính là không nghĩ nhìn đến tiểu oa nhi này khóc.

Lưu Thiên Tứ mở ra hòm, bên trong là hai cái kim phật, một quả trung gian được khảm ngọc bích, một quả được khảm hoàng tinh ngọc. Lưu Thiên Tứ ngẩng đầu, hai tròng mắt đầy nước lại tràn ngập vui sướng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn lại hơi hơi nhếch lên, thấy Lý Giang lại hóa đá ngẩn ngơ ra.

“Lấy.” Lôi ra tiểu hà bao chính mình, Lưu Thiên Tứ đem hai cái tiểu kim phật thả đi vào, vỗ vỗ. Hình như là cảm tạ Lý Giang giải quyết giúp mình vấn đề nan giải, phức tạp đã thật lâu, Lưu Thiên Tứ tiến lên ôm

Lý Giang một chút, rồi mới vui vẻ xoay người ôm lấy ma ma, “Tốt lắm tốt lắm.” Lễ vật cho phụ thân, phụ hoàng cùng phụ vương, đều chọn tốt lắm, thật cao hứng.

“Tiểu tổ tông cuối cùng cao hứng.” Trương má má sát sát lệ nơi khóe mắt, hai ngày nay vì chọn lễ vật, tiểu tổ tông cơm cũng ăn không ngon, làm bọn họ thật lo lắng, hiện nay tiểu tổ tông cuối cùng có thể an tâm ăn cơm.

Nhìn Lý Giang ngốc lăng ở tại chỗ, linh hồn đã muốn xuất đi đâu mất, Trương má má cũng hiểu được có chút xin lỗi người ta. Nhưng được tiểu tổ tông coi trọng, cũng là tạo hóa của hắn. Trương má má lúc này để lại ngân phiếu một ngàn năm trăm hai, nắm tay tiểu tổ tông đang cao hứng phấn chấn đi rồi, chỉ để lại ở Lý Giang tiếp tục hóa đá ngẩn ngơ.

.....

“Ha ha, người nọ cũng thật là đáng thương, nhưng mà hai lần đều bị Tiểu Tứ Nhi lấy về, bất quá này coi như là hắn có phúc.” Nghe xong Trương má má bầm bầm chuyện, Lưu Tích Tứ một bên uy Lưu Thiên Tứ ăn cơm, một bên vui sướng khi người gặp họa nói. Yêu cầu của Dụ Đầu (nhũ danh của Lưu Thiên Tứ – nghĩa là khoai sọ thì phải??) người nào có thể cự tuyệt được chứ.

“Phải người đem vật này tặng trả lễ, coi như là đổi lấy ba món đồ vật kia.” Ly Nghiêu, là “phu quân” của Lưu Tích Tứ, từ trên người cởi xuống một khối huyết hổ phách, bên trong là một con nhện màu huyết hiểm thấy, tơ nhện màu đỏ như máu trên hổ phách rất giống với huyết người. Đây là huyết hổ phách vô giá, đổi lấy ba đồ vật kia đã là dư dả.

“Đi.” Lưu Thiên Tứ đứng lên, rất nhanh ăn xong cơm trong miệng, “Bá bá, người tốt.”

“Nga, Tiểu Tứ Nhi muốn đích thân đi tặng?” Lưu Tích Tứ tò mò hỏi, xem ra tiểu Dụ Đầu thật thích cái người đáng thương bị chính mình đoạt lấy hai lần đồ vật mang về.

“Ăn cơm trước, ăn xong rồi Tam ca cùng người đi.” Lưu Tích Tứ căn bản mặc kệ dã nha đầu của hắn lại chạy đi nơi đâu chơi, dù sao đã có Ly Thương cùng thị vệ bên cạnh bảo vệ.

“Chính mình.” Lưu Thiên Tứ lắc đầu, ngoan ngoãn mà đem cơm ăn hoàn. Hắn không cần ca ca bồi, chính hắn có thể đi. Lưu Tích Tứ nhìn không được hôn hắn một ngụm, nói: “Hảo, Tiểu Tứ Nhi chính mình đi.”

Cơm nước xong, Lưu Thiên Tứ thay đổi quần áo, đem huyết hổ phách bỏ vào tiểu hà bao chính mình, nắm tay ma ma bước đi. Lưu Tích Tứ chỉnh sửa cái lại thất lưng, ngồi vào trên đùi Ly Nghiêu, miễn cưỡng nói: “Ly nghiêu..... Chúng ta tái sinh cái búp bê đi. Ly nhi cùng Thương nhi giờ cũng đã lớn rồi, cũng không muốn gần phụ thân nữa, ta cũng muốn sinh cái tiểu Dụ Đầu.”

Ly Nghiêu thầm kêu không tốt, vội vàng nói: “Tích Tứ, tiểu Dụ Đầu không phải ở đây sao? Sao lại đột nhiên nghĩ muốn sinh cái tiểu Dụ Đầu?”

“Hừ, cũng chỉ có mấy ngày nay ta mới có thể ôm ấp hắn, chờ trở về cung, ta sao có thể cũng giống như bây giờ..... Ly Nghiêu, ta mặc kệ, ta phải chính mình sinh cái tiểu Dụ Đầu.” Lưu Tích Tứ hạ quyết tâm, bắt đầu thoát quần áo Ly Nghiêu.

“Tích Tứ.....” Ly Nghiêu bắt đắc dĩ nhìn nóc nhà, tên Vương gia này của hắn đúng là càng ngày càng bá đạo, “Người có thể nào cam đoan sinh ra một đứa giống tiểu Dụ Đầu?”

Lưu Tích Tứ giật mình, rồi mới bước bình nói: “Sợ cái gì, Hãn Triệt gửi thư, nói hắn lại có, ta cùng với hắn cùng nhau, hai người cũng có thể tái sinh ra cái tiểu Dụ Đầu. Ngắm lại, tiểu oa nhi thịt đỏ đỏ, người không nghĩ ôm?” Lúc trước Lưu Ly sinh ra, người này chính là ôm mãi không muốn buông tay.

“Tích Tứ.....” Ly Nghiêu nghĩ nên làm như thế nào để người này đánh mất ý niệm đó trong đầu, “Lúc trước người sinh Ly nhi cái loại đau đớn như thế ta không nghĩ để cho người trải qua một lần nữa, chúng ta có Ly nhi cùng Thương nhi là đủ rồi.” Người này khi đó thống khổ, hiện tại nghĩ đến đều làm cho hắn khó chịu không thôi, hắn có thể nào tái làm cho hắn sinh.

“Mặc kệ, người chịu cũng phải cấp, không chịu cũng phải cấp.” Lưu Tích Tứ thấy nài nỉ không được, liền trở tính ương ngạnh, hai ba cái liền đem quần áo chính mình cởi sạch, hắn khóa gối ở trên người Ly Nghiêu, khiêu khích miết lấy hai mặt hồng trước ngực chính mình, “Ly nghiêu..... Muốn ta..... Tiến vào..... Tiến vào

ta nơi này.....” Dem tay Ly Nghiêu dắt đến hậu huyết chính mình, Lưu Tích Tứ quỵên rũ bên tai Ly Nghiêu thổi khí.

Ly Nghiêu sao chịu được loại dụ dỗ này, Lưu Tích Tứ luôn luôn quỵên rũ hẳn chỉ bằng một hơi thở thôi cũng có thể thổi hẳn bay mất không thấy bóng dáng, Ly Nghiêu cắn răng ôm lấy Lưu Tích Tứ thẳng đến buồng trong.”Tích Tứ..... Ta sẽ cho người sau khi quay về kinh cũng không xuống giường được.”

“Ân..... Ta cầu còn không được.....”

.....

“Người nói..... Lại bị tiểu oa nhi kia đoạt mất?” Ủy Thiên thần nhiên hỏi, nhưng Lý Giang quỳ trên mặt đất biết Ủy Thiên đang tức giận.

“Thuộc hạ cam nguyện bị phạt.” Lý Giang buông tha cho chính mình giải thích, hẳn tổng không thể nói tiểu oa nhi kia rất đáng yêu, hẳn nhịn không được lại đem vật giao ra. Có nói lâu chủ cũng không tin, hơn nữa Lý Giang nghĩ trong lòng lâu chủ sẽ không tiếp thu cái gì là một tiểu oa nhi đáng yêu.

“Đại ca, người kia đến quả thật lai lịch không đơn giản. Bọn họ ở tại một biệt viện rất lớn, tiểu đệ tiến đến điều tra nhưng lại không vào được tới cửa, nơi đó phòng giữ cực kỳ nghiêm ngặt, xem ra xác thực là đại nhân vật trong kinh thành, bọn thị vệ không giống người bình thường, công phu không thấp hơn ta bao nhiêu. Nếu bọn họ đã muốn cướp, Lý tổng quản cũng không có biện pháp.” Ủy Xuyên vội vàng vì Lý Giang biện hộ cho, Bán Nguyệt trấn đột nhiên đến đây một đám người như thế, thật đúng là trước nay chưa có sự. Nếu là cướp đoạt công khai như vậy, bọn họ đến còn không sợ, hãy nhìn Lý Giang không chịu nửa điểm thương tích, theo hẳn biết, Lý Giang là tự nguyện đưa cho người ta, Ủy Xuyên rất là khó hiểu, dù là tiểu oa nhi đáng yêu như thế nào, Lý Giang là người lăn lộn nhiều năm chốn giang hồ cũng không có thể cam tâm tình nguyện đi. Việc này Ủy Xuyên cũng không nói cho huynh trưởng biết, nhưng Ủy Thiên là người không việc gì có thể lừa gạt được.

“Nghe nói là người tự nguyện đưa cho tiểu oa nhi kia.” Lời trần thuật của Lý Giang đầy nghi vấn. Trên miệng Lý Giang bỗng xuất hiện một tơ máu, mà hẳn không biết lâu động thủ vào thời điểm nào. Ủy Thiên như trước không chút cảm xúc dao động, hẳn chính là rất không thích chuyện nắm chắc trong tay giờ cứ một lần lại một lần vượt mất. Mà Lý Giang liên tiếp đến hai lần thất bại, làm cho Ủy Thiên có chút thất vọng.

“Thuộc hạ cam nguyện lĩnh phạt.” Lý Giang không muốn vì chính mình biện giải, nếu hẳn tái gặp được cái đứa nhỏ kia, hẳn chắc chắn sẽ lại đem đồ vật này nọ giao ra.

“Chính mình đi hình đường lĩnh phạt đi.” Ủy Thiên lệnh, chưa nói lĩnh hình phạt như thế nào, xem như là còn không muốn làm cho quần gia Lý Giang mất hết mặt mũi.

“Bẩm lâu chủ, bên ngoài có người muốn gặp Lý tổng quản.” Lý Giang còn không có đứng lên, đã có một tên thuộc hạ tiến vào quỳ xuống bẩm báo.”Nói là đến tặng đồ.”

“Là người phương nào?” Ủy Xuyên hỏi, chẳng lẽ là người đã cướp đồ vật ban sáng?

“Có vị lão phụ, mang theo một đứa nhỏ, còn có vài người, hình như bọn họ chính là thủ hạ, công phu không kém.” Người này mới vừa nói xong, Lý Giang liền “A” một tiếng, mắt lộ ra ngạc nhiên, là tiểu oa nhi kia đến đây.

Nhìn đến thần sắc Lý Giang, Ủy Xuyên nhìn xem đại ca, hẳn cũng là cực kỳ tò mò muốn biết bộ dáng của người có thể trên tay Lý Giang đoạt hai bảo vật trở về rồi cuộc như thế nào.

“Làm cho bọn họ tiến vào.” Ủy Thiên lên tiếng.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Lưu Thiên Tứ theo ma ma, hết nhìn đông tới nhìn tây. Hẳn có thể cảm giác được chung quanh có người, nhưng hẳn nhìn không thấy. Đi ngang qua một cái đầm nước, Lưu Thiên Tứ chạy tới, nhìn thấy trong nước

có cá, hần cười ha hả đối ma ma nói: “Cá, nhỏ.” Nơi này cá so với trong cung nhỏ hơn rất nhiều, Lưu Thiên Tứ ngồi xổm xuống nhìn kỹ bầy cá, tay nhỏ bé ở trên mặt ao phất qua phất lại vẩy nước, con cá bị hần dọa bơi tán loạn chung quanh, Lưu Thiên Tứ mừng rỡ cười toe toét.

Người đi theo Lưu Thiên Tứ tới cũng không vội, bọn họ sớm thành thói quen cử chỉ của Lưu Thiên Tứ, nhưng người dẫn đường lại đang rất lo lắng, nghĩ thầm, rằng nếu làm cho lâu chủ sốt ruột chờ cũng không tốt, đang muốn tiến lên thúc giục, chân liền bị người hung hăng chặn đứng, ngay cả kêu đều kêu không được, á huyết đã bị điểm. Nhìn lại, đúng là do lão phu nhân kia.

Này vừa động, Lưu Thiên Tứ cảm nhận được chung quanh dao động, hần đứng lên vẩy vẩy tay tràn đầy nước, lại nhìn xem bốn phía, thật sự có người dấu. Quay đầu lại xem ma ma, gặp ma ma thần sắc không thay đổi, Lưu Thiên Tứ ngồi xổm xuống tiếp tục ngoạn ngư. Trương má má nhìn xung quanh bốn phía, nơi này có ám trang, tiểu chủ tử đã nhận ra.

Lúc này ở thư phòng Úy Thiên đang chờ đợi cuối cùng cũng buông bản tấu trong tay nhìn về phía cửa, cho dù theo cửa đi đến hậu viện, cũng nên tới rồi. Úy Xuyên cũng là kỳ quái sao vậy nửa ngày cũng không gặp người, phải người chạy ra xem tình hình thế nào, kết quả lại biết được tiểu oa nhi kia đang ở trong vườn ngoạn thủy. Úy Xuyên nhìn về phía đại ca, đã thấy đại ca lại cầm lấy tấu tiếp tục xem, hần cũng cầm lấy trà kiên nhẫn chờ đợi, xem ra là một tiểu oa nhi ham chơi.

Ngay lúc Úy Xuyên chờ không kịp quyết định sẽ tự mình đi ra ngoài nhìn xem thì một đạo thanh âm ngọt ngào truyền đến.

“Bá bá.” Nhìn thấy Lý Giang, Lưu Thiên Tứ bỏ ra tay ma ma cao hứng chạy đến, thấy trên mặt Lý Giang có huyết, Lưu Thiên Tứ sợ tới mức thở nhẹ một tiếng. Mà từ lúc Lưu Thiên Tứ đến, Úy Xuyên trong mắt hiện lên hiểu rõ, Úy Thiên hai mắt mị một chút, hiện lên cái gì đó, nhưng cũng rất mau, không có bất luận kẻ nào phát hiện.

“Đau.” Kiễng mũi chân, bàn tay nhỏ bé muốn lau mặt cho Lý Giang. Lý Giang vội vàng loan hạ thất lưng, Lưu Thiên Tứ học phương pháp người trong nhà thường đối với hần, ở trên mặt Lý Giang thổi mạnh, còn thẳng niệm: “Đi rồi đi rồi.”

“Ấn, đi rồi, một chút cũng không đau.” Lý Giang lập tức đáp lại khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy đau lòng của Lưu Thiên Tứ, hoàn toàn bỏ qua thái độ của chủ tử nhà mình. Tiểu oa nhi đáng yêu như thế, hần làm sao nỡ động tới chứ.

“Bá bá, ” lời hà bao chính mình ra, Lưu Thiên Tứ lấy ra huyết hổ phách phóng tới trên tay Lý Giang, “Cấp.”

“Này.....” Lý Giang không hiểu ý tứ Lưu Thiên Tứ, Trương má má đứng bên cạnh giải thích, “Tiểu chủ tử nhà ta lấy vật này đổi với người ba món đồ vật đã lấy đi, hần sợ người bị trách phạt.” Trương má má nhìn qua một lượt người nọ ở trước mắt, tình huống hiện tại xem ra Lý Giang quả thật bị trách phạt.

Lý Giang cầm lấy huyết hổ phách, phải cũng không phải mà không cần cũng không phải, khó xử nhìn về phía chủ tử nhà mình, đã thấy tầm mắt chủ tử dừng lại ở trên người tiểu oa nhi.

Lưu Thiên Tứ cảm nhận được có người đang nhìn mình, ngược đầu nhìn lên, tiếp theo cúi đầu nhìn vào hà bao chính mình, nhanh tay nhét vào trong vạt áo, cẩn thận liếc về phía Úy Thiên, ngoài miệng kêu lên: “Tiểu Tứ Nhi a.” Cũng thối lui đến phía sau ma ma, một bộ dáng sợ hãi Úy Thiên đoạt lấy bảo bối của mình.

“Phốc” hiểu được Úy Xuyên vừa định cười, lại chỉ có thể nghẹn trở về. Trách không được Lý tổng quản hai lần đều bị tiểu oa nhi này đoạt, nếu là hần, phỏng chừng nhện không được đem tiểu oa nhi này đi mất cũng nên, bất quá đáng tiếc chính là, tiểu oa nhi đáng yêu như thế lại là một si nhân (người thiếu năng trí tuệ). Úy Xuyên đáng tiếc nhìn Lưu Thiên Tứ, nhưng mà cơ hồ ngay lập tức mây đạo ánh mắt sắc như dao quét qua chỗ hần làm cho Úy Xuyên rùng mình mấy cái, đúng là đôi mắt của Trương ma ma cùng thị vệ của tiểu oa nhi kia, Úy Xuyên xin lỗi thu hồi đồng tình trong mắt.

Lưu Thiên Tứ tránh ở phía sau ma ma, lộ ra đầu nhìn Úy Thiên, thấy hần vẫn nhìn chăm chăm vào mình, hần tiếp tục reo lên: “Tiểu Tứ Nhi a.” Hần nghĩ đến Úy Thiên vẫn là muốn hà bao của hần. Đôi mắt tròn tròn trừng thật to, phá lệ đề phòng. Úy Xuyên cuối cùng nhện không được cười phá lên.

“Ta biết là của người.” Úy Thiên mở miệng, điều này làm cho Lý Giang cùng Úy Xuyên đều kinh ngạc không thôi, bởi vì thủy chung Úy Thiên biểu tình cũng chưa một tia biến hóa.”Ta không cần bảo bối của người. Nhưng người lấy đi bảo bối không phải của hần, mà là của ta.” Úy Thiên chĩa chĩa Lý Giang, hần mặc kệ Lưu Thiên Tứ có không nghe hiểu được hay không.

Lưu Thiên Tứ nghi hoặc nhìn về phía Lý Giang, Lý Giang vội vàng nói: “Tiểu công tử, ngài lấy đi ba bảo bối kia quả thật không phải của ta, mà là của chủ tử ta.” Lý Giang đem huyết hổ phách trả trở về, không quên nhìn xem về mặt chủ tử nhà mình.

Lưu Thiên Tứ lấy về huyết hổ phách, trong óc suy nghĩ một vòng, không sợ nữa hướng Úy Thiên đi tới. Úy Thiên thân mình chẳng chút phòng bị, đối mặt Lưu Thiên Tứ đang đi đến bên người hần. Lưu Thiên Tứ hai mắt nhìn Úy Thiên, tựa hồ muốn xác định hần là nhìn mình chứ không phải muốn bảo bối của mình. Một lát sau, khi đã yên tâm hần đối Úy Thiên cười thật sâu, ánh mắt nai con bần mị thành nguyệt loan, cái miệng nhỏ nhắn lộ ra tiểu răng nanh trong suốt. Úy Thiên liền như vậy nhìn Lưu Thiên Tứ, ánh mắt vô ba. Vừa lòng, Lưu Thiên Tứ đem huyết hổ phách bỏ vào trong tay Úy Thiên, rồi mới lấy ra hà bao chính mình, ở bên trong lật tới lật lui một trận, tìm ra một viên hạt châu trong suốt.

“Tiểu Tứ Nhi a.” Đem hạt châu cũng bỏ vào trong lòng bàn tay Úy Thiên, cho rằng đã giải quyết vấn đề Lưu Thiên Tứ hô khẩu khí. Hần đem bảo bối chính mình tổng xuất đi, mà người nhận bảo bối chính là hần. Mà nhìn thấy đối phương tiếp nhận bảo bối chính mình rồi, Lưu Thiên Tứ hai tay ôm Úy Thiên một chút, “Hảo.” Cùng bá bá giống nhau là người tốt.

Làm xong hết thấy, Lưu Thiên Tứ sôi nổi chạy đến bên người ma ma, kéo tay ma ma, “Đi.” Hai mắt chớp chớp nặng nề..... Hần mệt nhọc.

Trương má má thấy thế, hai tay ôm lấy Lưu Thiên Tứ cùng thị vệ liền nhảy lên ra khỏi Bán Nguyệt lâu, hiện ngang ra khỏi đại môn như nơi không người. Nháy mắt, trong phòng cả đám người không thấy.

Lưu Thiên Tứ đi rồi, những người không phận sự cũng lui xuống. Trong phòng chỉ còn lại mấy người ai cũng không có mở miệng, không khí có chút trầm tĩnh. Đem huyết hổ phách cùng hạt châu thu giữ, Úy Thiên đối Lý Giang nói: “Còn có năm ngày.”

Lý Giang nghe vậy, vội vàng nói, “Vâng! Thuộc hạ đi làm ngay.” Còn có năm ngày, nói cách khác trong năm ngày này hần phải chuẩn bị tốt lễ vật cho lâu chủ, nói cách khác lâu chủ cũng không trách phạt hần, nói cách khác..... Lâu chủ cuối cùng biết hần vì sao bị đoạt..... Nhưng mà..... Người ta nếu đã lại đây tặng lễ, lâu chủ lại vì sao còn bảo hần đi đặt mua. Lý Giang là cực kỳ khó hiểu, nhưng không có can đảm lên tiếng hỏi.

“Đại ca, tiểu oa nhi kia không biết là con nhà ai, trách không được Lý tổng quản bị hần đoạt.” Úy Xuyên thấy đại ca trên mặt vẫn như cũ không hề cảm xúc, thở dài, đứa nhỏ như vậy cũng không có thể làm cho đại ca biến một chút mặt.....Đại ca này của hần thật sự là luyện công luyện đến tẩu hỏa nhập ma rồi.

Úy Xuyên lại tùy ý nói một chút rồi bước đi, làm cho những người khác trong phòng cũng lui đi ra ngoài, Úy Thiên từ cổ lấy ra một mảnh ngọc bội, mặt trên là một viên đá mắt mèo, trong mắt Úy Xuyên xuất hiện một chút gợn sóng ngắn ngủi.

.....

Giải quyết xong phiền não, Lưu Thiên Tứ lại khôi phục tinh thần như trước đây vui tươi hơn hử. Hôm nay sẽ về nhà, Lưu Thiên Tứ ở trên thuyền chạy tới chạy lui, hần cấp phụ thân, phụ hoàng, phụ vương tuyền lễ vật, Lưu Thiên Tứ đặc ý đứng lên: Tiểu Tứ Nhi cũng có lễ vật.

Thuyền mở, Lưu Thiên Tứ không hề biết một từ mũi thuyền chạy đến đáy thuyền, rồi lại từ đáy thuyền chạy đến mũi thuyền. Không thể đứng dậy Lưu Tích Tứ nằm ở nhuyển tháp thượng đọc sách, Ly Nghiêu ở một bên xoa bóp thắt lưng cho hần. Lưu Ly, công chúa duy nhất cùng đại ca ở bên mạn thuyền lú rú nói chuyện. Trên thuyền không khí thật nhàn nhã. Lưu Thiên Tứ chạy đến đầu thuyền, lúc định chạy trở về, chợt dừng lại quay đầu nhìn về phía bờ biển, nhìn trong chốc lát, Lưu Thiên Tứ mới tiếp tục trên thuyền chạy tới chạy lui, miệng than thở: ” Ca ca.”

Thuyền dần dần biến mất, vẫn đứng ở bờ biển Úy Thiên thu hồi tầm mắt. Đè thấp vành nón rộng, Úy

Thiên chậm rãi hướng Bán Nguyệt lâu đi đến. Chín năm đã qua, không ngờ tiểu Dụ Đầu kia bộ dạng khi lớn lên lại như thế. Bất quá, hắn đã muốn không nhớ rõ hắn, nhưng hắn làm sao quên được tiểu Dụ Đầu beo béo năm xưa. Hắn trở nên càng thêm đáng yêu, má lúm đồng tiền bên miệng càng sâu, sắc mặt cũng hồng nhuận rất nhiều, không giống khi đó, giống như mới vừa trải qua một cơn bạo bệnh.

Bất quá, hắn lại thay đổi rất nhiều.”Thất vọng đau khổ bí quyết” làm cho hắn không có cảm xúc, vô luận bất cứ sự việc gì đều không thể khiến cho hắn trong lòng dao động, dù vậy, liếc thấy tiểu Dụ Đầu ngày đó, hắn vẫn là kinh ngạc một chút. Hắn còn tưởng hắn sẽ không biết nói, nguyên lai..... Hắn đã nói được, nhưng mà..... Lại vĩnh viễn chỉ có thể là một tiểu hài đồng..... Uy Thiên cước bộ phóng đắc càng chậm, trong lòng có một chút chua xót rất nhỏ.

Đứng ở bên đường, Uy Thiên dừng trước một hàng hoa quả cầm lấy một quả quýt, buông mấy đồng tiền. Sờ quả quýt trong tay, Uy Thiên giống như nhìn đến một cái vòng tròn cuộn cuộn Dụ Đầu, vươn tay nhỏ bé như củ sen, nhất định phải lấy quả quýt trong tay hắn năm nào.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

“Phụ thân.....” Lưu Thiên Tứ hiển vật quý giống như đem tiểu nắm tay bỏ vào trong lòng bàn tay phụ thân, “Không xem.” Phụ thân Bạch Tang Vận lập tức nhắm mắt lại. Trong lòng bàn tay chợt lạnh, Bạch Tang Vận trợn mắt, vui sướng nói: “Ngọc kỳ lân thật xinh đẹp, Tiểu Tứ Nhi làm sao có?”

Gặp phụ thân đặc biệt cao hứng, Lưu Thiên Tứ cười đến đôi mắt nai đều nhìn không thấy, “Lẽ vật.” Ôm lấy phụ thân, Lưu Thiên Tứ như muốn cho phụ thân biết đây là lẽ vật hắn đã chuẩn bị.

“Tiểu Tứ Nhi, lẽ vật của phụ hoàng đâu?” Thái thượng hoàng Lưu Hoài Diệp đem đứa con kéo vào lòng, đã được thuộc hạ bẩm báo, bọn họ sớm biết tiểu Dụ Đầu vì bọn hắn tuyển chọn lẽ vật, đoạt của người ta gì đó. Lưu Hoài Diệp chưa bao giờ nghĩ tới, lúc tuổi già chính mình lại có một đứa con bảo bối như thế.

“Không xem.” Lại thần thần bí bí đem lẽ vật của phụ hoàng nắm ở trong tay, Lưu Thiên Tứ đem tay nhỏ bé bỏ vào trong lòng bàn tay to lớn của phụ hoàng, thấy phụ hoàng nhắm mắt, hắn mới bắt tay buông ra. Tiếp theo lại lấy ra một cái, nhìn về phía phụ vương. Khuyết vương Lam Khuyết Dương sớm đem mắt nhắm lại, bàn tay vươn ra.

“Tiểu Tứ Nhi thật lợi hại, lại có thể chọn được lẽ vật xinh đẹp như thế.” Lam Khuyết Dương ca ngạo, Lưu Thiên Tứ khuôn mặt nhỏ nhắn cười không ngừng, gặp phụ hoàng chưa nói gì, vội vàng quay mặt qua xem.

“Phụ hoàng nhất định phải tùy thân mang theo, lẽ vật của Tiểu Tứ Nhi thiên kim khó cầu a.” Lưu Hoài Diệp thu vào trong tay áo, cực kỳ bảo bối, lại làm cho Lưu Thiên Tứ khanh khách cười không thôi.

“Ai, trước đây ta còn tưởng Tiểu Tứ Nhi xảy ra chuyện gì, cơm cũng ăn không vô, ngủ cũng không tốt, nguyên lai là sinh hơi đối a. Thọ yển ngày đó chúng ta đều có lẽ vật, nhưng lại quên giúp Tiểu Tứ Nhi chuẩn bị, liền làm cho Tiểu Tứ Nhi của chúng ta tức giận.” Lưu Tích Tứ đem đệ đệ kéo qua, yêu thương nựng nịu hắn, đệ đệ này của hắn này a, thật là dễ thương chết đi được.

“Không giận.” Lưu Thiên Tứ phản bác, hắn hiện tại không tức giận.

“Đúng rồi, Tiểu Tứ Nhi không giận.” Hoàng đế Lưu Vận Tranh giành lấy đệ đệ từ trong tay Tam đệ ôm lấy, “Bất quá Tiểu Tứ Nhi có phải hay không nên đem những ngày không ăn cơm đầy đủ đều bổ trở về a. Tiểu Tứ Nhi vẫn là thịt dơ dơ thì mới tốt xem, nhìn xem hiện tại, cầm đều ốm đi, đại ca nhìn đau lòng.”

“Hảo.” Dùng sức gật đầu rồi Lưu Thiên Tứ thông thả đi đến trước mặt Nhị ca há mồm. Lam Vận Vành trước uy Tứ đệ uống hết nửa bát canh gà, lại uy hắn ăn một chén cơm. Ăn no Lưu Thiên Tứ vỗ vỗ bụng, “Ăn no.” Lưu Vận Tranh cho hắn xoa xoa bụng, qua một lát Lam Vận Vành lại tự mình uy Lưu Thiên Tứ ăn nửa trái quýt, lúc này mới tính là ăn xong.

Ăn xong quả quýt, lại náo loạn trong chốc lát, Lưu Thiên Tứ đối phụ thân kêu một tiếng, Bạch Tang Vận hiểu ý nói: “Hảo, đêm nay người cùng phụ thân ngủ.” Lưu Thiên Tứ hoan hô một tiếng bổ nhào vào trong

lòng ngực phụ thân. Dường thành thói quen, sau khi ăn cơm xong Lưu Thiên Tứ chỉ chốc lát là buồn ngủ, nằm ở trên giường phụ thân, Lưu Thiên Tứ vù vù ngủ, không quên ngậm lấy ngón tay cái của hắn.

“Vận Tranh, Vận Vành, Tích Tứ..... Tiểu Dụ Đầu các người phải chiếu cố hắn cả đời.” Bạch Tang Vận đối ba đứa con chính mình phân phó nói. Hoài thiên ban cho hắn đứa con này lúc tuổi đã cao, nếu không phải như vậy, có lẽ Thiên Tứ sẽ không giống như bây giờ, trở thành đứa nhỏ vĩnh viễn không lớn. Bạch Tang Vận luôn tự trách, nhưng hắn lại cũng rất vui, như vậy tiểu Dụ Đầu Thiên Thiên đều hồn nhiên cả đời, làm cho tất cả mọi người yêu thương đến tận tâm khảm.

“Phụ thân, ngài để cho tiểu Dụ Đầu theo ta hồi phủ đi.” Lưu Tích Tứ năn nỉ, gọi nhũ danh của Lưu Thiên Tứ, cái kia nhũ danh Lưu Thiên Tứ luôn sợ chính mình bị ăn luôn.

“Không được, tiểu Dụ Đầu chỉ có thể ở trong cung.” Lam Vận Vành là không đặc biệt thương lượng. Đối với đệ đệ bảo bối này, Lam Vận Vành cùng Lưu Vận Tranh là người áy náy sâu nhất, năm đó nếu không phải bọn họ không hiểu chuyện, chọc tức phụ thân, có lẽ đệ đệ sẽ không trở thành như vậy. Cho nên Lam Vận Vành cùng Lưu Vận Tranh đối Lưu Thiên Tứ là tuyệt đối sủng nịch.

“Hừ!” Lưu Tích Tứ bắt mồm hừ một tiếng, Bạch Tang Vận cũng thật an tâm, hắn biết cho dù hắn sau này có trăm tuổi, tiểu Dụ Đầu cũng vẫn mãi sẽ được sủng ái.

.....

Ngày tháng qua mau, đảo mắt lại qua ba năm. Mỗi ngày ăn bốn bát cơm thể nhưng Lưu Thiên Tứ không có trưởng thành giống như phụ huynh chờ mong là một béo Dụ Đầu, cái đầu cao lên rất nhiều, trên người da thịt rất cân đối nhưng trong mắt mọi người giống như vẫn còn thiếu thiếu, bất quá Lưu Thiên Tứ vẫn là cái Dụ Đầu, hai tay vẫn nộn nộn, mỗi khi gặp Tam ca Lưu Tích Tứ đều cần thị cánh tay của hắn.

Nhưng mà Lưu Thiên Tứ đã nhiều ngày cúi kính, cơm không ăn, cũng không chịu ngủ. Ba vị phụ thân không ở trong cung, mấy huynh trưởng là đệ thường lo lắng, không biết đệ đệ rốt cuộc làm sao mất hứng.

Ngày hôm đó, Lưu Thiên Tứ đem chính mình nhốt tại trong phòng, ma ma đưa cơm hắn cũng không ăn, một mình ở trong phòng nhắc tới cái gì đó. Hoàng Thượng Lưu Vận Tranh sau khi biết tin, lập tức theo ngự thư phòng chạy lại ngay.

“Tiểu Tứ Nhi, nói cho đại ca biết, ai chọc giận người mất hứng?” Lưu Vận Tranh gõ cửa, nghe bên trong không nhúc nhích động tĩnh, hắn lại hô, “Tiểu Dụ Đầu..... Nếu không mở cửa đại ca sẽ ăn Dụ Đầu đấy.” Quả nhiên, chỉ chốc lát sau trong phòng truyền đến thanh âm, cửa mở.

“Không ăn.” Lưu Thiên Tứ lấy tay giấu ở sau lưng.

“Đại ca không ăn, nhưng người phải nói cho đại ca biết người xảy ra chuyện gì?” Nhìn kỹ rõ ràng Lưu Thiên Tứ đang tức giận, Lưu Vận Tranh đi vào phòng ở.

“Giang hồ.” Lưu Thiên Tứ nói một câu, Lưu Vận Tranh khó hiểu hỏi, “Cái gì giang hồ?”

“Ly nhi, Thao nhi, giang hồ.” Lưu Thiên Tứ lại một phen giải thích, Lưu Vận Tranh hiểu được. Nguyên lai là vì vậy. Việc này đúng là chẳng tốt chút nào. Thái tử Lưu Thao năm nay vừa đúng mười lăm, mấy ngày trước đây ra kinh đi thể nghiệm và quan sát dân tình các nơi; trưởng công chúa Lưu Ly, một tháng trước cùng đại ca của nàng bỏ lại câu muốn đi bước chân vào giang hồ, lập tức người cũng không thấy, chỉ còn lại một mình Lưu Thiên Tứ, trách không được sinh khí. Nhưng đến tột cùng là ai ở trước mặt Dụ Đầu lắm miệng. Lưu Vận Tranh trong lòng buồn bực.

“Đại ca, giang hồ, muốn đi.” Lưu Thiên Tứ thật bực mình, Ly nhi, Thao nhi đều đi rồi, không ai bồi hắn, hắn cũng phải đi giang hồ.

“Tiểu Tứ Nhi, Thao nhi không phải đi giang hồ. Đến nỗi Ly nhi, nàng là nha đầu điên, Tiểu Tứ Nhi không nên học theo nàng.” Đối với chất nữ (cháu gái) duy nhất này của hắn, Lưu Vận Tranh vừa yêu lại vừa tức, một chút tính tình cô nương gia giáo đều không có.

“Muốn đi.” Thấy đại ca không đáp ứng, Lưu Thiên Tứ chạy về trên giường lấy chăn đem chính mình trùm kín.

Lưu Vận Tranh tiến lên ôm lấy cả người lẫn chân, bắt đặc dĩ nói: “Tiểu Tứ Nhi trước hết đáp ứng đại ca hảo hảo ăn cơm, hảo hảo ngủ, nếu người làm tốt, đại ca liền lo lắng cho người đi giang hồ.” Xem ra không đáp ứng là không được. Tiểu Dụ Đầu mà bướng bỉnh, ngay cả cha đều khuyên không được.

“Ân.” Xóc lên chân, Lưu Thiên Tứ vui vẻ ra mặt gạt đầu thật mạnh, làm cho Lưu Vận Tranh càng thêm lo lắng không thôi.

.....

“Tiểu Dụ Đầu, nửa năm, nhiều nhất nửa năm, bằng không Tam ca liền đem tay nhỏ bé của người ăn luôn.” Đến ngoài cửa cung, Lưu Tích Tứ luyến tiếc ôm lấy Lưu Thiên Tứ ụ hiếp nói.

“Tiểu Tứ Nhi, không được không ăn cơm, không được không ngủ, bằng không Nhị ca liền đem người trao trở về, không bao giờ ... nữa cho người ra cung.” Lam Vận Vành mặc dù phải rất nhiều tử sĩ bảo hộ Thiên Tứ, nhưng hắn vẫn là không muốn hắn một mình ra kinh, nhưng cho dù trời đất xoay chuyển Lưu Thiên Tứ vẫn kiên trì phải chính mình một người đi, làm cho hắn hận không thể đem Lưu Ly nha đầu áp trở về, làm cho nàng bồi Thiên Tứ. Đáng tiếc, cái nha đầu kia, hắn cũng là luyến tiếc đánh dù chỉ bằng đầu ngón tay.

Lưu Vận Tranh đem ngọc bội chính mình đeo trên người đệ đệ, “Tiểu Tứ Nhi, còn nhớ rõ những gì đại ca dặn dò không?”

“Nhớ rõ.” Lưu Thiên Tứ cười dài nhìn huynh trưởng, “Không nói, không ăn, nghe lời.” Không được cùng người xa lạ nói chuyện, không ăn gì đó của người xa lạ đưa, nghe lời Trương má má.

“Hảo, kia Tiểu Tứ Nhi phải đi bước chân vào giang hồ, nhớ rõ chỉ có nửa năm, khi hạt cát cuối cùng trong sa lậu (chắc là một loại đồng hồ cát???) rơi hết, người nhất định phải trở về.” Dem sa lậu giao cho ma ma, Lưu Vận Tranh đem Lưu Thiên Tứ phù lên xe ngựa. Tiểu bảo bối quan trọng nhất của bọn họ phải một người ra đi.

“Trương má má, nơi này là thức ăn vặt Dụ Đầu yêu thích nhất, người nhớ rõ đừng để cho hắn một lần ăn nhiều quá.” Bạch Hãn Triệt, Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành cùng đem một cái bọc nhỏ giao cho Trương má má, tiểu gia khóa được yêu thương nhất trong cung phải rời khỏi nửa năm, làm cho bọn hắn thật muốn bồi hắn cùng đi.

Cùng các ca ca phát tay nói lời từ biệt, Lưu Thiên Tứ côi lòng đầy chờ mong bắt đầu rồi chính mình hành trình vào giang hồ. Giang hồ giang hồ..... Rốt cuộc làm sao mới vào được giang hồ. Lưu Thiên Tứ vừa khần trương lại hưng phấn, giang hồ a.....

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

“Ân.....” Đô đô miệng, Lưu Thiên Tứ vẻ mặt phiền não ôm lấy đầu chính mình. Đi ra như thế nhiều ngày, hắn còn không có tìm được giang hồ, “Giang hồ..... Ly nhi.....” Ly nhi có thể tìm được giang hồ, vì sao hắn tìm không đến.

“Tiểu tổ tông, nói cho ma ma, xảy ra chuyện gì?” Thấy Lưu Thiên Tứ lại bắt đầu không ăn cơm, Trương má má gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

“Giang hồ.....” Lưu Thiên Tứ trong lòng thấy buồn bực..., nên cự tuyệt ăn cơm, hắn nhất định phải tìm được giang hồ!

“Tiểu tổ tông của ta a, ngài hiện tại đã muốn ở giang hồ rồi.” Trương má má đúng là nan giải, nàng võ công mặc dù cao, nhưng dù sao đều một mực trong cung, nào biết đâu giang hồ chính là bộ dáng ra sao, nàng cứ nghĩ rằng, bồi tiểu tổ tông đi ra bất quá chính là giải sầu, không nghĩ tới tiểu tổ tông lại thật sự muốn tìm cái gì đó “giang hồ” a.

“Không có!” Lưu Thiên Tứ dị thường khẳng định nói, cái miệng anh đào nhỏ nhắn dẩu lên, làm cho người bên cạnh hận không thể cắn một ngụm.

“Nghe nói đại hội võ lâm lần này Ủy Thiên lại không tham dự.....”

“Úy Thiên là người ra sao còn phải nói, trên giang hồ ai không sợ ‘ hàn kiếm ’ của hần, nghe nói lúc trước Trâu Ngô còn chưa đương võ lâm minh chủ đã từng tìm Úy Thiên luận võ, nếu hần không phải là hảo bằng hữu của Úy Thiên, chỉ sợ sớm đã thấy diêm vương rồi, người nói nếu Úy Thiên ra mặt, hiện giờ võ lâm minh chủ còn chưa biết chừng là ai đâu.”

“Nói đến ‘ hàn kiếm ’ của Úy Thiên, thật sự là lợi hại, ‘ khí như kiếm, kiếm nhập khí ’, kia chính là kiếm của Úy Thiên. Nói gì thì nói, y hiện giờ là lâu chủ của Bán Nguyệt lâu địa vị lừng lẫy trên giang hồ, Úy Thiên chưởng mắt đại hội võ lâm nho nhỏ này, cũng không có gì đáng kinh ngạc a.”

“Lai lịch của Úy Thiên từ trước đến nay đều quá mức thần bí, mười năm trước đột nhiên xuất hiện, cũng không biết hần với ai học được võ công phi thường lợi hại..... Ai, nếu ta có thể có được trong tay ‘ hàn kiếm ’, nhất định phải ở trên giang hồ hảo hảo uy phong một phen.”

“Thôi đi người, người nói ngốc nghếch gì đấy, đúng là mơ mộng hão huyền.”

Dưới lầu mọi người tán gẫu về “Hàn kiếm”, tán gẫu về Úy Thiên, tán gẫu về giang hồ, tán gẫu về võ lâm..... Không nhìn thấy trên lầu hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn u sầu, ánh mắt từ tròn tròn thái dương biến thành loan loan ánh trăng, lỗ tai này giờ đã nghe hết mọi chuyện giờ thu trở về.

“Giang hồ..... Hàn kiếm.....” Lưu Thiên Tứ hiểu được, đã hiểu, nếu muốn tiến vào giang hồ, phải có kiếm, có “Hàn kiếm”, hần sẽ vào được giang hồ.

“Ma ma, hàn kiếm.” Bụng lập tức cảm thấy đói khát, Lưu Thiên Tứ mồm to đem cơm ăn hết, kéo ma ma bỏ chạy, “Hàn kiếm!” Trương má má trong lòng lo lắng buông xuống một nửa. Tiểu tổ tông đã chịu ăn cơm, đây là chuyện tốt, nhưng..... Dao kiếm không có mất, nếu bị thương tiểu tổ tông thì lại không tốt, còn có, kiếm có hình dạng như thế nào mới là “Hàn kiếm”? Trương má má khi đi ngang qua một cái bàn ngồi mấy người, vung tay lên, làm cho bọn họ đang giữa đầu uống rượu liền ngừng lại động tác, rượu đang cầm trên tay bọn họ lập tức lưu vào trong vạt áo.

Dọc theo đường vừa đi vừa nhìn kỹ hai bên, Lưu Thiên Tứ phải tìm cái vừa rồi nghe được “hàn” kiếm hàn kiếm, tên như ý nghĩa, là thanh kiếm thật lạnh, nhưng mà, cái gì mới là kiếm thật lạnh đây? Lưu Thiên Tứ cái đầu nhỏ lại bắt đầu suy tư, có phải hay không giống với thanh kiếm mà phụ hoàng còn có đại ca vẫn thường hay treo ở đầu giường? Bên đường cũng có nhiều người đang đeo kiếm, Lưu Thiên Tứ nhìn nhìn, đều không phải là “hàn” kiếm a.

Trước mắt lung lay một chút, Lưu Thiên Tứ nhu nhu mắt, vừa thấy, hai tròng mắt lộ ra vui sướng, tìm được rồi! Ba bước cũng chỉ hai bước chạy tới, Lưu Thiên Tứ đứng trước cửa một nhà thợ rèn, đối với một vị đang cầm trên tay một thanh kiếm nở một nụ cười mê chết người không đền mạng.

“Nhìn một cái.” Khi nói chuyện, tay Lưu Thiên Tứ đã sờ lên vỏ kiếm, trong lúc đối phương đang thất thần, Lưu Thiên Tứ đã thoải mái đem thanh kiếm cầm lấy, cũng học theo tư thế rút kiếm vừa rồi của người này rút ra một nửa.

“Tìm được rồi!” Lưu Thiên Tứ vừa thấy thân kiếm kia, trên mặt tươi cười càng sâu, lạnh lạnh a, nặng nặng a, “hàn” kiếm! Cần thận mà đem thân kiếm hợp trở về, Lưu Thiên Tứ hai tay ôm lấy quay đầu cao hứng chạy đến bên người Trương má má, “Hàn kiếm! Giang hồ!” Hần cũng tìm được giang hồ rồi!

“Hảo hảo, tiểu tổ tông tìm được giang hồ, thanh kiếm đưa ma ma được không, ma ma giúp người cầm lấy.” Trương má má khẩn trương nghĩ muốn cầm lấy thanh kiếm, Lưu Thiên Tứ lại ôm càng nhanh, cũng thật dùng sức lắc đầu, “Chính mình.”

“Kia tiểu tổ tông cần phải để ý, ôm cẩn thận đấy.” Trương má má đem tay Lưu Thiên Tứ hướng chỗ vỏ kiếm kéo hạ, lưu lại bạc mang tiểu chủ tử cuối cùng không còn buồn khổ rời đi. Lưu Thiên Tứ luôn miệng lẩm bẩm “giang hồ...giang hồ”. Một đám người càng chạy càng xa, cho đến khi thanh âm Lưu Thiên Tứ không có, người bị “đoạt” giờ này mới kêu lên sợ hãi.”Kiếm kia là của chủ tử nhà ta a!”

Gã sai vật sắc mặt tái nhợt chạy theo truy đuổi, mắt thấy đã muốn đuổi kịp thì cách khoảng không bay tới một viên đá nhỏ, hần bị điểm huyết đứng yên tại chỗ, lại một lần nữa trở mắt nhìn thanh kiếm của chủ tử hần càng chạy càng xa.

Ô ô ô..... Chuyện này đến tột cùng là như thế nào đây a?

.....

“Người nói là kiếm bị người đoạt đi rồi?” Thanh âm bình thản vô kì lại làm cho người ta nghe mà sợ hãi.

“Vâng..... Tiểu nhân mới vừa bắt được kiếm..... Người nọ chạy đi lên nói muốn nhìn một cái, tiểu nhân..... Tiểu nhân thấy hần thái độ cực kỳ thành khẩn..... Lại..... Lại không giống người gian ác, không nghi ngờ hần, khiến cho hần nhìn..... Ai ngờ..... Người nọ cầm kiếm bỏ chạy..... Tiểu nhân muốn truy đuổi..... Lại bị..... Lại bị điểm huyết..... Khi tiểu nhân giải khai huyết đạo, người nọ..... Người nọ đã không có bóng dáng..... Thỉnh lâu chủ trách phạt..... Tiểu nhân hành sự bất lực, tiểu nhân..... Nhất định sẽ tìm được người nọ, truy quay về ‘ phách nguyệt ’” Triệu Ngũ run rẩy nói, trên mặt cũng một phen nước mũi một phen lệ, hần sao lại gặp phải loại sự tình này, lần đầu tiên vì lâu chủ làm một việc quan trọng như vậy. Hần cũng không biết chính mình có phải là trúng tà hay không, tiểu công tử kia cười ngọt đến như vậy, làm sao nghĩ đến đúng là một cường đạo, Triệu Ngũ lại một lần nữa tự hỏi chính mình như thế nào lại xấu số như thế. Mà lâu chủ, tuy rằng hàng năm trên mặt không có biểu tình gì, cũng rất ít dùng cách xử phạt về thể xác với cấp dưới, nhưng Triệu Ngũ cũng vẫn sợ, lâu chủ chỉ cần động cái ngón tay hần chắc chắn sẽ đi gặp diêm vương ngay.

Trong phòng không khí có chút quỷ dị, nghe Triệu Ngũ kể rõ sự tình, đôi mắt Lý Giang bỗng nhiên trừng thật lớn, còn mang theo vài phần vui sướng. Liếc mắt nhìn lâu chủ bên cạnh, Lý Giang nhỏ giọng hỏi: “Người nọ chính là một oa nhi tuổi chừng mười ba mười bốn?”

Tình cảnh này nghe rất quen tai, Lý Giang không tự chủ được đã nghĩ ngay tới tiểu oa nhi đáng yêu đến cực điểm kia..... Đã qua ba năm, tiểu oa nhi kia không nhiều lắm cũng mười ba mười bốn tuổi rồi.

Triệu Ngũ gật đầu, “Ân, đại khái bộ dáng cũng chỉ mười ba mười bốn tuổi.”

Lý Giang vừa nghe là vui vẻ, thấy lâu chủ đối chính mình không du cử mà không hờn giận, tiếp tục hỏi: “Chính là tiến lên đối với người cười thật ngọt, rồi mới nói hần muốn nhìn một cái?”

Triệu Ngũ ngạc nhiên trả lời: “Đúng thế ạ. Người nọ chạy lên đối tiểu nhân cười, rồi mới nói muốn nhìn một cái. Tiểu nhân liền đem thanh kiếm đưa cho hần.”

Lý Giang lập tức kích động hỏi: “Người nọ chính là cầm kiếm bước đi, rồi hần mới lưu lại bạc vào tay người?”

Triệu Ngũ cảm thấy vô cùng kỳ quái, Lý tổng quản sao lại sáng tỏ mọi chuyện như thế. Vội vàng gật đầu nói: “Ân, bên người hần còn có một phụ nhân, nghe người nọ kêu nàng ‘ ma ma ’” Nói xong, Triệu Ngũ lại vội hỏi: “Tiểu nhân nghe người nọ miệng nói cái gì mà ‘ hần kiếm ’ ‘ giang hồ ’.....”

“Lâu chủ.....” Lý Giang trong lòng đầy vui sướng hô, nhất định chính là tiểu oa nhi kia! Nhưng mà tiểu oa nhi kia sao lại biết đến hần kiếm? Triệu Ngũ có điểm mơ hồ, sao Lý tổng quản dường như là biết tiểu oa nhi kia?

“Đi thăm dò hần hiện tại ở nơi nào.”

Đây là tình huống ngoài dự đoán của Triệu Ngũ, Ủy Thiên chẳng những không có trách phạt hần, thậm chí không mang theo một tia hờn giận nào, ngược lại còn bảo hần ra ngoài điều tra.

“Lâu chủ..... Nếu thật sự là tiểu oa nhi kia..... Hần cùng lâu chủ thật đúng là có duyên phận a.” Lý Giang nhìn lên biểu tình của Ủy Thiên, thấy hần vẫn là không có một điểm biến hóa nào, không khỏi thở dài. Tiểu oa nhi kia làm cho người yêu thương còn không hết, thế mà lâu chủ sao một chút thích đều nhìn không ra.

Ủy Thiên không lên tiếng trả lời, khoát tay cho Lý Giang đi ra ngoài, khi không người, ánh mắt Ủy Thiên cuối cùng có chút dao động: “Dụ Đầu.....” Không nghĩ tới qua ba năm, hần đi ra ngoài làm việc không ngờ gặp hần, bọn họ hai người, thật là có duyên. Không biết, sau ba năm, hần có thay đổi nhiều hay không? Có nhớ kỹ hần hay không? Bất quá, tiểu Dụ Đầu này thật đúng là thích “đoạt” vật của hần, Ủy Thiên chờ đợi tin tức từ thủ hạ, hy vọng thật là tiểu Dụ Đầu kia.

.....

Tìm được giang hồ rồi, Lưu Thiên Tứ tâm tình phá lệ thật là tốt. Lấy kiếm trong chốc lát lại rút ra nhìn một cái, trong chốc lát lại bỏ vào ôm chặt. Nghĩ sau khi gặp được Ly nhi, chính mình cũng có thể nói cho

nàng biết là hần cũng tìm được giang hồ, đúng là một một sự kiện thật vui a. Lưu Thiên Tứ khẩn cấp muốn tìm Lưu Ly, cùng nàng chia xẻ vui sướng.

Thấy tiểu tổ tông sau khi trở lại khách ***, trên mặt nụ cười vẫn không đình, Trương má má cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Nàng xem ra thanh kiếm này đúng là cũng hiếm có, thật là kiếm tốt, ai có thể may mắn có được thanh kiếm “bị” tiểu tổ tông coi trọng a. Nghĩ đến cũng là kỳ quái, từ sau khi nàng bắt đầu chiếu cố tiểu tổ tông, tiểu tổ tông trừ bỏ lúc bốn tuổi “lấy” qua một quả quýt của một người, còn chưa bao giờ “lấy” qua cái gì của người khác. Nhưng mấy năm trước mang tiểu tổ tông ra cung giải sầu, tiểu tổ tông lại “lấy” hạ lễ của lâu chủ Bán Nguyệt lâu đến hai lần, hôm nay lại “lấy” kiếm không biết là của ai..... Trong cung đồ vật quý hiếm tiểu tổ tông có nhiều lắm, ra cung, ngược lại thích những vật tinh xảo nhưng không mấy đắt tiền.

“Trương má má, lâu chủ Bán Nguyệt lâu bên ngoài cầu kiến chủ tử.” Một thị vệ gác cửa đi vào thông báo, Trương má má vừa nghe, mắt trừng lớn cùng lục lạc giống nhau. Nhìn thanh kiếm trên tay tiểu chủ tử, Trương má má trầm nghĩ trong lòng: sẽ không ngẫu nhiên như thế chứ?

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Khi người kia tiến vào, Trương má má nhìn thấy theo sau là gã sai vặt lúc nãy, lắc đầu cười thành tiếng, nói: “Ha hã..... Ủy lâu chủ..... Vài năm không thấy..... Thật đúng là tình cờ a.”

“Đúng là tình cờ thật.” Ủy Thiên thần nhiên trả lời, sau khi hần tiến vào, tầm mắt hần liền dừng lại ở đạo thân ảnh phía sau bình phong.

“Lâu chủ, chính là bọn họ.” Triệu Ngũ nhỏ giọng nói một câu, cắn giận nhìn Trương má má liếc mắt một cái.

Nghe được tiếng vang, Lưu Thiên Tứ ôm kiếm chạy ra, hần đầu tiên là thấy được Lý Giang. Cao hứng chạy lên một tay ôm lấy Lý Giang kêu lên, “Bá bá.”

“Tiểu oa nhi, còn nhớ rõ bá bá?” Lý Giang cao hứng đã chết, không nghĩ tới tiểu oa nhi này còn nhớ rõ hần.

“Tiểu Tứ Nhi.” Lưu Thiên Tứ làm cho Lý Giang đổi chính mình sửa cách xưng hô. Lý Giang vui tươi hơn hờ vọt vàng kêu một tiếng Tiểu Tứ Nhi.

Lưu Thiên Tứ vừa nhấc mắt, thấy được Ủy Thiên, lại vui vẻ chạy tới bên hần, “Ca ca.” Lý Giang sửng sốt, Triệu Ngũ cũng choáng váng. Lý Giang ngạc nhiên, là bởi vì Lưu Thiên Tứ kêu Ủy Thiên “Ca ca”, mà Triệu Ngũ gốc là bởi vì tiểu “thỏ phi” thế mà lại quen biết lâu chủ.

Lưu Thiên Tứ cuối cùng mới phát hiện Triệu Ngũ, lập tức trừng mắt trốn đến phía sau Ủy Thiên, bảo vệ kiếm của chính mình, miệng ồn ào: “Tiểu Tứ Nhi a.”

Ủy Thiên quắc mắt nhìn Triệu Ngũ một cái, Triệu Ngũ sợ tới mức “hắc hắc” hai tiếng, lui về sau hai bước, nói: “Ân, là của người, là của người.” Hần nào dám nói không phải a.

Thấy Lưu Thiên Tứ không hề sợ hãi, Ủy Thiên một tay nắm lấy tay kia của Lưu Thiên Tứ, đi vào trong, hỏi: “Thích kiếm này?”

“Ân, ” Lưu Thiên Tứ dùng sức gật đầu thật mạnh, “Hàn kiếm, giang hồ.”

“Giang hồ?” Ủy Thiên nhìn về phía Trương má má, đáng lý ra xét về cuộc sống của người này thì không nên có loại ý niệm này trong đầu mới đúng.

“Ân, giang hồ, hàn kiếm.” Lưu Thiên Tứ giờ giờ thanh kiếm lên, cao hứng nói, “Tìm được rồi.”

“Tiểu chủ tử không biết từ chỗ nào nghe được tiểu thư đi bước chân vào giang hồ, liền nhất quyết cũng phải đi. Tiểu chủ tử cùng tiểu thư tuy nói bối phận hơn kém nhau, nhưng hai người bất quá chỉ hơn nhau một tuổi, từ nhỏ lại cùng nhau lớn lên. Tiểu thư vừa đi, tiểu chủ tử không ai bồi, cho nên cũng phải đi.” Đối vị trưởng công chúa kia, Trương má má chỉ biết thở dài, “Tiểu chủ tử nghe người ta bàn tán với nhau về

người nào đó có hàn kiếm ở trong chốn giang hồ lợi hại như thế nào, tiểu chủ tử liền một phen đi tìm hàn kiếm, tìm được hàn kiếm, hẳn tìm được giang hồ.” Trương má má đem tiền căn hậu quả đại khái giải thích một lần, Ủy Thiên gật đầu tỏ vẻ hiểu được.

“Hàn kiếm, giang hồ.” Lưu Thiên Tứ sờ sờ thanh kiếm bảo bối, thích thú reo lên.

“Quả thật là một thanh kiếm tốt.” Ủy Thiên khen ngợi, hẳn hao hết tâm tư làm kiếm, đương nhiên phải là một thanh kiếm tốt rồi. Lưu Thiên Tứ vừa nghe Ủy Thiên cũng nói như thế lại cười đến không tự kìm hãm được.

“Có thể cho ca ca nhìn xem một cái được không?” Ủy Thiên thấp giọng nói, lời nói của hắn làm cho Lý Giang cùng Triệu NGũ trợn mắt há hốc mồm, nói chuyện ôn nhu như thế là chủ tử của bọn hắn sao? Là lâu chủ của bọn hắn đấy ư?!!

Lưu Thiên Tứ do dự, hẳn rất muốn cấp ca ca xem, nhưng mà lại luyến tiếc buông tay, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại nghĩ ngợi. Ủy Thiên cũng không gấp, chậm rãi nói: “Ca ca còn chưa bao giờ gặp qua thanh kiếm tốt như thế, chỉ liếc mắt một cái thôi.”

Nghe Ủy Thiên nói như thế, Lưu Thiên Tứ mới đem thanh kiếm đẩy tới, cũng keo kiệt nói: “Liếc mắt một cái.” Còn dựng thẳng một đầu ngón tay.

“Ân, liếc mắt một cái.” Cầm lấy, Ủy Thiên rút thanh kiếm ra, “Thật sự là kiếm tốt.” Nghe được khích lệ, Lưu Thiên Tứ vui vẻ, “Tiểu Tứ Nhi a.” Không quên vỗ ngực khoe khoang.

Thật là chỉ nhìn liếc mắt một cái, Ủy Thiên cũng rất mau mà đem kiếm hợp trở về, nhưng trong lúc tra kiếm vào vỏ, trong nháy mắt, một ngón tay của Ủy Thiên bị mũi kiếm sắc bén cắt qua, máu bật ra. Lưu Thiên Tứ bị dọa tới nơi, vội vàng cầm lấy ngón tay đang đổ máu của Ủy Thiên kêu lên: “Máu, máu..... Ma ma.” Kêu xong liền há mồm đem đầu ngón tay đang chảy máu của Ủy Thiên cho vào miệng, mùi máu làm cho Lưu Thiên Tứ nghĩ muốn phun. Ủy Thiên rút ra đầu ngón tay, lấy trà cho Lưu Thiên Tứ súc miệng. Lưu Thiên Tứ lắc đầu, đem tay áo chính mình đặt ở trên ngón tay Ủy Thiên, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, “Ma ma, được, được.”

Trương má má vội vàng tìm cái hòm thuốc cấp Ủy Thiên băng bó, mọi người không hiểu tại sao chỉ là việc tra kiếm vào vỏ mà cũng có thể làm Ủy Thiên bị đứt tay. Nhưng Lý Giang thì thấy hiểu được, rõ ràng là lâu chủ cố ý lộng thương chính mình. Thấy Lưu Thiên Tứ bị lâu chủ dọa khóc, Lý Giang trong lòng giận lâu chủ một phen, nhưng cũng không dám chỉ ra.

“Tiểu Tứ Nhi, không vội, súc miệng.” Ủy Thiên không để ý tới tay mình bị thương, tiếp tục làm cho Lưu Thiên Tứ sắc mặt đang không tốt súc miệng. Lưu Thiên Tứ lắc đầu, cũng không chờ ma ma, lấy ra khăn tay tùy thân của mình, xếp xếp rồi đem buộc vào ngón tay Ủy Thiên, cũng không ngừng thổi thổi, “Đi rồi, đi rồi, không đau, không đau.”

Ủy Thiên đem chén trà đưa tới bên miệng Lưu Thiên Tứ, lại nói: “Dụ Đầu, đến, súc miệng.” Cái này đối Lưu Thiên Tứ chính là nhũ danh a, làm cho Lưu Thiên Tứ kinh ngạc mở to mắt, đã quên khóc, cũng làm cho Trương má má đề phòng nhìn qua. Trừ bỏ những người trong cung, ở ngoài, không ai biết đến nhũ danh này của Lưu Thiên Tứ, huống chi là Ủy Thiên chỉ thấy qua một lần. Nghĩ đến Ủy Thiên có thể đã điều tra qua lai lịch Lưu Thiên Tứ, Trương má má đứng ở phía sau Lưu Thiên Tứ, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Thừa dịp cái miệng nhỏ nhắn của Lưu Thiên Tứ mở ra, Ủy Thiên đem trà uy đi vào, “Phun ra”. Lưu Thiên Tứ ngoan ngoãn súc miệng, phun ra, đỏ khởi miệng, “Không ăn.” Hẳn không phải Dụ Đầu.

Ủy Thiên từ trên bàn lấy một quả quýt bóc vỏ, uy một múi đến miệng Lưu Thiên Tứ. Ăn một miếng quýt mà mình yêu nhất, Lưu Thiên Tứ liền quên ngay chuyện “Dụ Đầu”. Trương má má cẩn thận xem kỹ Ủy Thiên, chậm rãi, cảnh tượng Ủy Thiên uy Lưu Thiên Tứ ăn quýt làm cho nàng nhớ tới một tình huống rất nhiều năm trước, nàng chỉ vào Ủy Thiên nói: “Ngài là khi đó.....”

“Ân.” Ánh mắt Ủy Thiên dao động một chút, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục bình tĩnh, “Không nghĩ tới có thể lại gặp được hắn.”

Lưu Thiên Tứ không nhớ tới Ủy Thiên, nhưng chợt nhớ tới một sự kiện, đỏ đỏ miệng bắt tay giấu đến phía sau, kháng nghị nói: “Không ăn.”

Trương má má cười rộ lên, “Tiểu chủ tử khi đó còn nhỏ, sợ là không nhớ rõ. Bất quá tiểu chủ tử... cái kia nhũ danh hắc chính là không thích, ngài vẫn là đừng kêu a.”

Úy Thiên lấy ánh mắt hỏi, Trương má má giải thích: “Trước đây đầu bếp có làm Dụ Đầu, tiểu chủ tử biết Dụ Đầu có thể ăn cho nên sau đó cũng không chịu cho người ta kêu, nói sẽ bị ăn luôn.”

“Ăn, không ăn, không ăn.” Lưu Thiên Tứ đem tay chính mình giấu thật kỹ phía sau. Mỗi lần ca ca nói ăn Dụ Đầu, liền cắn cánh tay hắc, làm cho hắc đau lắm a.

“Ta không ăn Dụ Đầu.” Đem tay Lưu Thiên Tứ kéo ra, Úy Thiên đem thanh kiếm trả về, Lưu Thiên Tứ đã có chút sợ hãi không dám tiếp.

“Kiếm này ta giúp người bảo quản được không?” Thấy vừa rồi cố ý làm đứt tay đúng là có tác dụng, Úy Thiên cầm thanh kiếm trở về. Lưu Thiên Tứ lại lo lắng nhìn ngón tay Úy Thiên, “Đau, đau.” Rồi mới nhớ đến hành trình tìm giang hồ của mình, cảm thấy mất mát nói, “Giang hồ.....” Không có kiếm, hắc sẽ không ở giang hồ.

Kéo qua bàn tay nhỏ bé của Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên vì khuôn mặt nhỏ nhắn đang ảm đạm thất sắc của hắc mà nhíu mày.”Ta mang người đi giang hồ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn kia mà không có chút tươi sáng, làm cho Úy Thiên không thoải mái. Khi cầm lại kiếm, hắc cũng đã quyết định mang Lưu Thiên Tứ đi bước chân vào giang hồ. Như thế nhiều năm, hắc vẫn rất muốn vì tiểu Dụ Đầu này làm một cái gì đó, vì cảm kích hắc tại thời điểm đó đối chính mình trợ giúp, tuy rằng tiểu Dụ Đầu này toàn bộ đều đã quên.

Lưu Thiên Tứ vừa nghe hai mắt sáng lên, nháy mắt mấy cái, nhìn xem Úy Thiên có nói thật không, ánh mắt càng ngày càng nhỏ, rồi mới nhảy dựng lên sà vào trong lòng Úy Thiên, cao hứng kêu to: “Giang hồ, giang hồ, muốn đi.”

“Hảo, ta mang người đi.”

“Hàn kiếm.”

“Ta giúp người mang.”

Lưu Thiên Tứ cao hứng cực kỳ, ôm Úy Thiên cười không ngừng. Úy Thiên thấy đã làm cho Lưu Thiên Tứ khoái hoạt trở lại, liền nói: “Ta gọi là Úy Thiên.”

“Tiểu Tứ Nhi, ” Lưu Thiên Tứ cũng tự giới thiệu, rồi mới ngửa đầu đối Úy Thiên hô, “Thiên Thiên.” Úy Thiên, Thiên Tứ, bọn họ đều có chữ “Thiên” a.

Úy Thiên nheo lại mắt, Lý Giang cùng Triệu Ngũ mặt đỏ lên, tên này..... Hai người nhìn lên Úy Thiên, ở trong lòng buồn cười.

“Thiên Thiên, giang hồ.” Ôm lấy Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ cường điệu một lần, nói cho Úy Thiên biết là không được đổi ý.

“..... Ăn, ta mang người đi giang hồ.” Úy Thiên đứng dậy, Lưu Thiên Tứ nắm chặt hắc. Đối Trương má má đang vuốt cằm, Úy Thiên mang Lưu Thiên Tứ rời đi trước. Lưu Thiên Tứ cao hứng kêu luôn miêng “giang hồ”, rồi lại “Thiên Thiên hảo”, khi hai người đi chưa được bao xa, có người nghe được Úy Thiên hoá thành: “Dụ Đầu.”

“Không ăn.”

“A! Lý tổng quản, người xem ta có phải đang nằm mơ không.” Triệu Ngũ trong mắt ứa lệ khi dùng tay véo thật mạnh vào mặt mình, đau chết hắc rồi.

“Không phải nằm mơ, là thật, là thật a.” Lý Giang nói liên miên cẩn thận rồi đi theo sau, nhưng hắc vẫn là không tin lâu chủ của hắc không có bị quỷ mê hoặc a..... Hắc mơ hồ hiểu được lâu chủ hắc là đã sớm gặp qua tiểu oa nhi kia, vì sao ba năm trước đây lâu chủ không tỏ vẻ gì cả? Còn có “Thiên Thiên”..... Lý Giang nở nụ cười, thật sự thích hợp với lâu chủ nhà hắc a.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Chợ phường thật náo nhiệt, người hành tẩu qua lại thỉnh thoảng quay đầu hoặc dừng lại. Ở giữa ngã tư đường có một nhóm người đang đi, trong đó một tiểu công tử trong sáng như ngọc hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Tiểu công tử kia bộ dạng cực kỳ đáng yêu, trên mặt nụ cười chẳng thấy ngừng, hai má lúm đồng tiền bên cái miệng nhỏ nhắn thật xinh xắn. Đôi môi nhỏ hồng nhuận thật sự giống một quả anh đào. Một tiểu công tử thì có nên đáng yêu đến cực điểm như thế?

Úy Thiên đã cho người trở về truyền tin, đem toàn bộ chuyện của Bán Nguyệt lâu tạm thời giao cho Ủy Xuyên. Sau khi gặp được Lưu Thiên Tứ, sang ngày thứ hai, hắn liền mang Lưu Thiên Tứ đi về hướng đông, cảnh sắc ở phía đông rất hợp lòng người, tuy nói là mang Lưu Thiên Tứ bước chân vào giang hồ, nhưng Ủy Thiên nghĩ muốn nhân cơ hội này mang Lưu Thiên Tứ hảo hảo du ngoạn một phen. Đi được mấy ngày, đoàn người Ủy Thiên dừng chân ở trung tâm của một thôn trấn.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ chìa chìa một hàng hoa quả bên cạnh đang bày một loại trái cây hắn chưa thấy qua. Ủy Thiên ôm Lưu Thiên Tứ đi đến trước sạp, người bán hàng rong lập tức lau khô một quả đưa cho Lưu Thiên Tứ, “Không cần tiền.” Mà thủ hạ của Ủy Thiên tuy rằng không phải lần đầu tiên nghe Lưu Thiên Tứ như thế kêu, nhưng vẫn là nhin không được cúi đầu, buồn cười.

Úy Thiên không so đo thủ hạ có thái độ bất kính, tiếp nhận trái cây đưa tới bên miệng Lưu Thiên Tứ. Lưu Thiên Tứ mắt to nhấp nháy, giống như suy nghĩ cái gì đó, cũng không há mồm. Người bán hàng rong vội vàng lên tiếng: “Cái này ăn tốt lắm, nước nhiều lại ngọt, không cần tiền, người ném thử một chút đi.” Lưu Thiên Tứ vẫn là không hé răng, vẻ mặt nghiêm túc.

Qua một lát, Lưu Thiên Tứ xoè hai đầu ngón tay, nói: “Hai mươi quả”, cũng vui vẻ tươi cười, người bán hàng rong nhìn thấy Lưu Thiên Tứ tươi cười quá đáng yêu, nhất thời mất thần, một khối bạc vụn đặt ở trong tay hắn.

“Bán hai mươi quả.” Ủy Thiên đưa tiền, rồi đem thân mình Lưu Thiên Tứ chuyển qua, làm cho mặt hắn tựa vào trên người mình. Không rõ vì cái gì, hắn không thích ánh mắt của người bán hàng rong nhìn Lưu Thiên Tứ.

“Thiên Thiên, sạch sẽ.” Lưu Thiên Tứ nhu thuận quỳ ở trước người Ủy Thiên, không quên nhắc nhở. Người bán hàng rong vừa nghe, vội vàng chạy tới nhà người dân trồng rau gần đó xin chút nước, rửa sạch hai mươi quả trái cây rồi bỏ vào bao, đưa cho Ủy Thiên.

Úy Thiên lấy bao trái cây, ôm lấy Lưu Thiên Tứ rồi đi, Lưu Thiên Tứ từ trong lòng ngực Ủy Thiên chui ra, không quên hướng về phía thúc thúc vừa bán trái cây cho mình phất tay, bất quá lập tức hắn đã bị Ủy Thiên kéo trở về. Ngóc lẳng đứng ngẩn ra, người bán hàng rong hy vọng lần tới còn có thể nhìn thấy tiểu công tử này.

“Tiểu chủ tử mà cười thì cho dù là ai đều trốn không thoát đâu. Tiểu chủ tử từ nhỏ đã rất thích cười, mấy thiếu gia trước kia luôn nghĩ mọi biện pháp làm cho tiểu chủ tử theo chân bọn họ trụ, cũng không ít đánh nhau đâu.” Trương má má tự hào nhỏ giọng khích lệ, Lưu Thiên Tứ nghe được, đối Trương má má lộ ra một cái cười thật to.

“Khi đó hắn vài tuổi?” Ủy Thiên cầm lấy tay Lưu Thiên Tứ, trong lòng bàn tay hắn, ngón tay mềm mại của Lưu Thiên Tứ vô ý thức sờ sờ vào những vết chai sần thật dày nơi đó, Ủy Thiên có điểm thích.

“Tiểu chủ tử khi đó mới bốn tuổi, mới vừa sinh bệnh nặng, chủ tử dẫn hắn đi ra ngoài giải sầu.” Nghĩ đến khi đó, Trương má má đau lòng nhìn Lưu Thiên Tứ.

“Khi đó làm ảnh hưởng?” Ủy Thiên lại hỏi, trách không được khi đó sắc mặt hắn thật không tốt. Ủy Thiên đặt câu hỏi cũng quá mật mờ, nhưng Trương má má nghe hiểu được.

“Không phải, chủ tử gia lúc mang thai tiểu chủ tử nhất thời tức giận, suýt nữa đẻ non, có thể là do vậy mà bị ảnh hưởng. Bất quá tiểu chủ tử tuy rằng nói chuyện ít, nhưng trong lòng việc gì đều rõ ràng. Ủy lâu chủ nếu đối đãi tiểu chủ tử cũng giống những người khác, lão nô hiện tại liền đem tiểu chủ tử mang đi.” Trương

má má cũng rất thích Úy Thiên, nhưng nàng không thể khẳng định ở trong lòng Úy Thiên, hắn cũng xem tiểu chủ tử như người bình thường.

“Hắn như vậy tốt lắm.” Úy Thiên thản nhiên nói, quay sang nhìn Lưu Thiên Tứ đang giương cặp mắt ngạc nhiên nhìn xung quanh, không đối Lưu Thiên Tứ sinh ra biểu hiện kinh ngạc. Hắn đã sớm biết thân thể Lưu Thiên Tứ, ngay từ lần trước gặp được Lưu Thiên Tứ. Năm đó nếu không phải gặp được hắn, hiện tại cũng sẽ không có “Bán Nguyệt lâu”. Cho nên hắn sẽ giúp Tiểu Dụ đầu này có một hành trình trên giang hồ thật đáng nhớ. Trước mắt Úy Thiên như hiện ra cảnh tượng hắn lần đầu tiên nhìn thấy Lưu Thiên Tứ.....

“Úy lâu chủ cùng tiểu chủ tử thật là có duyên, nói đến cũng khéo, sao mà mỗi lần quay về tiểu chủ tử đều lấy của Úy lâu chủ cái gì đó?” Trương má má nghe Úy Thiên nói câu kia thì thật yên tâm, có Úy Thiên ở bên cạnh, tiểu chủ tử có thể hảo hảo bước chân vào giang hồ.

“Vậy cứ để cho hắn lấy đi.” Nắm chặt tay Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên thản nhiên.

.....

Trở về khách *** ở thôn trấn Bán Nguyệt lâu, Lưu Thiên Tứ từ trên tay Úy Thiên cầm lấy một quả trái cây mới vừa mua. Lấy ra chính mình cắn một ngụm, rồi mới đưa cho Úy Thiên: “Ngọt.”

Úy Thiên cắn một ngụm, gật đầu, “Ân.” Lưu Thiên Tứ hí mắt cười, tay kia lại xuất ra một quả khác, bỏ vào trong tay Trương má má.

“Ăn ngon.”

“Ừ, tiểu chủ tử cấp cái gì đều ăn ngon.” Trương má má xúc động nói.

Lưu Thiên Tứ vừa nghe, bắt đầu phân phát. Đầu tiên là bá bá, đến các ca ca vẫn theo mình, sau đó đến các ca ca theo Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ lăm nhăm trong đầu và lần lượt bỏ vào tay từng người. Phân xong rồi, Lưu Thiên Tứ trong phòng nghỉ ngẩng đầu nhìn xem, sau đó lại đảo mắt nhìn chung quanh, giờ trái cây cầm trên bàn tay nhỏ bé nói, “Ăn ngon.”

Đột nhiên mấy Hắc y nhân không biết từ nơi nào xông ra, quỳ gối trước mặt Lưu Thiên Tứ, Lưu Thiên Tứ cười ha hả mà đem trái cây phân cho bọn họ. Cầm trái cây, vài người lại không thấy. Tiếp theo, Lưu Thiên Tứ đem bốn trái còn lại toàn bộ bỏ vào tiểu hà bao trên người mình khoá lại, vỗ vỗ.”Tiểu Tứ Nhi a.”

Lý Giang không dám nhìn mặt lâu chủ, này tiểu gia khóa sao lại có thể quên lâu chủ. Lúc này, chỉ thấy Lưu Thiên Tứ lại cắn lấy nửa trái cây còn lại trên tay mình, rồi mới đưa cho Úy Thiên. Cảm tình của hắn đối với Úy Thiên được thể hiện qua việc cho ăn trái cây. Lý Giang có thể xác định, kia trong một khắc, hắn nhìn thấy lâu chủ nở nụ cười, tuyệt đối nở nụ cười.

“Tiểu chủ tử bên người vô luận theo mấy người, hắn đều biết. Tiểu chủ tử mỗi lần mua đồ ăn, đều phải trước phân phát cho mọi người, sau đó mới dành lại cho chính mình ăn. Bất quá hiện tại xem ra, Úy lâu chủ ở trong lòng tiểu chủ tử cùng chúng ta không giống với nhau đâu.” Cầm lấy trái cây Lưu Thiên Tứ đưa, Trương má má luyện tiếc ăn.

Ăn xong trái cây trên tay, Lưu Thiên Tứ từ trong hà bao lấy ra một quả chính mình trước cắn một ngụm, sau đó lại đưa cho Úy Thiên. Hắn thích Thiên Thiên, thích ca ca này lần trước ở bờ biển đã đến tiền mình.

“Dụ Đầu, người nên đi ngủ trưa.” Thấy Lưu Thiên Tứ ngáp dài một cái, Úy Thiên rửa sạch tay cho hắn, ôm hắn đặt trên giường.

“Thiên Thiên, giang hồ.” Sắp sửa ngủ, Lưu Thiên Tứ chưa quên nhắc nhở. Hắn vẫn là không có nhìn thấy giang hồ. Bất quá như thế nhiều ngày kháng nghị không có hiệu quả, Lưu Thiên Tứ cũng không phản đối Úy Thiên gọi hắn Dụ Đầu nữa. Bởi vì Úy Thiên không có cắn cánh tay cùng cổ của hắn.

“Ân, ta sẽ dẫn người đi giang hồ.” Úy Thiên cúi đầu nói, rồi mới nhìn thấy Lưu Thiên Tứ ngậm lấy ngón tay chính mình đang ngủ.

“Nghe nói có đại hội võ lâm gì đó phải mở, tiểu chủ tử khẳng định thích. Hắn còn muốn nói cho Đại tiểu thư biết hắn cũng bước chân vào giang hồ.”

Trương má má mở miệng, nhắc nhở Ủy Thiên, tiếp theo bước đi, phóng tâm mà đem tiểu chủ tử giao cho Ủy Thiên chiếu cố.

“Ly nhi, giang hồ.....” Trên giường Lưu Thiên Tứ lẩm bẩm một tiếng, miệng loan lên, giống như ở trong mộng, hần lớn tiếng nói cho Lưu Ly biết, hần cũng tìm được giang hồ.

“Vây đi đại hội võ lâm đi.” Ủy Thiên ở bên tai Lưu Thiên Tứ nhỏ giọng nói, quả nhiên nghe được hần cúi đầu cười khúc khích thật nhỏ.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

“Dụ Đầu, muốn đi tham gia đại hội võ lâm không?” Giữ lấy Lưu Thiên Tứ, để phòng hần ngã xuống ngựa, Ủy Thiên hỏi.

“Đi, muốn đi!” Lưu Thiên Tứ vừa nghe, mừng rỡ kêu toáng lên, Ủy Thiên vội vàng ôm chặt hần.

“Hảo, chúng ta đi đại hội võ lâm, nhìn giang hồ.” Ủy Thiên giục ngựa đi trước, Lưu Thiên Tứ cao hứng hô vang giang hồ giang hồ. Con ngựa chạy vội về phía trước, Lưu Thiên Tứ nắm chặt một bàn tay Ủy Thiên, mặc cho con ngựa chạy thật nhanh mà luôn miệng hoan hô. Ủy Thiên một tay ôm sát Lưu Thiên Tứ, một tay nắm dây cương, kẹp chặt bụng ngựa thúc giục nó chạy nhanh chút nữa, làm cho Lưu Thiên Tứ cười càng lúc càng giòn.

“Thiên Thiên..... Chạy, chạy.....” Con ngựa càng chạy càng nhanh, nhưng Lưu Thiên Tứ cũng không sợ hãi, ngựa đầu nhìn Ủy Thiên, trong mắt là hoàn toàn tín nhiệm. Đối với Lưu Thiên Tứ xem ra, Thiên Thiên là cùng các ca ca lợi hại giống nhau, đều là ca ca tốt.

Lý Giang cùng Trương má má theo sát phía sau, thấy Ủy Thiên thần thái nhẹ nhàng, Lý Giang cảm thán nói: “Ta lúc trước còn tưởng rằng lâu chủ không thích Tiểu Tứ Nhi. Tuy nói lâu chủ bây giờ vẫn còn không nói nhiều lắm, cũng không bộ dáng cảm xúc, nhưng ở trước mặt Tiểu Tứ Nhi, lâu chủ cũng không giống với bình thường, đã có một ít sinh khí.”

“Uý lâu chủ của các người cùng tiểu chủ tử nhà ta có duyên sâu xa. Cho dù người lạnh lùng đến thế nào khi nhìn thấy tiểu chủ tử nhà ta đều không tự giác mà rung động, huống chi là lâu chủ các người, hần cùng tiểu chủ tử rất hữu duyên.” Trương má má bị tiếng hoan hô phía trước truyền đến bên tai mà không khỏi bật cười, tiểu chủ tử đã nhiều ngày sức ăn rõ ràng gia tăng, bảo nàng không vui sao được.

“Nga? Gì sâu xa? Nói rõ nghe một chút đi.” Lý Giang trong lòng vô cùng tò mò hỏi.

Trương má má lộ ra nụ cười bí hiểm, nói: “Muốn biết a.....” Lý Giang lập tức gạt đầu.

“Hỏi lâu chủ người đi.” Trương má má cười hắc hắc, giục ngựa chạy, Lý Giang tức giận đuổi theo ở phía sau, thẳng kêu, “Trương má má, ngài cái này không đúng, câu chuyện vẫn chưa nói xong mà.”

Trương má má lại mỉm cười không nói. Bộ dáng của Ủy Thiên vào lúc đó, tốt nhất là đừng để cho thủ hạ của hần biết, nếu không sẽ tổn hại uy nghiêm lâu chủ của hần.

.....

Tin tức Ủy Thiên sẽ tham gia đại hội võ lâm trong lúc nhất thời truyền ra gây ồn ào huyên náo. Có người nói hần coi trọng ngai vàng võ lâm mình chủ; có người nói hần muốn năm nay ở đại hội võ lâm mà tưởng thưởng; còn có người nói hần là vì nụ cười giai nhân mà đến. Tóm lại, là mọi thuyết xôn xao. Khắp nơi đều đoán lý do tại sao khiến Ủy Thiên đột nhiên quyết định tham gia đại hội võ lâm. Dù sao, Ủy Thiên xuất hiện sẽ mang đến cho võ lâm tính biến hóa quyết định.

Nếu nói những người khác trong lòng tò mò, hiện giờ võ lâm mình chủ Trâu Ngô lại càng tò mò hơn. Trên giang hồ đều biết hần cùng Ủy Thiên là bạn tốt, nhưng nếu nói thật ra, hần một chút cũng không hiểu Ủy Thiên. Sở dĩ có thể cùng Ủy Thiên thành bằng hữu, cũng là bởi vì thế hệ trước của hai nhà có quan hệ, chẳng qua ngoại nhân không rõ ràng lắm thôi.

“Úy Thiên, đứa nhỏ này chẳng lẽ thật sự muốn tới tham gia đại hội võ lâm?” Phụ thân của Trâu Ngô, Trâu Hoàn hỏi. Hắn là bạn tốt của phụ thân Úy Thiên, sau khi phụ mẫu của Úy Thiên đều qua đời, hắn một mực đem Úy Xuyên nuôi trong nhà, cho đến khi Úy Thiên muốn vì phụ mẫu báo thù, mới đem hắn mang đi.

“Ân, trên thư tín của hắn đã nói như thế.” Trâu Ngô đem tín giao cho phụ thân.”Hắn nói chỉ là dẫn người đến xem đại hội võ lâm, cũng không tham dự. Sau khi tới nơi hắn sẽ phái người thông báo. Nếu không hiểu rõ tính tình của hắn, ta rất muốn hỏi một chút, người hắn mang đến phải chăng là phu nhân của hắn?” Trâu Ngô vạn phần tò mò người Úy Thiên mang đến là ai, là ai có thể làm cho Úy Thiên tự mình dẫn hắn đến xem. Úy Thiên chưa bao giờ tham dự qua đại hội võ lâm. Trâu Ngô trong lòng thầm mắng Úy Thiên, gửi thư cũng không nói cho rõ ràng.

“Hắn đến cũng tốt, lần này đại hội võ lâm không chỉ ... mà còn là luận bàn võ nghệ, lại thêm võ lâm đại sự. Phủ chủ của ‘Lâm Nam phủ’ Lâm Nam Thương mấy ngày trước đây quyết định lần này ở đại hội võ lâm sẽ vì nữ tử của hắn là Lâm Nam Uyển Nhi tuyển chọn hiền tể. Xem ra lần này hắn chính là vì Úy Thiên mà tới. Uyển Nhi là người mà người đã từng gặp qua, là một nữ tử hiếm có, nếu không phải người đã có hôn ước, vì phụ rất muốn vì người mà bàn chuyện hôn sự này.”

Úy Thiên đã muốn hai mươi sáu tuổi, bên người ngay cả một nữ nhân để bầu bạn đều không có, thân là thế bá của Úy Thiên, Trâu Hoàn hy vọng hắn có thể sớm ngày thành gia, cũng như là để an ủi bạn tốt trên trời có linh thiêng.

Trâu Ngô trong lòng lắc đầu, Úy Thiên là loại người lạnh lùng khó hiểu, người được hắn coi trọng cũng đáng thương lắm a.

“Trâu Ngô, nghe nói lâu chủ của ‘Bán Nguyệt lâu’ – Úy Thiên muốn tới?” Một tiểu cô nương kéo theo một cô nương khác từ ngoài chạy vào, hưng phấn mà hỏi, phía sau theo một gã nam tử.

“Ly cô nương.” Trâu Ngô tiến lên vội vàng đem hôn thê của mình đang thở hổn hển kéo qua, “Tiểu Chiêu không thể chạy, người đừng mang nàng chạy loạn khắp nơi.” Hắn thật hối hận lúc trước đem cái tai họa này mang về nhà.

“Người đừng suốt ngày đem Thu tỷ tỷ nhốt tại trong phòng. Người xem sắc mặt Thu tỷ tỷ so với trước kia đã tốt hơn rất nhiều. Ngày ngày ngồi ở trong phòng, muốn tỷ ấy buồn chán đến chết sao?” Ly Lê cái miệng liến thoắng nói, lập tức nghe được Trâu Ngô hừ hừ vài tiếng.

“Người đừng cả ngày cứ nói nói không ngừng như thế. Chẳng ra dáng một cô nương chút nào.” Sau khi nhìn thấy Ly Lê, Trâu Ngô mới phát giác vị hôn thê của mình thật sự là tốt hơn rất nhiều, tuy rằng nàng có một chân không được nguyên vẹn như người thường.

“Thu tỷ tỷ, người đừng nghe hắn. Chiều theo lời hắn nói, người a, sau này đi hết một đoạn đường chắc phải mất hết nửa ngày.” Ly Lê một chút cũng không câu nệ, đi đến bên cạnh Trâu Hoàn, ngã chén trà liền uống, bất quá chưa quên cấp nam tử phía sau một ly trước. Trâu Hoàn đứng dậy ly khai, nhường lại nơi đây cho mấy người trẻ tuổi tha hồ mà làm ầm ĩ.

“Đại ca, nghe nói người tên Úy Thiên kia rất lợi hại, ta phải cùng hắn tỷ thí mới được.” Ly Lê xoa tay, hưng phấn bưng bưng. Nam tử gật đầu, đối với quyết định của muội muội là hoàn toàn không ý kiến.

“Ly Thương, phiền toái người trông chừng tốt muội muội người một chút. Úy Thiên cũng sẽ không bởi vì hắn là nữ tử mà nương tay, đến lúc đó mà bị thương, cũng đừng trách ta không nhắc nhở.” Trâu Ngô nói, sau đó cũng “nhỏ giọng” đối vị hôn thê nói, “Tiểu Chiêu, sau này nàng phải cách xa cô nương ta ra một chút, ta cũng không hy vọng người biến thành giống nàng như vậy, một tiểu nha đầu điên.”

“Ngô ca, đừng nói như thế, ta thích Lê muội muội, nếu chân của ta không được, ta cũng muốn giống nàng như vậy.” Thu Chiêu thật hâm mộ Ly Lê không chỗ nào cố kỵ, hâm mộ nàng có thể tùy ý muốn làm gì thì làm.

“Ngân vạn lần không cần, ta là thích người ôn nhu hiền lành. Nếu người biến thành giống như nàng, kia vì phu chẳng phải là thật đáng thương sao?” Trước mặt công chúng, Trâu Ngô không hề e ngại nói vậy làm cho Thu Chiêu trong nháy mắt mặt đều đỏ cả lên, thẹn thùng cúi đầu.

“Ta như vậy có cái gì không tốt. Hừ.” Ly Lê bắt mắt nhìn Trâu Ngô, “Ta lại không cần người thích, đại ca của ta thích là được.” Nói xong, Ly Lê còn không quên quay lại hỏi một lần, “Có phải hay không, đại ca?”

Ly Thương trong mắt hiện lên ôn nhu, gật đầu.

“Lê muội.....” Thu Chiêu thấy không ổn hô lên, “Các người là thân huynh muội. Loại lời nói như thế cũng không thể tùy tiện nói.”

“Ta đều nói mười mấy năm, không có việc gì.” Ly Lê khoát tay áo, kéo tay đại ca liền hướng ra phía ngoài chạy, “Ta đi hỏi thăm xem người tên Ủy Thiên kia sẽ đến vào lúc nào, ta nhất định phải cùng hắn so tài với nhau một hồi.” Vừa dứt lời, người cũng chẳng thấy đâu.

Thu Chiêu lo lắng địa nhìn theo Ly Lê đang chạy xa, này hai huynh muội đều đã lớn như thế còn ngủ chung với nhau một cái phòng, nàng phải tìm thời gian thuận tiện hảo hảo cùng Ly Lê nói chuyện về vấn đề nam nữ, cho dù là thân huynh muội, như vậy cũng cực kỳ không ổn. Trâu Ngô thì không lo lắng về sự thân mật của hai huynh muội kia, điều hắn lo lắng duy nhất chính là làm sao để Ủy Thiên thủ hạ lưu tình, tha Ly Lê một cái mạng nhỏ.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Ánh trăng mờ lung bên những vì sao lấp lánh, gió thổi nhẹ mang theo một chút hơi thở của đêm. Trong bóng tối, một gã hắc y nhân bật mặt nhẹ nhàng nhảy lên bờ tường bao quanh một trang viện, trên tay ôm một vật gì đó, sau đó lặng lẽ chạy dọc trên thành tường một đoạn đường, tiếp theo là nhảy xuống dưới. Phía trước có một tốp tuần tra hộ viện, hắc y nhân nhanh chóng nấp vào phía sau một ngọn núi giả, đôi mắt sắc bén như đang ngồi sáng trong bóng đêm.

Nơi này là thủ phủ của Nguyên Tông Nhân ở Tân Thành. Nguyên Tông Nhân thái độ làm người hào sảng, bằng hữu khắp thiên hạ, lại thường xuyên góp công góp của vì dân chúng Tân Thành, được mọi người hết mực kính yêu, đến tột cùng là người ở nơi nào giữa đêm khuya đột nhập vào nhà hắn, là kẻ bắt cóc hay là đạo phi?

Bọn người hộ viện đi xa, thân hình hắc y nhân lại chợt lóe, một bước đã nhảy lên phía trên đỉnh núi giả, trong lòng ngực bỗng nhiên truyền ra một tiếng thét kinh hãi. Hắc y nhân cúi đầu nhìn xuống, nguyên lai là hắn đang ôm một người, cũng là một hắc y nhân đang che mặt. Người này lộ ra bên ngoài một đôi mắt thật to, tràn đầy ngạc nhiên cùng vui sướng. Hắn một tay ôm lấy cổ người nọ, một tay che lấy miệng mình, đôi mắt cẩn trọng nhìn chung quanh, làm như thức giục. Tên hắc y nhân so với hắn cao lớn hơn đang ôm chặt hắn, tiếp tục bước nhanh về phía trước, mục tiêu là thư phòng của Nguyên Tông Nhân.

Khi chỉ còn cách thư phòng có hơn hai mươi thước, hắc y nhân thả chậm cước bộ, cẩn thận xem xét bốn phía. Người đang ở trong lòng ngực của người kia gắt gao bật chặt miệng mình, sợ phát ra một chút tiếng động, trong viện tử phát ra ánh sáng mỏng manh của những ngọn đèn ***g, theo gió đong đưa, làm hiện lên đôi tay nhỏ bé nộn nộn những thịt là thịt, trông rất ngon mắt.

Hắc y nhân ngồi xổm xuống, đem “tiểu” nhân trong lòng ngực kéo ra phía sau, đặt hắn trên lưng. Không hề che lấy miệng mình nữa, “tiểu” nhân ôm sát cổ người nọ, sợ bị rơi xuống.

“Thiên Thiên, có người!”, “tiểu” nhân trên lưng thì thầm thật nhỏ giọng, dưới thân người nọ gật gật đầu. Nhún nhẹ chân một cái, người nọ đạp một cước lên giàn hoa mượn lực rồi nhảy phốc lên cây, hành động đó lại làm người ở phía sau kinh hô, rồi mới buông một tay đang ôm cổ người nọ, “tiểu” nhân lại che lấy miệng mình.

Đứng ở trên cây, hắc y nhân phát hiện ba gã hộ vệ đang ẩn mình ở bốn phía thư phòng.”Sưu sưu sưu”, chỉ thấy trên tay hắc y nhân bay ra vài đạo âm khí, ba gã hộ vệ kia chẳng kịp phát ra âm thanh gì đã gục xuống trên mặt đất. Hắc y nhân lúc này mới nhảy xuống cây, cẩn thận tiếp cận thư phòng.

Đi vào trong thư phòng, Hắc y nhân xuất ra một cái mũi lửa, châm ánh nến, rồi mới buông người trên lưng xuống.”Tiểu” nhân mở ra khăn che mặt, hé ra một khuôn mặt trắng nõn mượt mà, bắt quả trên khuôn mặt

bình thường hay cười kia lúc này cũng có vẻ rất khấn trương cùng hưng phấn. Hắn đầu tiên là nhìn xem chung quanh, rồi mới chạy đến trước bàn học, xuất ra một cái túi đựng một đồng bạc vụn trên bàn cho hết vào túi, rất nhanh cột miệng túi lại ôm ở trước người. Động tác cũng rất dỗi mạch lạc lưu loát, xong việc, hắn chạy đến trước mặt hắc y nhân vươn một bàn tay, chưa quên đem khăn mặt kéo lên che lại như cũ.

Hắc y nhân thổi tắt ngọn nến, đem người đó ôm vào trong lòng ngực, theo cửa sổ nhảy đi ra ngoài, tiếp theo lướt qua núi giả, lướt qua ngư trì (ao cá), lướt qua ngọn cây, lướt tiếp qua tường cao..... chạy.

“Lão gia, bọn họ đi rồi.” Xa xa, một người ghé vào phía sau bụi hoa đối với một gã nam tử thân thể to mọng bên cạnh nói.

Nam tử cố sức từ trên mặt đất đứng lên, phũ phũ quần áo dính đầy đất cùng cỏ dại, đánh cái ngáp, cười rộ lên: “Ha ha, thật muốn nhìn xem là ai có khả năng mà làm cho Ủy Thiên bồi hắn đùa giỡn như vậy..... Nhớ rõ không được để lộ việc này ra ngoài.”

“Vâng, lão gia.”

Đem mấy khối bạc đặt ở trên cửa sổ một hộ gia đình, bóng người lặng lẽ chạy xa, rồi mới nhào vào trong lòng ngực tên còn lại, bị người nọ ôm lấy rồi “phi” đi mất.

Sáng sớm ngày thứ hai, mấy hộ nghèo khổ ở phía tây Tân Thành kinh hỉ phát hiện ở trên cửa sổ nhà mình xuất hiện mấy khối bạc.

.....

.....

Gần nhất trên võ lâm có ba sự kiện nổi bật. Một là lâu chủ của Bán Nguyệt lâu, Ủy Thiên, muốn tham gia đại hội võ lâm; hai là giang hồ tài nữ Lâm Nam Uyển Nhi muốn ở đại hội võ lâm tuyển phu, nói thế chứ ai cũng biết nàng là vì Ủy Thiên mà đến; ba là trên giang hồ đột nhiên xuất hiện một gã....” “Ảnh đạo”. “Ảnh đạo” chuyên môn “cướp của người giàu chia cho người nghèo”, từ người giàu cho đến một số quan lại..... Ước chừng có khoảng mười người từng bị hắn “thăm viếng” qua.

“Ảnh đạo” không chỉ có võ công cao cường, tính cách lại “cương trực công chính”. Trước khi “viếng thăm”, hắn sẽ thông tri cho đối phương trước, rồi mới chọn “ngày lành tháng tốt” đến lấy bạc. Những người hộ vệ canh gác cho biết, bọn họ chỉ nhìn thấy một cái bóng như quỷ ảnh chợt lóe, sau đó bạc cũng biến mất. Quan phủ muốn truy nã lại chẳng có lấy một bức họa nào, cho nên chỉ có thể tự than thở không hay ho, bất quá cũng may số lượng không lớn, cho nên cũng không làm lớn chuyện.

Nhưng người trong giang hồ lại phỏng đoán rằng, mục tiêu cuối cùng của “Ảnh đạo” chính là đại hội võ lâm lần này! Cả ba sự kiện lớn, Ủy Thiên, Lâm Nam Phủ, “Ảnh đạo” cùng tụ về một chỗ, đại hội võ lâm chắc chắn sẽ náo nhiệt, hấp dẫn mọi người gấp nhiều lần hơn. Có những người chỉ thích đến đây góp vui, mua ghế cùng hạt dưa tìm một chỗ tốt ngồi xem biểu diễn; còn những người chuẩn bị ở đại hội võ lâm so tài đấu võ, chẳng biết sẽ còn toàn mạng mà quay về không? Bọn họ bàn tán, cá cược với nhau vô cùng huyên náo.

“Theo ta ‘ ảnh đạo ’ kia so với Ủy Thiên còn lợi hại hơn. ‘Ảnh đạo ’ vừa ra tay, đã không có thân ảnh. Các người xem, tài năng như thế ở trước mặt mấy trăm người đem bạc lấy đi, Ủy Thiên có thể không? Trâu Ngô có thể không? Cho nên nói, đại hội võ lâm năm nay, ta cược ‘ ảnh đạo ’. Mười hai!” Một người đem bạc phóng trên bàn.

“Ta cũng cược mười hai!” Lại một người phóng bạc lên.

“Ta cược hai mươi hai.” Tiếp tục có người đi theo.

Bên kia mấy người bắt đầu đặt cược, bên này một người lắng tai nghe bây giờ thu trở về, che lấy miệng cười trộm. Rồi mới nhìn về phía người bên cạnh, nhỏ nhỏ giọng kêu: “Thiên Thiên.” Mấy ngày nay đi đâu cũng nghe rất nhiều người bàn tán về chuyện của “Ảnh đạo”, Lưu Thiên Tứ cuối cùng mới phát hiện là mọi người đang nói về mình, hắn mừng rỡ đến nỗi trong giấc ngủ cứ luôn miệng cười một cách ngọt ngào, cũng càng thêm sùng bái Ủy Thiên. Bây giờ, hắn cũng là người giang hồ rồi!

“Dụ Đầu còn muốn làm cái gì nữa?”

Thấy Lưu Thiên Tứ cao hứng như thế, trên mặt Úy Thiên cũng tràn đầy vẻ vui sướng, tuy rằng đã cố che giấu, nhưng ở trong mắt người khác lại cực kỳ rõ ràng.

Trương má má vui mừng nhìn tiểu chủ tử, từ khi “bước chân vào giang hồ” tới nay, tiểu chủ tử so với trước kia khoái hoạt hơn rất nhiều, đầu tiên là liếc mắt nhìn Úy Thiên đầy cảm kích, sau đó trong lòng Trương má má lại dâng lên một cảm giác đau lòng. Tiểu chủ tử không phải là người dễ dàng gần gũi, thân thiết với người khác a. Hiện tại hai người gần bó như thế này, mai này trở lại trong cung, tiểu chủ tử có thể thích ứng không?

Lưu Thiên Tứ không biết Trương má má lo lắng, hần đang bận tâm “suy nghĩ” để trả lời cho vấn đề của Thiên Thiên. Bá bá kể chuyện xưa cho hần nghe, đó là “cướp của người giàu chia cho người nghèo”, hần tưởng tượng không ra thế nào là “cướp của người giàu chia cho người nghèo”, cái phiền não đó hiện giờ đã được Thiên Thiên giúp cho hần hiểu được. Chính mình còn muốn làm cái gì nữa đây? Lưu Thiên Tứ nghiêm túc tự hỏi, một lát sau, Lưu Thiên Tứ trong mắt đầy chờ mong nhìn Úy Thiên.

“Thiên Thiên.”

“Àn.”

Úy Thiên sắc mặt trầm tĩnh, chuyên tâm uy Lưu Thiên Tứ ăn cơm. Hần không sợ Lưu Thiên Tứ yêu cầu chuyện vớ vẩn, chỉ cần Lưu Thiên Tứ muốn làm cái gì, hần sẽ dẫn Lưu Thiên Tứ đi làm cái đó.

“Ngủ cánh rừng.” Lưu Thiên Tứ đã nghĩ ra chính mình muốn làm cái gì, hần đã là người giang hồ, cũng muốn giống như Thiên Thiên!

Úy Thiên có chút kinh ngạc, cái gì gọi là ngủ cánh rừng. Những người khác cũng sửng sốt, không biết Lưu Thiên Tứ nói vậy là có ý gì. Úy Thiên nhìn về phía Lý Giang, Trương má má cũng nhìn về phía Lý Giang, những người khác đều nhìn về phía Lý Giang..... Lý Giang ngượng ngùng cười, thật muốn kiếm chỗ mà trốn mất. Ngày hôm qua hần có kể cho Lưu Thiên Tứ nghe chuyện trước đây chính mình cùng lâu chủ ở trong rừng ngủ qua đêm, không ngờ tới là tiểu oa nhi lại nhớ kỹ như vậy..... Lý Giang cầm cái bát xoay xoay trong tay bên dưới bàn.

“Trong rừng lạnh, có trùng.” Úy Thiên cự tuyệt, chuyện có thể làm cho Lưu Thiên Tứ chịu khổ, hần sẽ không đáp ứng.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ dựa sát vào, khát vọng nhìn Úy Thiên, “Muốn đi.”

“Không được, người sẽ ngủ không tốt.” Úy Thiên “nhấn tâm” cự tuyệt, Lưu Thiên Tứ mắt to chớp chớp, tiếp tục để sát vào, cả thân thể đều dán chặt vào người Úy Thiên.

“Thiên Thiên, muốn đi.” Ngược đầu, Lưu Thiên Tứ thương tâm nhìn Úy Thiên, “Muốn đi..... Thiên Thiên..... Ngủ cánh rừng.....”

“Lâu chủ, thuộc hạ tối hôm qua cùng Tiểu Tứ Nhi kể chuyện ngài trước kia ăn ngủ dã ngoại, Tiểu Tứ Nhi nhớ kỹ.” Lý Giang lên tiếng thay Lưu Thiên Tứ khẩn cầu, lâu chủ sao có thể “tuyệt tình” như vậy a. Có lâu chủ ở bên cạnh, chẳng lẽ Tiểu Tứ Nhi có thể nào chịu khổ chứ?

“Dụ Đầu..... Trong rừng lạnh, sẽ có sâu ăn Dụ Đầu.” Úy Thiên đã có chút xiêu lòng, nhưng vẫn cố ngăn cản, hần không thể mạo hiểm dẫn Lưu Thiên Tứ ăn ngủ ở những nơi như vậy, có thể làm cho Tiểu Dụ Đầu này sinh bệnh.

Lưu Thiên Tứ cũng dị thường cố chấp, lắc đầu quày quẩy, đặt tay lên mặt Úy Thiên, “Thiên Thiên..... Muốn đi.” Rồi mới ôm Úy Thiên, thất vọng nói, “Thiên Thiên ở..... Không ăn.....”

Buông bát, Úy Thiên nhìn chăm chú vào hai mắt Lưu Thiên Tứ. Trong đôi mắt kia hiện lên sự hoàn toàn tín nhiệm dành cho hần, còn có cả sự ỷ lại..... Lau đi cặp mắt đã có một chút ướt át, Úy Thiên đầu hàng.

“Hảo.”

Lưu Thiên Tứ lập tức cười rộ lên, ôm sát cổ Úy Thiên, ghé vào lỗ tai hần kêu lên: “Thiên Thiên..... Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ không thể biểu đạt sự vui sướng của chính mình, chỉ có thể không ngừng kêu tên của Úy Thiên. Kêu đến khi Úy Thiên nhin không được đem Lưu Thiên Tứ ấn đến trong lòng ngực.

“Chỉ có thể một đêm.” Không muốn thương lượng thêm.

“Ân, ngủ cánh rừng..... Thiên Thiên.....” Hần sẽ cùng với Thiên Thiên ngủ cánh rừng.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Từ lúc giữa trưa khi mà Uy Thiên đáp ứng việc sẽ đi ngủ cánh rừng, nụ cười trên môi Lưu Thiên Tứ chưa từng đình lại, cứ đi theo bên cạnh Uy Thiên càng không ngừng kêu mãi “Thiên Thiên”, Uy Thiên lo chuẩn bị thảm, da thú... hết thấy mọi thứ có thể giữ ấm, một chút cũng không để ý đến cái đuôi đang bám theo ở phía sau, bỏ cũng không ra, nhưng mà lâu lâu ngẫu nhiên không quên nhắc nhở Lưu Thiên Tứ chú ý dưới chân, đừng vội vàng mà vấp té.

Thấy Uy Thiên thu thập xong rồi, Lưu Thiên Tứ ôm lấy Uy Thiên, cảm kích nói, “Thiên Thiên..... Hảo.”

Uy Thiên nhìn Lưu Thiên Tứ vì đi lại nhiều mà khuôn mặt càng thêm hồng nhuận, trong lòng thoáng xao động một chút. Sau khi cùng một chỗ với Lưu Thiên Tứ, hắn thường xuyên có loại cảm giác này. Năm đó gặp lại một Tiểu Dụ Đầu đã trưởng thành, rõ ràng đã muốn mười sáu tuổi, nhưng mà thân hình nhìn cứ như không quá mười ba mười bốn, tâm tính cũng chỉ có bốn năm tuổi. Dẫn hắn “bước chân vào giang hồ”, là muốn vì hắn làm một chút gì đó. Năm ấy, Lưu Thiên Tứ dùng một viên thạch mắt mèo vô giá để đổi lấy một trái quýt trong tay hắn, chính viên ngọc mắt mèo kia chẳng những giúp hắn có tiền nuôi sống chính mình cùng Uy Xuyên, mà còn có thể sáng lập ra Bán Nguyệt lâu. Lúc hắn đang ở trong sự tuyệt vọng đến cùng cực, chính là Tiểu Dụ Đầu này đã chạy đến trước mặt hắn chìa bàn tay ra, cứu vớt cũng như cải biến toàn bộ cuộc sống của hắn. Cho nên hắn nhất định phải làm chút sự, báo đáp cho Tiểu Dụ Đầu này. Sau này, cho dù hắn cùng Lưu Thiên Tứ có thể sẽ không bao giờ được gặp lại nhau, hắn hy vọng Lưu Thiên Tứ có thể vĩnh viễn nhớ rõ có một người tên Thiên Thiên đã dẫn hắn bước chân vào giang hồ.

“Dụ Đầu, qua vài ngày nữa chúng ta sẽ đi ra Mê Linh trấn.”

Lưu Thiên Tứ vừa nghe, thần sắc trở nên nghiêm túc, chờ sau khi hắn hiểu rõ Mê Linh trấn là nơi nào, tức khắc tươi cười rạng rỡ nói: “Ừ, vô lâm, giang hồ.”

“Dụ Đầu chính là ‘ảnh đạo’ mà.” Uy Thiên thần tình thả lỏng nói, nghe Lưu Thiên Tứ cười lên tiếng, Uy Thiên khỏe miệng hơi hơi nhếch lên: Dụ Đầu, Thiên Thiên sẽ cho ngươi một hành trình vào giang hồ phi thường khó quên.

.....

Màn đêm từ từ buông xuống cho đến khi hoàn toàn tối đen, Lưu Thiên Tứ cao hứng hoan hô vang dậy. Hắn theo Uy Thiên, nhìn Thiên Thiên làm sao bắt gà rừng, làm sao hái quả dại. Lại cùng theo Lý Giang, học cách làm sao kiếm củi, làm sao để nhóm lửa.... Khuôn mặt trắng noãn dính đầy than bụi, hắn thậm chí còn muốn giúp Trương má má nấu cơm..... Ngủ cánh rừng quả thật làm cho Lưu Thiên Tứ ngạc nhiên, tiếng cười của hắn từ rất xa vẫn có thể vang vọng vào tai.

Gà rừng nướng tốt lắm, tiếng mỡ rơi xuống than củi phát ra tiếng “xèo xèo” nghe thật vui tai, Lưu Thiên Tứ còn nghe thấy mùi thịt gà thơm lừng xông vào mũi, bụng bắt đầu “thầm thì” biểu tình đòi ăn.

“Dụ Đầu.” Uy Thiên xé một cái đùi đã nướng chín vàng ươm đưa đến bên miệng Lưu Thiên Tứ. Lưu Thiên Tứ nhìn ba con gà vẫn còn đang nướng, lại nhìn miếng thịt trên tay Uy Thiên, nuốt nuốt nước miếng, thế nhưng lại lắc đầu.

“Xảy ra chuyện gì?” Uy Thiên thấy Lưu Thiên Tứ không chịu ăn, mặt trầm trầm, vội vàng cầm lấy cổ tay Lưu Thiên Tứ bắt mạch, xem hắn có phải bị bệnh hay không.

“Thiên Thiên..... Không ăn.....” Lưu Thiên Tứ nhìn nhìn thịt gà, nhỏ giọng nói. Uy Thiên thu hồi tay, hỏi: “Không ăn cái gì?”

“Không ăn.” Lưu Thiên Tứ chìa chìa mấy con gà, sau đó lại chìa chìa thịt trong tay Uy Thiên. Những người khác nghe Lưu Thiên Tứ nói như thế, đều dừng ăn mà nhìn về phía hắn.

“Tại sao lại không ăn?” Úy Thiên lại hỏi, cũng buông thịt xuống, rửa tay rồi lau khô, bởi vì đôi mắt Lưu Thiên Tứ bắt đầu đỏ lên.

“Thiên Thiên..... Không ăn.....” Lưu Thiên Tứ nói không rõ ràng, cho nên chỉ biết lặp lại, trên mặt nhăn nhó đến tột. Úy Thiên trực tiếp đứng lên đem người đang khổ sở ôm vào trong lòng ngực, thoát một cái, hai người đã biến mất vào giữa rừng rậm tối đen.

“Trương má má, Tiểu Tứ Nhi xảy ra chuyện gì? Hay là đã để cho hắn nhìn thấy.....” Lý Giang làm động tác cắt cổ gà hỏi.

“Không có, tiểu chủ tử lúc ấy vẫn theo bên cạnh ta thôi.” Trương má má lo lắng không kém, tiểu chủ tử rất ít khi như vậy. Những người khác cũng không còn lòng dạ nào ăn tiếp, ngồi chờ Lưu Thiên Tứ trở về.

“Thiên Thiên..... Thiên Thiên..... Không ăn.....” Ngồi ở trên cây, Lưu Thiên Tứ ôm chặt Úy Thiên, không ngừng kêu lên. Thấy Lưu Thiên Tứ như vậy, Úy Thiên không thể nào bảo trì bình tĩnh, hắn yên lặng niệm “Hàn Tâm Quyết” (thất vọng đau khổ bí quyết), muốn cho chính mình tỉnh táo lại, hắn phải biết Lưu Thiên Tứ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

“Dụ Đầu không thích ăn?” Một lát sau, Lưu Thiên Tứ không kêu nữa, Úy Thiên lên tiếng hỏi.

Lưu Thiên Tứ lắc đầu.

“Dụ Đầu là muốn ăn?” Úy Thiên lại hỏi. Lưu Thiên Tứ đầu tiên là gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu. Úy Thiên chính mình cũng không hiểu, đôi mày hắn nhíu lại như muốn dính sát vào nhau.

“Giữ lại, không ăn.”

Ngay lúc Úy Thiên đang ảo não chính mình đoán không ra Lưu Thiên Tứ rốt cuộc suy nghĩ cái gì, thì Lưu Thiên Tứ mở miệng nói chuyện. Đôi mắt Úy Thiên mở to như đã nắm bắt được một chút, nâng mặt Lưu Thiên Tứ lên, trên khuôn mặt kia là vụn phần lo lắng.

“Tại sao phải giữ lại? Dụ Đầu luyện tiếu ăn?” Tim Úy Thiên đập liên hồi.

“Ân, không ăn.” Lưu Thiên Tứ mạnh mẽ gật đầu hai cái, thấy Úy Thiên cuối cùng hiểu được ý mình muốn nói, vội vàng bắt lấy tay Úy Thiên, “Thiên Thiên..... Giữ lại..... Cùng nhau, cùng nhau.....” Lưu Thiên Tứ muốn nói cho Úy Thiên hiểu ý nghĩ của chính mình, lại biểu đạt không được, gấp đến độ nước mắt đều rơi xuống.

“Dụ Đầu, không vội.” Úy Thiên vỗ nhẹ Lưu Thiên Tứ. Bộ dáng Lưu Thiên Tứ làm cho Úy Thiên phi thường khó chịu. “Dụ Đầu, chậm rãi nói, không lo lắng. Dụ Đầu luyện tiếu ăn, phải giữ lại?”

“Ân, cùng nhau..... Thiên Thiên..... Dụ Đầu.....” Lưu Thiên Tứ nắm chặt Úy Thiên, ngửa đầu nhìn hắn, trong mắt toàn bộ là ý tứ mà hắn muốn biểu đạt. Úy Thiên đã nhìn ra, bàn tay đang vỗ nhẹ Lưu Thiên Tứ ngừng lại.

“Bởi vì..... Gà là do Dụ Đầu và Thiên Thiên cùng nhau bắt về, cho nên Dụ Đầu luyện tiếu ăn?” Úy Thiên cũng không xác định hỏi thế có đúng hay không, cũng không biết đây có phải là ý mà Lưu Thiên Tứ muốn nói, vừa hay một thanh âm vang lên đáp lại hắn, hắn biết mình đã đoán đúng rồi.

“Ân.” Lưu Thiên Tứ lực đạo mạnh hơn gật đầu ba cái, mỗi một đều nện ở trong lòng Úy Thiên.

“Dụ Đầu.....” Úy Thiên đem Lưu Thiên Tứ ấn vào trong lòng ngực, khàn khàn nói, “Thiên Thiên..... Sau này còn có thể cùng Dụ Đầu cùng nhau đi bắt gà rừng.....” Cái mà Lưu Thiên Tứ luyện tiếu chính là gà..... Hay là hắn?

“Sẽ không.....” Lưu Thiên Tứ thanh âm bắt đầu nức nở, “Một lần..... Không ăn..... Muốn Thiên Thiên..... Không ăn.....” Ân gà rồi, chuyện Thiên Thiên dẫn hắn ngủ cánh rừng sẽ không còn.

Tim Úy Thiên nhói lên một cái! “Muốn Thiên Thiên”.....Lời nói ngây thơ chất phác của Lưu Thiên Tứ rơi vào tai Úy Thiên lại khơi dậy chấn động trong lòng hắn. Ngày ngày vào buổi tối hắn mang Lưu Thiên Tứ đi ra ngoài “cướp của người giàu chia cho người nghèo”, sau khi trở về, Lưu Thiên Tứ đều mang y phục dạ hành hắn đã mặc mang cất đi; hắn mua đồ ăn vặt cho Lưu Thiên Tứ, Lưu Thiên Tứ luôn luôn lưu lại một

ít bỏ vào trong tiểu hầu bao trước ngực, chẳng sợ chúng bị hư hỏng đều luyện tiếu ăn..... Gà cũng là như vậy sao?

“Dụ Đầu, Thiên Thiên còn có thể mang người đến ngủ cánh rừng, còn có thể cùng Dụ Đầu đi bắt gà rừng, cho nên Dụ Đầu không cần luyện tiếu ăn.” Úy Thiên cam đoan, lấy tay gạt đi những giọt lệ Lưu Thiên Tứ nhần nhịn không cho chúng rớt xuống, “Thiên Thiên đáp ứng người, chỉ cần Dụ Đầu muốn, Thiên Thiên liền mang Dụ Đầu đến ngủ cánh rừng.”

Lưu Thiên Tứ nhìn chăm chú Úy Thiên, rồi mới vươn ra ngón tay út, Úy Thiên liền đem ngón tay út của chính mình đặt vào, Lưu Thiên Tứ gắt gao móc ngoéo lấy hai ngón tay với nhau, sợ Úy Thiên đổi ý. “Thiên Thiên..... Cùng nhau.....”

“Ân, cùng nhau.....” Úy Thiên gật đầu đáp ứng, Lưu Thiên Tứ liền ôm chầm lấy Úy Thiên, kê sát vào bên tai hắn kêu lên, “Cùng nhau cùng nhau.....” Cũng không sợ mình có thể bị rơi từ trên cây xuống, mặt mày cười hớn hở, bụng lại biểu tình kêu vang. Úy Thiên chặt chẽ ôm Lưu Thiên Tứ, thấy hắn cuối cùng nở nụ cười, vẻ mặt lúc này mới nhẹ nhõm.

Giữa lúc Lưu Thiên Tứ đang kinh hô vì hưng phấn, Úy Thiên ôm hắn từ trên cây nhảy xuống. Lưu Thiên Tứ nhìn Úy Thiên cười không ngừng, Thiên Thiên so với ca ca hoàn hảo hơn.

Thấy Lưu Thiên Tứ đã vui vẻ trở lại, những người khác nhẹ nhàng thở ra. Sau đó Lưu Thiên Tứ ngoan ngoãn ăn thịt gà Úy Thiên đưa tới, Trương má má cùng Lý Giang kính nể nhìn Úy Thiên, dị thường tò mò vừa rồi Lưu Thiên Tứ vì cái gì lại không chịu ăn, tò mò Úy Thiên dùng cách gì giải quyết phiền não của Lưu Thiên Tứ. Nhưng tò mò thì tò mò, bọn họ không trông cậy vào việc Úy Thiên sẽ nói cho bọn họ biết, hai người nghĩ muốn phá đầu cũng không ra đáp án.

Một mỗi, cho nên sau khi Lưu Thiên Tứ rửa mặt xong liền nằm ở trên đùi Úy Thiên ngủ, bắt quá lần này hắn không ngậm lấy ngón tay cái chính mình, mà là ngón út của Úy Thiên, trong mộng, hắn gắt gao câu lấy đầu ngón tay của Thiên Thiên. Úy Thiên cũng không rút đầu ngón tay của mình ra khỏi miệng hắn, nhanh chóng dùng tấm cùng da thú đem Lưu Thiên Tứ bao lấy, không cho hắn bị cảm lạnh.

“Lão thái gia mất lúc ấy, tiểu chủ tử còn không có thể nói, nhưng tiểu chủ tử cái gì đều biết. Hiểu được ông nội đã qua đời, hiểu được ông nội mất. Lão thái gia khi còn sống chính là người hiểu rõ tiểu chủ tử nhất, chỉ cần tỉnh lại, nhất định phải ôm tiểu chủ tử mới được. Ngày lão thái gia ra đi, tiểu chủ tử cứ khóc mãi, tiểu chủ tử khóc đến phát sốt, suốt một tháng, tiểu chủ tử mới ngừng khóc.....Ngừng khóc, tiểu chủ tử liền cả ngày đứng ở trong phòng lão thái gia, không chịu đi. Cho đến ngày đó, chủ tử gia mới dẫn hắn đi ra ngoài, Úy lâu chủ vì thế mới có thể gặp được tiểu chủ tử.”

Trương má má khoé mắt mang lệ nói, tiểu chủ tử biểu hiện sự ỷ lại cùng yêu thích đối với Úy Thiên làm cho nàng lo lắng, tương lai khi tiểu chủ tử hồi cung phải làm sao đây? Nghe Trương má má nói như thế, Lý Giang cũng lộ ra lo lắng, hắn cũng nhận thấy, Lưu Thiên Tứ phi thường thích lâu chủ. Lý Giang không rõ thân phận của Lưu Thiên Tứ lắm, chỉ biết Lưu Thiên Tứ là con một gia đình giàu có nào đó. Thời điểm mà Lưu Thiên Tứ phải trở về, lúc ấy, Lý Giang nghĩ tới cũng cảm thấy khó chịu.

Úy Thiên một câu cũng không nói, chỉ ngồi nhìn Lưu Thiên Tứ. Lưu Thiên Tứ mới ra cung liền gặp hắn, tự nhiên đối hắn thật ỷ lại, nhưng..... Chờ khi hắn trở về cung, dần dần sẽ quên đi một người ca ca tên là Thiên Thiên. Cho nên hắn phải làm tất cả mọi việc có thể trong khoảng thời gian này, để cho Lưu Thiên Tứ có được những phút giây vui vẻ nhất, cũng là để cho chính mình không có gì phải tiếc nuối về sau.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Úy Thiên không nhanh không chậm đưa Lưu Thiên Tứ đến Mê Linh trấn, một chút cũng không biết có rất nhiều người chờ mong đến dị thường lo lắng. Úy Thiên đầu tiên là lâu chủ của Bán Nguyệt lâu, tiếp theo lại là cao thủ hiếm có trong chốn vô lâm, lại lạnh lùng ít lời, Úy Thiên hiện tại vẫn còn độc thân cho nên được phần đông nữ nhân giang hồ ưu ái. Vô luận là từ phương nào mà đến, đều muốn nhân cơ hội tại đại

hội võ lâm mà kết bạn cùng Úy Thiên, đây chính là một dịp may vô cùng hiếm có. Thế nhưng Úy Thiên lại chậm chạp chưa chịu lộ mặt, nên làm lòng người chờ mong, nôn nóng bất an là không sao tránh khỏi.

“Trâu đại ca, Úy Thiên, hần..... sẽ đến chứ?”

Một vị nữ tử mềm mại mạo mĩ đi đến, hàm súc hỏi. Tiếng nói ôn nhu, dịu dàng làm cho người nghe dị thường thoải mái, như tiếng chim thánh thót. Đôi mắt long lanh như mặt nước hồ thu đang chứa đầy lo lắng, làm cho người ta thương tiếc, tư thái đoan trang nhưng lại mang kiên nghị. Lâm Nam Uyển Nhi, tuyệt đối xứng đáng là một nữ nhân hoàn mỹ nhất trong lòng hầu hết các nam tử.

Trâu Ngô trong lòng âm thầm thở dài, có thể được Lâm Nam Uyển Nhi thích, có lẽ là nhờ phúc khí tu luyện tám đời của tên Úy Thiên khờ dại kia. Nếu không phải hần sớm đã có người trong lòng, chắc chắn sẽ thích Lâm Nam Uyển Nhi này.

“Trên thư tín hần nói sẽ đến, vả lại hần cũng chẳng phải người đến nói hần không đến, cho nên hần nhất định sẽ đến.” Trâu Ngô nhẹ nhàng nói. Hần cũng không biết Úy Thiên đang muốn làm cái gì nữa, cho dù là đi chậm lắm thì cũng nên tới rồi.

Lâm Nam Uyển Nhi mỉm cười, yên lòng. Ba năm trước đây, sau tang lễ của mẫu thân, nàng bị bệnh nặng phải đến nhà cậu chữa trị, trên đường gặp Úy Xuyên, sau đó đi vòng đến Bán Nguyệt lâu, gặp được Úy Thiên. Ngay từ đầu, cảm thấy nam tử này thật chẳng giống như những người khác mà nàng đã gặp, đối với khách nhân rất đối vô lễ, huống chi nàng vẫn là nữ tử, không chỉ chẳng chút quan tâm, thậm chí ngay cả một câu cũng tiếc cùng nàng nói. Đáng lý ra phải là không thích hần, thế nhưng nàng ngược lại càng ngày càng chú ý hần, chờ lúc nàng phát giác ra, Úy Thiên đã chiếm giữ con tim nàng lúc nào không hay. Rồi mới nghe tới rất nhiều lời đồn đãi về Úy Thiên, cũng nghe được từ Úy Xuyên mới biết được nguyên nhân vì sao Úy Thiên lại lạnh lùng như vậy, nàng có chút đau lòng thay hần. Nàng biết Úy Xuyên thích nàng, thế nhưng người mà nàng thích lại chính là đại ca của hần.

“Thiên Thiên.” Ngửa đầu, mặc kệ Úy Thiên đang chải đầu cho hần, Lưu Thiên Tứ đưa cho Úy Thiên một quả nho. Úy Thiên há mồm tiếp được, Lưu Thiên Tứ hoang mang nhảy mắt mấy cái, nhìn nhìn ngón tay chính mình hiện tại “trống không một vật”. Úy Thiên dừng lại động tác, chờ Lưu Thiên Tứ giải thích.

Lưu Thiên Tứ nghĩ nghĩ lại cầm lấy một quả nho đưa cho Úy Thiên, “Một nửa.” Úy Thiên gật đầu, hần không nên toàn bộ ăn luôn. Lần này chỉ cần một nửa, Lưu Thiên Tứ hài lòng nở nụ cười, ăn một nửa còn lại.

“Dụ Đầu, chúng ta hôm nay vào thành, Thiên Thiên mang người gặp một vị bằng hữu.” Dem mái tóc dài của Lưu Thiên Tứ cột gọn gàng rồi dùng trăm gài tóc cố định hảo, Úy Thiên nói. Vô luận là bất cứ sự việc gì, hần cũng sẽ nói cùng Lưu Thiên Tứ, có đôi khi còn cùng Lưu Thiên Tứ thương lượng. Xem ra trong mắt Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ là một người rất đối bình thường.

Bất quá từ lúc ở cùng một chỗ với Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên không tự giác lại dùng một phương thức riêng để nói chuyện với Lưu Thiên Tứ.

“Ân?” Lưu Thiên Tứ không hiểu được bằng hữu là cái gì. Mắt mở lớn đầy thắc mắc.

“Là một người mà Thiên Thiên quen biết.” Úy Thiên giải thích từ bằng hữu một cách đơn giản. Chẳng quan tâm Trâu Ngô mà nghe được sẽ tức đến hộc máu.

“Ân.” Lưu Thiên Tứ hiểu được, gật đầu, “Thiên Thiên, bằng hữu.”

“Dụ Đầu, sau khi đại hội võ lâm chấm dứt, muốn cùng Thiên Thiên đi Bán Nguyệt lâu hay không?”

Biết Lưu Thiên Tứ chỉ có thời gian nửa năm, Úy Thiên muốn mang hần đến Bán Nguyệt lâu tham quan, tuy rằng Lưu Thiên Tứ đã từng đến nơi đó một lần rồi.

“Muốn đi, cùng nhau, Thiên Thiên.” Lúc này, Lưu Thiên Tứ không có hỏi Bán Nguyệt lâu là cái gì, với hần chỉ cần đi cùng và được ở chung với Úy Thiên, đi nơi nào đều có thể.

“Hảo, Thiên Thiên mang Dụ Đầu đi Bán Nguyệt lâu.” Ôm sát người đang cực kỳ cao hứng mà hò reo vang dậy, Úy Thiên không phát giác cái miệng của hắn lại đang gọi lên một nụ cười thoả mãn.

Giữa trưa, đoàn người của Úy Thiên cuối cùng vào đến Mê Linh trấn, trước lúc cử hành đại hội võ lâm hai ngày. Hắn vừa tiến thành, Mê Linh trấn liền sôi trào, các tên do thám ngoài thành đã sớm đem tin tức của hắn truyền cho chủ tử nhà mình, đó là Úy Thiên đang cực kỳ thân mật với một gã tiểu công tử.

Úy Thiên không lòng dạ nào để ý tới phản ứng của những người khác, hắn mang Lưu Thiên Tứ đến ở một biệt viện mà trước đó đã phái người đi thuê, nằm bên cạnh dòng sông thơ mộng của trấn Mê Linh. Trâu Ngô cứ nghĩ Úy Thiên sẽ đến chỗ của hắn ở, ai ngờ Úy Thiên lại không nói một tiếng trụ ở nơi khác, làm cho Trâu Ngô cảm thấy khó hiểu, cũng làm cho hắn đối với người mà Úy Thiên mang theo cực kỳ tò mò, trực giác nói cho hắn biết Úy Thiên chắc chắn là vì người kia.

Bất quá, sau khi Trâu Ngô mang theo vị hôn thê của mình, Lâm Nam Uyển Nhi cùng huynh muội Ly Lê đến chỗ ở của Úy Thiên, ở trong hoa viên nhìn thấy Úy Thiên, hắn kinh ngạc tới mức hai con mắt muốn rớt ra ngoài luôn, đó không phải là Úy Thiên mà hắn biết, Úy Thiên lại cứ nhiên đang ôm lấy một nam hài tử! Tiểu nam hài kia đang nằm ngủ ở trong lòng ngực hắn, ngậm lấy ngón tay út của hắn! Lâm Nam Uyển Nhi cố tỏ ra trấn định hơn nhìn Úy Thiên, nam nhân kia đã thay đổi rồi.

Nhưng có người ngoại lệ, nàng không giống Trâu Ngô kinh ngạc như vậy, không giống Thu Chiêu tò mò như vậy, cũng không giống Lâm Nam Uyển Nhi bối rối thất thố như vậy. Lúc nàng nhìn thấy Trương má má, miệng há hốc, lộ ra kinh hãi.

“Đại tiểu thư!” Trương má má không nghĩ tới hội ngộ với Lưu Ly, cao hứng cực kỳ.

“Trương má má!” Lưu Ly hét lên một tiếng chạy tới ôm lấy Trương má má, không đợi nàng tiếp tục kêu, một đạo chỉ phong liền bay đến điểm lấy á huyết của nàng, Lưu Ly được Ly Thương kéo vào trong lòng ngực, mạo hiểm tránh thoát. Ly Thương giận dữ trừng mắt nhìn Úy Thiên, Úy Thiên cũng chỉ chú ý vào Lưu Thiên Tứ trong lòng ngực hắn. Lưu Ly dựa vào trên người đại ca, cũng không sinh khí, tò mò nhìn Úy Thiên đang ôm lấy Tiểu Hoàng Thúc của mình.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ bị Lưu Ly lớn giọng đánh thức, khoé miệng dính đầy nước giải, ánh mắt mông lung. Úy Thiên một tay che lấy mắt hắn, một tay lau nước giải cho hắn, lạnh như băng nhìn Lưu Ly cùng Trâu Ngô liếc mắt một cái, làm cho hai người không tự giác rụt cổ, nghe lạnh cả người.

May mắn là Lưu Thiên Tứ còn chưa tỉnh ngủ hẳn. Vừa tới địa phương mới, hắn hưng phấn nửa ngày mới chịu đi ngủ, cũng không chịu quay về trong phòng, nhất định phải ở trong sân ngủ, Úy Thiên tùy vào hắn, cũng hào phóng cung cấp vòm ngực của chính mình. Ngủ không tốt, sức ăn của Lưu Thiên Tứ chắc chắn sẽ giảm đi, cho nên Úy Thiên mặc kệ Lưu Ly cùng Lưu Thiên Tứ có quan hệ gì, phản ứng đầu tiên của hắn chính là làm cho Lưu Ly câm miệng.

Lâm Nam Uyển Nhi vừa định gọi Úy Thiên, đã bị ánh mắt Úy Thiên dọa trở về, tuy rằng Úy Thiên không phải nhằm vào nàng, nhưng nàng biết, nếu nàng lên tiếng, Úy Thiên cũng sẽ đối với nàng giống như thế. Lâm Nam Uyển Nhi nhìn về phía người đang nằm cuộn người trong lòng ngực Úy Thiên, là một nam hài khoảng mười ba tuổi, hắn là người như thế nào đối với Úy Thiên, mà lại được Úy Thiên yêu thương chịu chuộng, ngay cả Úy Xuyên, Úy Thiên cũng đối xử một cách lạnh lùng. Hơn nữa, Ly Lê còn quen biết người kia.

Úy Thiên vẫn chú ý Lưu Thiên Tứ, cho đến khi Lưu Thiên Tứ lại phát ra tiếng thở “khò khè” nho nhỏ, hắn mới lấy tay ra. Dem tấm thảm vẫn khoác ở trên người cả hai toàn bộ bao lấy Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên đứng dậy ôm người rời đi. Trâu Ngô, Thu Chiêu cùng Lâm Nam Uyển Nhi sững sờ ở tại chỗ.

“Uy.” Thấy Tiểu Hoàng Thúc đã an giấc trở lại, Lưu Ly nhỏ giọng kêu Úy Thiên, lại giống như trước chỉ đối lấy ánh mắt lạnh như băng của Úy Thiên, nàng che miệng lại nhìn về phía Trương má má, Tiểu Hoàng Thúc đã muốn ngủ say rồi, sao còn không cho nàng nói chuyện?

Trương má má cũng không dám hé răng, chĩa chĩa ngoài cửa, Lưu Ly vội vàng nắm tay đại ca đi ra ngoài chờ.

“Trương má má, hắn thật là Úy Thiên của Bán Nguyệt lâu sao?” Vừa ra phòng ở, Lưu Ly hứng thú lập tức

lên tiếng hỏi, chuyện giữa Úy Thiên cùng Tiểu Hoàng Thúc làm cho nàng đem việc muốn luận võ quảng mắt sang một bên.

“Ân, hẳn chính là Úy Thiên. Đại tiểu thư, ngài vừa mới đi, tiểu chủ tử cũng không cao hứng, cũng muốn đi bước chân vào giang hồ, hoàn hảo gặp được Úy Thiên. Ngài biết không, tiểu chủ tử buồn rầu đến độ cơm đều ăn không vô, tìm không thấy giang hồ ở nơi nào.” Trương má má giải thích, không quên quở trách một chút trưởng công chúa.

“Trương má má.....” Lưu Ly lè lưỡi, ủy khuất nói, “Ta vốn muốn mang tiểu thúc thúc cùng đi, nhưng mà phụ thân không cho, ba cũng không cho, hơn nữa ta cũng là lén trốn đi thôi mà.”

“Tiểu chủ tử một mực phải đi tìm Đại tiểu thư ngài, lần này thì tốt rồi, tiểu chủ tử tỉnh lại nhìn thấy Đại tiểu thư nhất định cao hứng.” Trương má má cũng không nhẫn tâm nhìn Lưu Ly tự trách, vội nói.

Lưu Ly vừa nghe xong, cười rộ lên, “Tiểu hoàng..... Tiểu thúc thúc đương nhiên là thích ta nhất rồi. Có phải hay không, đại ca?” Ly Thương không cần phải nghĩ ngợi liền gật đầu.

Đám người của Trâu Ngô uống vài chén trà, ăn vài món điểm tâm đợi chờ Úy Thiên. Đương nhiên, những người chịu kiên nhẫn chỉ có Trâu Ngô cùng Lưu Ly. Lúc Úy Thiên cùng Lưu Thiên Tứ vừa tỉnh ngủ xuất hiện, Lưu Thiên Tứ hoan hô một tiếng chạy về phía Lưu Ly cũng đang reo lên âm ỉ.

“Ly nhi... Ly nhi... Ly nhi.....” Lưu Thiên Tứ ôm lấy Lưu Ly cao hứng kêu vang.

“Tiểu thúc thúc... tiểu thúc thúc...tiểu thúc thúc.....” Lưu Ly cũng là ôm lấy Lưu Thiên Tứ kêu lớn, thật là kích động, đôi mắt đều đỏ, lại vội đầu vào cổ Lưu Thiên Tứ hít lấy hít để hương vị quen thuộc của hắn.

Úy Thiên đối đám người Trâu Ngô gật đầu ý bảo ra phía sau, nhều mày nhìn Lưu Thiên Tứ hai mắt đỏ đỏ như sắp khóc.

“Thương nhi.....” Lưu Thiên Tứ đối Ly Thương vẫy tay, thấy Ly Thương đối chính mình nở nụ cười, Lưu Thiên Tứ vội vàng đưa tay về phía Úy Thiên. Úy Thiên giữ chặt tay Lưu Thiên Tứ, Lưu Thiên Tứ chụp tay Lưu Ly nói: “Ly nhi..... Thiên Thiên.....”

“Phốc! Khụ khụ..... Thật có lỗi.... thật có lỗi.....” Trâu Ngô một miệng trà phun ra ngoài, vội vàng lau khô miệng, đối Úy Thiên xua tay, làm cho hắn dừng chú ý tới mình. Lâm Nam Uyển Nhi im lặng quan sát Lưu Thiên Tứ, trong mắt hiện ra một tia sáng tỏ.

Lưu Thiên Tứ đỏ đỏ miệng, nhìn Trâu Ngô, Thu Chiêu cùng Lâm Nam Uyển Nhi, lớn hơn nữa kêu lên: “Thiên Thiên.”

“Ừ, Thiên Thiên.” Lưu Ly gật đầu phụ họa, nàng biết Tiểu Hoàng Thúc mất hứng, tuy rằng nàng cũng rất muốn cười.

“Dụ Đầu, bảo bối của ngươi đâu?” Úy Thiên nắm chặt tay Lưu Thiên Tứ nói, thành công hóa giải bất mãn của Lưu Thiên Tứ.

“Ly nhi, Thương nhi.” Lưu Thiên Tứ lờ ra tiểu hà bao chính mình, kêu tên hai người kia, đến nhìn tân bảo bối của hắn.

“Úy Thiên..... Hẳn.....” Trâu Ngô không biết nên hỏi như thế nào, tiểu nam hài kia..... Tuy rằng chỉ mới gặp mặt có một lúc thôi, hẳn đã nhận ra sự khác thường.

“Trâu Ngô, ta không muốn cùng ngươi tuyệt giao.” Úy Thiên ra tiếng cảnh cáo, không chỉ là Trâu Ngô, hẳn không cho phép bất cứ người nào nhìn Lưu Thiên Tứ như vậy.

Lời này làm cho Trâu Ngô chấn kinh, Úy Thiên sẽ không dễ dàng nói ra những lời như thế, là cái gì đã khiến cho Úy Thiên phải nói lời tuyệt tình, Trâu Ngô lập tức nghĩ tới ý niệm trong đầu vừa rồi của mình. Hẳn nhìn về phía Úy Thiên, thấy trong mắt Úy Thiên hiện ra vài phần lửa giận làm cho Trâu Ngô tâm tư trầm ngâm, Úy Thiên rất ít khi biểu hiện ra cảm xúc, nhưng hiện tại, hẳn có thể nhìn ra Úy Thiên đang tức giận!

“Úy đại ca, Ly muội muội vẫn muốn tìm người luận võ, hiện tại nếu người đã quen biết với tiểu thúc thúc của nàng, vậy thì chuyện này có thể dễ dàng giải quyết rồi.” Lâm Nam Uyển Nhi cười duyên đáng lên tiếng, giống như căn bản không ngại quan hệ cũng như thái độ của Úy Thiên đối với Lưu Thiên Tứ.

“A, đúng vậy, Ly Lê muốn tìm người luận võ, cho nên hôm nay mới theo ta đến đây. Bất quá hiện tại tốt rồi, hãy để cho tiểu thúc thúc khuyên nhủ nàng, đao kiếm không có mắt, nếu lỡ làm nàng bị thương, người cũng khó ăn nói với người nhà của hân.” Trâu Ngô cảm kích nhìn mắt Lâm Nam Uyển Nhi, cười mỉa nói. Trong lòng lại thầm kêu không xong, Lâm Nam Uyển Nhi chẳng biết đang có cảm giác gì trước tình huống này.

“Hân gọi Thiên Tứ, thói quen người khác gọi hân Tiểu Tứ Nhi.” Úy Thiên đơn giản giới thiệu thân phận của Lưu Thiên Tứ.

Trâu Ngô trong lòng vừa động, hỏi: “Người nói muốn dẫn một người tới xem đại hội võ lâm, chính là hân?”

“Ân.” Úy Thiên gật đầu.

Sắc mặt Lâm Nam Uyển Nhi thoáng chốc thay đổi, nhưng rất nhanh liền khôi phục, vẫn là ôn nhu nhìn Úy Thiên. Úy Thiên lại coi như không nhìn thấy, nghe Trâu Ngô nói đến việc sắp xếp chỗ ngồi ở đại hội võ lâm. Thu Chiêu không dám lên tiếng, nàng lần đầu tiên gặp Úy Thiên, không nghĩ tới Úy Thiên lại đáng sợ như thế, còn có Lâm Nam Uyển Nhi..... Hiện tại xem ra, Úy Thiên thật để ý đến người tên Thiên Tứ kia, nhưng chẳng ai biết tâm tư thật sự của Úy Thiên là như thế nào. Đúng là tình cảm hỗn loạn a.

“Ly nhi, phá hư.” Cho Lưu Ly xem tân bảo bối chính mình vừa được mua thêm, Lưu Thiên Tứ bất mãn nói.

“Tiểu Hoàng Thúc.....” Bốn bề vắng lặng, Lưu Ly thay đổi cách xưng hô, ôm Lưu Thiên Tứ hạ giọng phân bua, “Ly nhi cũng là lên chạy ra ngoài thôi. Tiểu Hoàng Thúc, đừng giận Ly nhi mà, Ly nhi sau này sẽ không dám nữa, Ly nhi không phải đã cho người đưa tin cho Tiểu Hoàng Thúc biết rồi đó sao, chính là muốn nói cho Tiểu Hoàng Thúc biết Ly nhi đi làm việc gì, sợ Tiểu Hoàng Thúc sinh khí. Đại ca.....” Lưu Ly cầu cứu nhìn về hướng Ly Thương, Ly Thương đối Lưu Thiên Tứ đánh tay mấy cái, chứng minh lời nói của muội muội là thật.

Nghe xong Lưu Ly giải thích, Lưu Thiên Tứ cũng không sinh khí nữa, xoa xoa mặt Lưu Ly, xem như trừng phạt. Lưu Ly ngoan ngoãn để cho Lưu Thiên Tứ bẹo má nàng, dù sao được tay Tiểu Hoàng Thúc bẹo thật ra rất thoải mái.

“Tiểu Hoàng Thúc, người thật lợi hại, có thể quen biết với lâu chủ của Bán Nguyệt lâu, Tiểu Hoàng Thúc so với Ly nhi lợi hại hơn.” Lưu Ly thật tình khen ngợi.

Lưu Thiên Tứ cười ha hả, lớn tiếng kêu: “Thiên Thiên.....”

“Ân, Thiên Thiên. Ha ha, Úy Thiên là Thiên Thiên của tiểu hoàng thúc.” Lưu Ly rất cuộc nhị không được cười rộ lên. Lưu Thiên Tứ ngẩn người, quay đầu bỏ chạy, Lưu Ly sợ hãi vội vàng đuổi theo.

“Thiên Thiên.....”

Lưu Thiên Tứ một bên cao hứng một bên lo lắng nên vừa chạy vừa kêu. Ở trong đại sảnh Úy Thiên nghe được, trong chớp mắt liền xông ra ngoài, hai tay đón lấy Lưu Thiên Tứ đang chạy về phía mình.

“Dụ Đầu, xảy ra chuyện gì?” Ôm Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên không ngừng vỗ nhẹ hân, làm cho hân ổn định hơi thở, trong lòng bất an. Thấy Lưu Ly lắc đầu, cũng với dáng vẻ lo lắng, Úy Thiên ôm lấy Lưu Thiên Tứ thì triển khinh công bay đi mất.

“Ly muội muội, đó là tiểu thúc thúc của người?” Lâm Nam Uyển Nhi tò mò hỏi, hai tay gắt gao nắm chặt bên trong tay áo.

“Ân, là tiểu thúc thúc của ta. Ta đi bước chân vào giang hồ, tiểu thúc thúc cũng đi theo.” Lưu Ly đứng ở cửa nhìn xung quanh, không thấy được nụ cười mất tự nhiên của Lâm Nam Uyển Nhi.

” Tiểu thúc thúc của người.....” Lâm Nam Uyển Nhi mới vừa mở miệng, đột nhiên Lưu Ly đang đứng đưa lưng về phía nàng xoay người nghiêm túc nhìn nàng. Lâm Nam Uyển Nhi hoảng sợ, Trâu Ngô cũng trở nên đứng đắn, vì sắc mặt Lưu Ly phút chốc biến thành lạnh lùng, sâu sắc.

“Tiểu thúc thúc của ta là tiểu thúc thúc tốt nhất trên đời! Chuyện của các người cùng Úy Thiên thì các người hãy tự mình giải quyết với nhau, không được liên lụy đến tiểu thúc thúc ta. Ai chọc tiểu thúc thúc ta thương tâm, Lưu Ly ta là người thứ nhất không buông tha hân!”

Lưu Ly biết tâm ý của Lâm Nam Uyển Nhi đối Ủy Thiên, nàng đâu phải là ngốc tử mà không nhìn ra. Cho nên, lời này là Lưu Ly cố ý nói cho Lâm Nam Uyển Nhi nghe. Thân là công chúa, Lưu Ly chưa bao giờ biết sợ thứ gì, chỉ cần không liên quan đến Lưu Thiên Tứ, những người khác muốn làm cái gì nàng cũng chẳng bận tâm.

“Ly muối muối, người hiểu lầm rồi.” Lâm Nam Uyển Nhi ôn hòa thở dài, giống như bắt đắc dĩ nói, “Ta chỉ là muốn hỏi tiểu thúc thúc người năm nay bao nhiêu tuổi? Hắn thoạt nhìn có vẻ còn rất nhỏ tuổi, sao có thể là thúc thúc của người?”

“Mười sáu.” Lưu Ly tựa hồ thay đổi thành một người khác, lãnh đạm nhìn Lâm Nam Uyển Nhi. Lâm Nam Uyển Nhi cùng Trâu Ngô nhìn nàng với ánh mắt không sao tin được. Lưu Ly lại đột nhiên lộ ra khuôn mặt tươi cười, xoay người lại, nụ cười liền biến mất, tiếp tục chờ tiểu thúc thúc trở về. Phía sau, Ly Thương vỗ vỗ lấy vai Lưu Ly, làm cho nàng không cần sinh khí.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

“Thiên Thiên..... Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ ôm lấy Ủy Thiên kêu không ngừng, giống như vừa phát hiện được bảo tàng, dị thường hưng phấn.

“Dụ Đầu muốn cái gì?” Mang Lưu Thiên Tứ đến bên cạnh ao cá không người, Ủy Thiên ngồi ở trên tảng đá sỏi. Thấy thần sắc Lưu Thiên Tứ không có sợ hãi, hàn khí trên người Ủy Thiên phút chốc không còn.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ để sát vào Ủy Thiên, khát vọng nhìn hắn, chằm chằm nhìn vào mắt hắn.

“Dụ Đầu? Muốn làm gì?” Ủy Thiên lại hỏi. Từ miệng Lưu Thiên Tứ tản nhiên toả ra mùi hương của quýt, làm cho Ủy Thiên có điểm hoảng hốt.

“Thiên Thiên.” Thấy Ủy Thiên không rõ ý mình, Lưu Thiên Tứ nóng nảy, lại để sát vào một chút, gần đến nỗi như muốn dán vào mặt Ủy Thiên.

“Dụ Đầu..... Muốn làm gì?” Ủy Thiên không rõ, kiên nhẫn hỏi, tầm mắt dừng lại ở cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Lưu Thiên Tứ, chẳng hiểu sao trong đầu hắn lại xuất hiện ý niệm muốn nếm thử một lần xem sao.

“Thiên Thiên.” Lưu Thiên Tứ lớn tiếng kêu, cả thân mình đều phục ở trên người Ủy Thiên. Thấy Ủy Thiên không để ý tới mình, Lưu Thiên Tứ đỏ khởi miệng, đôi môi mỏng đụng phải Ủy Thiên. Ủy Thiên giống như bị một tia lửa điện xẹt qua thân, giật mình đứng lên, suýt nữa quăng ngã Lưu Thiên Tứ.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ cảm ứng được tình tự Ủy Thiên biến hóa, bất mãn biến thành lo lắng, nhỏ giọng kêu, cũng không nở nụ cười, mắt to khẩn trương nhìn Ủy Thiên.

Ủy Thiên trấn an Lưu Thiên Tứ, trong lòng mặc niệm “Hàn tâm quyết”, thấy Lưu Thiên Tứ đang cẩn thận nhìn mình, Ủy Thiên phóng thấp giọng hỏi: “Dụ Đầu, muốn làm gì?” Hắn vừa rồi vì sao lại có cái ý niệm xấu xa ấy trong đầu, Lưu Thiên Tứ tín nhiệm hắn như thế, đem hắn trở thành ca ca, thế mà hắn..... Ủy Thiên không hề tránh mặt Lưu Thiên Tứ, còn nhìn chăm chú vào mắt hắn.

Lưu Thiên Tứ nhìn Ủy Thiên sau một lúc lâu, đầu vì ngẩng lên nên thấy môi cổ, liền đứng lên trên tảng đá ở bên cạnh tiếp tục nhìn Ủy Thiên, vẫn lo lắng nhỏ giọng kêu: “Thiên Thiên.....” Tiếp theo cúi xuống hà bao chính mình đưa cho Ủy Thiên, “Thiên Thiên..... Không vội.....” Lưu Thiên Tứ đem bảo bối của mình đưa Ủy Thiên, muốn làm cho Ủy Thiên cao hứng.

Bao nhiêu ý niệm trong đầu Ủy Thiên đã sớm bị hắn đè nén xuống tận cùng nơi đáy lòng, hắn đem hà bao mà Lưu Thiên Tứ đưa cho hắn mang trở về, rồi đem Lưu Thiên Tứ lâu nhập trong lòng ngực, trầm giọng hỏi: “Dụ Đầu..... Người muốn làm cái gì?” Tâm tư chưa bao giờ cảm thấy xúc động như thế, Ủy Thiên kéo đầu Lưu Thiên Tứ ghé sát vào bờ vai mình, nghe hơi thở của hắn phả vào bên tai.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ vẫn cứ kêu mãi một câu kia, cắn lấy vành tai Ủy Thiên tiếp tục kêu, “Thiên Thiên..... Thiên Thiên.....”

Uý Thiên không hề hỏi, hần chỉ lặng lẽ ôm chặt Lưu Thiên Tứ, đem cái đầu nho nhỏ kia đặt vào bên má, nhẹ nhàng cọ cọ.

Đợi lâu không thấy hai người quay lại, Lưu Ly chạy ra ngoài tìm. Nàng đứng ở xa xa kinh ngạc nhìn hai người đang ôm nhau phía trước, vừa hưng phấn vừa kích động, hai tay cứ bấu chặt lấy tay của đại ca Ly Thương, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên rồi. Ở phía sau, Trâu Ngô cùng Thu Chiêu trốn mắt há hốc mồm, không dám nhìn sắc mặt Lâm Nam Uyển Nhi. Một nơi khác, Trương má má cùng Lý Giang cũng thấy được cái màn này, Lý Giang ngây ngô cười, còn thần sắc Trương má má lại sầu lo.

Trâu Hoàn là hảo bằng hữu của phụ thân Uý Thiên khi còn sống, phụ thân Uý Thiên chỉ là một người bình thường ham đọc sách, yêu thích du sơn ngoạn thủy. Một lần, phụ thân Uý Thiên mang thê tử ra ngoài thăm bạn hữu, bất hạnh gặp phải thổ phỉ mà mất mạng. Sau khi Trâu Hoàn hay tin lập tức đem Uý Thiên cùng Uý Xuyên về nhà mình nuôi nấng, cũng phái người truy tìm hung thủ. Năm đó Uý Thiên gần sáu tuổi, Uý Xuyên cũng mới hai tuổi. Kết quả Uý Thiên đột nhiên lưu lại phong thư, nói muốn tự mình đi báo thù cho phụ mẫu, người đã không thấy tăm hơi. Trâu Hoàn lo lắng không thôi, tìm kiếm Uý Thiên khắp nơi, lại không có kết quả, mà tên hung thủ kia cũng không thấy tung tích, bất đắc dĩ Trâu Hoàn chỉ còn cách duy nhất là tận tâm chiếu cố Uý Xuyên, hy vọng Uý Thiên có thể bình an trở về. Tám năm sau, Uý Thiên đột nhiên xuất hiện, đối Trâu Hoàn dập đầu lạy ba cái, nói cho Trâu Hoàn biết là hần đã báo thù cho phụ mẫu xong, rồi sau đó mang Uý Xuyên đi.

Một lần nữa trở về, Uý Thiên so với trước đây càng thêm ít lời, cơ hồ không có cảm xúc gì. Vì để báo đáp ân tình của Trâu Hoàn, Uý Thiên ngầm trợ giúp Trâu Ngô trở thành võ lâm minh chủ, Trâu Ngô cũng không đơn giản, bằng vào năng lực của Uý Thiên, hơn nữa tự thân cố gắng, vị trí võ lâm minh chủ, hần tự tin chặt chẽ nắm ở trong tay, hiện giờ địa vị của Trâu gia ở trên giang hồ không thể lay động.

Trâu Hoàn thật thích Lâm Nam Uyển Nhi, không chỉ là bởi vì Lâm Nam Uyển Nhi dung mạo cùng khí chất xuất chúng, mà còn bởi vì nàng là nữ nhi duy nhất của Lâm Nam Thượng, cưới được Lâm Nam Uyển Nhi giống như có được Lâm Nam Phủ. Lâm Nam Phủ ở trên giang hồ đã có uy vọng vài thập niên, nguồn nhân lực dồi dào, vô luận là bất cứ môn phái nào cũng phải nể mặt Lâm Nam Thượng, nếu Uý Thiên có thể lấy Lâm Nam Uyển Nhi, với hần mà nói là nguồn trợ lực thật lớn, hơn nữa Lâm Nam Uyển Nhi là một nữ tử có trí tuệ, Trâu Hoàn đã sớm chuẩn bị một kế hoạch để giúp tác hợp Lâm Nam Uyển Nhi cùng Uý Thiên. Mà sau khi hần nhìn thấy Uý Thiên, lại căn bản tìm không thấy cơ hội cùng Uý Thiên nói chuyện này, bởi vì Uý Thiên đêm nào cũng bị một tên gốc béo vù vù bám lấy.

Trâu Hoàn nhìn về phía Lâm Nam Thượng, đoán không ra tâm tư đối phương. Theo lý mà nói, Uý Thiên đối Lâm Nam Uyển Nhi nhìn như không thấy, thậm chí chưa từng chủ động cùng Lâm Nam Uyển Nhi nói qua một câu, chỉ lo chú tâm chiếu cố tiểu tử gốc ghé bên cạnh hần, thì Lâm Nam Thượng đáng lý ra phải là sinh khí hoặc bất mãn. Nhưng hần không có, ngược lại còn tỏ ra thân thiết cùng Uý Thiên đàm luận một số việc trên giang hồ, ngẫu nhiên còn có thể vì vài lời ngớ ngẩn của tiểu gốc tử kia mà cười ha ha, làm cho đối phương không ngừng kêu hần bá bá, xem ra tình cảnh hiện tại có vẻ là rất tốt so với suy nghĩ của nhiều người.

“Bá bá nghe nói người kêu là Thiên Tứ?” Lâm Nam Thượng, phủ chủ của Lâm Nam Phủ, mặc dù đã qua tuổi trung niên, vậy mà trên đầu lại không một sợi tóc bạc, tinh thần quắc thước, thân thể kiện khang, nếu không so bối phận, hần có thể cùng Uý Thiên xưng huynh gọi đệ.

“Tiểu Tứ Nhi.” Lưu Thiên Tứ ngoan ngoãn nói, cao hứng nhìn Lâm Nam Thượng, khoé miệng lộ ra đôi má lúm đồng tiền xinh xắn. Thấy Lâm Nam Thượng cũng cười rộ lên, bộ dáng thích thú tựa như Lưu Thiên Tứ là tôn tử của hần vậy.

“Cha, xem ra ngài thật thích Thiên Tứ?” Lâm Nam Uyển Nhi mềm mại nói, nhìn Lưu Thiên Tứ ánh mắt mang theo yêu thích. Lâm Nam Uyển Nhi hào phóng, cử chỉ khéo léo, làm cho Trâu Hoàn trong lòng tán thưởng, thậm chí Uý Thiên ngu dốt.

“Ân, thích,” Lâm Nam Thượng tâm tình vô cùng tốt uống cạn một chén rượu, nói, “Thiên Tứ..... Nga, Tiểu Tứ Nhi..... Ân, nhìn Tiểu Tứ Nhi ta đã nghĩ đến Uyển Nhi mới trước đây. Nàng mới trước đây cứ bám chặt lấy ta tựa như Tiểu Tứ Nhi bám lấy Uý Thiên bây giờ vậy. Trong chốc lát nhìn không thấy ta, nàng sẽ khóc.....” Lâm Nam Thượng trong mắt đầy hồi tưởng, cảm khái vạn phần, “Đảo mắt, Uyển Nhi liền trưởng

thành thành đại cô nương, tâm tư cũng kín đáo, không còn theo ta mà nói nói liên hồi nữa. Chờ thêm hai năm nữa Uyển Nhi xuất giá, trong phủ chỉ còn lại một mình lão nhân ta.” Lâm Nam Thượng yêu thương nhìn nữ tử của mình.

Lâm Nam Uyển Nhi đỏ mặt, khe liếc mắt về phía Úy Thiên, hờn dỗi nói: “Cha, ngài uống nhiều rồi.”

“Cha không uống nhiều, ” Lâm Nam Thượng lại cười, tiếp tục nói, “Tương lai, người nhớ cũng phải sinh cho cha một đứa cháu nội như búp bê giống Tiểu Tứ Nhi đây, người xem, ngay cả Úy Thiên cũng thích Tiểu Tứ Nhi như thế.”

Lâm Nam Uyển Nhi lại nhìn về phía Úy Thiên, ngữ khí mang theo trách cứ nói: “Úy Xuyên nói Úy đại ca không thích đứa nhỏ, còn nói huynh ấy dọa khóc đứa nhỏ bên ngoài, thật muốn cho Úy Xuyên nhìn thấy bộ dáng Úy đại ca đối đãi với Thiên Tứ ra sao, đồ phải sau này hẳn lại nói lung tung.”

Lưu Thiên Tứ nháy mắt mấy cái, nhìn Lâm Nam Uyển Nhi rồi lại nhìn nhìn Lâm Nam Thượng, rồi mới ngửa đầu, nho nhỏ thanh kêu: “Thiên Thiên?” Hắn nghe không hiểu, hẳn là Dụ Đầu của Thiên Thiên, không phải là đứa nhỏ của Thiên Thiên.

“Lâm Nam bá bá, Uyển Nhi tỷ tỷ, các người cũng đừng hy vọng nhiều, tiểu thúc thúc ta chính là độc nhất vô nhị.” Lưu Ly xé một cái cánh gà, giống như tùy ý nói, “ ‘ Nương ’ ta lúc mang thai đệ đệ, cũng ngày ngày thấp hương bái phật mong muốn sinh ra một búp bê giống như tiểu thúc thúc, kết quả lại sinh ra một tiểu hầu vương. Úy đại ca là hảo mệnh, nếu không, hẳn sao có thể nhìn thấy tiểu thúc thúc ta. Đúng không, đại ca.” Ly Thương gạt đầu, chuyên tâm giúp muối muối gỡ xương cá.

Lâm Nam Thượng cùng Lâm Nam Uyển Nhi sắc mặt thay đổi, xấu hổ cười cười, không khí bàn ăn có chút khác thường.

“Thiên Thiên? Ly nhi?” Lưu Thiên Tứ đẩy ra tay Úy Thiên, không ăn, hắn nghe không hiểu, nhưng hắn biết là đang nói hắn, hơn nữa Ly nhi còn sinh khí.

Úy Thiên quét Lưu Ly liếc mắt một cái, Lưu Ly lập tức làm nũng nói, “Tiểu thúc thúc, phá hư.” Lưu Thiên Tứ đỏ miệng, thật là phức tạp.

“Tiểu thúc thúc không cho ta cùng Úy Thiên luận võ.” Lưu Ly cọ cọ trên người Lưu Thiên Tứ, lắc lắc cánh tay hắn, “Tiểu thúc thúc, để cho ta cùng Úy Thiên luận võ đi, Ly nhi đợi đã lâu rồi.” Lưu Ly thành công dời đi lo lắng của Lưu Thiên Tứ.

“Không thể so, ” Lưu Thiên Tứ mạnh mẽ lắc đầu, “Thiên Thiên..... Đau.” Hắn biết luận võ là cái gì, trước kia Ly nhi ngày ngày đều cùng Thao nhi luận võ, luận võ phải rút kiếm, hắn không cho Thiên Thiên rút kiếm, Thiên Thiên sẽ bị đau.

“Tiểu thúc thúc..... Chỉ so một lần thôi, hơn nữa, hẳn sẽ không đau đâu, tiểu thúc thúc.....” Lưu Ly tiếp tục làm nũng, hướng ánh mắt nhìn Úy Thiên, Úy Thiên đem cơm ụy đến bên miệng, Lưu Thiên Tứ ăn, nhưng vẫn lắc đầu.

“Thiên Thiên..... Đau.....” Nuốt xuống, Lưu Thiên Tứ vẫn như cũ nói câu kia. Một tay Lưu Ly đang nắm tay Lưu Thiên Tứ, tay kia lặng lẽ túm Úy Thiên một chút, làm cho hắn “báo ân”.

“Dụ Đầu, Thiên Thiên không rút kiếm.” Úy Thiên mở miệng, Lưu Thiên Tứ nghi hoặc. Úy Thiên tới gần Lưu Thiên Tứ, ghé vào lỗ tai hắn nói nói nhỏ mấy câu, Lưu Thiên Tứ mắt lộ ngạc nhiên, “Thiên Thiên?” Thấy Úy Thiên vô cùng thành thật, Lưu Thiên Tứ cũng nghiêm túc suy nghĩ, tiếp theo liền dựng thẳng lên một đầu ngón tay, “Một lần.”

“Ân, một lần.”

Hai người cứ như lạc vào thế giới của riêng mình, còn những người khác thì trong lòng say mê, Lưu Ly dường như không có việc gì nhìn vài người liếc mắt một cái, ôm Lưu Thiên Tứ cười khê, tâm mắt cùng Lâm Nam Uyển Nhi chạm vào nhau, Lưu Ly lập tức cười thật ngọt, Lâm Nam Uyển Nhi vẫn là nhu tình cười mỉm với lúm đồng tiền bên má.

Một lát sau, Lưu Thiên Tứ ăn cơm xong, im lặng nghe Úy Thiên cùng những người khác nói chuyện. Lưu Ly tiếp tục cùng món ngon chiến đấu hăng hái, Lâm Nam Uyển Nhi ngừng đùa, lặng lẽ uống một chén trà,

sau đó đổi Lưu Ly nói: “Ly muối muối, người hôm nay chính là nói lỗ miệng..... Ta có lẽ nên gọi người là Lưu muối muối.” Biểu tình trêu tức, mang theo vài phần nén giận.

“Ai? Cái gì mà nói lộ hết.....?” Lưu Ly giơ lên hai tay vấy mỡ, khó hiểu nhìn về phía đại ca, “Đại ca, ta khi nào sửa họ?”

Lâm Nam Uyển Nhi thu liễm tươi cười, ngữ khí mang thương tâm nói: “Thì ra Ly muối muối không thích ta, cho nên ngay cả tên thật cũng không chịu bấm báo.”

Lưu Ly vội vàng nuốt xuống thịt, hô to oan uổng, “Uyển nhi tỷ tỷ, Ly nhi thật sự không lừa ngài, ngài nhất định là nghe lầm, ta lại không giống Uyển nhi tỷ tỷ có danh tiếng như vậy, xuất môn còn muốn mai danh ẩn tích. Tiểu thúc thúc, đại ca của ta có phải kêu Ly Thương hay không?”

“Ân.” Bắt đầu buồn ngủ, Lưu Thiên Tứ nhu dụi mắt, gật đầu. Uyển Nhi hiểu ý, không coi ai ra gì đem hắt hủi tiến trong lòng ngực.

Lưu Ly ánh mắt chợt lóe, lại hỏi: “Phụ thân ta có phải họ Ly hay không?”

“Ân, Ly ca ca..... Ly nhi..... Thương nhi.....” Lưu Thiên Tứ nhin không được, kéo qua ngón tay út của Uyển Nhi ngậm lấy.

Liên tiếp những động tác kia, Trâu Hoàn cùng Lâm Nam Thượng nhìn thấy không khỏi nhăn lại mi.

“Uyển nhi tỷ tỷ.....” Lưu Ly phóng thấp giọng, “Sau này đừng nghĩ oan uổng cho Ly nhi nữa nga, Ly nhi không gạt người đâu. Là Uyển nhi tỷ tỷ nghe lầm.”

“Uyển nhi, khẩu âm của Ly muối muối là người phương Bắc, Lưu..... Ly..... Vốn là tương tự, phỏng chừng là người nghe lầm. Ta nghe Ly muối muối nói chính là Ly.” Cả đêm không mấy khi nói chuyện Thu Chiêu mở miệng, Lâm Nam Uyển Nhi nhu nhu thái dương, tự trách nói: “Xem ra là ta nghe lầm, Ly muối muối, xin lỗi.”

“Không có việc gì... không có việc gì.” Lưu Ly không ngại khoát tay, bắt đầu ăn trứng tôm.

“Trâu bá phụ, Lâm Nam bá phụ, Uyển Nhi đi trước cáo từ, Dụ Đầu không thể ngủ trễ.” Đem đầu ngón tay cẩn thận rút ra, Uyển Nhi trước mặt mọi người đem Lưu Thiên Tứ đang ngủ say ôm lấy, chuẩn bị đi.

“A, hảo, mau dẫn Thiên Tứ trở về đi.” Trâu Hoàn không sao tự nhiên nói, Lâm Nam Thượng cũng cảm thấy ngài ngại vuốt cằm.

Sau khi đổi Trâu Ngô thăm chào, Uyển Nhi ôm Lưu Thiên Tứ ly khai. Ăn uống no đủ, Lưu Ly bắt nhả đánh một cái ợ hơi thật to rồi nhảy dựng lên theo sát phía sau rời đi, đương nhiên, còn có đại ca của nàng.

Trong phòng, chỉ còn lại mấy người có tâm tư khác nhau.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Đêm khuya yên tĩnh, một tiếng khóc rất nhỏ từ trong sương phòng truyền ra. Trong phòng, Lâm Nam Uyển Nhi hai mắt đỏ bừng nước mắt, Lâm Nam Thượng lặng im không nói.

“Cha, nữ nhi vẫn luôn thích hắt. Nhưng hôm nay, hắt không chỉ không cùng nữ nhi nói qua một câu, thậm chí ngay cả nhìn cũng không liếc mắt lấy một cái. Nữ nhi chẳng lẽ so ra kém cỏi hơn một tên gốc tử sao? Tên gốc tử kia ngoại trừ có diện mạo dễ nhìn một chút, còn lại chẳng có gì đáng giá để hắt phải đối đãi ưu ái như vậy. Cha, nữ nhi biết Uyển Nhi vẫn luôn lạnh lùng, ít nói, nhưng hôm nay ngài cũng nhìn thấy, hắt cư nhiên lại tỏ ra quan tâm, chăm sóc tên gốc tử ấy một cách thái quá như vậy. Tự mình uy côm uy trà, che chở đầy đủ..... Cho dù tên đó là người thân của hắt, làm như thế cũng vô cùng quá đáng.” Lâm Nam Uyển Nhi càng nói càng thương tâm, anh anh bị thương, lệ hoa mang lệ.

Lâm Nam Thượng nghe xong, đầu tiên là khe khẽ lắc đầu, tiếp theo như cảm thấy có việc gì đó buồn cười nên bật cười rộ lên, Lâm Nam Uyển Nhi ngừng khóc, buồn bực không vui nhìn phụ thân.

“Uyển nhi à, người làm gì phải so đo với một tên gốc tử?” Lâm Nam Thượng thần sắc tự nhiên nói, “Tên gốc tử kia mặc dù đáng yêu đến cực điểm, nhưng chung quy vẫn là một tên gốc, chỉ giống như một tiểu oa nhi năm sáu tuổi. Uý Thiên cho dù thích hắn như thế nào đi nữa cũng không thể cưới hắn làm vợ, nhiều lắm là trở thành đệ đệ thôi. Uý Thiên mặc dù lạnh lùng, gặp phải một gốc tử, hắn cũng không có thể đối đãi giống như người bình thường, theo cha thấy, Uý Thiên bất quá chỉ xem hắn là một đứa nhỏ thôi. Uyển nhi a, người là nữ nhi của phủ chủ Lâm Nam phủ, là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa, là một nữ tử uyển chuyển hàm xúc, chẳng lẽ lại chịu thất bại bởi một tên gốc tử sao? Nếu người biểu hiện khoan hồng độ lượng, không chút nào để ý, Uý Thiên nhất định sẽ nhìn người với cặp mắt khác xưa. Hơn nữa, ” ánh mắt Lâm Nam Thượng đột nhiên trở nên nghiêm khắc, “Bất quá chỉ là một tên Uý Thiên, nếu không phải hắn có cái Bán Nguyệt lâu, bằng thân phận của người, cha căn bản sẽ không đồng ý gả người cho hắn. Nữ nhi của Lâm Nam Thượng ta cũng không thể vì một nam nhân mà khóc suốt mướt như thế.”

Lâm Nam Uyển Nhi lập tức thu hồi lệ, ***g ngực sau vài cái phập phồng, lại trở thành một nữ tử ôn nhu, nhã nhặn, lịch sự như trước. Lâm Nam Thượng thấy thế vừa lòng, phần chần nói sang những chuyện khác.

“Tiểu Chiêu, ta hôm nay dường như cũng nghe được là từ ‘ Lưu ’” Trâu Ngô bán tín bán nghi nhìn vị hôn thê của mình, hồi tưởng lại chuyện ban sáng.

Thu Chiêu không lấy gì làm khẩn trương, nàng chậm rãi đốt một ít trầm hương, một làn khói trắng mang theo hương khí chậm rãi tràn ra. Trâu Ngô cũng không thúc giục, hắn kiên nhẫn chờ đợi Thu Chiêu giải thích.

“Ngô ca, ta thích Lê muối muối, nếu nàng đã nói mình mang họ Ly, thì nàng chính là họ Ly. Uyển nhi cô nương thích Uý Thiên, nhưng Uý Thiên lại không thích nàng, người là hảo bằng hữu của Uý Thiên, nên chuyện nàng cùng Uý Thiên chúng ta vẫn là kiềm lời một chút thì tốt hơn, ít nhất hiện tại xem ra, Uý Thiên càng thích tiểu thúc thúc của Ly Lê, đừng làm cho chính mình lạc vào cái vòng lẩn quẩn của người ngoài.”

Đem phiến hương khí về phía Trâu Ngô, trên mặt Thu Chiêu là một nụ cười bí hiểm. Trâu Ngô mắt mị lên, tinh quang lưu động, tiếp theo hắn cười nhẹ nói: “Vẫn là Tiểu Chiêu lợi hại, là vì phu không suy nghĩ chu toàn. Xem ra, vì phu ngày thường đã xem thường nương tử a.” Vừa nói tay Trâu Ngô vừa nắm lấy tay Thu Chiêu.

Thu Chiêu mặt đỏ tai hồng ngồi ở trong lòng Trâu Ngô, nói: “Lâm Nam Phủ cùng Bán Nguyệt lâu, người là võ lâm minh chủ, cần phải hiểu rõ, tương lai, đứng về phía ai mới tốt.”

Trâu Ngô giả trò trêu đùa Thu Chiêu, cợt nhả nói: “Hai bên ta đều không thể trêu vào, nương tử liền cùng vi phu trốn ở một bên tránh đầu sóng ngọn gió đi thôi.” Trâu Ngô đem Thu Chiêu phóng tới trên giường, thổi tắt ánh nến, trong lòng còn có chút so đo. Không giống như mong muốn của Trâu Hoàn, hắn không hy vọng Uý Thiên cưới Lâm Nam Uyển Nhi.

Nửa đêm bình tĩnh, Lưu Thiên Tứ sắc mặt trắng bệch từ trên giường ngồi dậy, nhu dụi mắt, nhìn quanh quất chỗ nằm bên cạnh, lại xốc lên màn xem xét bên ngoài, thần sắc bất an, “Thiên Thiên.....” Mơ hồ kêu lên, Lưu Thiên Tứ lắc lắc bước xuống giường.

Ở trong phòng tìm một vòng, không tìm thấy người, Lưu Thiên Tứ hoang mang lo sợ mãnh liệt, nước mắt lách cách lách cách rớt xuống, “Thiên Thiên.....” Kêu vài tiếng, Uý Thiên cũng chưa xuất hiện, Lưu Thiên Tứ ngồi xổm xuống đất, ôm chặt chính mình, khóc nức nở, “Thiên Thiên.....”.

“Tiểu chủ tử?” Nghe được động tĩnh, Trương má má vội vàng bỏ áo khoác từ gian ngoài chạy vào, thấy Lưu Thiên Tứ đang khóc, kinh hoàng thất sắc mà đem Lưu Thiên Tứ nâng dậy, lo lắng hỏi, “Tiểu chủ tử, xảy ra chuyện gì?” Trương má má rất đổi ngạc nhiên, tiểu chủ tử cho tới bây giờ đều là ngủ say cho đến hừng đông, sao hôm nay đột nhiên lại tỉnh dậy nửa đêm, ngồi xổm trên mặt đất khóc. Phát hiện Lưu Thiên Tứ chỉ phủ một lớp áo mỏng, hài cũng không có mặc, Trương má má vội vàng đem người mang về trên giường.

“Ma ma..... Thiên Thiên..... Đi.....” Lưu Thiên Tứ hai mắt nhắm nghiền, thanh âm rất thấp, bộ dáng nhẩn nha không phát ra tiếng nức nở, nhìn thấy mà ngực Trương má má đau như bị dao cắt.

“Tiểu chủ tử, đừng khóc.....” Trương má má lau lệ cho hắn, trấn an, “Thiên Thiên không đi, ma ma đi gọi hắn, tiểu chủ tử, ngài ngàn vạn lần đừng khóc nữa, ma ma lập tức đi gọi hắn.” Đảo mắt nhìn vào một góc tối trong phòng, như ngằm bảo ám vệ xem trọng Lưu Thiên Tứ, Trương má má cũng không đi cửa chính, trực tiếp theo cửa sổ nhảy đi ra ngoài.

“Thiên Thiên.....” Quyền ở trên giường, Lưu Thiên Tứ nhìn nhìn tay chính mình, khắp người bắt đầu nóng lên.

Một bóng người thoát vào phòng, Lưu Thiên Tứ ngẩng đầu, miệng run run, lại vẫn không khóc thành tiếng. Sau đó bị người kia dùng lực ôm lấy, hắn nắm chặt lấy tay áo người nọ, thân mình bắt đầu phát run.

“Dụ Đầu?” Úy Thiên tiếng nói thay đổi, không còn trầm tĩnh mà vô cùng lo lắng, bất an, “Dụ Đầu, nói cho Thiên Thiên biết, xảy ra chuyện gì?” Ngoại sam của Úy Thiên tùy tiện khoác vôi ở trên người, lại phủ dép lê, tóc rối tung, chắc chắn là do vôi vàng chạy tới.

“Thiên Thiên..... Không đi.....” Lưu Thiên Tứ bắt đầu khóc nức nở nói, nghe được, đôi mày Úy Thiên nhíu lại một cách gay gắt. “Hàn tâm quyết” lúc này bị phá tan, Úy Thiên căn bản không thể khống chế tình cảm chính mình. Đem ngoại bào phủ thêm cho Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên ôm lấy Lưu Thiên Tứ rời đi.

Đem người mang về phòng mình, Úy Thiên đá tung cửa, ôm Lưu Thiên Tứ đặt lên giường. Lưu Thiên Tứ lui sâu vào trong ngực Úy Thiên, càng không ngừng gọi hắn.

“Dụ Đầu, ” Úy Thiên đem Lưu Thiên Tứ ôm chặt lấy, khàn khàn hỏi, “Xảy ra chuyện gì?” Loại cảm giác kinh hồn này làm cho Úy Thiên không khống chế được, hắn siết lấy Lưu Thiên Tứ mạnh đến nỗi có thể làm đau đối phương, nhưng Lưu Thiên Tứ cũng không giãy dụa, chỉ rụt rè giơ lên tay của mình, nao núng nhìn Úy Thiên, “Thiên Thiên.....”

Nhìn thấy vẻ bất an của Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên gắt gao cầm tay Lưu Thiên Tứ, hỏi: “Dụ Đầu, gặp ác mộng?” Úy Thiên không có phát hiện, thanh âm của hắn tràn đầy kích động như thế nào.

“Thiên Thiên, không đi, ” Lưu Thiên Tứ uỷ khuất mở miệng, đem tay Úy Thiên kéo đến trước ngực mình, “Thiên Thiên, không đi, tay... tay.”

“Thiên Thiên không đi, Dụ Đầu, Thiên Thiên không đi.” Úy Thiên lại bắt đầu mặc niệm “Hàn tâm quyết”, hắn phải làm cho chính mình tỉnh táo lại, hắn muốn biết Lưu Thiên Tứ rốt cuộc mơ thấy cái gì.

“Thiên Thiên..... Không đi.....” Lưu Thiên Tứ vẫn còn hàm lệ, trên mặt đỏ ửng một cách không bình thường, thanh âm như lạc hẳn đi, “Không đi, Thiên Thiên..... Tay..... Không để, không đi.” Hai mắt đầm lệ, Lưu Thiên Tứ chống đỡ hết nỗi ngã vào trong lòng ngực Úy Thiên, nắm lấy tay Úy Thiên, thật chặt, giống như đã dùng toàn thân khí lực.

“Dụ Đầu, Thiên Thiên không đi..... Thiên Thiên sẽ luôn ở bên cạnh Dụ Đầu.” Điều chỉnh lại tư thế, làm cho Lưu Thiên Tứ có thể dễ dàng dựa sát vào người hắn, Úy Thiên âm ỉ nói. Cơ thể ấm nóng cùng mùi hương thoang thoảng xông vào mũi làm cho Úy Thiên nhắm mắt, lại một lần nữa ngâm nga “Hàn tâm quyết”, tấm màn phía sau bị kiểm khí trên người Úy Thiên tản ra làm cho dập nát.

Khóc nhiều hơn nữa bị cảm lạnh, Lưu Thiên Tứ bị bệnh, ngủ dậy, hắn sốt cao vẫn không thuyên giảm. Nhưng Lưu Thiên Tứ cũng không tỏ vẻ mệt mỏi, mở to mắt nhìn thấy Úy Thiên, lại vội vàng nhìn xem tay chính mình, thấy tay vẫn bị Úy Thiên gắt gao nắm lấy, Lưu Thiên Tứ nhẹ giọng cười lộ lên, vội vàng đem tay Úy Thiên lâu vào trong lòng ngực, tay kia ép chặt phía trên, sợ Úy Thiên rút tay về chạy trốn.

“Tiểu thúc thúc.....” Lưu Ly ánh mắt phiếm hồng, không ngừng lấy tay áo sát nước mắt trên mặt. Nàng sợ nhất là Tiểu Hoàng Thúc bị bệnh.

“Ly nhi, không khóc.” Lưu Thiên Tứ trái lại an ủi Lưu Ly, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui sướng căn bản nhìn không ra một chút khổ sở nào vì sinh bệnh.

“Tiểu thúc thúc, có phải hắn khi dễ ngươi hay không? Ngươi nói cho Ly nhi biết, Ly nhi sẽ giáo huấn hắn.” Lưu Ly chỉ vào Úy Thiên, ánh mắt trợn lên, nếu Lưu Thiên Tứ gật đầu, ngay lập tức trên người Úy Thiên sẽ bị thủng nhiều lỗ.

Lưu Thiên Tứ lắc đầu, cũng nhìn về phía Úy Thiên, nhìn Úy Thiên một cách chăm chú, Lưu Thiên Tứ cười liền hơn vài phần thỏa mãn.”Ly nhi, không giận.” Chưa quên an ủi chất nữ (cháu gái) còn đang tức giận.

Lưu Ly thấy Lưu Thiên Tứ bao che Úy Thiên như thế, tức giận đến dậm mạnh hai chân, làm cho sàn nhà vang lên tiếng kêu “thùng thùng”. Lưu Thiên Tứ không cười, muốn bước xuống, bị người nhẹ nhàng kéo trở về. Lưu Thiên Tứ bị Úy Thiên giữ chặt không sao đứng dậy được, bắt đầu thở hổn hển, “Ly nhi, không giận, đau..... Vù vù.....”

Lưu Ly càng không ngừng dậm chân, “Oa” một cái bật khóc. Thấy nàng càng dùng sức, Lưu Thiên Tứ sợ nàng đau, liền thổi thổi cho nàng, cho nên mới như thế “vù vù”. Điều này làm cho Lưu Ly rất cuộc nhẹn không được càng khóc lớn hơn, vừa đau lòng vừa lo lắng, rồi lại vô vàn cảm động. Lưu Ly cảm thấy hối hận vì lúc trước đã phái người truyền tin cho Lưu Thiên Tứ, nói cho hắn biết nàng đi bước chân vào giang hồ. Ly Thương cũng hơi mất bình tĩnh, đánh cái thủ thế liều mạng an ủi Lưu Ly, Lưu Ly nhào vào trong lòng ngực đại ca phát tiết.

“Đi ra ngoài.” Úy Thiên hờ hững mở miệng, ngữ khí mặc dù không chút biến hóa, nhưng hai mắt nhìn Lưu Ly như băng dầm tuyết vực. Ly Thương ôm lấy Lưu Ly, đôi mắt cũng lạnh như băng nhìn Úy Thiên. Nhưng sau khi hắn nhìn thấy ánh mắt lo lắng không thôi của Lưu Thiên Tứ, liền kéo Lưu Ly đi ra ngoài. Trương má má cái gì cũng chưa nói, nàng đem thuốc của Lưu Thiên Tứ đưa cho Úy Thiên xong, cũng rời phòng, không quên đóng cửa lại.

“Thiên Thiên..... Ly nhi.....” Lưu Thiên Tứ nhìn về phía cửa, không biết Ly nhi tại sao lại khóc.

“Dụ Đầu, Ly nhi không có việc gì, nàng chính là lo lắng Dụ Đầu.” Hàn khí trên người bỗng chốc không còn, Úy Thiên đem Lưu Thiên Tứ ôm vào trong lòng ngực chính mình, lấy chén thuốc, “Dụ Đầu, mau uống thuốc.”

“Đáng.” Lưu Thiên Tứ né tránh, cúi đầu vào trong lòng ngực Úy Thiên, mặt nhẵn mày nhíu, cự tuyệt uống thuốc. Úy Thiên một tay bị Lưu Thiên Tứ nắm, một tay cầm chén thuốc, nên không còn tay nào để đem đầu Lưu Thiên Tứ chuyển ra ngoài. Lưu Thiên Tứ dán tại trên người Úy Thiên, kiên quyết không uống thuốc.

Úy Thiên uống thử một ngụm, quả thật là rất đắng, buông bát xuống. Đặt tay lên trán Lưu Thiên Tứ, mặc dù vẫn còn nóng, nhưng đã bớt rất nhiều, Úy Thiên cũng không khuyên Lưu Thiên Tứ uống thuốc nữa. Lấy tấm chăn bao lấy Lưu Thiên Tứ, hỏi: “Dụ Đầu, tối hôm qua mơ thấy cái gì?” Thấy phản ứng của Lưu Thiên Tứ, hắn khẳng định Lưu Thiên Tứ mơ thấy ác mộng, hơn nữa trong mộng, hắn chính là người làm Lưu Thiên Tứ thương tâm.

Lưu Thiên Tứ đột nhiên giật mình, rồi mới siết chặt lấy tay Úy Thiên, “Thiên Thiên, đi..... Không cần tay..... Dụ Đầu.....” Trong thanh âm còn bao hàm vài phần kinh hoàng của đêm qua.

Úy Thiên cẩn thận nghiền ngẫm, ánh mắt dần dần mê ly.

“Dụ Đầu..... Mộng Thiên Thiên đi rồi?”

“Ân.”

“Mộng..... Thiên Thiên không cần tay Dụ Đầu nữa?”

“Ân.”

“Mộng..... Thiên Thiên..... Không thấy?”

“Ân.”

Úy Thiên hỏi một câu, Lưu Thiên Tứ càng rút sâu vào trong lòng ngực Úy Thiên, đôi tay vẫn nắm lấy tay Úy Thiên toát ra mồ hôi lạnh, Lưu Thiên Tứ đem cánh tay Úy Thiên giữ chặt trước ngực như một bảo bối. Ác mộng đêm qua làm cho hắn sợ hãi.

Úy Thiên vén lên mấy sợi tóc loà xoà của Lưu Thiên Tứ, cái cổ trắng nõn ánh vào mi mắt, bởi vì đang bị nóng mà hơi hơi phỉm hồng. Úy Thiên sờ lên, mềm mại giống trẻ mới sinh, Lưu Thiên Tứ lui lui cổ, lại không ngăn cản, chỉ lặng lẽ chôn ở trong lòng ngực Úy Thiên. Úy Thiên nhẹ nhàng điểm vào huyệt ngủ

của Lưu Thiên Tứ, cúi đầu, nghe thấy hương thơm từ người Lưu Thiên Tứ thoảng ra: “Dụ Đầu..... Sau này người tỉnh lại, không lo là nhìn không thấy Thiên Thiên.”

Sau ba tháng nữa, Lưu Thiên Tứ sẽ trở về. Úy Thiên không biết vào ngày đó, hắn có còn cơ hội gặp lại Lưu Thiên Tứ chăng. Mỗi một ngày qua đi, Úy Thiên lại càng luyến tiếc buông Lưu Thiên Tứ ra, hắn không biết chính mình là xảy ra chuyện gì, tình cảm đối với Lưu Thiên Tứ làm cho Úy Thiên mờ mịt, đối Úy Thiên mà nói, Lưu Thiên Tứ chính là một đứa nhỏ, phi thường tín nhiệm hắn, cũng phi thường y lại hắn.

“Thiên Thiên.....” Trong lúc ngủ mơ, Lưu Thiên Tứ kêu nhỏ, một cái gì đó thô ráp khe khẽ chạm vào cái miệng nhỏ nhắn của hắn, Lưu Thiên Tứ há mồm giữ lấy, thỏa mãn mút vào. Có một người, lại bị hành động đó của Lưu Thiên Tứ mà nảy lên một cảm giác khác lạ không ngờ.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Đại hội võ lâm ở “Vạn chúng chú mục” cuối cùng đúng hạn cử hành. Sáng sớm, sau khi tỉnh lại từ trong lòng ngực Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ cực kỳ khẩn trương và hưng phấn, sớm nghe Lý Giang kể qua nên biết được đại hội võ lâm là cái gì, Lưu Thiên Tứ so với ngày thường tỉnh ngủ sớm một canh giờ, có thể thấy được hắn có bao nhiêu chờ mong.

Nói đến đại hội võ lâm, đơn giản chính là dựng lên một lôi đài, người đánh ta một chút, ta tấu người một quyền, kỳ thật nói đến nói đi không ngoài cái vòng “danh lợi”. Học văn, ngày đêm đọc sách, khảo cái công danh vào triều làm quan rồi mới ăn uống không lo. Còn tập võ thì sao, tự nhiên cũng phải có cách để cho bọn họ nổi danh ngàn dặm ăn uống không lo. Đại hội võ lâm lần này thực chất chính là dành cho giang hồ lãng tử, đệ tử các môn phái được dịp thi triển quyền cước, tranh nhau cơ hội đạt được “công danh”.

Trên giang hồ cứ năm năm cử hành một lần đại hội võ lâm chính quy, dùng để đề cử võ lâm minh chủ, người tham gia đều là cường môn các môn các phái hoặc những người cực có danh vọng trên giang hồ. Rồi sau đó mỗi một năm lại tổ chức một lần đại hội võ lâm không nghi thức, đối nhân sĩ võ lâm tiến hành giang hồ bài danh, bài danh chủ yếu là vì tiền, sau này đạt được tiền tài mỹ nữ cơ hội lại càng lớn, bởi vậy lần này cho dù vô vọng làm minh chủ, cũng không phải cường môn cùng chủ linh tinh gì, người giang hồ liền tranh tiền khùng hậu tới tham gia, nhất là những người mới tập tễnh bước chân vào giang hồ, chẳng sợ tranh không được thứ tự gì, cũng hạ sơn từ lúc sương sớm tìm cơ hội.

Mà mỗi một năm đại hội võ lâm cũng là nơi giúp thúc đẩy thêm tình cảm giữa những con người mới, bởi vậy đại hội võ lâm cũng coi như biến thành một yến hội thân cận. Tỷ như năm nay, nữ nhi của phủ chủ Lâm Nam phủ, Lâm Nam Uyển Nhi, muốn ở đại hội võ lâm tuyển phu, liền dẫn tới rất nhiều nam tử độc thân dù bị đánh vỡ đầu cũng muốn được Lâm Nam Uyển Nhi coi trọng. Hơn nữa người nào đạt được vị trí đầu trong ngày hôm nay sẽ được thưởng một vạn hai bạc trắng cộng thêm một thanh “Truy hồn kiếm” được cung cấp bởi chủ kiếm đại sư “Lục Sơn” nổi danh giang hồ, truyền thuyết cùng với thanh “Phách nguyệt” của Úy Thiên là một đôi. Thử nghĩ, Úy Thiên dùng kiếm kia có bao nhiêu lợi hại. Một vạn hai bạc trắng, cả đời này ăn mặc, cưới vợ nuôi con là không cần sầu, hơn nữa còn được Truy hồn kiếm, thậm chí là Lâm Nam Uyển Nhi..... Ngay cả các cường môn bang phái đều nhìn chảy nước miếng, trong lòng kêu bất bình, vì sao bọn họ không có tư cách tham gia.

Cũng rất đúng giờ, Úy Thiên nắm tay Lưu Thiên Tứ, cùng với Lưu Ly, Ly Thương đến trước khi đại hội võ lâm được cử hành. Lúc họ đến, đã là một rừng đám đông ồn ào bát nháo. Bất quá Úy Thiên cũng được xem như khách quý, cùng vài vị đại lão tuần kiệt cũng không tham gia nhưng ở trên giang hồ rất có uy danh, sau một màn chào hỏi không mấy thân thiện, Úy Thiên ngồi vào dưới mái che nắng dành cho chính mình. Bởi vì Úy Thiên không làm giám khảo, lại không tham dự, cho nên không có ngồi vào trên đài, bất quá Trâu Ngô phái người dựng cho hắn một cái mái che nắng cùng với khách quý tọa cùng nhau, coi như là biểu lộ địa vị của Úy Thiên ở trên giang hồ.

“Thiên Thiên.....” Ngồi cùng Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ hé ra nhuyễn y bị không khí náo nhiệt ở xung quanh cuốn hút, nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, bàn tay đang nắm lấy tay Úy Thiên ra đầy mồ hôi.

“Dụ Đầu, không sợ.” Úy Thiên tay trái nắm lấy tay Lưu Thiên Tứ, tay phải đem hấn nhét vào trong lòng ngực.

Lưu Thiên Tứ mắt to so với bình thường mở ra càng lớn, nhìn một lượt từng người từng người một phía bên kia, sau khi xem xong mới ngửa đầu nhìn về phía Úy Thiên, thần bí cười cười, hấn cũng là người giang hồ rồi. Úy Thiên hơi hơi vuốt cằm, đại chương khinh nhu tay Lưu Thiên Tứ, cảm thụ nơi đó thật mềm mại, thật giống như đang cầm trong tay một cái “Dụ Đầu”.

Lưu Ly không ngồi trên ghế của mình, mà phóng lên ngồi bên cạnh đại ca. Sau phút hưng phấn ban đầu qua đi, chờ lại chờ làm cho người không kiên nhẫn như Lưu Ly có vẻ chán đến chết. Nhưng lúc nàng nhìn thấy một người, lập tức lấy lại tinh thần, hướng đối phương phát tay, há mồm kêu lớn: “Uyển nhi tỷ tỷ, Thu tỷ tỷ.”

Lâm Nam Uyển Nhi mang mạn che mặt sa mỏng màu trắng, chỉ để lộ ra một đôi mắt. Bởi là người của Lâm Nam phủ nên nàng cùng Thu Chiêu ngồi cùng một nơi. Thấy Lưu Ly hướng nàng chào hỏi, Lâm Nam Uyển Nhi nhẹ nhàng hơi cúi người đáp lại, dáng vẻ thướt tha, đưa tới phần đông nam tử đều ghé mắt nhìn. Nàng hướng nhìn về phía Úy Thiên, thấy Úy Thiên đang cúi đầu cùng Lưu Thiên Tứ nói cái gì đó, thần thái ôn hòa, một chút lạnh lùng đều không có. Lâm Nam Uyển Nhi bất động thanh sắc ngồi xuống, ánh mắt chuyển hướng Lưu Ly như trước tràn ngập ý cười.

“Đại ca, ta cảm thấy được giang hồ là một nơi phi thường tốt để vui đùa.” Lưu Ly đối Lâm Nam Uyển Nhi cười một cái xong, cắn cắn hạt dưa nói, Ly Thương lập tức gật đầu. Lưu Thiên Tứ vừa nghe, cũng lập tức gật đầu.

“Đương đương đương”, sau khi ba tiếng chiêng trống vang lên, hội trường bỗng chốc im lặng. Trâu Ngô nhảy lên đài, thanh thanh cất giọng, đầu tiên là ôm quyền hướng chư vị vãn an, rồi mới nói vài câu, liền tuyên bố luận võ bắt đầu. Lập tức dưới đài sôi trào, Lưu Thiên Tứ cũng reo hò theo mọi người, Lưu Ly hưng trí bừng bừng, xoa tay muốn đi lên thử xem.

“Đã gọi là luận võ, chủ yếu là để trao đổi, học tập công phu lẫn nhau, không thể gây thương cùng lấy mạng, người nào vi phạm xem như đánh mất tư cách.” Trước khi kết thúc, Trâu Ngô nhấn mạnh lại một lần điều trọng tâm để mọi người chú ý.

Sau khi Trâu Ngô đi xuống, không ai lên đài, lại ba tiếng chiêng trống vang lên, giữa đám đông ồn ào một gã nam tử cao gầy phóng lên đài, tay cầm hai thanh loan đao, đưa tới mọi người vỗ tay ủng hộ, rồi lại thêm một người nữa cũng nhảy lên, đứng là Lưu Ly, sau khi hai người tự giới thiệu, luận võ chính thức bắt đầu rồi.

Trên lôi đài đánh nhau kịch liệt, dưới lôi đài nhiệt huyết trào dâng. Nụ cười trên môi Lưu Thiên Tứ tắt ngấm sau khi Lưu Ly lên sân khấu, giờ đang thập phần khẩn trương, trong lúc vô ý thức hấn cứ không ngừng “đùa bỡn” bàn tay to của Úy Thiên, Úy Thiên lực chú ý nửa phần cũng chưa đặt ở trên lôi đài, tất cả đều dồn vào Lưu Thiên Tứ nơi này. Trông người phía trên đều chú ý tới tiểu công tử trong lòng Úy Thiên, đều đoán già đoán non quan hệ giữa Úy Thiên và hấn. Dù sao cũng đã có tin tức nói rằng Úy Thiên chính là dẫn người đến quan khán đại hội võ lâm, cũng không tham dự. Quan hệ giữa Lưu Thiên Tứ – Úy Thiên trở thành tiêu điểm của mọi người hôm nay.

Lưu Ly công phu không kém, dù sao ông nội cùng ba nàng công phu rất cao. Lên sân khấu chỉ trong một lúc đã lập tức đem ba người đá rớt xuống dưới đài. Lưu Ly thắng một hồi, Lưu Thiên Tứ liền kêu to hai tiếng “Ly nhi”, làm cho Lưu Ly càng thêm đắc ý dào dạt. Sau khi Lưu Ly lên sân khấu, Ly Thương liền đứng ở bên cạnh lôi đài, hấn mặc kệ cái gì là quy củ hay hạnh kiểm xấu, luôn chuẩn bị sẵn sàng để lên sân khấu bảo hộ Lưu Ly.

“Dụ Đầu, ” đem mắt Lưu Thiên Tứ che lại một chút, Úy Thiên đem người ôm sát, “Nghỉ một lát rồi lại nhìn.” Lưu Thiên Tứ vẫn mở to mắt, lúc này trong mắt bắt đầu phiếm tơ máu.

“Thiên Thiên..... ‘ảnh đạo’.....” Ngoan ngoãn quay về trong lòng Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ nhỏ giọng nói. Trong mắt Úy Thiên xẹt qua một tia sùng nịch, nói: “Qua hai ngày, chúng ta lại đi ‘cướp của người giàu chia cho người nghèo’.” Úy Thiên cũng nhỏ giọng đáp lại. Lưu Thiên Tứ phát ra thanh âm khe khẽ cười trong cổ họng.

Uý Thiên cùng Lưu Thiên Tứ mãi mê chìm đắm trong thế giới riêng của hai người, nhưng có người vẫn nhìn chăm chú bọn họ.

Lưu Ly tuy rằng công phu không kém, nhưng nàng lại cực kỳ không kiên nhẫn, sau khi đánh mấy trận không gặp được đối thủ nào cường đại khiến cho nàng cảm thấy buồn bực. Không đợi đối thủ ra tay, Lưu Ly chính mình nhảy xuống lôi đài, quay về mái che uống trà giải khát, làm cho khắp nơi sợ hãi than thảm.

“Ly nhi.....” Lưu Thiên Tứ không tỏ vẻ kinh ngạc, trong mắt hắn chính là Lưu Ly đã đánh xong rồi. Vội lấy một miếng dưa ướp lạnh đưa qua, Lưu Ly cảm động ôm hắn một chút.

“Uý Thiên, ngươi đừng quên còn thiếu ta một lần luận võ.” Ăn dưa, Lưu Ly không quên nhắc Uý Thiên chuyện đã từng đáp ứng nàng. Uý Thiên chỉ ừ hử, chuyên tâm cùng Lưu Thiên Tứ chia nhau ăn miếng dưa. Lưu Ly cũng lấy một miếng dưa ăn cùng Ly Thương.

Bên này Lưu Ly tự động rời khỏi, giống như đã thiếu đi một đại uy hiếp, trên đài không khí càng thêm lửa nóng. Luận võ hùng hực khí thế tiến hành, Uý Thiên không ngăn trở tầm mắt của Lưu Thiên Tứ nữa, Lưu Thiên Tứ lực chú ý từ lôi đài quay lại Uý Thiên.

Biến cố thường thường phát sinh ở những phút lơ đãng nhất, lúc đại đệ tử của “Hồng sơn” phái là Trang Chu đã bại khá nhiều cao thủ, cơ hồ đang chiếm lấy thế thượng phong, đột nhiên không biết từ nơi nào bay tới một tấm sa tanh dài chừng hai thước, “Khinh phiêu phiêu” mà đem hắn đánh hạ lôi đài. Không đợi mọi người tìm được “hung thủ”, một trận gió mang theo làn hương thơm ngát đánh úp lại, một gã hồng y nam tử thi triển khinh công điểm trên đầu vài người nhảy lên lôi đài. Bên dưới lại phát ra thanh âm “xôn xao” đầy sợ hãi, chỉ thấy nam tử này mặt mày lệ dụng, trên miệng tươi cười nhìn quanh bốn phía. Áo choàng phất phơ một lúc thì hạ xuống ở trên người hắn, y nội lại chỉ là những sợi tơ nhỏ, làm khuôn ngực phần lớn được bày ra, da thịt trắng trẻo, mịn màng ẩn hiện thu hút mọi ánh nhìn, làm cho chúng hắn từ không khỏi nuốt nước miếng.

“Người tới là người nào?!” Trâu Ngô đứng lên chất vấn, trong lòng kinh hãi, tơ lụa mềm mại kia cứ nhiên đem Trang Chu đánh hôn mê bất tỉnh, trên giang hồ khi nào lại xuất hiện ra một người võ công cao cường đến như vậy.

“Ta?” Nam tử nở nụ cười, tiếng cười mềm yếu lòng người.

Lưu Ly xem ngây người, “Oa oa” cảm thán, Ly Thương cả người căng cứng. Lưu Thiên Tứ cũng xem ngây người, chăm chú nhìn nam tử, ngay cả cười đều đã quên. Uý Thiên đem Lưu Thiên Tứ lăm nhanh vào trong ngực, che lấy ánh mắt hắn. Lưu Thiên Tứ không nhúc nhích, tiếp theo lại ăn dưa, cắn một ngụm, kêu một tiếng “Thiên Thiên”, đem dưa đưa đến miệng hắn. Uý Thiên đang dõi theo nam tử trên lôi đài, tên nam tử kia cũng đang nhìn hắn, đôi mắt xuân tình. Đem miếng dưa trên tay Lưu Thiên Tứ cầm lấy, Uý Thiên rửa tay rồi lau khô cho hắn, trước đôi mắt nhìn chăm chú của nam tử, đem Lưu Thiên Tứ ôm đến trên người ủng trụ, trừng mắt cảnh cáo.

“Thiên Thiên?” Lưu Thiên Tứ nhìn không tới, sờ sờ tay Uý Thiên, “Không giận.....”

Thanh âm nhỏ nhẹ làm cho nam tử càng thêm làm càn cười rộ lên, mặt mày toả lan tràn. Nam tử tiến về phía trước hai bước, nhìn Uý Thiên nói: “Không thể tưởng được Uý đại lâu chủ của Bán Nguyệt lâu lại có sở thích như thế. Y Tích nghe đồn đại Uý lâu chủ thích một tiểu oa nhi, nhưng hiện tại xem ra, không đơn giản chỉ là một tiểu oa nhi a..... Uý lâu chủ ham mê quả nhiên đặc biệt.” Nam tử ngả ngón nói, còn hướng Uý Thiên nháy mắt mấy cái.

Lưu Ly trong chớp mắt thanh tỉnh, rút kiếm chuẩn bị đi lên giáo huấn. Mà có người so với nàng nhanh hơn, kiếm khí của Uý Thiên nhắm ngay đầu Y Tích còn đang ha hả miệng cười mà phóng tới. Y Tích lại cười mỉm, nhẹ nhàng né tránh.

“Thiên Thiên..... Không giận.....” Lại một đạo kiếm khí theo đầu ngón tay Uý Thiên phóng ra, Lưu Thiên Tứ lại ôm hắn vội vàng kêu. Uý Thiên ôm chặt Lưu Thiên Tứ đứng lên, thị huyết hai tròng mắt trừng về phía Y Tích.

Trâu Ngô vừa nghe người này tự xưng “Y Tích”, đối Uý Thiên ra hiệu dừng xuống tay, hắn nhảy lên lôi đài,

đứng ở trước mặt Y Tích nói: “Không thể tưởng được Y cung chủ của ‘Linh Hương cung’ lại đối với đại hội võ lâm nổi lên hứng thú, bất quá, Y cung chủ có đi nhằm chỗ hay không? Trâu mỡ nhớ rõ chưa từng mời qua ‘Linh Hương cung’”

“Ha ha a.....” Vẫn là nụ cười quyến rũ điên đảo chúng sinh, Y Tích giống như đang chê cười, cười như muốn rũ cả người, “Trâu mình chủ, Y Tích ta muốn đến liền đến, không cần thông qua sự đồng ý của người.” Những lời này, làm cho sắc mặt Trâu Ngô thay đổi.

“Linh Hương cung”, người trên giang hồ luôn đối nơi này cười mỉa. Ở đó thuần một sắc tất cả đều là nam tử, mỗi người tinh thông mị thuật, giỏi về kỹ thuật giường chiếu rồi trong lúc đó đoạt mạng người. “Linh Hương cung” cụ thể ở nơi nào không ai biết đến, chỉ biết các nam tử của “Linh Hương cung” xinh đẹp quyến rũ không thua gì nữ tử. Thanh lâu, hoan quán, phạm là nơi nào có nam sắc, đều có người của “Linh Hương cung”. Đối với các môn phái giang hồ mà nói, “Linh Hương cung” không khác gì là kỹ viện, nhà chứa làm cho kẻ khác khinh thường. Tự nhiên không có tư cách tham gia đại hội võ lâm, mà “Linh Hương cung” cũng quả thật chưa bao giờ tham dự qua. Mà hôm nay, “Linh Hương cung” không chỉ là đến đây, mà người đến lại là cung chủ Y Tích của “Linh Hương cung”. Cung chủ đã có bộ dáng như vậy, có thể tưởng tượng được nam tử của “Linh Hương cung” bộ dáng như thế nào. Bất quá, theo tình huống vừa nãy xem ra, “Linh Hương cung” cũng không đơn giản.

“Trâu mình chủ, người nếu muốn đánh, xin chậm chút đã. Y Tích hôm nay chính là đặc biệt vì Ủy lâu chủ mà đến.” Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía Ủy Thiên. Mà Y Tích lại còn hướng Ủy Thiên nheo một cái mí mắt, ánh mắt mọi người đang nghi hoặc lập tức biến thành sáng tỏ.

Ủy Thiên đem Lưu Thiên Tứ giao cho Trương má má, phất tà áo nhảy lên lôi đài. Trâu Ngô căn bản không kịp ngăn đón, Ủy Thiên nhanh như chớp ra tay, kiếm khí hướng ngay tử huyệt của Y Tích mà đánh tới.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Ủy Thiên sắc mặt lãnh đạm, trên tay vô kiếm, lại hình như có mấy chục thanh kiếm phóng ra. Y Tích trên mặt vẫn như cũ là ngả ngớn mị hoặc tươi cười, thân hình không ngừng né tránh lại ẩn ẩn một chút chặt vật. Kiếm khí trong tay Ủy Thiên cắt qua hồng y của Y Tích, Y Tích vùng tay áo, nhảy lên, hô: “Ủy lâu chủ, sao lại háo sắc như thế? Nếu người muốn nhìn, Y Tích sẽ cởi hết xiêm y cho người thưởng thức. Y Tích đối Ủy lâu chủ luôn luôn một dạ tình thâm a.”

Chỉ phong nhanh như chớp xẹt vào mặt, làm cho Y Tích một phen loá mắt, trên cổ hần bị cắt một đường. Vì có Lưu Thiên Tứ ở đây, Ủy Thiên cũng không hạ độc thủ, chỉ dùng năm thành công lực. Y Tích tuy rằng bị thương, nhưng sắc mặt không chút nào biến đổi. Chỉ đánh nhau có một khắc ngắn ngủn, lại làm cho người quan sát trong lòng ủng hộ. Đây mới là chân chính tỷ thí.

Nhưng cũng có người rất đối nóng lòng và khó chịu, dùng sức giãy thoát khỏi bàn tay đang che lại hai mắt hần, Lưu Thiên Tứ lo lắng kêu to: “Thiên Thiên..... Thiên Thiên.....” Rồi sau đó vùng khỏi tay kia của Trương má má đang đặt ở trên lưng, Lưu Thiên Tứ trong mắt tụ lệ.

Ủy Thiên cả người giống như thanh kiếm đều hướng Y Tích đánh tới, Y Tích vẫn nâng tay áo lên che chắn, nháy mắt mấy khối vải đỏ đầy trời bay múa. Rồi đột nhiên thân hình Ủy Thiên nhảy lui về sau vài bước, trong nháy mắt, Lưu Thiên Tứ đã chạy tới sà vào trong ngực hần.

“Thiên Thiên..... Không giận..... Không giận.....” Lưu Thiên Tứ rất nhanh vượt vượt ngực Ủy Thiên, rồi mới quay đầu nhìn về phía hồng y nam tử đang đứng lặng trên đài, vẫn tằm tằm miệng nhìn hần. Xiêm y của hồng y nam tử đã bị rách vài chỗ, lại làm cho y càng có vẻ quyến rũ.

Ủy Thiên ôm lấy Lưu Thiên Tứ xoay người muốn đi, kết quả Lưu Thiên Tứ kéo tay Ủy Thiên lại làm cho hần bất động, từ trong ngực Ủy Thiên vươn ra muốn chạy về hướng lôi đài.

“Dụ Đầu.” Ủy Thiên lại ôm lấy Lưu Thiên Tứ, Lưu Thiên Tứ ngửa đầu nhỏ giọng hô “Thiên Thiên”, trong mắt là khẩn cầu, Ủy Thiên hai mắt híp lại, nắm tay Lưu Thiên Tứ đi qua, người dưới sân tự động nhường

đường. Trong mắt hồng y nam tử xuất hiện hứng thú, ngồi xuống, tư thái mỉa mai nhìn Uý Thiên dẫn theo Lưu Thiên Tứ bước tới.

Lưu Ly khẽ nâng tay lên một chút, ảnh vệ chung quanh nàng cùng Lưu Thiên Tứ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lưu Thiên Tứ đi đến trước mặt Y Tích, ngửa đầu cẩn thận quan sát hắn, trong đôi mắt to vẫn còn mang theo một ít ẩm ướt, trên mặt không cười có vẻ điềm đạm đáng yêu, cũng vạn phần kiên cường, làm cho nụ cười quyến rũ nơi khoe miệng Y Tích đột nhiên thu trở về.

Tràng thượng im ắng, lúc này không khí rất đối địch thường, không sao mô tả bằng lời. Một tiểu công tử đầu óc có điểm không bình thường cùng cùng chủ Linh Hương Cung “mắt to trừng mắt phượng” với nhau. Uý Thiên từ nãy giờ vẫn giữ lấy thất lưng của tiểu công tử kia. Lúc này tràng thượng không ai nói chuyện, chờ xem tiểu công tử kia muốn làm cái gì, còn có tên Y Tích này đến tột cùng có ý đồ chi mà đến.

Ước chừng thời gian nhâm nhi hết một chén trà nhỏ, Lưu Thiên Tứ xoa xoa hai mắt vì nhìn lâu mà không chớp mắt nên mỏi, hơi kiễng mũi chân sờ vào cổ Y Tích. Khi tay Lưu Thiên Tứ đụng tới, thân mình Y Tích hơi cúi xuống, Uý Thiên có chút căng thẳng, đem Lưu Thiên Tứ kéo về phía sau nửa bước.

Trên đầu ngón tay Lưu Thiên Tứ có máu, hắn lại vọt tới trước mặt Y Tích, hà hơi vào cổ thổi khí.”Vù vù..... Không đau..... Không đau.....”

Y Tích đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó “ha ha” bật cười rộ lên, đối Uý Thiên nói: “Uý lâu chủ đúng là khéo chọn a.....” Rồi mới giữ chặt lấy tay Lưu Thiên Tứ, tràn đầy mỉa mai dụ dỗ, “Người kêu là Tiểu Dụ Đầu a..... Không bằng sau này người theo ta đi. Ta cam đoan có thể yêu thương người sánh bằng ‘Thiên Thiên’ của người a.”

Uý Thiên mạnh mẽ ôm chặt Lưu Thiên Tứ vào trong ngực, hất bàn tay của Y Tích ra, trên gương mặt vô biểu tình lộ ra sát ý.

Lưu Thiên Tứ chớp chớp mắt vài cái, rồi thật thong thả cúi xuống hà bao trên cổ, còn có cái túi nhỏ để đựng đồ ăn vặt mà hắn không rời thân đem tất cả đưa cho Y Tích. Uý Thiên hai mắt mở to, một tia đau đớn chợt lóe lên trong mắt rồi biến mất, nhanh đến nỗi không người nào nhìn thấy. Phía sau Lưu Ly cùng Trương má má kêu sợ hãi ra tiếng, kia chính là bảo bối của Lưu Thiên Tứ, cũng không dễ dàng đưa cho người khác.

Y Tích nhìn ra manh mối, một chút cũng không sợ sát ý của Uý Thiên, tiếp nhận, khẽ liếc nhìn sắc mặt Uý Thiên, nói: “Thật thơm.” Rồi lại ha ha cười rộ lên.

Lưu Thiên Tứ thấy Y Tích đã tiếp nhận, thả lỏng khẽ thở phào một hơi, thật sâu cười rộ lên, nụ cười tươi sáng làm cho Y Tích ngây ngẩn cả người. Sau đó thần thái hắn lập tức biến đổi, như một đại ca ca, trong mắt tràn ngập yêu thương sủng nịch, mở miệng: “Tiểu Dụ Đầu..... Cùng Y Tích ca ca đi thôi.”

Lưu Thiên Tứ mạnh mẽ lắc đầu, đem tay Uý Thiên cố sức kéo đến trong ngực, thanh âm non nớt mà thanh thúy vang lên: “Tiểu Tứ Nhi..... Không phải Dụ Đầu..... Dụ Đầu..... Thiên Thiên.....” Điều này làm cho người nghe hồ đồ, thế nhưng Uý Thiên vừa nghe đã hiểu ngay, cái tên Dụ Đầu chỉ hắn mới có thể gọi. Sát khí trong mắt Uý Thiên phút chốc biến mất, không hề bận tâm đôi mắt xuất hiện sòng gợn.

“Ân?” Y Tích nghe không hiểu được, đã thấy Lưu Thiên Tứ chỉ chỉ vào mấy thứ trên tay hắn, nói, “Đổi, không cần..... Thiên Thiên..... Dụ Đầu.” Rồi lại thật dùng sức điểm đầu, Lưu Thiên Tứ kéo tay Uý Thiên định rời đi.

“Từ từ.” Y Tích nhảy xuống lời dài, đi đến bên cạnh Lưu Thiên Tứ nghi hoặc hỏi: “Người lấy này..... Cùng ta đổi hắn?” Chỉ hướng Uý Thiên.

Lưu Thiên Tứ thật trịnh trọng điểm đầu, “Không cần, đổi.”

Uý Thiên lại nhanh như chớp phóng ra kiếm khí hướng tới vật trên tay Y Tích, Y Tích vội vàng lắc mình tránh đi, đem hà bao cùng túi đồ ăn vặt của Lưu Thiên Tứ nhét vào nội y, trêu đùa: “Uý lâu chủ, đừng cướp chứ.”

Lưu Thiên Tứ lại một chút cũng không đau lòng nắm chặt tay Uý Thiên, ngửa đầu nhìn lên: “Thiên Thiên, đi.” Tiếp theo, lo lắng nhìn Y Tích, “Không cướp, đổi.....Dụ Đầu.” Rồi mới toàn thân ôm chặt Uý

Thiên, thúc giục hắn chạy nhanh đi, sợ Y Tích đổi ý.

Trong mắt Uy Thiên tràn đầy vui sướng, ôm Lưu Thiên Tứ vận công bay nhanh rời khỏi hội trường. Hiện trường như trước lặng ngắt như tờ, không ai biết phải nói gì lúc này, Uy Thiên lại được Lưu Thiên Tứ dùng một hà bao bảo bối thêm một túi ăn vặt từ trong tay Y Tích “đổi” lấy.

“Ha ha..... Tiểu thúc thúc thật lợi hại, đại ca, ta sau này cũng muốn giống như tiểu thúc thúc, chuẩn bị một chút bảo bối, sau này có ai coi trọng người, ta sẽ lấy bảo bối đem người đổi trở về.”

Lưu Ly cười giòn tan nửa đùa nửa thật nói vậy làm cho mọi người thoáng chốc hiểu được. Ly Thương điệu bộ vừa vội vừa vui, nói cho Lưu Ly biết hắn sẽ không rời nàng, Lưu Ly nhảy lên lưng Ly Thương, nói: “Đại ca, mau, công ta đi, ta muốn đi tìm tiểu thúc thúc.” Ly Thương công hảo muối tử, dưới chân sinh phong, nháy mắt không thấy bóng người. Lập tức, đoàn người của Uy Thiên biến mất ở phương xa, Y Tích cười khẽ vài tiếng, lấy ra túi đồ của Lưu Thiên Tứ gửi gắm, khiêu khích liếm liếm môi, nhìn người chung quanh liếc mắt một cái, theo hướng Uy Thiên vừa rời đi đuổi theo.

“Minh chủ.....” Trang Chu sau khi tỉnh lại cảm giận lên tiếng, hắn nguyên bản đang đứng thứ nhất, kết quả lại bị một tên “Tiểu quan” phá hoại.

Trâu Ngô trong lòng cũng vô cùng căm tức, sau khi cùng vài vị Bắc đẩu võ lâm thương lượng, liền tuyên bố người đứng đầu hôm nay là Trang Chu, dù sao cũng không ai đánh thắng hắn trước lúc Y Tích xuất hiện. Trang Chu cao hứng phấn chấn khi chiếm được một vạn hai bạc trắng cùng “Truy hồn”.

Lâm Nam Thượng nhìn Lâm Nam Uyển Nhi, dùng thanh âm không lớn nhưng có thể làm cho những người khác đều nghe được: “Uý lâu chủ đúng là người trọng tình trọng nghĩa, đối với một tiểu oa nhi không hiểu chuyện còn như thế, tương lai nhất định là vị hôn phu tốt yêu thương thê tử hết lòng. Chỉ tiếc Lâm Nam Thượng ta không có phúc để có được vị hiền tể này, không biết tương lai nữ nhân nào có thể chiếm được trái tim của Uý lâu chủ.” Lời của Lâm Nam Thượng vừa nói ra, Lâm Nam Uyển Nhi hai mắt khiếp sợ, những người khác nhẹ nhàng điểm đầu. Vừa rồi cái màn kia, Uy Thiên đã biểu hiện ra sự yêu thích đối với tiểu oa nhi ấy, trong mắt Lâm Nam Thượng hiểu được, biết dưa hái xanh không ngọt.

“Uyển nhi, theo cha về nhà thôi.” Lâm Nam Thượng cũng không đề cập đến việc tuyển phu của Lâm Nam Uyển Nhi, đứng dậy ôm quyền bái biệt đối với các vị đồng đạo, mang Lâm Nam Uyển Nhi đang rất đổi thương tâm phần nộ cùng thuộc hạ rời đi.

Trâu Hoàn lắc đầu thở dài, Trâu Ngô trong mắt sáng tỏ.

Y Tích mới vừa chạy ra không xa, năm vị công tử hoa lệ xuất hiện ở trước mặt hắn, quỳ xuống nói: “Bẩm cung chủ, đêm qua trong Thiêm Xuân Lâu lại mất tích ba gã công tử, thuộc hạ sáng nay ở trong rừng trúc nơi vùng ngoại ô phía nam phát hiện thi thể bọn họ, đều bị làm nhục mà chết, hơn nữa.....Dương vật của ba vị công tử kia đều bị cắt lấy..... Xác chết..... Vô cùng thê thảm.”

Y Tích lệ nhan trở nên nghiêm túc nhìn thủ hạ chính mình, từ một năm trước, các kỹ viện do “Linh Hương Cung” quản lý, liên tục có người bị mất tích, có khi là cung nhân của “Linh Hương cung”, có khi là tướng công bình thường, vẫn chưa tìm được thi thể. Lần này đột nhiên xuất hiện thi thể, Y Tích trầm mặc suy nghĩ, trong một thời gian ngắn mà mất tích mấy chục người chỉ sợ cũng đã bị hạ độc thủ giống như vậy.

“Phân phó đi xuống, toàn bộ người trong cung cẩn thận làm việc, lục y đã ra ngoài toàn bộ hồi cung, dặn dò bọn họ không được một mình hành động.”

“Vâng, cung chủ.”

“Các người cũng trở về đi.”

“Cung chủ?!”

Một chút cũng không thấy đáng vẻ mặt hoặc giống lúc này, Y Tích lạnh lùng nói, “Người này thủ đoạn vô cùng độc ác, ngay cả tử y đều tránh không khỏi tay hắn, lần này ta xuất cung chính là vì tìm hắn, các người ở bên cạnh ta ngược lại sẽ cản trở, trở về nói cho tả hữu chấp sự, đem tin tức truyền đi, cũng phái người báo tin cho các hoan quán, nhất là hoan quán trọng yếu, bảo bọn họ được không rời thân.”

“Vâng, cung chủ.”

Sau khi thuộc hạ rời đi, Y Tích nhíu chặt đôi mày thanh, mắt lộ ra ngoan lệ. Tiếp theo hàn quang hiện ra, Y Tích lập tức lại trở về bộ dáng quyền rũ xinh đẹp xoay người nhìn về phía sau.

Một gã đầu đội mặt nạ, toàn thân vận thanh y, mái tóc buộc cao có thể nhìn ra là một nam tử. Nụ cười trên mặt Y Tích trở nên mê hoặc lòng người, nam tử kia mở miệng: “Nhiếp hồn thuật?” Y Tích trong lòng thất kinh, nhiếp hồn thuật của hắn đã luyện đến xuất thần nhập hóa, cư nhiên đối người này vô dụng!

Còn chưa chờ Y Tích bình tâm trở lại, nam tử đã ra tay, chưởng phong sắc bén so với kiếm khí vừa nãy của Úy Thiên càng thêm bá đạo. Y Tích bay lên không nhảy tránh, mấy mũi ám khí đánh ra, song chưởng của nam tử duỗi ra thoải mái mà tránh đi, Y Tích mượn cơ hội từ trong tay áo rút ra một cái trù mang (chả biết là cái gì???) nhắm ngay mặt nam tử mà đi. Nam tử chỉ dùng một tay mà trực tiếp bắt lấy trù mang, kéo mạnh về phía sau, trên tay dùng sức cắt trù mang thành mấy khúc, Y Tích đem áo choàng rời rạc bao lấy thân, hắn biết hôm nay gặp được đối thủ.

Trở lại nơi ở, Lưu Thiên Tứ cứ ôm lấy tay Úy Thiên, nói cái gì cũng không chịu thả, cho đến lúc ăn cơm mới buông ra.”Thiên Thiên..... Dụ Đầu.....” Lưu Thiên Tứ càng không ngừng than thở, hắn lấy bảo bối đối lấy Thiên Thiên, vậy là Thiên Thiên chính là của hắn, nghĩ đến đây, Lưu Thiên Tứ mặt mày lo âu.

“Tiểu thúc thúc, cái tên Y Tích kia thật tốt xem a, tiểu thúc thúc sao không cần hắn?” Lưu Ly không sợ chết nói, Úy Thiên nhìn nàng liếc mắt một cái, Lưu Ly lại hướng hắn làm cái mặt quỷ.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ lại ôm lấy tay Úy Thiên, càng ép chặt trong ngực, “Muốn Thiên Thiên..... Thiên Thiên.....” Vui lòng đem ngón tay út chính mình tươi cười đưa đến trước mặt Úy Thiên. Ánh mắt Úy Thiên lại dừng ở trên mặt Lưu Thiên Tứ, trong lòng vui sướng hiển hiện ra bên ngoài. Úy Thiên không thêm nghĩ đến Hàn Tâm Quyết nữa, đem ngón tay chính mình móc ngoéo với ngón tay của Lưu Thiên Tứ.

“Tiểu thúc thúc, của người bảo bối không có.” Lưu Ly đáng tiếc nói, tiếp theo khiêu khích Úy Thiên.

Lưu Thiên Tứ lại “ha ha” cười ra tiếng, mang điểm đắc ý nói: “Đổi, Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ đương nhiên đắc ý, hắn không cần sợ Thiên Thiên buông tay hắn ra nữa.

Úy Thiên không đáp lời, lại ôm lấy Lưu Thiên Tứ nói: “Dụ Đầu, người nên nghỉ trưa.”

“Thiên Thiên, cùng nhau.....” Lưu Thiên Tứ chưa quên cơn ác mộng kia.

“Úy Thiên, người còn thiếu ta một lần luận võ a.” Lưu Ly nhắc nhở, Úy Thiên lại lạnh lùng nhìn nàng liếc mắt một cái, “Có sao?”

“Sao lại không có? Tiểu thúc thúc.....” Thấy Úy Thiên đổi ý, Lưu Ly vội vàng kêu Lưu Thiên Tứ.

“Dụ Đầu, chúng ta đi nghỉ trưa.” Mặc kệ Lưu Ly, Úy Thiên ôm Lưu Thiên Tứ rời đi. Lưu Ly tức giận giậm chân phình phịch, “Tên Y Tích kia so với người còn tốt hơn! Hừ!” Lưu Ly hướng về phía Úy Thiên rời đi kêu lớn, “Tiểu thúc thúc sao lại coi trọng hắn đến vậy chứ.” Lưu Ly bực mình không thôi. Tiếp theo nét mặt biểu lộ ra một nụ cười xấu xa, ghé vào bên tai Ly Thương nói nhỏ mấy câu, Ly Thương chính là gật đầu, hoàn toàn không ý kiến.

Bị người đặt ở dưới thân, Y Tích phun ra một bùm máu, mị thanh cười nói: “Các hạ nếu muốn Y Tích, thì cứ nói thẳng, tội gì phải phí sức lực như vậy.”

Nam tử từ trên người Y Tích thối lui, áo choàng có chút bẩn, lấy ra khăn tay lau sạch vết bẩn trên tay, đem chiếc khăn ô uế ném sang một bên.

“Tiếp cận người bên cạnh Úy Thiên, lấy được tín nhiệm của hắn.” Nam tử nói. Y Tích từ từ ngồi dậy, không sợ nói: “Ta vì cái gì phải nghe lời người?” Là tiểu gia hỏa kia ư? Y Tích bất động thanh sắc nhìn nam tử.

“Bằng việc ta có thể dễ dàng giết người.” Nam tử lạnh lùng nói, ngồi xổm xuống dùng lực mở miệng Y Tích nhét vào một viên dược, “Thuốc này mỗi nửa tháng phải uống giải dược một lần, ngoại trừ ta ra không

người nào có thể giải, nếu người không muốn đoạn tâm mà chết, thì hãy ngoan ngoãn làm việc. ‘Linh Hương cung’ của người..... Chỉ cần ta động thủ, người ở bên trong một tên đều đừng mong sống sót.”

Y Tích tránh khai tay của nam tử, một búng máu phun ở trên mặt nạ nam tử, ” Những người trong ‘Linh Hương cung’ của ta chính là do người giết?!”

Nam tử tháo mặt nạ xuống, lộ ra mặt mình. Đó là một khuôn mặt dị thường tuổi trẻ tuấn mỹ, ngũ quan cực kỳ tuyệt mỹ, nhưng lại làm cho người ta không rét mà run, một đôi mắt lạnh lùng đến tàn nhẫn.

“Một tháng, nếu người làm không được, ta sẽ giết người.” Từ trong ngực Y Tích lấy ra hà bao cùng túi đồ ăn vặt của Lưu Thiên Tứ, nam tử cực kỳ tao nhã nói xong liền rời đi.

Y Tích ôm lấy ngực khuy ra huyết, cười nhẹ đứng lên: “Một tháng.....? Ta còn thật muốn biết người như thế nào giết ta.” Nếu không phải hấn không thể tùy ý vận dụng chân khí, hôm nay cũng sẽ không bị hạ một cách dễ dàng như vậy. Bất quá, hấn vốn cũng định đi tìm Uy Thiên, nhân cơ hội tiếp cận tiểu gia khóa đáng yêu kia cũng tốt.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

“Thùng thùng đông”

“Thời tiết khô hanh, cẩn thận vật dễ cháy..... Thùng thùng đông”

Nửa đêm, hai đạo bóng đen từ trong ngõ nhỏ yên tĩnh nhảy ra, sau khi xuyên qua mấy con hẻm, bóng đen nhảy lên mái hiên của một khách ***, trong chớp mắt, biến mất tung tích.

“Thời tiết khô hanh.....” Gõ mõ cầm canh xách đèn ***g đi ngang qua nơi này, dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn nến chiếu ra, có thể nhìn thấy chiều bài của khách ***: Thiên Thủy khách ***.

.....

.....

Trong thư phòng cùng phòng ngủ của Uy Thiên mấy năm gần đây luôn luôn có một đĩa quýt, nhưng đi theo Uy Thiên nhiều năm, Lý Giang lại luôn hồ đồ, bởi vì hấn chưa bao giờ gặp Uy Thiên ăn quýt. Bất quá Lý Giang hiện tại cũng hiểu được vài phần, từ khi hấn quen biết Lưu Thiên Tứ.

Lưu Thiên Tứ thích ăn quýt, khi lột vỏ quýt luôn để lại trong tiểu hà bao trước ngực, chờ ăn xong hết mới vứt bỏ, cho nên trên người Lưu Thiên Tứ luôn luôn có hương quýt rất nồng. Mà hiện tại, không chỉ có Lưu Thiên Tứ, mà ngay cả trên người Uy Thiên cũng có thể ngửi được mùi hương quýt thoang thoảng.

Lúc Lý Giang nhìn thấy lâu chủ nhà mình cùng Lưu Thiên Tứ đang từ trong phòng ngủ đi ra, Lý Giang liền đặc biệt cao hứng, tuy rằng Trương má má gặp một lần sắc mặt liền trầm một lần.

“Lâu chủ, Lâm Nam phủ chủ đến đây, đang ở chính đường, còn có Lâm Nam tiểu thư.” Lý Giang tiến lên nhỏ giọng nói. Uy Thiên vượt cảm tỏ vẻ đã biết. Lý Giang thấy Lưu Thiên Tứ vẫn có chút mơ hồ, thức thời lui ra.

“Dụ Đầu, ngủ tiếp trong chốc lát.” Lại đem Lưu Thiên Tứ quay về ốc, Uy Thiên giúp Lưu Thiên Tứ cởi hài cùng ngoại sam rồi đỡ hấn nằm quay về trên giường.

“Thiên Thiên..... Đi.” Lưu Thiên Tứ nhu dụi mắt, ngày hôm qua sau khi đem Uy Thiên đổi thành của chính mình, hấn cả đêm đều tràn ngập trong trạng thái hưng phấn, cho nên mới ngủ không đủ giấc. Nhưng Lưu Thiên Tứ còn muốn chạy, cho nên sáng sớm Uy Thiên vừa tỉnh lại, hấn cũng liền tỉnh theo.

“Dụ Đầu, chờ sau khi người tỉnh ngủ, chúng ta sẽ bước đi.” Nắn nắn bàn tay mềm mại của Lưu Thiên Tứ, Uy Thiên thấp giọng, Lưu Thiên Tứ nắm lấy tay hấn chống đỡ hết nỗi nhảm mắt ngủ. Chờ Lưu Thiên Tứ hô hấp vững vàng, Uy Thiên cẩn thận đặt Lưu Thiên Tứ xuống giường, mùi hương của quýt thơm lừng xông vào mũi hấn. Cả đêm qua hấn cũng không sao ngủ được, bởi vì ngày hôm qua Lưu Thiên Tứ biểu hiện ra đối với hấn để ý, hấn so với bảo bối của Lưu Thiên Tứ là trọng yếu hơn.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ nằm mơ, mơ thấy đang cùng Úy Thiên làm chuyện gì đó, nước giải trong suốt chảy ra khoe miệng cho thấy hắn đang rất vui sướng.

“Dụ Đầu.....” Lại để sát vào một ít, Úy Thiên nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi mà liếm đi nước giải của Lưu Thiên Tứ, khoe miệng cảm thấy có chút vị ngọt. Ngay sau đó, Úy Thiên lập tức rời đi, làm cho đôi môi anh đào của Lưu Thiên Tứ hồ hấp có chút hỗn loạn. Úy Thiên nhớ lại ngày đó Lưu Thiên Tứ ngậm lấy ngón trỏ của hắn, thân thể hắn xuất hiện phản ứng. Hiện giờ, Lưu Thiên Tứ không hề ngậm lấy ngón tay của mình nữa, mà thích ngậm tay hắn mới ngủ được, phản ứng của Úy Thiên lại càng ngày càng rõ ràng.

Tay Lưu Thiên Tứ rất đổi mềm mại, Úy Thiên nhớ rõ lúc nhỏ hắn béo đô đô, mu bàn tay, khớp xương chỗ nào cũng đều là một khối thịt trắng trẻo, lớn lên mặc dù hắn không có tròn tròn giống trước đây, nhưng vẫn là mềm nộn nộn, làm cho Úy Thiên..... luôn muốn cắn một ngụm. Lặng lẽ rút tay ra, Úy Thiên lại nhìn Lưu Thiên Tứ một lát, đứng dậy ly khai phòng ngủ.

“Lâm Nam phủ chủ, Lâm Nam tiểu thư.” Tiến vào chính sảnh, Úy Thiên hướng về phía hai người hành lễ. Lâm Nam Uyển Nhi đối Úy Thiên nhợt nhạt cười, nhìn về phía phụ thân. Lâm Nam Thượng cùng Úy Thiên gật đầu đáp lễ, nói: “Úy lâu chủ, sáng sớm đã đến quấy rầy, lão phu thật sự bần khoản. Nhưng lão phu nghe nói hôm nay người phải đi, muốn cùng người một mình tâm sự, không biết Úy lâu chủ có nể mặt lão phu không?”

Úy Thiên chỉ tay về phía hậu viện, bình tĩnh nói: “Lâm Nam phủ chủ nói quá lời, thỉnh.”

“Ha hả, thỉnh.” Lâm Nam Thượng đứng dậy đi theo Úy Thiên.

Lâm Nam Uyển Nhi uống xong một chén trà, hỏi Lý Giang: “Xin hỏi Ly muội muội đã tỉnh ngủ chưa? Ta có một chút lễ mọn muốn tặng Ly muội muội.”

Lý Giang mặt mang xin lỗi nói: “Lâm Nam tiểu thư, Ly tiểu thư ngày nào mặt trời lên cao mới có thể dậy, hiện nay e rằng còn đang ngủ.”

Lâm Nam Uyển Nhi gật đầu, cười cười: “Đó là ta đường đột. Cha ta cùng Úy lâu chủ có việc thương lượng, ta đến trong viện dạo chơi một chút được không? Một mình ngồi ở nơi đây cũng không thú vị.”

“Đương nhiên có thể, Lâm Nam tiểu thư không cần đa lễ.”

“Ta cũng là tùy ý đi một chút, Lý tổng quản không cần bồi, chờ phụ thân bọn họ đàm hoàn, ta sẽ quay lại.”

Lâm Nam Uyển Nhi đi ra đại sảnh, thấy Lý Giang theo nàng, mỉm cười nói, từ chối Lý Giang cùng theo. Lý Giang chĩa chĩa chỉ hướng ra hoa viên, Lâm Nam Uyển Nhi nhẹ giọng cảm ơn, thản nhiên tự mình tiêu sái đi đến đó. Lý Giang nhần lại mi, tâm tư lại hướng về phía lâu chủ bên kia.

Úy Thiên rời đi không lâu, Lưu Thiên Tứ liền tỉnh, ngơ ngác ngồi ở trên giường một lát, Lưu Thiên Tứ ngây ngô cười.”Thiên Thiên..... Dụ Đầu.....” Xoay người, trên giường không có Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ đỏ khởi miệng.

Trương má má bồi ở một bên, thấy Lưu Thiên Tứ tỉnh, vội vàng chạy đến hầu hạ hắn rời giường. “Tiểu chủ tử, sao không ngủ?” Lưu Thiên Tứ trên mặt vẫn còn mơ mơ màng màng chưa tỉnh ngủ.

“Đi.” Lưu Thiên Tứ trong lòng cứ thấy lâng lâng, ngủ không trầm, rồi mới nhìn nhìn bốn phía, “Thiên Thiên?”

Trương má má cầm lấy bàn tay đang không ngừng sát mặt của Lưu Thiên Tứ, rồi mới nói: “Tiểu chủ tử, có khách đến, Thiên Thiên đi ra ngoài.” Trương má má gần nhất càng ngày càng lo lắng, tiểu chủ tử đối Úy Thiên biểu hiện sự để ý vượt ngoài dự kiến của nàng, mà Úy Thiên đối tiểu chủ tử cũng rất thích làm cho nàng không biết đến tột cùng còn bao hàm tình cảm gì hay không. Nàng chỉ hy vọng là do mình nghĩ nhiều, tiểu chủ tử gần gũi Úy Thiên là vì xem hắn như ca ca, mà Úy Thiên..... Nàng có nên làm cho tiểu chủ tử rời xa Úy Thiên hay không?

“Tiểu chủ tử, đói bụng không, ma ma đã nấu cho người chè táo đỏ hạt sen, ma ma đi lấy cho người.” Giúp Lưu Thiên Tứ ăn mặc chỉnh tề, Trương má má phái người xem trọng Lưu Thiên Tứ, rồi mới đi lấy chè cho Lưu Thiên Tứ.

Lưu Thiên Tứ mang tiểu hầu bao mà Úy Thiên một lần nữa mua cho hắn vào cổ, rồi cầm túi đồ ăn vặt ra khỏi phòng. Tiết trời đã vào thu, ngoại trừ buổi tối có chút cảm giác lạnh lạnh, ban ngày vẫn thập phần ấm áp. Lưu Thiên Tứ không ngủ hảo, bất quá trên mặt vẫn là đỏ bừng, ngoài phòng dương quang ấm áp làm cho hắn cảm giác thoải mái. Lưu Thiên Tứ không thích trời mưa, Hoàng gia gia chính là đã ra đi vào một ngày mưa, nhưng mà lớn lên Lưu Thiên Tứ đã nhớ không được hắn vì sao không thích vũ.

Nhìn nhìn thái vị trí dương, Lưu Thiên Tứ gạt gù hai cái, biết Ly nhi còn không có rời giường, lại nhớ đến Thiên Thiên đang có khách, Lưu Thiên Tứ ăn một viên mứt táo, cước bộ không mục đích bước đi.

“Tiểu chủ tử? Sao lại đi ra?” Mang chén chè trở về, Trương má má gặp Lưu Thiên Tứ đang ở tiểu đình, đem chè cùng bánh bao đặt xuống trên bàn đá.

“Ấm.” Lưu Thiên Tứ chĩa chĩa thái dương, vỗ vỗ chính mình. Trương má má hiểu được, tiểu chủ tử đây là đi ra phơi nắng. Trương má má uy Lưu Thiên Tứ ăn chè, Lưu Thiên Tứ liền cầm lấy cái thìa, “Chính mình.”

Lưu Thiên Tứ không biết dùng đũa, cho dù là chính mình ăn cơm, cũng phải có người đem đồ ăn gấp vào trong bát của hắn hoặc là trực tiếp uy đến miệng hắn. Mười sáu tuổi, Lưu Thiên Tứ tâm trí hoàn toàn chỉ là của một đứa nhỏ, hơn nữa rất nhiều sự hắn vĩnh viễn cũng không hiểu, cũng vĩnh viễn học không được, đại khái như việc dùng đũa, rồi viết chữ, vẽ tranh..... Hắn cũng vô pháp nói chuyện thông thuận, trước đây vài vị phụ thân cùng huynh trưởng trong nhà đều nghĩ hắn sẽ không nói, cũng may ông trời còn thương, làm cho Lưu Thiên Tứ vào năm tám tuổi cuối cùng mở miệng nói câu đầu tiên: phụ thân.

“Tiểu Tứ Nhi.”

Lưu Thiên Tứ ngẩng đầu, nhìn tỷ tỷ đột nhiên xuất hiện. Trương má má cũng nhận ra Lâm Nam Uyển Nhi khi nàng đi đến gần.

Cắn cắn hạt sen trong chén chè, quai hàm Lưu Thiên Tứ phình ra, đôi mắt tròn tròn như muốn hỏi, vị tỷ tỷ này sao lại ở chỗ này.

“Lâm Nam tiểu thư.” Trương má má mở miệng, nhưng chưa đứng dậy, chỉ lên tiếng chào hỏi cho phải phép. Trương má má không thích Lâm Nam Uyển Nhi, tựa như Lưu Thiên Tứ không thích uống được, không thể thích.

“Tiểu Tứ Nhi mới vừa thức dậy?” Không ngại Trương má má đối chính mình lãnh đạm, Lâm Nam Uyển Nhi ngồi vào bên cạnh Lưu Thiên Tứ mỉm cười nhìn hắn.

Lưu Thiên Tứ gạt đầu đáp lại, tiếp tục ăn chè, chè hạt sen cùng táo đỏ. Trương má má ngồi ở tiểu đình, vài tên thị vệ đứng ở ngoài đình. Lâm Nam Uyển Nhi thản nhiên nhìn thoáng qua, ánh mắt chuyển hướng Trương má má đang nhìn mình.

“Lâm Nam tiểu thư có lời gì muốn nói đúng không? Lão thân chắc chắn chăm chú lắng nghe.” Trương má má ám chỉ nói, nàng xem ra Lâm Nam Uyển Nhi là định nói ra suy nghĩ của mình, nhưng vì có mặt tiểu chủ tử ở đây, nên dường như có chút e ngại không muốn nói trước mặt hắn.

Lâm Nam Uyển Nhi cũng nhẹ giọng cười, rồi mắt mới lộ ra bi thương.”Trương má má..... Uyển nhi lần này tới đây, chính là vì Úy Thiên, nhưng hôm nay lại phát hiện, người mà mình thích ba năm trong lòng đã có người khác, mà người nọ lại chính là một đứa nhỏ..... Thật làm cho Uyển nhi muốn khóc cũng khóc không được.”

“Lâm Nam tiểu thư, những lời này ngài nên đi nói với Úy Thiên, xin đừng quấy rầy tiểu chủ tử dùng cơm.” Trương má má thần thái như thường, nhưng trong lời nói lại dẫn theo tức giận. Lưu Thiên Tứ đem một miệng đầy chè nuốt xuống, buông thìa xuống.

“Tiểu chủ tử, chúng ta quay về ốc ăn.” Trương má má đứng dậy, chuẩn bị mang Lưu Thiên Tứ đi. Lâm Nam Uyển Nhi kéo tay Trương má má lại.

Lưu Thiên Tứ ánh mắt mở to, nhỏ giọng kêu: “Ma ma.” Cũng giữ tay Trương má má không cho nàng đi, xem ra tỷ tỷ này có chuyện muốn nói với hắn. Trương má má bỏ ra tay của Lâm Nam Uyển Nhi, lại nắm tay Lưu Thiên Tứ định rời đi, nhưng Lưu Thiên Tứ cũng không chịu đi, nhìn Lâm Nam Uyển Nhi.

Lâm Nam Uyển Nhi nhu nhu bàn tay bị làm đau, dịu dàng mang theo vài phần thương cảm nói: “Trương má má không cần đối Uyển Nhi có địch ý như vậy, Uyển Nhi cùng Úy Thiên hữu duyên vô phận, hoa rơi cố ý nước chảy vô tình, Uyển Nhi không oán. Nhưng Trương má má, Tiểu Tứ Nhi vô luận có thích Úy Thiên nhiều như thế nào, hấn cũng không có thể làm thê tử Úy Thiên, làm lâu chủ phu nhân của Bán Nguyệt lâu. Tiểu Tứ Nhi chỉ là một đứa nhỏ, cũng chỉ đem Úy Thiên trở thành ca ca, chờ hấn có người thích hơn ca ca, đảo mắt có thể đã quên Úy Thiên. Vô luận như thế nào, người chịu thống khổ đều là Úy Thiên, Tiểu Tứ Nhi vĩnh viễn chỉ là một đứa nhỏ không biết sầu. Trương má má, ngài đau lòng tiểu chủ tử của ngài, còn ta thì..... đau lòng Úy Thiên.”

Thấy Trương má má đã chuẩn bị muốn ra tay, Lâm Nam Uyển Nhi đứng dậy rời đình, “Ngày tốt cảnh đẹp, có thiếp bạn quân phần thưởng; ưu tư phiền muộn, có thiếp khuynh quân tở; khoái ý ân cừu, có thiếp tùy quân tử; đợi cho khi tuổi già trắng bệch, cùng thiếp cộng ước ngày xưa tình, như thế làm bạn, tiểu Dụ Đầu này có khả năng không?” (Ai biết thì giải thích mấy câu này cho mọi người cùng hiểu chứ ta thì hem hiểu lắm...)

Lâm Nam Uyển Nhi đi rồi, nhưng trước khi nàng rời khỏi tầm mắt của Lưu Thiên Tứ cùng Trương má má còn để lại một đoạn như thế. Lưu Thiên Tứ nghe không hiểu, Trương má má lại càng nghe không hiểu. Nhưng Lưu Thiên Tứ cũng nghe hiểu một chút, đó là hấn nghe được hai tiếng “Dụ Đầu”, nghe ra vài phần chính là nói về hấn. Có thể nói, nếu không có Lưu Thiên Tứ ở đây, Trương má má đã sớm đánh một chưởng giết chết Lâm Nam Uyển Nhi, nhưng Lưu Thiên Tứ dường như đã phát hiện ý niệm trong đầu của nàng, gắt gao nắm chặt tay nàng, làm cho Lâm Nam Uyển Nhi đem lời nói cho hết.

“Tiểu chủ tử, đừng nghe nữ nhân kia nói bậy.” Thấy tiểu chủ tử thần sắc nghiêm túc, Trương má má thu hồi giận dữ, vội vàng nói, trong lòng nghĩ nên làm thế nào trả thù nữ nhân kia.

Lưu Thiên Tứ ngửa đầu nhìn Trương má má, nhẹ giọng nói: “Ma ma, Thiên Thiên.” Trương má má áp chế chua xót trong lòng, cười nói: “Hảo, ma ma mang người đi tìm Thiên Thiên.” Vì sao tiểu chủ tử không thể làm thê tử người khác? Nếu tiểu chủ tử có thể lựa chọn, hấn cũng không muốn chính mình chỉ là một búp bê không trưởng thành. Trương má má nguyên bản lo lắng Úy Thiên đối tiểu chủ tử có mặt khác ý niệm trong đầu, nhưng lúc này, Trương má má lại thay đổi chủ ý, một khi đã như vậy, nàng sẽ không quan tâm việc Úy Thiên thích tiểu chủ tử nữa, nếu nàng ta đã nói là vì Úy Thiên mà đau lòng, thì cứ để cho nàng ta đau chết luôn, chỉ cần tiểu chủ tử cao hứng. Đương nhiên, nàng sẽ bảo vệ tốt tiểu chủ tử, làm cho tiểu chủ tử vui vẻ xuất cung, cũng sẽ vui vẻ mà hồi cung.

Khi đi ngang qua một gã thị vệ, Trương má má dùng mật ngữ nói: “Đem toàn bộ lời nói của nữ nhân kia một chữ không được bỏ sót nói cho công chúa nghe.”

Thị vệ lĩnh mệnh, lui về sau vài bước rồi biến mất ở trong hoa viên. Lưu Thiên Tứ trong óc còn đang cân nhắc lời nói vừa rồi của vị tỷ tỷ kia, biểu tình dị thường nghiêm túc. Nếu Lâm Nam Uyển Nhi biết hôm nay nàng nói những lời này tạo thành hậu quả không tưởng, không biết nàng sẽ có ý tưởng gì, là nên khóc hay nên cười.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Trương má má mang Lưu Thiên Tứ đi tìm Úy Thiên, bên kia Úy Thiên cũng đã đàm đạo với Lâm Nam Thượng xong rồi. Lâm Nam Thượng thâm ý mang chuyện hôn sự giữa Lâm Nam Uyển Nhi và Úy Thiên nói ra, Úy Thiên dùng yên lặng trả lời, Lâm Nam Thượng tất nhiên là biết tâm ý của Úy Thiên, cũng không cưỡng cầu nữa. Cùng Úy Thiên thoả thuận và đặt cọc hai cuộc mua bán, Úy Thiên đưa ra điều kiện thật hậu đãi, coi như là để bồi thường cho việc đã cự hôn Lâm Nam Thượng.

Từ trong phòng đi ra, Úy Thiên chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Thiên Tứ đang trầm tư suy nghĩ, còn Trương má má cũng là vẻ mặt mất hứng, nhất là ánh mắt Trương má má nhìn Lâm Nam phủ ngập tràn lửa giận. Úy Thiên bất động thanh sắc đến bên cạnh Lưu Thiên Tứ đang thả hồn đến tận đâu đâu.

“Dụ Đầu?” Đang lúc Lâm Nam Thượng cùng đi tới với Lâm Nam Uyển Nhi, Úy Thiên dịu dàng sờ mặt Lưu Thiên Tứ. Lưu Thiên Tứ phục hồi tinh thần lại, trát trát mắt to, miệng còn ngậm một ít chè hạt sen vẫn

chưa ăn xong.

“Úy Thiên, lão phu trước hết cáo từ.” Lâm Nam Thượng hoà ái nhìn Lưu Thiên Tứ, rồi sau đó quay lại gật đầu nói với Úy Thiên, cùng Lâm Nam Uyển Nhi đôi mắt tràn đầy thương tâm rời đi.

“Lâm Nam tiểu thư quả thật là một nữ tử ‘ xinh đẹp như hoa ’, ‘ ôn nhu hiền lành ’ a.” Trương má má trào phúng cảm thán một câu, đôi mắt Úy Thiên híp lại, đem người đang giữa đầu nhìn mình bằng khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc ẩn vào trong ngực, trầm thanh nói, “Dụ Đầu, chúng ta đi thôi.”

“Ừ, ” Lưu Thiên Tứ ở trong ngực Úy Thiên gật đầu, “Đi.” Hai tay lại chặt chẽ ôm choàng lấy thắt lưng Úy Thiên. Úy Thiên khom người ôm lấy Lưu Thiên Tứ hướng phòng ngủ hai người mà đi. Lý Giang ở phía sau nhỏ giọng hỏi: “Trương má má, Lâm Nam tiểu thư đã nói cái gì?”

Trương má má nhìn theo bóng dáng Úy Thiên, nhỏ giọng nói cho Lý Giang biết.

“Cái gì?! Nàng dám khi dễ tiểu Dụ Đầu của chúng ta!” Lý Giang cảm giận kêu lên. Phía trước, Úy Thiên hơi dừng lại cước bộ, với nỗ lực của Úy Thiên tất nhiên là nghe được Trương má má nói những gì, mà Trương má má cũng cố tình nói cho Úy Thiên nghe.

Trở về ốc, bảo thuộc hạ đi chuẩn bị tốt mọi thứ, Úy Thiên đem người lại lâm vào trầm tư ôm ở trên đùi, hỏi: “Dụ Đầu, xảy ra chuyện gì?”

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ buồn rầu nhìn Úy Thiên, miệng còn mấy hạt sen chưa ăn hết, mang theo hương khí tảo đồ chèn hạt sen. Úy Thiên ánh mắt thâm thúy, vượt nhẹ cái cổ mềm mại của Lưu Thiên Tứ, kiên nhẫn chờ hần lên tiếng.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ lại bảo một tiếng, đôi mày nhíu lại một cách khổ sở. Muốn nói cũng nói không được, Lưu Thiên Tứ có chút nóng nảy.

“Dụ Đầu, không vội, đem hạt sen ăn.” Úy Thiên phóng thấp giọng, ngón trở thô ráp sờ nhẹ ở cái cằm trơn mềm của Lưu Thiên Tứ, Lưu Thiên Tứ thoải mái tựa vào vòm ngực Úy Thiên, đem miệng đầy hạt sen nhai nhai rồi nuốt xuống.

“Thiên Thiên.....”

“Àn.”

Lưu Thiên Tứ đem tay phải Úy Thiên ôm lấy, siết chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc tràn đầy u sầu, ý niệm trong đầu chợt loé rồi biến mất làm hần không kịp nắm bắt.

Nâng mặt Lưu Thiên Tứ lên, ánh mắt Úy Thiên thật ôn nhu, trầm thanh nói: “Dụ Đầu, Thiên Thiên rất thích khi được ở bên cạnh Dụ Đầu.”

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ hàm răng trắng đều lộ ra, trong mắt tràn ngập sáng rọi.

“Dụ Đầu không phải đứa nhỏ, Dụ Đầu là Dụ Đầu của Thiên Thiên.” Úy Thiên lại nói.

“Thiên Thiên..... Dụ Đầu.....” Đôi má lúm đồng tiền bên khoé miệng Lưu Thiên Tứ cũng lộ ra, hần trung phát ra tiếng cười nhẹ.

“Dụ Đầu sẽ quên Thiên Thiên chứ?” Úy Thiên vấn.

Lưu Thiên Tứ mạnh mẽ lắc đầu, Úy Thiên vội vàng giữ lại đầu hần, sợ hần bị chóng mặt.”Không quên, không quên, không quên Thiên Thiên.”

“Vậy thì Dụ Đầu còn có vấn đề gì?” Úy Thiên quá phận sờ soạng cảm thụ làn da mịn màng, thơm mát của Lưu Thiên Tứ, yêu thích không buông tay ở trên mặt cùng trên cổ Lưu Thiên Tứ bồi hồi. Lưu Thiên Tứ giống như một con mèo nhỏ, phát ra tiếng cười khúc khích, đem phiền não trong đầu tạm thời vứt sang một bên.

“Ngày ngày... làm Dụ Đầu của Thiên Thiên, được không?” Đôi mắt Úy Thiên đầy thâm trầm làm cho Lưu Thiên Tứ không tự giác nâng tay lên ngang miệng, suýt một tiếng rất nhỏ, sợ dọa Úy Thiên chạy mất nói: “Thiên Thiên..... Dụ Đầu.” Úy Thiên cúi đầu, để sát vào đôi môi với hương vị ngọt ngào kia, để sát vào nơi mà gần đây hần vẫn một mực khát vọng, há mồm giữ lấy.

Bất ngờ, Lưu Thiên Tứ hai tròng mắt mở to, mắt lộ vẻ kinh ngạc nhìn trừng trừng Úy Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sợ hãi, hần sắp bị ăn luôn rồi!

Úy Thiên vội vàng rời môi Lưu Thiên Tứ, lo lắng vỗ nhẹ vào vai Lưu Thiên Tứ suýt nữa bị dọa khóc: “Dụ Đầu, chớ sợ chớ sợ.” Hần quá vội vàng, nhưng lại nhất thời không thể khống chế hôn tiểu Dụ Đầu này.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ che lấy miệng, trong mắt rưng rưng lacrime, “Không ăn, không ăn.....”

Úy Thiên kéo tay Lưu Thiên Tứ, gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay, ghé vào lỗ tai hần trấn an: “Dụ Đầu, Thiên Thiên không ăn, Thiên Thiên chính là..... thân Dụ Đầu.” Úy Thiên cảm thấy hối hận vì hành động càn rỡ của mình lúc này mà làm cho Lưu Thiên Tứ sợ hãi.

“Thân?” Lưu Thiên Tứ trong mắt còn long lanh vài giọt lệ, đã quên sợ hãi, mắt lộ ra nghi hoặc, đặt lên hai bên má Úy Thiên “chụt chụt” hai nụ hôn, “Thân.” Đây mới là thân a.

Sờ sờ nơi vừa được cái miệng nhỏ nhắn của Lưu Thiên Tứ chạm qua, Úy Thiên như một cô gái vừa biết nếm trái nụ hôn đầu không tự giác đỏ mặt, trái lại Lưu Thiên Tứ lại có bộ dáng hiểu biết như đang muốn dạy bảo người khác.

“Dụ Đầu.....” Úy Thiên thanh âm ám ách ngay cả Lưu Thiên Tứ cũng bắt đầu lo lắng, “Thiên Thiên không ăn Dụ Đầu.....” Cúi đầu, lại ấn chặt miệng vào đôi môi kia.

Lưu Thiên Tứ sợ muốn chết, hần không hiểu vì sao Thiên Thiên đều nói là không ăn Dụ Đầu, lại còn cắn cái miệng của hần. Mà môi Thiên Thiên thật mềm thật ẩm, cọ cọ làm cho miệng của hần tê dại và rất thoải mái, một chút cũng không đau. Lưu Thiên Tứ tim đập nhanh có chút sợ hãi khi Úy Thiên không ngừng ma sát cái miệng nhỏ nhắn của hần.

“Dụ Đầu, không sợ.....” Úy Thiên dùng tay che lại hai mắt Lưu Thiên Tứ, đôi con ngươi hồn nhiên kia cho hần biết lúc này chính mình có bao nhiêu xấu xa.

Ánh mắt bị che lại, Lưu Thiên Tứ tim đập càng nhanh hơn, làm cho hần cảm thấy ngực như đang có trống vỗ. Dưới cảm bị người nhẹ nhàng sờ, Lưu Thiên Tứ hé miệng, một cái gì đó mềm mại tiến vào trong miệng hần, mang theo trà hương, là vị trà Long Tĩnh mà Thiên Thiên thích uống nhất. Lưu Thiên Tứ cũng đưa đầu lưỡi ra tiếp đón, cái vật gì đó lập tức quấn lấy. Thiên Thiên..... Thiên Thiên..... Lưu Thiên Tứ ở trong lòng thâm kêu, dần dần không còn sợ hãi, Thiên Thiên không có ăn hần. Đầu bắt đầu vụng vụng, cả người mềm nhũn, miệng đầy hương, Lưu Thiên Tứ tin nhiệm đem cái miệng nhỏ nhắn của chính mình toàn bộ giao cho Úy Thiên, trong óc suy nghĩ, tại sao Thiên Thiên thân không giống như phụ hoàng, phụ vương, phụ thân, đại ca, Nhị ca, Tam ca, Triệt ca ca, Ly nhi, Thao nhi.....?

“Ân.....” Tiếng hừ hừ nhẹ nhàng giống như chú mèo nhỏ phát ra từ mũi Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên lưu luyến rời đi đôi môi anh đào ấy, lấy tay ra, nhìn khuôn mặt tiểu Dụ Đầu mang theo men say, đôi gò má nộn nộn nhiễm một mảnh hồng.

“Thiên Thiên.....” Tiếng lẩm bẩm mềm nhẹ, yếu ớt hồn nhiên suýt nữa đánh bay toàn bộ lý trí của Úy Thiên. Áp chế tà niệm không dám tồn tại vào tận đáy lòng, Úy Thiên ôm chặt Lưu Thiên Tứ đang mềm nhũn chờ hần thanh tỉnh, cũng chờ chính mình bình ổn. Quá sớm, tiểu Dụ Đầu trong ngực này còn quá nhỏ, hần không nên làm như thế.

“Thiên Thiên?” Ngực như cũ đập bịch bịch, Lưu Thiên Tứ sờ sờ miệng mình, không hiểu.

“Dụ Đầu, ” Úy Thiên hôn nhẹ hai gò má Lưu Thiên Tứ, nói, “Là Thiên Thiên thân sai lầm rồi.”

Lưu Thiên Tứ vừa nghe, “ha ha” cười rộ lên, nguyên lai là như vậy, là Thiên Thiên thân sai lầm rồi, lại “chụt chụt” hai cái hôn lên mặt Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ lại tự mình truyền thụ kinh nghiệm phải thân như thế nào.

Vừa định không thể làm như thế nữa, nhưng Úy Thiên vẫn là nhịn không được lại hôn một cái, bất quá lần này chỉ là chuồn chuồn lướt nước, ấn nhẹ một cái ngoài miệng Lưu Thiên Tứ.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ sờ sờ đầu Úy Thiên, “Ngốc.” Cư nhiên lại thân sai nữa rồi. Ngửa đầu, lại làm mẫu một lần, nói cho Úy Thiên biết nên thân ở đâu.

Uý Thiên cúi đầu, Lưu Thiên Tứ vừa lòng cười rộ lên, lần này Uý Thiên thân “đúng” rồi.

Hai người ở trong phòng tình chàng ý thiếp, nhưng ở một gian ốc khác có một người tức giận đến độ muốn nổ tung cả ngực. Mới vừa tỉnh ngủ, Lưu Ly nghe được Tiểu Hoàng Thúc mà mình thích nhất bị người khi dễ, một cước đá nát cái ghế dựa trong phòng.

“Tốt, khá khen cho người Lâm Nam Uyển Nhi, ta cứ nghĩ người là một người thông minh, lời nói của ta người nên nghe một lần đã hiểu, không nghĩ tới người cũng chỉ là một nữ tử tầm thường ngu xuẩn mà thôi.”

Đôi con người sáng ngời của Lưu Ly tràn đầy lửa giận như muốn thiêu cháy mọi thứ, một chút cũng nhìn không ra bộ dáng mới vừa tỉnh ngủ. So với Lưu Ly cao hơn hai cái đầu, Ly Thương nắm lấy tay Lưu Ly làm cho nàng bớt giận, rồi lấy tay còn lại ra hiệu hỏi muội muội nàng làm sao vậy.

“Hừ, bắt quá chỉ là một tên Uý Thiên, có cái gì tốt đâu. Chẳng qua cũng giống như tảng đá dưới hầm cầu, vừa thối lại vừa cứng. Chỉ có tiểu thúc thúc là người có tâm tính thiện lương mới đi thương hắn. Lâm Nam Uyển Nhi là cái hạng gì chứ, dám khi dễ tiểu thúc thúc của Lưu Ly ta.” Lưu Ly ở trong phòng đi tới đi lui, nghĩ ra vô vàn lời nói độc địa để rửa xả.

“Cạo hết tóc của nàng? Rất cũ.”

“Hạ độc..... Làm cho nàng biến thành mặt rỗ, không, hạ xuân dược..... cái này thì dễ dãi cho nàng ta quá..... Hủy dung nhan của nàng! Đánh gãy tứ chi của nàng!” Lưu Ly càng nói càng cay độc, Lý Giang trên đầu bắt đầu đổ mồ hôi.

“Đại tiểu thư, ngài như vậy..... Không tốt lắm. Nói gì thì nói Lâm Nam phủ ở trên giang hồ cũng rất có địa vị, không nhìn mặt tăng thì cũng phải nể mặt phật, huống chi Lâm Nam phủ chủ mới vừa cùng lâu chủ bàn chuyện mua bán, nếu thật như vậy, lâu chủ cũng không hảo làm.”

“Ta cần gì quan tâm Uý Thiên có làm được hay không.” Lưu Ly trừng mắt nhìn Lý Giang liếc một cái, “Lúc trước khi ngồi ăn cơm cùng nhau ta đã cảnh cáo nàng, nàng thật khi lời nói của Lưu Ly ta không có trọng lượng. Hừ! Nàng khi dễ tiểu thúc thúc ta, ta sẽ khiến cho nàng sống không yên ổn. Chuyện này, nếu Uý Thiên dám ra mặt thay Lâm Nam Uyển Nhi cầu tình, ta sẽ khiến cho hắn cả đời không thấy được tiểu thúc thúc ta.” Lưu Ly trong lòng thầm nghĩ: nếu để cho ông nội của ta, bá phụ ta biết, kia Lâm Nam Uyển Nhi mới thật sự là mất mạng sống.

Lại thì thâm vào bên tai Ly Thương, Lý Giang hướng Trương má má cầu cứu, Trương má má cũng không chấp nhận nói: “Bắt quá chỉ là một Lâm Nam phủ, nàng ngay cả tư cách xách giày cho tiểu chủ tử đều không xứng.” Dem chuyện trả thù tạm thời giao cho Lưu Ly, Trương má má đi ra ngoài thu xếp vài món ăn vật trên đường cho Lưu Thiên Tứ. Lý Giang nghĩ thầm, rằng việc này vẫn là chạy nhanh nói cho lâu chủ biết vẫn tốt hơn, miễn gặp phải đại loạn về sau. Lý Giang cũng không rõ ràng thân phận của Lưu Thiên Tứ, tuy rằng biết Lưu Ly đích thật là họ Lưu, nhưng cũng không nghĩ ngợi đến chuyện xa xôi nào khác, ai bảo Lưu Ly một chút bộ dáng công chúa đều không có.

“Lý tổng quản, Trâu minh chủ cùng vài vị chương môn ở trước thính muốn gặp lâu chủ.” Một người hầu ở trước cửa nói.

Lưu Ly nhìn huynh trưởng liếc mắt một cái, không kiên nhẫn nói: “Uý Thiên mặt mũi thật đúng là đại, biết hắn phải đi, vô lâm đồng đạo đều vội tới tiễn đưa hắn.”

Lý Giang cũng là buồn bực, nếu một mình Trâu Ngô đến còn hảo giải thích, đằng này các vị chương môn cũng đến, điều này sẽ khiến cho kẻ khác suy nghĩ sâu xa.

“Tổng quản, đêm qua có người lên vào Hồng Sơn phái nghỉ trọ tại ‘Thiên Thủy khách ***’, trộm đi một vạn lượng bạc cùng ‘Truy hồn’ mà Trang Chu đã thắng được. Trâu minh chủ cùng vài vị chương môn đến là muốn cùng lâu chủ thương nghị việc này.”

“A?” Lý Giang sửng sốt.

“A? Thật sự?” Lưu Ly vui vẻ, kéo theo đại ca chạy vội vào trước thính.

“Tối hôm qua lâu chủ cùng tiểu thiếu gia có đi ra ngoài không?” Chờ sau khi Lưu Ly đi, Lý Giang nhỏ giọng hỏi. Người hầu lắc đầu. Lý Giang có cảm giác khác thường, vội vàng đi thông tri Uý Thiên.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Ngồi ở bên cạnh Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ nghe không hiểu Thiên Thiên cùng bằng hữu đang nói về cái gì, cái miệng anh đào nhỏ nhắn so với ngày thường đỏ hơn rất nhiều vì hơi hơi bị sưng lên, Lưu Thiên Tứ nghĩ mãi cũng không rõ, vì sao hắn dạy Thiên Thiên nhiều lần như vậy, Thiên Thiên còn luôn thân sai a? Ngón tay vô ý thức lại sờ sờ lòng bàn tay Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ trong đầu toàn là nghi hoặc, nhưng lại hỏi không được.

Úy Thiên nắm lấy tay Lưu Thiên Tứ, mặt lại trầm xuống.

“Úy lâu chủ, kẻ cắp kia hạ mê được đối với Trang Chu, trộm đi một vạn lượng bạc cùng ‘ Truy hồn ’, cũng lưu lại một chữ ‘ ảnh ’, thủ pháp vẫn kiêu ngạo như thế, theo ta thấy ‘ ảnh đạo ’ này không chỉ đơn giản muốn trộm, chuyện này tuyệt không thể từ bỏ ý đồ!” Chương môn Hồng sơn phái tức giận không thôi nói.

“Nghe nói ‘ ảnh đạo ’ tài năng ở trước mắt bao người trộm vật không để lại dấu vết, thủ pháp cao siêu, thế mà lần này lại vì một vạn lượng bạc mà ngay cả hạ mê được, thủ đoạn hạ lưu như vậy cũng dùng tới, thật sự làm kẻ khác khinh thường.” Lại một vị chương môn nói.

“Chỉ dùng mê được thôi mà cho là thủ đoạn hạ lưu rồi sao?” Nghe được mùi ngon Lưu Ly không khỏi cao hứng hỏi, nàng tối am hiểu chính là dụng độc, “Trên người các vị chương môn không phải cũng có sẵn vài loại mê được sao? Nếu nói không, bốn cô nương mới không tin.”

Những lời này làm cho mấy người đang ngồi mặt lộ vẻ xấu hổ, bất quá cũng không muốn cùng một cô nương như Lưu Ly chấp nhặt. Một vị chương môn khác lập tức nói: “ ‘ Ảnh đạo ’ lúc trước chỉ giống như là đùa bỡn trộm đi chút bạc, nhưng lần này thật sự là quá phận, một kẻ trộm nho nhỏ lại không đem võ lâm tiên bối chúng ta để vào mắt, nếu lần này không tìm ra hắn, sau này võ lâm sẽ không được an bình.”

“Ân, đúng đúng, nhất định phải tìm ra, trộm bạc còn chưa tính, thế nhưng ngay cả ‘ Truy hồn ’ đều trộm, một thanh kiếm xinh đẹp như vậy, hắn chỉ là một tên thì cảm làm chi, chẳng lẽ chỉ để ngấm thôi sao?” Lưu Ly lúc này gật đầu tán thành.

Vài vị chương môn nói về ảnh đạo, Trâu Ngô chưa lên tiếng bình luận gì, mà là đối Úy Thiên nói: “Úy Thiên, việc này ngươi thấy như thế nào? Thanh ‘ Truy hồn ’ cùng ‘ Phách nguyệt ’ của ngươi tương xứng.” Trâu Ngô lo lắng chính là chuyện này không đơn giản chỉ là ăn cắp như vậy, chỉ sợ phía sau còn có âm mưu khác, bởi vì ảnh đạo lúc trước đi cùng sự kiện lần này hoàn toàn bất đồng, đây là lần đầu tiên hắn lưu lại bút tích xác nhận do chính mình gây ra.

Úy Thiên lặng yên che lại hai tai Lưu Thiên Tứ, bình tĩnh nhưng trong ánh mắt lại chậm rãi tích tụ hàn quang, chuyện này rõ ràng chính là hướng “bọn họ” mà tới. Nhưng Úy Thiên đã không còn ra tay nữa. Cuối cùng đến được kết luận “Thiên Thiên thật ngốc”, lực chú ý của Lưu Thiên Tứ mới về tới tiên thánh, hắn căng tai ra tìm hiểu chuyện gì, nghe được hai chữ “Ảnh đạo”, đang muốn mừng thầm một chút, nhưng sau đó lỗ tai thu được tin tức lại làm cho Lưu Thiên Tứ sợ run.

Lưu Thiên Tứ là một si nhân không lớn, nhưng không có nghĩa là hắn ngốc nghếch đến nỗi cái gì cũng đều không hiểu. Hắn nghe hiểu được, nghe ra “Ảnh đạo” làm chuyện không tốt, nghe ra người khác không thích “Ảnh đạo”. Nhưng mà hắn không có làm chuyện xấu, Thiên Thiên nói đó là “Cướp của người giàu chia cho người nghèo”, là chuyện tốt. Hơn nữa, hắn đã lâu rồi không cùng Thiên Thiên đi cướp của người giàu chia cho người nghèo a.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ ngẩng đầu, một tay chưa bị nắm túm túm lấy quần áo Úy Thiên, trong mắt là không rõ, là thương tâm, là ủy khuất.

Úy Thiên càng thêm căng thẳng, Lưu Thiên Tứ trong mắt ẩn ẩn lệ đánh vỡ bình tĩnh của hắn. Lưu Thiên Tứ ôm lấy Úy Thiên, không cho người khác nhìn đến hắn, hắn sợ.

“Thiên Thiên..... Không phải.....” Hắn không có làm chuyện xấu.

“Ân, Thiên Thiên biết.” Úy Thiên đem Lưu Thiên Tứ ôm đến trên đùi hắn, điểm nhẹ vào huyệt ngữ của hắn, Lưu Thiên Tứ khoé mắt mang lệ mê man ở trong ngực Úy Thiên.

“Úy Thiên?” Thấy hai người thần sắc không đúng, Trâu Ngô liếc mi.

“Úy Thiên, không phải người lại khi dễ tiểu thúc thúc ta đó chứ?!” Lưu Ly giận dữ hỏi. Vừa rồi nàng chỉ thấy Lưu Thiên Tứ sắc mặt có điểm quái, không nghĩ nhiều, hiện tại Lưu Thiên Tứ khóc, bình tĩnh của Lưu Ly cũng toàn bộ bay mất.

“ ‘ Ảnh đạo ’ là Dụ Đầu.” Úy Thiên lạnh lùng nói ra điều mà làm mọi người kinh ngạc không thôi, “Những lần trộm trước, đều là ta cùng tiểu Dụ Đầu làm. Chuyện này các người phải xử lý như thế nào là chuyện của các người, không cần đến hỏi ý ta. Nhưng Trang Chu mất một vạn hai cùng ‘ Truy hồn ’, nếu ai dám nói là do ‘ ảnh đạo ’ trộm, Úy Thiên ta liền cắt đầu lưỡi hắn.”

Từ từ nói ra lời làm cho người ta lạnh từ gan bàn chân đến đỉnh đầu, Úy Thiên ôm Lưu Thiên Tứ đi ra tiền thính. Một thân ảnh mặt hồng sắc dừng ở trước mặt Úy Thiên, ý cười trong suốt, phong tình vạn chủng nhìn Úy Thiên, nhẹ nhàng vỗ tay, phía sau vài tên thị vệ cảnh giới phòng bị trước mặt hắn.

“Úy lâu chủ lời này nói cũng thật có khí thế, không nghĩ tới nguyên lai đại danh鼎鼎 ‘ ảnh đạo ’ đúng là tiểu Dụ Đầu, càng không nghĩ tới Úy lâu chủ lại mang Dụ Đầu cùng nhau hồ nháo, Y Tích cam bái hạ phong.”

Mái tóc dài của Y Tích tùy ý dùng dây cột tóc màu đen buộc lại, mi tâm là một mặt hồng ngân cùng với dáng người lay động càng hiển hiện sự kiều diễm. Đáng tiếc điều này đối với Úy Thiên xem ra không hề ý nghĩa, hắn ôm chặt Lưu Thiên Tứ, mặt lạnh, không nhìn tới Y Tích, lệnh Lý Giang lập tức chuẩn bị xe, hắn muốn dẫn Lưu Thiên Tứ rời đi nơi đây, lập tức rời đi!

“Y cung chủ, Úy mỗ không hỏi người đến tột cùng có mục đích gì, nhưng đừng thử lòng kiên nhẫn của Úy mỗ.” Trước khi đi, Úy Thiên đối Y Tích ở phía sau nói.

Y Tích lại đối Úy Thiên càng lộ ra ánh mắt si mê, cúi đầu cười rộ lên. Nụ cười kia Trâu Ngô thấy mà cả mặt đều đỏ, Úy Thiên không nhìn lại ôm Lưu Thiên Tứ đi rồi.

“ ‘ Ảnh đạo ’..... Là tiểu thúc thúc?” Lưu Ly sắc mặt quái dị nhéo một cái vào cánh tay chính mình, rất đau, nhưng tiểu thúc thúc khi nào thành ảnh đạo sao lại không nói cho nàng biết? Ly Thương giữ chặt tay Lưu Ly đang tự ngược đãi chính mình, vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, Lưu Ly toàn thân ôm lấy đại ca, bất mãn thấp giọng: “Tiểu thúc thúc phá hư! Tiểu thúc thúc phá hư!”

.....

Cảm giác vừa tỉnh ngủ, Lưu Thiên Tứ nhất thời phân không rõ chính mình ở nơi nào. Cảm giác dưới thân đang di động, đôi mắt đen bóng của Lưu Thiên Tứ hấp háy nhìn người đang ôm lấy hắn, đầu còn mơ hồ.

“Dụ Đầu, chúng ta quay về Bán Nguyệt lâu.” Úy Thiên dùng môi khẽ chạm vào mắt Lưu Thiên Tứ, nói. Khi Úy Thiên nói đến hai chữ “quay về”, hắn có loại ảo giác, coi như nơi đó là nhà của hắn cùng với con tiểu Dụ Đầu này.

“Thiên Thiên..... Ha hã.....” Lưu Thiên Tứ tránh né môi Úy Thiên, nơi lông mi truyền đến cảm giác ngứa ngứa làm cho Lưu Thiên Tứ cười ra tiếng, giống như phía trước khổ sở cùng thương tâm đã bị hắn quên đi. Úy Thiên cũng không buông tha hắn, tiếp tục dùng môi cọ cọ, Lưu Thiên Tứ đẩy mặt Úy Thiên ra cầu xin tha thứ, “Thiên Thiên..... ngứa.....”

Đôi tay mềm mại dán tại trên mặt, Úy Thiên có chút quyến luyến lấy tay đè lại, trong mắt là chỉ ở trước mặt Lưu Thiên Tứ mới có thể hiện lên ôn nhu, “Dụ Đầu, cùng Thiên Thiên quay về Bán Nguyệt lâu.” Quay về, bọn họ chỉ có thể sống chung một “nhà” trong hai tháng.

“Ân, quay về, quay về.”

Bấu chặt hai chân ngang thắt lưng Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ hấp háy cái mũi, hắn nhớ tới một sự kiện.

Thấy ánh mắt Lưu Thiên Tứ hạ thấp, Úy Thiên bước nhanh, đem Lưu Thiên Tứ đặt xuống đệm dày được lót thật êm ở trên xe, lại bắt đầu cọ cọ vào mắt hắn. Lưu Thiên Tứ ôm lấy Úy Thiên, vùi đầu giấu vào nơi cổ hắn, muốn quên khổ sở.

“Dụ Đầu, đừng nghĩ đến sự kiện kia nữa. Đó là do người xấu làm, trên đời này có rất nhiều người xấu. Chính là người khác quá ngu muội, luôn dễ dàng phán đoán sai lầm. Dụ Đầu, người là Dụ Đầu của Thiên Thiên, không cần để ý tới những người khác, Thiên Thiên hiểu được là tốt rồi.”

Uý Thiên không biết những lời này Lưu Thiên Tứ có thể nghe hiểu được mấy phần, hấn hy vọng chính mình ở trong lòng Lưu Thiên Tứ so với tất cả mọi người trọng yếu, trọng yếu đến nỗi hấn muốn Lưu Thiên Tứ luôn tin vào lời nói chính mình.

“Thiên Thiên, không phải, không phải.”

Ôm lấy cổ Uý Thiên bằng hết sức của đôi tay, Lưu Thiên Tứ ủy khuất nói, bả vai khẽ run run.

“Ân, không phải Dụ Đầu, là người xấu.” Uý Thiên khẽ hôn cổ Lưu Thiên Tứ, thề nhất định phải bắt được người kia.

“Người xấu.” Lưu Thiên Tứ tức giận nói, lại không biết dòng khí kia thổi ở bên tai Uý Thiên gây cho Uý Thiên cảm giác khác lạ. Vô ý thức trêu chọc mới làm cho người khó nhịn, Uý Thiên cảm thấy được hạ phúc chính mình một trận lửa nóng.

Trong đầu tất cả đều là tâm pháp của “Hàn tâm quyết”, Uý Thiên xoay người làm cho Lưu Thiên Tứ nằm ở trên người hấn, làm cho lỗ tai chính mình rời xa hơi thở mùi đàn hương từ miệng ma nhân kia.

“Ân, người xấu. Dụ Đầu không để ý tới hấn.” Đem đầu Lưu Thiên Tứ nâng lên, lau đi đôi mắt phỉm lệ của hấn, Uý Thiên ám ách nói, “Dụ Đầu, không tức giận.”

“Ân, không giận.” Lưu Thiên Tứ đỏ mặt, bắt quá trên mặt đã mất thương tâm, hấn không để ý tới người xấu. Một lần nữa lại quay về gác đầu lên cổ Uý Thiên, Lưu Thiên Tứ cuối cùng đem toàn bộ hờn dỗi của chính mình hô thật lớn, “Người xấu! Phá hư!” Người cười ngựa bên ngoài xe, cùng một lượng xe ngựa khác ở phía sau đều nghe rành mạch thanh âm bất mãn này của Lưu Thiên Tứ.

Trong mắt Uý Thiên tràn ngập ý cười phụ họa: “Đúng, người xấu, Dụ Đầu không thèm tức giận với người xấu.” Dụ Đầu của hấn thanh âm quả nhiên phi thường lớn. Dụ Đầu.....của hấn..... Đôi mắt Uý Thiên ánh lên tia buồn bã, mặt dán vào người Lưu Thiên Tứ.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ thanh âm cuối cùng biến trở về nhỏ nhẹ, nũng nịu.

“Ân.” Uý Thiên nghe thấy mùi quýt ngan ngát từ miệng Lưu Thiên Tứ thoảng ra, làm hấn chợt hoảng hốt với những suy nghĩ sâu xa.

“Đói.” Lưu Thiên Tứ mới vừa nói xong, bụng hấn liền một trận trầm thì.

Ôm Lưu Thiên Tứ ngồi xuống, Uý Thiên lấy ra thịt bò vừa mới nấu xong sáng nay, một ít bánh hương cùng nước. Vốn kế hoạch là ăn cơm trưa xong rồi mới lên đường, kết quả lại xảy ra chuyện như vậy, Uý Thiên thầm nghĩ phải mau chóng đem Lưu Thiên Tứ rời xa nơi thị phi này càng sớm càng tốt.

Tiếp theo lấy một khối bánh nhỏ, Uý Thiên uy vào miệng Lưu Thiên Tứ, hấn thích uy Lưu Thiên Tứ ăn cơm, khi đó đôi mắt của tiểu Dụ Đầu này hết sức nhìn chăm chú vào hấn, trên mặt là tràn đầy tín nhiệm. Răng nanh Lưu Thiên Tứ cắn miếng bánh hương, tay Uý Thiên lại không rút ra, Lưu Thiên Tứ dùng sức đem món ăn hàm tiến miệng, kia một khắc, ngón tay Uý Thiên rõ ràng cảm nhận được đôi môi mềm nhẹ của Lưu Thiên Tứ, cái loại cảm giác này làm cho hấn mê luyến. Thấy Lưu Thiên Tứ nuốt xuống bánh, Uý Thiên liền uy hấn uống một ngụm nước, lại kéo xuống một khối thịt bò đưa qua, đầu ngón tay đặt ở bên môi Lưu Thiên Tứ, chỉ cần thoáng dùng sức, hấn có thể đụng tới cái lưỡi thơm tho của Lưu Thiên Tứ. Mà không cần hấn phải nghĩ, đầu lưỡi Lưu Thiên Tứ đã chủ động liếm liếm ngón tay hấn, Uý Thiên toàn thân chấn động, nhưng hấn cũng không dời ngón tay, tinh thần lại hoảng hốt.

Lưu Thiên Tứ đem đầu ngón tay dính một ít thịt của Uý Thiên liếm sạch, rồi mới ngon lành ăn thịt bò trong miệng, thấy Uý Thiên vẫn nhìn chăm chăm vào cái miệng của hấn, Lưu Thiên Tứ thả chậm động tác của miệng, Thiên Thiên..... Giống như rất....

Hoàn toàn xuất phát từ bản năng, Lưu Thiên Tứ đặt tay lên vai Uý Thiên, đem miệng đưa đến, “Thiên Thiên..... Ăn.....” Hàm hồ nói, Lưu Thiên Tứ đem miệng tước mấy khẩu thịt bò đến bên miệng Uý Thiên. Uý Thiên há mồm, cắn lấy thịt bò, lại không để cho Lưu Thiên Tứ rời đi.

“Ăn..... Thiên.....”

Bị Úy Thiên đặt ở dưới thân, Lưu Thiên Tứ mê muội kêu nhỏ, trong lòng thầm nghĩ Thiên Thiên lại thân sai rồi.

Khối thịt bò kia từ lúc Úy Thiên đoạt lấy bằng nộ hôn đã sớm vào bụng hai người. Úy Thiên không chỉ ăn thịt do Lưu Thiên Tứ “mớm”, mà ngay cả môi hắn cũng không buông tha. Hai người trong miệng đều là hương vị thịt bò, mà trong nước bọt Lưu Thiên Tứ còn thản nhiên mang theo hương vị của quýt, đó là thứ mùi hương vẫn tồn tại trên người Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên thì vẫn có nhưng không nhiều.

Cái miệng anh đào nhỏ, lúc hơi bĩu ra làm cho hắn muốn ăn, lúc cười làm cho hắn muốn áp lấy, lúc gọi tên hắn làm cho hắn muốn thân ngay..... Úy Thiên biết trong cơ thể hắn có một con dã thú đang lớn dần, dã thú kia đối với con Dụ Đầu này dục niệm càng ngày càng nặng, làm cho hắn hoảng hốt, làm cho hắn sợ hãi.

Này con tiểu Dụ Đầu trong sáng như vậy, thuần khiết như vậy, ai nhìn thấy đều luyến tiếc nhúng chàm, ai tiếp xúc đều muốn ôm vào trong ngực che chở yêu thương. Mà dã thú trong cơ thể hắn lại muốn đem con tiểu Dụ Đầu này ngay cả dây lưng đều toàn bộ ăn vào trong bụng. Niệm gần hai mươi năm Hàn Tâm quyết, thế nhưng vào giờ phút này, trước mặt con Dụ Đầu này, càng ngày càng không thể buộc chặt tính thú trong cơ thể, hắn nên làm sao đây? Giống như khi đang ở giữa vùng bùn, hắn càng liều mạng vùng vẫy muốn đi lên bờ, lại càng bị lún sâu hơn. Đến tận cùng sẽ ra sao, khi hắn đối con tiểu Dụ Đầu này đã trở lên dục niệm không nên có?

Không cố ý khiêu khích cái lưỡi đầy hương khí kia, nhẹ nhàng mút vào, làm cho tiểu Dụ Đầu dưới thân phát ra anh anh tiếng rên rỉ, Úy Thiên thừa dịp thân thể đối phương trức trặc phản ứng non nớt mà luồn chiếc lưỡi vào càng nhanh. Kia hàm răng trong suốt cắn vào lưỡi hắn cũng không dám dùng sức, chỉ có thể thỉnh thoảng hừ nhẹ một tiếng “Thiên Thiên”. Úy Thiên che lại đôi con ngươi đen lấp láy đang long lanh những nước, dày đặc hơi thở *** từ nơi hai chiếc lưỡi tương liên truyền lại, thanh âm mềm nhẹ lộ ra tiếng rên dục mỹ, mười sáu tuổi thân thể vẫn chưa thành thực nhưng vẫn cảm nhận được sự hưng phấn đỉnh cao, hơi thở gấp gáp làm cho Úy Thiên biết tiểu Dụ Đầu này đã động tình. Nước bọt đem môi Lưu Thiên Tứ nhuộm dần càng thêm hồng nhuận mê người, lưỡi Úy Thiên hấp thu hương tân trong miệng Lưu Thiên Tứ, đầu lưỡi mang theo dụ dỗ liếm liếm vào đầu nhũ của chiếc lưỡi mềm mại kia, làm cho người dưới thân phát ra tiếng khóc thút thút đầy thỏa mãn.

Một tay giữ lấy mặt Lưu Thiên Tứ, còn tay kia thì nắm chặt thành quyền đặt ở phía trên đầu, sợ nó di chuyển đến nơi không nên đến, Úy Thiên trước khi chính mình không thể khống chế được nữa con mãnh thú đầy dục vọng đang gào thét trong cơ thể, một cái áp chế mạnh mẽ, lập tức rời đi đôi môi sưng đỏ của Lưu Thiên Tứ vừa bị hắn chà đạp, Úy Thiên ghé vào trên người Lưu Thiên Tứ thở dốc. Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa hắn liền..... Úy Thiên không biết chính mình nên lấy bộ mặt như thế nào nhìn Lưu Thiên Tứ. Lưu Thiên Tứ chính là xem hắn như ca ca..... Mà hắn..... Vì sao không thể áp chế nổi tính thú trở lên trong cơ thể, vì sao lần lượt theo đuổi dục niệm của chính mình?

Bị mang nhập dục vọng, trong đầu Lưu Thiên Tứ toàn là gúc mắc, cái này so với lần trước Thiên Thiên thân sai làm cho hắn cảm giác còn kỳ quái hơn. Lưu Thiên Tứ bên tai thỉnh thoảng tiếng vang, nguyên bản đầu óc một mảng hỗn loạn nay càng thêm hồ đồ. Sau khi khôi phục bình tĩnh Úy Thiên bắt đầu tiếp tục uy hắn ăn thêm một vài thứ, Lưu Thiên Tứ cũng chỉ là thói quen há mồm, nhắm nuốt, vẫn như trước còn trong trạng thái mơ hồ.

Cho đến khi mặt trời ngã về tây, bóng đêm tiến đến, Lưu Thiên Tứ mới dần dần khôi phục một ít thần trí, ánh mắt nhìn Úy Thiên đầy nghi hoặc.

“Thiên Thiên..... Ăn.....” Suy nghĩ một lúc thật lâu, Lưu Thiên Tứ nhìn trời chuyển tối mà tự mình cho ra một kết luận.

“Ăn cái gì?” Úy Thiên hỏi.

Lưu Thiên Tứ lần đầu tiên không có trả lời, chính là liếm liếm miệng, Thiên Thiên kia không phải thân, là ăn, Thiên Thiên ăn Dụ Đầu..... Lưu Thiên Tứ không để ý tới Úy Thiên, chính mình dùng sức điểm hai cái gât đầu thăm tẩn thành quan điểm chính mình, Thiên Thiên ăn Dụ Đầu..... Cùng ca ca ăn hắn không giống nhau.

“Dụ Đầu?” Nâng mặt Lưu Thiên Tứ lên, Úy Thiên lo lắng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia đang thập phần nghiêm túc.

Lưu Thiên Tứ mắt đen cẩn thận quan sát Úy Thiên, rồi mới rất lớn bật cười, nằm úp sấp trên người Úy Thiên mang theo điểm khấn cầu nhỏ giọng nói: “Thiên Thiên..... Ăn.....” Cái miệng nhỏ nhắn đỏ khởi.

“Ăn cái gì?” Úy Thiên hướng phía sau lùi lại, không cho chính mình đụng tới cái miệng nhỏ nhắn kia, hẳn thật vất vả mới khắc chế xuống được.

Nhưng Lưu Thiên Tứ lại càng lấn tới, làm cái miệng dính sát vào trên môi Úy Thiên, càng nhỏ giọng thương lượng, “Thiên Thiên..... Ăn.....”

“Ăn cái gì?” Lui không thể lui Úy Thiên khàn khàn hỏi, hai tay nắm chặt, con ma nhân tiểu Dụ Đầu này!

Lưu Thiên Tứ nháy mắt mấy cái, nuốt nuốt nước miếng, giống như sợ bị Úy Thiên cự tuyệt, cơ hồ là không tiếng động khấn cầu, “Ăn Dụ Đầu.....” Đem miệng giường ra ngoài như mời gọi, rồi đem môi chính mình áp tới.

“Dụ Đầu.....” Úy Thiên hầu kết cao thấp di động, giọng ám ách kỳ cục, nhắm mắt lại giãy giụa, mà bên miệng đôi môi anh đào lại trực tiếp đè ép lên, còn nhỏ giọng than thở, “Ăn Dụ Đầu.....”

“Ngô.....” Bàn tay to “giương vuốt”, Úy Thiên buông tha cho giãy dụa, cắn chặt cái “món ngon” mà tiểu ma nhân Dụ Đầu dâng tới miệng.

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Xe ngựa đến kịp trước khi cổng thành đóng cửa rồi nhanh chóng tiến nhập một khách *** bên ngoài Mê Linh trấn. Khi Úy Thiên vừa ôm Lưu Thiên Tứ xuống xe, nguyên bản đang cười ha hả đột nhiên hắt kinh hô một tiếng, nhanh chóng câu lấy cổ Úy Thiên, vạn phần đề phòng ca ca trước mặt đang chăm chú nhìn hắt cười tươi như hoa.

“Tiểu Dụ Đầu, người làm cho Y Tích ca ca thật thương tâm a, Y Tích ca ca đã thu của người tín vật đính ước, tiểu Dụ Đầu có thể nào lại bạc tình như thế?” Y Tích mặt sầu man mác, ra vẻ đau lòng tiều tụy nói, còn lau khoé mắt, thấy Úy Thiên thần sắc lạnh lùng, thấy Lưu Thiên Tứ mơ hồ.

“Tiểu Tứ Nhi.....” Lưu Thiên Tứ không hiểu Y Tích đang nói cái gì, thấy Y Tích bộ dáng như vậy lại không biết nên ứng đối như thế nào, chỉ có thể “ăn nói khép nép” cường điệu một chút tên của chính mình.

“Tiểu thúc thúc, Y Tích đặc biệt vì tiểu thúc thúc mà đến, không phải vì Thiên Thiên, tiểu thúc thúc không nên chán ghét Y Tích, bằng không Y Tích sẽ bị thương tâm.” Không sợ làm cho thiên hạ đại loạn, Lưu Ly lại lên tiếng nói tốt cho Y Tích trước mặt Lưu Thiên Tứ, thuận tiện thừa dịp Lưu Thiên Tứ không chú ý liền hướng Úy Thiên làm cái mặt quý. Nàng đã quyết tâm tác hợp Y Tích với tiểu thúc thúc, bởi vì cái tên Úy Thiên kia, hừ, dám trên đầu Lưu Ly nàng, nàng sẽ không đứng về phía hắc nữ đầu.

“Àn, ” nghe chất nữ nói thể Lưu Thiên Tứ gật gật đầu, nhưng hắc nữ vẫn lo lắng nhìn Y Tích, đối Y Tích cẩn thận cười cười, rút sâu vào trong ngực Úy Thiên, cảnh giới nói, “Thiên Thiên.....Dụ Đầu....”

“Y Tích ca ca biết hắc nữ là của người, Y Tích ca ca cũng muốn có tiểu Dụ Đầu a.” Y Tích đối Úy Thiên trát hạ mắt, đưa tay muốn sờ mặt Lưu Thiên Tứ. Kết quả tay mới vừa vươn ra, Úy Thiên liền ôm Lưu Thiên Tứ nhảy vọt sang một bên. Mắt lạnh nhìn về mặt cười xấu xa của Lưu Ly, cùng một vẻ thâm tình chân thành của Y Tích đang hướng về Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên mặt không chút thay đổi ôm Lưu Thiên Tứ lên lầu.

“Dụ Đầu, có mệt hay không?”

Cúi đầu ngăn trở tầm mắt Lưu Thiên Tứ nhìn hai người kia, Úy Thiên hỏi.

Lưu Thiên Tứ lắc đầu, im lặng rúc vào trên người Úy Thiên, không thèm nghĩ đến vị ca ca kỳ quái còn có Ly nhi hôm nay cũng rất đổi kỳ quái.

“Đại tiểu thư?” Trương má má khó hiểu nhìn Lưu Ly, Lý Giang cũng rất bất mãn nhìn Lưu Ly cùng Y Tích, đối với tên Y Tích đột nhiên xuất hiện này, đánh cũng đánh không đi, mắng cũng mắng không chạy hết sức cừu thị cùng đề phòng.

Lưu Ly hắc hắc cười vài tiếng, không có hảo ý xem xét Úy Thiên ở trên lầu hai, hỏi người bên cạnh: “Y Tích, người thật sự thích tiểu thúc thúc ta? Người không phải thích Úy Thiên?”

“Đương nhiên, tiểu Dụ Đầu đáng yêu như vậy, ai mà không thích?” Y Tích mất lộ ra si mê, liếm liếm khoe miệng, “Y Tích đương nhiên thích Úy Thiên, đáng tiếc khi gặp được tiểu Dụ Đầu, tim Y Tích đã không còn nghe theo sự điều khiển của chính mình nữa.” Dứt lời, còn ôm lấy ngực, neho lại ánh mắt, làm ra bộ dáng thích đến không chịu được.

Lưu Ly cười quái dị, dùng sức vỗ Y Tích một chưởng, hào khí can vân nói: “Hảo! Người đã thích tiểu thúc thúc ta như vậy, ta nhất định giúp người. Người so với Úy Thiên mạnh hơn nhiều, tuyệt đối có thể làm cho tiểu thúc thúc ta hạnh phúc, còn Úy Thiên, hừ! Cứ coi như hắc chỉ là một tảng đá sỏi mà thôi!”

“Đại tiểu thư.....”

“Ly nhi tiểu thư!”

Trương má má cùng Lý Giang, một người kinh ngạc một người không khỏi hờn giận.

Lưu Ly làm như không để ý, kéo tay Ly Thương cùng Y Tích lên lầu. Lý Giang thật sự không hiểu, vì sao Lưu Ly lại bỗng nhiên đứng về phía Y Tích, cái loại người này có nhìn thế nào cũng không xứng với Tiểu Tứ Nhi. Trương má má cũng có chút dăm chiêu đứng trong chốc lát, rồi lặng lẽ đi lên lầu. Trong lúc nhất thời, dưới lầu chỉ còn sót lại một mình Lý Giang đang lo lắng.

Trong phòng khách, Lưu Thiên Tứ quỳ gối trên giường im lặng nhìn chằm chằm Thiên Thiên đang ngồi ở trên ghế luyện công. Lưu Thiên Tứ lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Thiên như vậy, ngạc nhiên rất nhiều, đáy lòng còn ẩn ẩn một chút khiếp đảm, hắc cảm thấy hiện tại Thiên Thiên cách hắc đặc biệt xa, mà hắc cũng không dám đi đến bên cạnh Thiên Thiên, thậm chí một tiếng động nhỏ cũng không dám phát.

Úy Thiên biết người trên giường kia đang sợ hãi, trong cơ thể một luồng khí mang theo cảm giác mát dịu nhẹ nhàng lan tỏa đến các huyết vị, chạy dài trong từng mạch máu, Hàn Tâm quyết đang làm cho tình tự của hắc chậm rãi trở nên vô sân vô hỉ, vô cảm vô giác giống như trước đây. Cứ như vậy sau khi qua mấy lần vận khí, Úy Thiên đã luyện công xong chậm rãi mở to mắt, đập vào mắt trước tiên là một con tiểu Dụ Đầu đang trên giường, đôi mắt tròn tròn mở to, hình như muốn tới gần lại chùn bước.

“Dụ Đầu.” Úy Thiên vẫy tay, đôi con ngươi bình tĩnh vô ba nhưng sâu trong đáy lòng vẫn thoáng rung động. Lưu Thiên Tứ lập tức xuống giường phủ dấp lên đi qua.

“Thiên Thiên.” Ngửa đầu nhìn vào hai mắt Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ thuận thế để cho Úy Thiên đem hắc ôm lấy.

“Dụ Đầu, không phải sợ Thiên Thiên.” Đem Lưu Thiên Tứ phóng tới trên bàn, Úy Thiên cũng nhìn thẳng vào mắt hắc, rồi kéo tay Lưu Thiên Tứ áp lên mặt mình.

“Chớ sợ chớ sợ.” Lưu Thiên Tứ mặc dù không hiểu vừa rồi Úy Thiên đang làm cái gì, bất quá lúc này Thiên Thiên đã trở lại là Thiên Thiên quen thuộc của hắc. Lưu Thiên Tứ lập tức tươi cười rạng rỡ ôm lấy Úy Thiên kêu lên.

Úy Thiên vui sướng hiện lên trong mắt, nhưng vẻ lạnh lùng trên mặt hắc không chút nào ảnh hưởng đến Lưu Thiên Tứ. Để sát vào hôn lên trán Lưu Thiên Tứ, mắt tiếp, cái mũi cùng cái miệng nhỏ nhắn, Úy Thiên đem Lưu Thiên Tứ lâm tiến trong ngực, hắc gần nhất tình tự pháp phòng càng lúc càng lớn, với hắc mà nói cũng không phải một chuyện tốt. Hàn tâm kiếm pháp tối trọng yếu chính là tâm tình phải bình lặng như mặt nước hồ thu, không một tia gợn sóng. Giờ phút này nếu hắc đối người nào đó có dự niệm, vậy thì hắc có thể bị những chuyện này ảnh hưởng đến bình tĩnh, hắc không thể mất đi bình tĩnh, đối thủ càng mạnh hắc càng phải trấn định, bởi vì hắc phải bảo vệ Dụ Đầu của hắc.

“Thiên Thiên.” Lưu Thiên Tứ chui ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhú lại.

“Ân.” Úy Thiên đoán hắc lại có phiền não, hỏi, “Dụ Đầu muốn làm gì?”

“Thối.” Ai ngờ Lưu Thiên Tứ phun ra một chữ, rồi mới cúi đầu nghĩ nghĩ chính mình.

Úy Thiên nắn nắn lấy đầu ngón tay Lưu Thiên Tứ, trầm thanh hỏi: “Dụ Đầu chính là muốn tắm rửa?” Hắn còn chưa bao giờ cùng con Dụ Đầu này tắm chung với nhau.

“Ừ, tẩy hương, ” Lưu Thiên Tứ mạnh mẽ gạt đầu, nắm chặt vạt áo Úy Thiên, mắt mang hưng phấn mà kêu, “Thiên Thiên, cùng nhau, cùng nhau.”

“Hảo.” Úy Thiên vui vẻ đáp ứng, có gì không thể? Lập tức lệnh cho thuộc hạ đi chuẩn bị nước ấm, yêu cầu chủ quán mang dục dũng (bồn tắm).

“Cái gì?! Úy Thiên muốn tắm rửa chung với tiểu thúc thúc?!” Nhận được thông báo của thuộc hạ, Lưu Ly quát mắt đứng lên, phun ra khỏi miệng cái cánh gà còn chưa ăn xong, vội la lên, “Không nên không nên! Nói cái gì đều không được!” Lao ra phòng, Lưu Ly chạy thẳng đến phòng của Úy Thiên cùng Lưu Thiên Tứ.

Cửa phòng đang được mở rộng, không ngừng có người mang nước ấm đi vào, Lưu Ly không nói hai lời xông vào trong phòng, ngoài miệng đã kêu lên: “Tiểu thúc thúc! Người không thể cùng Úy Thiên tắm chung được!” Nói giỡn sao, tiểu thúc thúc làm như vậy không phải tạo cơ hội để Úy Thiên ăn hấn ư? Bọn ta còn chưa được cùng tiểu thúc thúc tắm chung với nhau a! Nghĩ đến việc này, Lưu Ly vạn phần ghen tị với Lưu Thao. Cái gì mà nam nữ thọ thọ bất thân chứ, nàng không phải vẫn thường cùng đại ca tắm chung đó sao? Bằng cái gì chỉ có Lưu Thao mới có thể xem tiểu thúc thúc?

“Ly nhi Ly nhi, ” bắt tại trên lưng Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ gặp Lưu Ly vừa vào, vội vàng đem niềm vui của mình cùng Lưu Ly chia sẻ, “Tẩy hương, cùng nhau cùng nhau, Thiên Thiên, tẩy hương.”

“Tiểu thúc thúc.....” Thấy Úy Thiên vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh từ khi nàng tiến vào, bình tĩnh có chút thái quá ... chỉ nhìn nàng liếc mắt một cái, làm cho Lưu Ly tức giận đến dậm chân, “Tiểu thúc thúc! Người không thể tắm chung với hấn!” Rồi mới đối với Trương má má đang ở trong phòng điều chỉnh độ ẩm nóng của nước, kêu lên “Trương má má, người sao có thể để cho tiểu thúc thúc cùng người khác tắm rửa, người đã quên lời dặn của ‘ hấn ’ rồi sao?” Cùng Úy Thiên ngủ chung đã muốn làm cho người nọ sinh khí, Trương má má sao còn có thể để cho tiểu thúc thúc cùng Úy Thiên tắm chung!

“Đại tiểu thư, lời nói của lão nô, tiểu chủ tử làm sao nghe đi vào.” Trương má má vẻ mặt bất đắc dĩ, tuy rằng việc này không ổn, nhưng nàng không thể nhìn tiểu chủ tử khóc.

“Ly nhi.....” Thấy phản ứng Lưu Ly không giống với mong muốn của mình, Lưu Thiên Tứ càng ôm chặt lấy Úy Thiên, bất an nhìn Lưu Ly, tại sao Ly nhi không cho hấn và Thiên Thiên tắm cùng nhau?

Lưu Ly trừng mắt nhìn Úy Thiên vẫn như trước lặng yên, liếc mắt một cái, đi đến trước mặt Lưu Thiên Tứ, nhẹ giọng nói: “Tiểu thúc thúc, Thao ca ca không phải đã nói không thể cùng người khác tẩy hương sao, tiểu thúc thúc chẳng lẽ đã quên?” Ngay cả người thân thiết cũng không thể cùng tiểu thúc thúc tắm chung.

“Ân, ” nào biết, Lưu Thiên Tứ bật người gạt đầu, lại vẫn cười ha hả nói, “Thiên Thiên, cùng nhau.” Thiên Thiên không phải người khác, Lưu Thiên Tứ rõ ràng hiểu được, thấy Lưu Ly vẫn còn sinh khí, hấn vỗ vỗ Úy Thiên, lại vỗ vỗ chính mình, “Cùng nhau cùng nhau.”

“Úc.....” Lưu Ly ngồi xổm xuống, rên rỉ một tiếng, nghĩ đến nếu Lưu Thao biết việc này, Lưu Ly lưng chợt lạnh, “Trương má má, Thao ca ca sẽ tức giận.”

Trương má má thở dài, đối Úy Thiên nói: “Úy lâu chủ, lão nô tin tưởng người chắc chắn biết giữ đúng mực.”

“Yêu, tiểu Dụ Đầu phải tắm rửa a, đây đúng là một cảnh đẹp khó có thể gặp được.” Tại đây không khí đang có chút căng thẳng, phủ màu trắng áo sơ mi, thần thái bình thản, coi như vừa mới chuẩn bị đi vào giấc ngủ, Y Tích bước thong thả qua bức bình phong đi vào, ngồi ở trên ghế, bộ dáng như là đang xem diễn tuồng.

Dục dũng toả ra nhiệt khí, chuyện Lưu Thiên Tứ và Úy Thiên cùng nhau tắm rửa càng làm cho độ ẩm phòng trong trở nên càng tăng cao, Lưu Thiên Tứ đỏ khởi miệng, nhắm lại mi, nhỏ giọng hô: “Thiên Thiên?” Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lưu Thiên Tứ trảo trảo cổ, hấn muốn cùng với Thiên Thiên tẩy hương.

“Dụ Đầu nên ngủ.” Đối với Lưu Ly cùng Trương má má đang không có biện pháp, lặng yên sau một lúc lâu Úy Thiên mở miệng muốn đuổi khách.

“Đúng vậy, tiểu Dụ Đầu nên ngủ, chúng ta đây cũng nên giúp hần..... tẩy tẩy hương? Ha hả a..... Tiểu Dụ Đầu dùng từ thật là chuẩn xác.” Ở cửa nghe xong toàn bộ, Y Tích nhìn về phía Lưu Thiên Tứ, nói xong liền cười rộ lên, cũng đứng dậy đi về hướng Úy Thiên, sờ sờ mặt Lưu Thiên Tứ, “Tiểu Dụ Đầu, Y Tích ca ca giúp người tẩy hương, được không? Y Tích ca ca có bảo bối nga, tiểu Dụ Đầu có muốn xem không?” Y Tích lấy từ trong vạt áo ra một tiểu hà bao màu đen, hà bao phát ra một mùi thơm nhẹ nhàng.

Lưu Thiên Tứ nhìn chăm chú vào hà bao trên tay Y Tích, cái mũi dùng sức ngửi ngửi, mắt lộ ra ngạc nhiên. Úy Thiên tay trái hất tay Y Tích đang sờ mặt Lưu Thiên Tứ, bất động thanh sắc nhìn Y Tích. Lưu Ly từ trên mặt đất đứng lên, thần tình hứng thú, nhảy đến bên cạnh đại ca bắt đầu xem diễn.

Úy Thiên cùng Y Tích, một người lạnh lùng như băng tuyết, là cô ưng bay lượn tầng không, một người kiêu mỹ như hoa đào bên hồ nở rộ, hai người khí chất hoàn toàn bất đồng, mặt đối mặt. Hai người hơi thở lạnh nhiệt tản ra, mạch nước ngầm ở xung quanh hai người cũng thập phần mãnh liệt.

“Tiểu Dụ Đầu, muốn không?” Nhìn Úy Thiên, Y Tích đem hà bao để sát vào mũi Lưu Thiên Tứ, lung lay vài cái, bên trong lại có tiếng vang thanh thúy leng keng thùng thùng vui tai. Lưu Thiên Tứ lòng hiếu kỳ bị hấp dẫn, hai mắt sáng như sao.

“Tiểu Dụ Đầu, muốn hay không?” Lúc này, Y Tích để sát vào Lưu Thiên Tứ, ngữ điệu mang mỉa mai hoặc hỏi. Lưu Thiên Tứ nhìn nhìn Y Tích, ánh mắt chớp chớp, một tay đặt trên cổ Úy Thiên nâng lên, cẩn thận sờ sờ hà bao trong tay Y Tích, bên trong là cái gì đó ngạnh ngạnh, lạnh lạnh, Lưu Thiên Tứ nghĩ chẳng biết đây là món bảo bối gì.

Úy Thiên vẫn không nhúc nhích, trên mặt không hề gợn sóng nhìn Y Tích, nhìn hà bao mà đầu ngón tay thật vù vù kia đang chạm vào.

“Tiểu Dụ Đầu, chỉ cần người nói muốn, Y Tích ca ca liền đem bảo bối cho người.” Y Tích tiếp tục dụ dỗ Lưu Thiên Tứ, trong miệng hương hoa lan truyền vào trong mũi Lưu Thiên Tứ, Lưu Thiên Tứ hàm răng lộ ra, mặt mày toàn bộ bừng sáng điểm đầu, “Muốn.” Rồi mới bắt lấy hà bao, vừa đoạt lấy, liền đặt ở bên tai, nghe tiếng vang bên trong.

Khi Lưu Thiên Tứ đưa tay lấy hà bao, Úy Thiên ánh mắt trầm hạ, nhưng hần không biểu hiện ra vẻ mặt hoặc cử chỉ mà Lưu Ly, Y Tích thậm chí là Trương má má chờ mong, vẫn vững như núi Thái ôm lấy Lưu Thiên Tứ. Chỉ có Úy Thiên biết, trong miệng của hần tràn đầy mùi máu tươi, mà hần vẫn như cũ mặt không đổi sắc nhìn Y Tích.

Y Tích nhẹ nhàng cười, lại nhìn nhìn Úy Thiên rồi mới vuốt nhẹ cái cằm mềm mại của Lưu Thiên Tứ, ôn nhu hỏi: “Tiểu Dụ Đầu, người muốn bảo bối của Y Tích ca ca, vậy người có phải hay không cũng nên tặng lại cho Y Tích ca ca một bảo bối nào đó a?” Lưu Ly không buông tay, cầm thụ cái cằm hảo sỡ của Lưu Thiên Tứ, Y Tích tấm tắc hai tiếng, tràn đầy yêu thích. Úy Thiên vẫn bình tĩnh mà đem tay Y Tích kéo xuống dưới, bắt quá cái bàn tay lạnh lẽo kia làm cho cánh tay Y Tích nổi cả da gà, Y Tích cười nhẹ, trong mắt tràn đầy khiêu khích cùng hấp dẫn.

“Ân?” Lưu Thiên Tứ dừng lại, nhìn xem Úy Thiên, rồi nhìn nhìn lại Y Tích, “Không có.” Bảo bối của hần đều đã đem ra hết rồi.

“Có, ” Y Tích lùi về sau hai bước, tay khoát lên thành dục dưng, hướng Lưu Thiên Tứ ngoắc ngoắc đầu ngón tay, “Y Tích ca ca giúp tiểu Dụ Đầu tẩy hương.” Thấy Lưu Thiên Tứ còn không hiểu được, Y Tích dùng ngôn ngữ của hần nói, “Tẩy hương, Dụ Đầu, Y Tích ca ca, cùng nhau.” Khiêu khích nhìn về phía Úy Thiên, Y Tích chìa chìa hà bao trên tay Lưu Thiên Tứ, “Tiểu Dụ Đầu muốn bảo bối của Y Tích ca ca, Y Tích ca ca với tiểu Dụ Đầu cùng nhau tẩy hương.” Bàn tay đưa vào trong dục dưng, Y Tích khoát khoát nước nghe bì bõm.

Lưu Thiên Tứ nắm chặt bảo bối, nhìn xem Y Tích, nhìn xem dục dưng, lại nhìn nhìn Úy Thiên, thần thái càng ngày càng nghiêm túc, lúc đầu còn thật sự tự hỏi lời của Y Tích là có ý gì, bây giờ thì đầu bị Y Tích làm cho có chút hồ đồ.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Trong phòng im ắng, không ai hé răng, chỉ có tiếng Y Tích đang phe phẩy khoát nước cùng tiếng “đỉnh đang” phát ra từ hà bao của Lưu Thiên Tứ, cũng có thể nói tất cả mọi người đang đợi Lưu Thiên Tứ đáp lại. Lưu Thiên Tứ tâm tính trẻ con, hẳn sẽ làm như thế nào, mọi người trong lòng đều có đáp án.

Lưu Thiên Tứ nghe nghe hà bao, lại lắc lắc, trong mắt sáng rọi càng ngày càng đậm. Y Tích tựa vào thành dục dũng, mặt mang xuân sắc, chờ đợi Lưu Thiên Tứ lại đây. Đứng ở trên ghế, Lưu Thiên Tứ cả người ghé vào trên lưng Úy Thiên, lực chú ý hoàn toàn bị hà bao trên tay dẫn đi.

“Tiểu Dụ Đầu, nếu không nhanh lại đây nước sẽ lạnh mất. Tiểu Dụ Đầu không phải muốn tẩy hương sao?” Y Tích thúc giục, thấy ánh mắt Úy Thiên thoáng hiện một tia âm đạm, Y Tích trên mặt đỏ ửng bốc lên, kế tiếp mang đầy hương diễm.

Nghe được lời nói của Y Tích, Lưu Thiên Tứ buông tay, bắt đầu nhìn Úy Thiên, từ đầu đến chân. Nhìn nhìn lại chính mình, lại nhìn xem Y Tích, rồi mới nhìn về phía Úy Thiên.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ thần thái cẩn thận kêu, tràn đầy xin lỗi, Y Tích hai mắt nôn nóng lập tức thả lỏng, Úy Thiên thân mình cũng buộc chặt đứng lên. Trương má má mặt lộ vẻ khó xử, Lưu Ly há to miệng. Lưu Thiên Tứ bộ dáng rõ ràng là muốn lựa chọn bảo bối mà buông tha cho Úy Thiên.

“Dụ Đầu, nước sắp lạnh.” Xoay người, phù ỏn Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên đem hà bao bỏ vào bọc nhỏ của Lưu Thiên Tứ khoá lại, sờ sờ đầu Lưu Thiên Tứ, ngẫm nói cho hắn biết không có việc gì, rồi mới nhìn về phía Y Tích, sau đó quay đầu bước đi.

“Thiên Thiên.” Lưu Thiên Tứ nhanh tay túm lấy tay áo Úy Thiên, không cho hắn đi, trên mặt áy náy lại dẫn theo vài phần lấy lòng cùng thương lượng. Úy Thiên quay người lại, thâm trầm nhìn Lưu Thiên Tứ, trong cơ thể huyết khí sôi trào, chẳng lẽ muốn cho hắn ở lại nhìn Lưu Thiên Tứ và Y Tích tắm rửa cùng nhau sao?

Lưu Thiên Tứ chuyên chú nhìn vào mặt Úy Thiên, nhìn ra Úy Thiên đang sinh khí, tay sờ hươu thắt lưng Úy Thiên chậm rãi thu trở về, đầu thùy hạ, bắt đầu trở mình lấy ra hà bao chính mình. Dem thức ăn vặt bên trong toàn bộ lấy ra, độc lưu lại hà bao mà Y Tích cho hắn, kéo qua tay Úy Thiên đem toàn bộ đồ ăn vặt bỏ vào. Đôi mắt ướt át, long lanh những nước giống như một tiểu động vật sắp bị vớt bỏ.

“Thiên Thiên..... Đổi.....” Lưu Thiên Tứ sờ sờ lên khối trang sức ngọc bội trên thắt lưng Úy Thiên, “Đổi.....”

Là người thông minh như Úy Thiên, cũng bị hành động của Lưu Thiên Tứ làm cho hồ đồ. Đổi? Dụ Đầu muốn lấy đồ ăn vặt này đổi lấy ngọc bội trên người hắn? Tại sao phải đổi cái này? Không chỉ Úy Thiên hồ đồ, mấy người khác cũng hồ đồ, bất quá đối với bọn họ mà nói, diễn biến này cũng càng thêm thú vị.

Thấy Úy Thiên “không đáp ứng”, Lưu Thiên Tứ càng nắm chặt lấy tay, lã chã – chực khóc, trên mặt tràn đầy lo lắng không biết nên làm như thế nào. Khó xử cắn cắn môi, Lưu Thiên Tứ ôm lấy ngực, nơi đó có một vật mà đại ca cùng Thao nhi cho, nhưng mà bọn họ từng nói qua tuyệt đối không được cho người khác, kia..... Lưu Thiên Tứ đem hai khối ngọc mà lúc nào cũng không rời khỏi người, đại diện cho thân phận của hắn, lấy xuống, lại bỏ vào trong tay Úy Thiên, vội vàng nói, “Thiên Thiên..... Đổi..... Đổi.....”

Thấy Lưu Thiên Tứ muốn khóc, Úy Thiên làm gì còn có thời gian nghĩ lại. Dem hai khối ngọc kia một bên mang trở về cho Lưu Thiên Tứ, một bên giải thích: “Dụ Đầu, ngươi muốn cái gì liền trực tiếp cùng Thiên Thiên nói, không chỉ nói đổi, cái gì của Thiên Thiên cũng chính là của Dụ Đầu.”

Dem đồ ăn vặt cũng thả lại, Úy Thiên đem khối ngọc bội trên thắt lưng tháo xuống, trên mặt ngọc bội có khắc chữ “Thiên”, đó là khi bồi Lưu Thiên Tứ du ngoạn, Lưu Thiên Tứ đã mua cho hắn. Ngọc bội cũng không đáng giá, thậm chí có thể nói chỉ là một khối ngọc thạch rất đổi tầm thường, nhưng bởi vì mặt trên có chữ “Thiên”, Lưu Thiên Tứ nói thế nào cũng muốn mua cho hắn, còn nhất quyết bảo hắn mang.

Cầm lấy ngọc bội, Lưu Thiên Tứ ôm ôm Úy Thiên, thấp giọng nói: “Thiên Thiên, không giận, không giận.”

“Thiên Thiên không giận.” Hẳn chính là nghĩ đến tiểu Dụ Đầu này không cần hắn nữa.

Nghe Úy Thiên cam đoan hần không sinh khí, Lưu Thiên Tứ từ trên ghế bước xuống đi về hướng Y Tích, đưa tay ra: “Đổi.” Trên tay là hần khối ngọc bội mới lấy từ trên thắt lưng của Úy Thiên.

Y Tích nhẹ giọng cười rộ lên, khom người để sát vào Lưu Thiên Tứ, hỏi: “Tiểu Dụ Đầu muốn lấy vật gì đó của Úy Thiên cùng Y Tích ca ca đổi bảo bối?”

Lưu Thiên Tứ quay đầu lại nhìn xem Úy Thiên, rồi mới quay đầu vỗ vỗ chính mình, “Tiểu Tứ Nhi, Thiên Thiên..... Tiểu Tứ Nhi.”

“Ha ha ha.....” Y Tích một phen đem Lưu Thiên Tứ ôm chặt trong ngực, nằm ở trên người hần cười rộ lên. Lưu Thiên Tứ nghe thấy trên người Y Tích có mùi son phấn dễ ngủ, ghé vào lỗ tai hần nhỏ giọng nói: “Ca ca, đổi, không có, bảo bối không có.”

“Tiểu Dụ Đầu bảo bối đã không có, mượn bảo bối của ‘Thiên Thiên’ đến đổi?” Y Tích bả vai kích thích, thanh âm mang đầy ý cười. Ôm thân thể mềm nhũn của Lưu Thiên Tứ, Y Tích cảm khái, hần hôm nay là không có phúc được nhìn thấy rồi.

“Ca ca..... Đổi, muốn.” Lưu Thiên Tứ nắm chặt bao bao chính mình, hần muốn cái bảo bối kia.

“Hảo, cái kia bảo bối Y Tích ca ca nguyên bản là tính toán tặng cho tiểu Dụ Đầu đấy thôi.” Từ trên người Lưu Thiên Tứ đứng lên, Y Tích sát sát khoé mắt cười đến lưu lệ, trong mắt mang theo một tia mỉa ý, ôn nhu nói, “Tiểu Dụ Đầu, Y Tích ca ca không cần người lấy bảo bối đến đổi, người thân Y Tích ca ca một ngụm, kia bảo bối chính là của người.”

Y Tích chĩa chĩa mặt mình, đem Lưu Thiên Tứ lập hướng chính mình. Lưu Thiên Tứ vừa nghe Y Tích nói không cần bảo bối của hần, bật người kiễng mũi chân đổi hai má Y Tích “chụt chụt” hai cái. Thân xong vội vàng tránh khỏi sự ôm ấp của Y Tích, chạy đến phía sau Úy Thiên, gục gặt đầu, “Tốt lắm tốt lắm.” Rồi mới lùi về, sợ Y Tích đổi ý.

Chờ sau khi Y Tích hiểu được câu kia “Tốt lắm tốt lắm” là có ý gì, lại cười đến đau cả bụng.”Hảo hảo..... Y Tích ca ca lập tức đi ngay..... Ha ha ha ha..... Tiểu Dụ Đầu có thể nào đáng yêu như thế.....” Cước bộ đi đến bức bình phong, Y Tích đối Úy Thiên nói, “Miệng của tiểu Dụ Đầu thật là mềm mại.....Úy lâu chủ, Y Tích cũng sẽ không xem thường mà buông tha một cách dễ dàng.”

Làn gió thơm tán đi, Y Tích đi rồi. Lưu Ly cũng nắm lấy Ly Thương trở về phòng, miệng nói: “Úy Thiên đến tốt cùng có gì hảo hảo chứ, tiểu thúc thúc cư nhiên thích hần như vậy. Ai ai, thân mình Y Tích như vậy cũng không thể sánh với tên Úy Thiên kia. Xem ra chỉ có thể tìm Thao ca ca.”

“Úy lâu chủ.” Trương má má nghiêm túc nhìn Úy Thiên.

“Trương má má, ta sẽ không phá hủy tín nhiệm của Dụ Đầu đối với Úy mẫu.” Hiểu được Trương má má muốn nói gì, Úy Thiên cam đoan. Trương má má nhìn Úy Thiên ôm lấy Lưu Thiên Tứ, thở dài đi ra ngoài.

“Thiên Thiên, tẩy hương tẩy hương.” Mấy người tạp vụ đều đã đi rồi, Lưu Thiên Tứ lập tức buông ra Úy Thiên bắt đầu cởi quần áo.

“Dụ Đầu, ” Úy Thiên nhớ tới việc làm của Lưu Thiên Tứ lúc nãy, mở miệng, “Thiên Thiên là của Dụ Đầu, cái gì của Thiên Thiên cũng là của Dụ Đầu, Dụ Đầu muốn cái gì cứ việc lấy, không cần cùng Thiên Thiên đổi.”

Rất nhanh bị cởi sạch, Lưu Thiên Tứ nghĩ nghĩ đến lời nói của Úy Thiên, rồi mới mạnh mẽ ôm lấy Úy Thiên, vui rạo rục kêu: “Thiên Thiên, hảo.”

Tâm can nhộn nhạo Úy Thiên đem Lưu Thiên Tứ đang trần trụi ôm vào dục dưng, thân mình không công nộn nộn thật giống như một cái Dụ Đầu. Úy Thiên không dám tùy tiện ngấm, nhắm nhắm hai mắt làm cho chính mình có thể bình tâm lại một chút.

Nhưng Lưu Thiên Tứ không hiểu Úy Thiên đang đau khổ, Thiên Thiên chậm chậm còn không chịu tiến vào, Lưu Thiên Tứ đứng lên nắm lấy Úy Thiên, “Thiên Thiên, tiến, tiến.”

“Ân, Thiên Thiên lập tức đến.”

Đối với cặp mắt đen không hề tỳ vết kia, Úy Thiên thật dài hít một hơi, thân thủ giải chính mình vạt áo, tiểu Dụ Đầu của hắn..... Khi nào có thể dài và lớn như thế?

“Thiên Thiên, Thiên Thiên.” Lưu Thiên Tứ thập phần hưng phấn, lần đầu tiên cùng Thiên Thiên tẩy hương, tay Lưu Thiên Tứ không kiêng nể gì ở trên người Úy Thiên sờ từ trên xuống dưới, Thiên Thiên cứng quá a, so với Thao nhi còn ngạnh.

Chỉ có Úy Thiên biết rõ đối với mình đây là khổ hình thập phần gian nan như thế nào, hạ thân rục rịch, lại còn phải mạnh mẽ áp chế xuống, không thể đem người đang không ngừng quấy rối chính mình dọa sợ. Nhưng tiểu miếng thịt mềm mại ở dưới thân Lưu Thiên Tứ cứ ở trên người hắn cọ tới cọ lui, mà cái tay kia còn không ngừng đụng chạm tới phân thân của hắn, trong đầu Úy Thiên đều là Hàn Tâm quyết, một chút cũng không dám có nửa điểm suy nghĩ đến mặt khác địa phương.

Thấy Úy Thiên không nói lời nào, hai mắt nhắm lại, Lưu Thiên Tứ bất mãn, cả người ghé vào trên người Úy Thiên đối Úy Thiên thổi khí.”Thiên Thiên, tẩy.” Dứt lời, còn đem tay Úy Thiên kéo đến trên lưng hắn, làm cho Úy Thiên sát bối cho hắn. Bàn tay thì đặt tại trên ngực Úy Thiên chà xát tới chà xát lui, cái kia địa phương thịt cuộn cuộn làm cho hắn cảm thấy ngoạn tốt lắm.

Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa, Úy Thiên mở to đôi con ngươi đang sung huyết, nâng lên càng dưới Lưu Thiên Tứ liền hôn lấy hắn, trước khi lý trí chính mình hoàn toàn biến mất, Úy Thiên điểm huyết ngữ của Lưu Thiên Tứ. Lưu Thiên Tứ cuối cùng an ổn, Úy Thiên liền nhẹ nhàng thở phào một hơi. Hắn không nên đáp ứng tắm rửa cùng Lưu Thiên Tứ. Nghĩ đến Lưu Ly nhắc tới một người khác, lửa nóng trong Úy Thiên lập tức dịu xuống.

Cầm lấy một khối ngọc bài hình vuông màu đỏ trên cổ Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên sờ sờ vào chữ “Thao” trên đó mà mang theo lo lắng, phía sau ngọc bài là một khuôn mặt dữ tợn, mồm to lộ ra hai cái răng nanh ác quỷ, phía dưới còn có một loạt chữ nhỏ: phúc thụ Thiên Tứ, đồng môn Thao yển.

“Thao yển.....” Úy Thiên tinh tế ngẫm nghĩ hai chữ này, thân mình mềm mại trong ngực dính sát vào hắn, Úy Thiên từ đôi vai rất tròn kia chậm rãi sờ soạng xuống phía dưới. Trên người đều là thịt vù vù, không chút nào không hiện mập mạp, nhưng mà thân mình mượt mà này nếu béo thêm chút nữa mới càng đẹp mắt. Dem đầu Lưu Thiên Tứ gác ở trên vai chính mình, Úy Thiên hôn hôn lên đôi môi đượm mùi thơm ngát, bàn tay thô ráp vuốt ve “tiểu tử” đang mềm nhũn giữa hai chân kia, đùi, tiểu mông, rồi mới đến bụng, thịt nộn nộn nơi ngực cùng cái cổ nhỏ nhắn. Sờ đủ, Úy Thiên mới lấy qua bố khăn bắt đầu giúp Lưu Thiên Tứ sát người.

Hai ngày không tẩy hương, Lưu Thiên Tứ liền cảm thấy được chính mình thối, Úy Thiên lại bắt đầu lo lắng sau này nên làm thế nào cho phải, thân thể người này, hắn tuyệt không vui để cho người bên ngoài nào khác nhìn đến, cho dù bị dày vò thể này hắn cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.

Không có Lưu Thiên Tứ ở một bên nháo, Úy Thiên rất nhanh đem hai người đều tắm rửa sạch sẽ. Nhìn Lưu Thiên Tứ ở trong mộng đều cao hứng, Úy Thiên dự niệm gì cũng chưa. Tiểu Dụ Đầu này, hắn phải hảo hảo bảo hộ, chờ cho Tiểu Dụ Đầu lớn lên một ít, chờ đến khi trong lòng tiểu Dụ Đầu, hắn biến thành một người tối trọng yếu.

“Dụ Đầu.....” Cắn lấy môi Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên lúc này mới đem sự vui mừng trong lòng chính mình lộ ra..... Thiên Thiên, đối..... Thiên Thiên, Dụ Đầu..... Không có, Thiên Thiên, đối.....

Bảo ta như thế nào có thể buông người.

.....

.....

Đêm khuya, mọi âm thanh câu tĩnh. Lưu Ly nằm trong ngực Ly Thương ngủ, ngoài trời đen kịt, mà nguyên bản đang trầm ngủ Ly Thương đột nhiên mở hai mắt, nheo mắt đầy nguy hiểm. Cơ hồ là cùng lúc, mấy đạo bóng đen phá cửa sổ mà vào, Ly Thương ôm lấy Lưu Ly bị tiếng vang làm cho bừng tỉnh bật dậy thân mình, chân ở đầu giường mượn lực vững vàng đáp xuống đất. Mà Lưu Ly chờ sau khi Ly Thương đứng vững, đôi mắt chưa tỉnh phát ra tinh quang, rút ra kiếm bên hông Ly Thương cùng Ly Thương hướng Hắc y nhân tấn công. Lúc này thị vệ cùng ảnh vệ của Lưu Ly cũng lập tức xuất hiện cùng Hắc y nhân chém giết.

Cùng lúc đó ở cách vách, phòng Y Tích cũng có Hắc y nhân xâm nhập. Cùng hần liền nhau chính là phòng của Lưu Thiên Tứ và Uý Thiên.

Khi ở trên nóc nhà truyền ra tiếng bước chân, Uý Thiên liền tỉnh, hần nhanh chóng mặc quần áo, một tay ôm lấy Lưu Thiên Tứ nhưng không ra khỏi phòng. Trương má má vọt vào, kêu lên: “Uý Thiên! Người xem hảo tiểu chủ tử!” Dứt lời liền xông ra ngoài. Uý Thiên bình tĩnh vô ba vô nhẹ Lưu Thiên Tứ bị tiếng ồn ảnh hưởng, làm cho hần tiếp tục ngủ.

Hỗn loạn rất nhanh liền đã xong, đối phương mấy người bị trọng thương lại vẫn như cũ thân hình linh hoạt chạy thoát. Y Tích cùng Lưu Ly bên này chỉ có vài tên thị vệ bị thương nhẹ. Lưu Ly không cho người đuổi theo vì sợ trúng mai phục, lần này tập kích Y Tích bên kia coi như chỉ vì hần bị cuốn lấy, riêng phòng Uý Thiên không ai đi quấy rầy, mà phía bên Lưu Ly lại dừng mãnh tiến vào hai mươi mấy Hắc y nhân, phòng bị hủy, theo hành động của Hắc y nhân liền tiếp muốn bắt Lưu Ly mà phỏng đoán, đêm nay tập kích là hướng vào Lưu Ly mà đến.

Khách *** đã được Uý Thiên bao hạ, cho nên chỉ có đoàn người bọn họ, cũng không quấy nhiễu đến người khác, ngoại trừ Lưu Thiên Tứ, không người nào có thể ngủ tiếp.

“Ly nha đầu, nhĩ hảo ngấm lại, dọc theo đường đi chính là chọc ai?”

Trong phòng Uý Thiên, Y Tích thần thái nghiêm túc hỏi, trong mắt là không quan tâm ánh mắt lạnh như băng của Ly Thương.

Lưu Ly sắc mặt thật không tốt, nàng tuy nói là đi bước chân vào giang hồ, nhưng giống đêm nay giết người như vậy vẫn là mới gặp qua, nghĩ đến cảm giác chính mình cầm kiếm chém vào trên người những người đó, Lưu Ly sắc mặt trắng bệch nghĩ muốn phun. Ly Thương nhanh chóng ôm lấy nàng, không ngừng hôn lên trán nàng, vẫn không nói, hần chỉ có thể như vậy an ủi muội muội.

“Đại tiểu thư tuy nghịch ngợm, nhưng tuyệt đối có chừng mực, không có khả năng cùng ai trở mặt. Nếu có cũng chỉ có thể là Lâm Nam Uyển Nhi, Lâm Nam Uyển Nhi khi dễ tiểu chủ tử, đại tiểu thư muốn vì tiểu chủ tử báo thù, bất quá theo lão nô biết, đại tiểu thư còn không có bắt đầu trả thù đâu.” Trương má má vạn phần khó hiểu, lo lắng nói, “Những người đó vì sao muốn bắt đại tiểu thư? Vì tiền? Hay là vì sắc?”

Ly Thương bay nhanh dùng tay ra hiệu, nói cho Trương má má biết dọc theo đường đi bọn họ cũng không đắc tội qua ai.

“Lâm Nam Uyển Nhi?” Y Tích lắc đầu, “Sẽ không là nàng. Cái loại nữ nhân này ta tối rõ ràng, thanh cao ngạo mạn, ở mặt ngoài ôn nhu nhân thực, trong lòng lại xem thường bất luận kẻ nào, cùng Lâm Nam Thượng giống nhau như đúc. Nàng nếu muốn đối phó Ly nha đầu, cũng chỉ châm ngòi thổi gió, sẽ không tự mình động thủ. Hơn nữa, nàng tìm Ly nha đầu làm cái gì? Muốn tìm cũng là tìm Dụ Đầu thôi.”

Uý Thiên vẫn như cũ ôm Lưu Thiên Tứ đang lâm vào mộng đẹp, trong lòng đoán: “Các người nói những người đó bị đâm trúng yếu huyệt, lại chạy thoát?” Hần cùng Lưu Thiên Tứ không có đi ra ngoài, cho nên không có gặp qua mặt tên sát thủ nào.

“Ân, ta tinh tường nhớ rõ đem một người chặt đứt cổ họng, hần lại vẫn là chạy.” Y Tích cau mày, đêm nay những người này sao lại quỷ dị đến như vậy, “Bọn họ ánh mắt lộ bên ngoài thật ngậy đại, chiêu chiêu tàn nhẫn, căn bản không hề phòng thủ.....” Y Tích mạnh mẽ vỗ hạ chân, hai mắt híp lại, “Những người đó không có huyết!”

“Đúng, ta cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, những người đó không đổ máu!” Lý Giang cũng lập tức nói, “Hơn nữa bọn họ trên người còn mang theo mùi tử thi rất lạ.”

“Đừng nói nữa.....” Lưu Ly ôm lấy dạ dày, “Làm cho ta nghĩ tới mà hết dám ăn thịt.” Nói xong, Lưu Ly liền vọt tới bên ngoài ới ra. Ly Thương theo đi ra ngoài, Lưu Ly phun xong liền tiến vào trong ngực Ly Thương, “Đại ca, đừng làm cho ta biết là ai, ta nhất định sẽ lột da rút xương hần!”

“Chúng ta ngày mai bắt đầu sẽ rời đi, Lý Giang, phái người truyền tin cho Uý Xuyên, bảo hần từ trong lâu chọn ra một đám cao thủ tốc tốc đến yểm trợ chúng ta. Trước khi đến Bán Nguyệt lâu, chúng ta sẽ không nghĩ khách ***, những người đó nhất định còn có thể đến.” Uý Thiên lên tiếng.

“Úy Thiên, tiểu Dụ Đầu liền giao cho người, người cái gì cũng đừng bận tâm, chỉ cần chiếu cố hảo tiểu Dụ Đầu, đừng làm cho hấn chấn kinh.” Y Tích từ trong tay áo lấy ra mấy bao được giao cho mọi người, “Gặp sự không đúng liền đem thuốc này rải đi ra ngoài, những người đó rất tà đạo, lần tới nếu lại gặp được, cứ trực tiếp chém rơi đầu bọn họ, theo ta thấy, những người đó sợ đã là những người chết.”

“Đây là giải được, các người ăn trước một viên, được hiệu có tác dụng mười ngày.” Y Tích lại lấy ra một cái bình sứ, trút ra mấy viên thuốc. Từ bên ngoài trở về Lưu Ly cầm lấy người ngồi, sau đó nuốt xuống, thấy nằng ần, đám người Trương má má cũng không ngần ngại nuốt xuống.

“Ly nha đầu am hiểu được?” Y Tích cũng ăn một viên.

“Ba ta chính là cao thủ dụng độc.” Ở bên ngoài đã nghĩ ra được hàng trăm cách như thế nào để tra tấn kẻ đã tấn công nàng sau khi bắt được, sắc mặt Lưu Ly đã tốt lên rất nhiều.

“Đúng vậy, Ly nha đầu quả nhiên lợi hại, thế mà vừa giết người xong đã chạy đi phun nửa ngày.” Y Tích trêu ghẹo nói, Lưu Ly bật người nổi trận lôi đình vọt tới trước mặt Y Tích múa may nắm tay nói, “Ta làm sao ói ra! Ta chỉ là bị bọn họ làm cho cảm thấy ghê tởm thôi!”

“Lưu Ly, người còn chưa nghĩ ra.” Nhu nhu huyết ngữ của Lưu Thiên Tứ làm cho hấn ngủ càng an ổn, Úy Thiên trầm thấp hỏi.

Lưu Ly thở phì phì ngồi ở trên người đại ca, bắt đầu nghĩ nghĩ, sau khi qua một khắc, nằng lắc đầu: “Quả thật không có. Sau khi ta cùng đại ca ra kinh liền thẳng đến Mê Linh trấn. Chưa từng cùng người nào trở mặt qua.”

“Chắc chắn là có người thấy Ly nha đầu có vài phần tư sắc, động ý niệm trong đầu.” Y Tích lại khôi phục ngả ngớn, khuôn hoảng nhìn nhìn mặt Lưu Ly cùng dáng người, “Bắt quá ta còn thực không phát giác, Ly nha đầu bộ dạng thật đúng là làm cho người ta chảy nước miếng a.”

Ly Thương đem Lưu Ly kéo đến phía sau, như hổ rình mồi trừng mắt nhìn Y Tích, Y Tích hướng hấn nhảy mắt mấy cái, Ly Thương đem Lưu Ly kéo đến góc, ngăn trở tầm mắt Y Tích.

“Hừ! Mặc kệ hấn là ai, dám động đến ta, ta diệt chín tộc hấn.” Lưu Ly cắn răng mở miệng nói.

“Thiên Thiên..... Tẩy hương..... Ăn.....”

Đột nhiên vang lên lời vô nghĩa đem nỗi lo lắng, bất an trong lòng mọi người thổi bay sạch sẽ. Lưu Ly ngoắc tới một gã ám vệ, ghé vào lỗ tai hấn nhỏ giọng dặn dò, bảo hấn quay về kinh báo tin.

“Trời vừa sáng chúng ta liền rời đi.” Lau đi nước giải bên khoé miệng Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên vỗ nhẹ.

“Àn.”

Những người khác nhìn về phía Lưu Thiên Tứ đang ngủ say sưa, nếu chuyện đêm nay bị hấn nhìn thấy..... Mấy người trong lòng phát lạnh.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Đám người Úy Thiên nguyên bản tính kỵ mã chạy đi, nhưng thời tiết chuyển lạnh, sợ Lưu Thiên Tứ chịu không được, liền mua một chiếc xe ngựa rộng thùng thình, sau khi dùng xong điểm tâm, đoàn người lên đường rời khỏi đây. Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên, Lưu Ly, Ly Thương, Y Tích cùng Trương má má đều ngồi ở trong xe ngựa. Lưu Ly không ngủ hảo, ngồi trong lòng Ly Thương ngủ gật, Lưu Thiên Tứ đã tỉnh ngủ, thấy Lưu Ly đang ngủ, hấn ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Úy Thiên không sảo không nháo, cùng Úy Thiên nói chuyện cũng là nhẹ giọng gần như thì thầm.

Y Tích sắc mặt không được tốt, ngồi xếp bằng ở trong xe điều tức. Lưu Thiên Tứ lấy ra bảo bối mà Y Tích đưa cho hấn nhẹ lay động, nghe tiếng vang bên trong, cũng không đem bảo bối gì đó lấy ra nhìn xem nữa. Thấy Y Tích không thoải mái, Lưu Thiên Tứ đi đến bên cạnh Y Tích, đôi mắt thật to chăm chú nhìn hấn.

“Dụ Đầu.” Úy Thiên đem Lưu Thiên Tứ kéo quay về giữa hai chân, ghé vào lỗ tai hắn nói, “Đừng đánh nhiều Y Tích ca ca.”

“Ca ca, đau.” Lưu Thiên Tứ cũng không màng tới bảo bối, đối Y Tích bắt đầu thổi khí.

Y Tích nhẹ nhàng điều khí, chậm rãi mở to mắt, mắt lộ ra yêu thương.”Tiểu Dụ Đầu thật dễ thương.” Rồi mới hờn dỗi trừng mắt nhìn Úy Thiên liếc một cái, nói: “Cùng người nào đó thật khác xa, tiểu Dụ Đầu tốt hơn gấp trăm lần.” Tối hôm qua Hắc y nhân vọt vào lúc hắn đang điều tức, làm cho nguyên bản còn có chút tẩu hỏa nhập ma, hắn càng thêm không chế không được thực khí trong cơ thể.

Lưu Thiên Tứ lấy ra thức ăn vặt của mình, chọn hai quả mít táo lớn nhất đưa cho Y Tích, “Ăn.” Y Tích tiếp nhận, cắn một ngụm, ngũ quan đều cảm thấy ngọt ngào, “Ăn ngon thật. Tiểu Dụ Đầu, cùng Y Tích ca ca đi thôi.” Y Tích rướn thân, thừa dịp Úy Thiên không để ý, hôn khuôn mặt Lưu Thiên Tứ một ngụm. Lưu Thiên Tứ bật cười khanh khách, Úy Thiên đem Lưu Thiên Tứ phóng tới bên người làm cho hắn rời xa Y Tích.

“Y Tích, ta vẫn không rõ lắm mục đích của ngươi là gì.” Nguyên bản ngủ say Lưu Ly đột nhiên mở miệng, tư thế chưa biến, vẫn nằm trong lòng Ly Thương, mà hai mắt nhìn về phía Y Tích lại dị thường sắc bén.

Y Tích cười nhẹ hai tiếng, thâm tình chân thành nhìn về phía Úy Thiên, cắn mít táo, hai tay đặt ở trên vai trái Úy Thiên, cùng Úy Thiên mặt đối mặt, mít táo cắn nơi miệng chỉ cần nhích về phía trước một chút, Úy Thiên có thể ăn tới. Y Tích thân mật ghé vào trên người Úy Thiên, Úy Thiên bộ dạng vững như núi Thái Sơn trừng mắt nhìn Y Tích, Lưu Thiên Tứ im lặng nhìn hai người, không tự giác dựa sát vào trong ngực Úy Thiên, Úy Thiên tả ủng hữu ôm, khuôn mặt lãnh đạm.

“Y Tích nguyên bản là vì Úy lâu chủ mà đến, nhưng hiện tại.....” Y Tích đem mít táo sắp đựng tới Úy Thiên ăn hết, đột nhiên sét đánh không kịp bưng tai kéo qua Lưu Thiên Tứ ôm vào trong ngực, không đợi những người khác ra tay Y Tích siết lấy Lưu Thiên Tứ vui mừng kêu lên, “Trên đời này sao lại có một tiểu Dụ Đầu đáng yêu như thế này, hại ta lần đầu tiên nhìn thấy hắn, tấm chân tình liền thay đổi, rốt cuộc nhìn những người khác đều chướng mắt.” Y tích ở trên người Lưu Thiên Tứ cọ đến cọ đi, nhân cơ hội đó, tay còn một phen sờ tới sờ lui, tuy thế Lưu Thiên Tứ cũng không sợ hãi, ha ha cười không ngừng, miệng luôn kêu ca ca.

“Không dương không dương.....” Lưu Thiên Tứ lui ở trong lòng Y Tích, bắt lấy tay Y Tích không cho hắn sờ soạng chính mình nữa. Y Tích không coi ai ra gì đùa với Lưu Thiên Tứ, dụ dỗ, “Kêu Y Tích ca ca.”

“Y Y ca ca, không dương không dương.”

“Nói Y Tích ca ca tốt nhất.”

“Ca ca, hảo, hảo.”

Lưu Ly mặc kệ tâm tình vừa rồi là như thế nào, nhưng lúc này nàng lại cực kỳ vừa lòng với hành động của Y Tích, chuyện nàng thích nhất chính là thấy Úy Thiên kinh ngạc. Tuy rằng Úy Thiên lúc này thần thái thật bình tĩnh, bất quá Lưu Ly ở trong lòng cười nhạo, nếu không cần, kia nắm chặt tay như vậy để làm chi.

Làm cho Lưu Thiên Tứ kêu tên hắn còn chưa kịp, Y Tích chìa chìa mặt, yêu cầu, “Tiểu Dụ Đầu, thân Y Tích ca ca một ngụm, Y Tích ca ca sẽ không sờ ngươi nữa.” Lưu Thiên Tứ không muốn cũng không được liền hôn “chụt” một cái, thanh âm phi thường vang, Y Tích lúc này mới buông ra Lưu Thiên Tứ, đem hắn trả lại cho Úy Thiên.

“Thiên Thiên.....” Bị khi dễ Lưu Thiên Tứ trốn vào trong ngực Úy Thiên, hai tay gắt gao ôm lấy cổ hắn, sợ lại bị bắt đi. Úy Thiên một tay ấn lấy đầu Lưu Thiên Tứ, làm cho miệng của hắn dán tại trên cổ mình, một tay ôm sát thắt lưng Lưu Thiên Tứ, lạnh như băng nhìn về phía Y Tích đang không ngừng sờ tới sờ lui nơi vừa được hôn qua trên mặt chính mình.

Lưu Ly cười đủ, cũng nhìn về phía Y Tích, chờ hắn trả lời.

“Ly nha đầu, nếu ngươi hoài nghi ta, lại sao lại nguyện ý để ta tiếp cận tiểu Dụ Đầu? Còn uống được ta đưa cho ngươi, ngươi không sợ ta ở bên trong hạ độc sao?” Y Tích không đáp mà hỏi lại. Úy Thiên lạnh lùng liếc nhìn Lưu Ly một cái, đối lấy mặt quỷ của Lưu Ly.

“Này có cái gì mà kỳ quái đâu. Ta không thích hấn cứ bám lấy tiểu thúc thúc, ngươi bộ dạng lại so với hấn đẹp hơn, ta đương nhiên muốn tiểu thúc thúc có nhiều lựa chọn.” Lưu Ly đối Úy Thiên le lưỡi, căn bản không sợ Úy Thiên phát hỏa, “Hơn nữa có độc hay không, đầu lưỡi của ta có thể nhận ra ngay, nếu ngay cả độc đều nhận không ra, ta còn bước chân vào giang hồ làm gì, đúng không, đại ca?” Ly Thương đương nhiên là gật đầu.

“Thế vì sao Ly nha đầu giờ phút này lại hoài nghi Y Tích ta?”

Lưu Ly lại đột nhiên vẻ mặt buồn rầu, nói: “Bởi vì ta tìm không thấy người nào khác có thể hoài nghi, trừ người ra.”

“Ly nha đầu, ngươi thật làm cho Y Tích ca ca đau lòng.” Y Tích làm bộ thương tâm vỗ vỗ trán, “cực kỳ bi thương” nói, “Làm cho ta đau đầu nghĩ rất nhiều biện pháp chuẩn bị đem tiểu Dụ Đầu đoạt lấy từ trong tay Úy Thiên, giúp ngươi báo thù, nhưng Ly nha đầu lại hoài nghi ta, Y Tích ca ca tan nát cõi lòng.”

“Thiên Thiên?” Lưu Thiên Tứ nghe không hiểu hai người này đang nói cái gì, nhưng nghe bọn họ nhắc tới tên mình, Lưu Thiên Tứ chỉ có thể hỏi Thiên Thiên đã xảy ra chuyện gì.

“Dụ Đầu, không để ý tới bọn họ. Bọn họ đang nói đùa thôi.” Úy Thiên nắm lấy tay Lưu Thiên Tứ phóng tới bên miệng thổi khí, Lưu Thiên Tứ đem ngón trỏ vói vào miệng Úy Thiên không cho hấn thổi, Úy Thiên thời cơ căn nhẹ, dùng răng nanh cạ cạ, lập tức lực chú ý của Lưu Thiên Tứ bị dời đi.

Thấy lỗ tai Lưu Thiên Tứ đã thu hồi, Lưu Ly tiếp tục mở miệng: “Nhưng ngươi chẳng những không đem tiểu thúc thúc ta đoạt lấy, còn làm cho hấn cùng Úy Thiên tắm rửa với nhau, hừ, cho nên ta không tính đem hy vọng đặt ở trên người ngươi nữa.” Lưu Ly cùng Y Tích hiển nhiên không đem Úy Thiên để vào mắt, ngay trước mặt hấn nói muốn đem Lưu Thiên Tứ cướp đi. Úy Thiên dùng ánh mắt như đang xem hai ngốc tử nhìn hai người vài lần, chuyên tâm cùng Lưu Thiên Tứ chơi đùa. Ở trong mắt hấn xem ra, sự thông minh của hai người này còn không bằng tiểu Dụ Đầu trong ngực.

“ ‘Linh Hương Cung’ một năm gần đây liên tiếp có người mất tích, không chỉ là người trong cung của ta, chính là những linh quan bình thường cũng không ngừng có người mất tích. Mấy ngày trước đây cuối cùng phát hiện thi thể ba người.....” Y Tích đột nhiên nghiêm mặt nói, trong mắt phần nộ làm cho những người khác biết được người chết thảm trạng.

“Ngươi là vì việc này mới ra cung?” Lưu Ly hỏi.

“Một công đôi việc”, Y Tích nhìn về phía Úy Thiên, bản sắc không thay đổi nheo nheo mị nhãn, “Còn có một phần là vì Úy lâu chủ.”

“Ngươi không phải thật coi trọng hấn đó chứ?” Lưu Ly đánh giá Úy Thiên, thật sự nhìn không ra hấn làm sao hảo, năng cũng không quên chuyện Úy Thiên đã lừa nàng.

“A..... Úy lâu chủ trong lòng chỉ có tiểu Dụ Đầu, Y Tích còn không đến nỗi giống Lâm Nam Uyển Nhi không cảm thấy được,” ôm ngực khụ hai tiếng, Y Tích nói, “Ta cần Hàn Tâm Quyết của Úy lâu chủ giúp trị nội thương của ta.” Hấn thần sắc gian tà giải thích, không có một tia khẩn cầu hoặc là cường thế, ngữ khí đều là thần nhiên.

Lưu Ly không hỏi, chờ xem Úy Thiên trả lời thế nào.

Xe đột nhiên chấn động một chút, người trên xe sắc mặt đại biến, Y Tích nhanh chóng đánh về phía Lưu Thiên Tứ, Ly Thương áp chế Lưu Ly, trên đỉnh xe truyền đến “bính bính” vài tiếng, đỉnh xe bị mấy pho móc sắt nhấc lên. Y Tích rút ra một cái trù mang cuốn lấy một cái thiết liên phi thân ra ngoài. Lưu Ly cùng Ly Thương còn có Trương má má cũng nhảy lên ra khỏi xe ngựa.

“Thiên Thiên! Ca ca! Ly nhi! Thương nhi! Ma ma!” Lưu Thiên Tứ chưa bao giờ gặp qua loại tình huống này, cho nên rất đối sợ hãi, lớn tiếng gọi.

“Dụ Đầu, không sợ! Ôm chặt Thiên Thiên!” Nắm lên quần áo trên xe, Úy Thiên gắn vào trên đầu Lưu Thiên Tứ. Phách nguyệt ra khỏi vỏ, Úy Thiên đối Lý Giang hô to: “Các người đi giúp Y cung chủ!”

“Thiên Thiên! Thiên Thiên! Sợ!” Lưu Thiên Tứ toàn thân cứng ngắc ôm chặt Úy Thiên, bên tai là tiếng đao kiếm chạm vào nhau chói tai, còn có hương vị thối thối. Lưu Thiên Tứ cảm giác được nguy hiểm, trong

thanh âm dẫn theo khóc nức nở.

“Dạ Đầu, không sợ, có Thiên Thiên ở đây.”

Đổi mặt hơn một trăm Hắc y nhân đột nhiên xuất hiện, Uy Thiên điểm huyết ngũ làm cho Lưu Thiên Tứ hôn mê. Đem quần áo trên người Lưu Thiên Tứ triển ở trên lưng, Uy Thiên một tay ôm lấy Lưu Thiên Tứ đang mê man, trong mắt động sát khí.

Sát thủ không có cảm nhận sâu sắc giống như đêm trước, xuất chiêu ngoan độc đánh úp về phía Ly Thương đang bảo hộ Lưu Ly. Uy Thiên bên này ngay cả thị vệ cùng ảnh vệ mang theo không đủ ba mươi người, Y Tích, Trương má má cùng Lý Giang bị hai mươi danh sát thủ trong tay cầm thiết liên vây chặt, sát thủ lần này so với lần trước lợi hại rất nhiều, Trương má má cùng Lý Giang không lập tức thắng thế, Uy Thiên vọt vào giữa đám sát thủ đang vây quanh Lưu Ly, một kiếm chặt đứt đầu một người. Những người đó vẫn ý đồ bắt Lưu Ly, chỉ thấy phách nguyệt trong tay Uy Thiên không ngừng biến hoá, ánh chớp loé lên liên tục, trên mặt đất đầu càng ngày càng nhiều.

Mà Y Tích càng đánh càng kinh hãi, chiêu thức của đám sát thủ này hẳn càng xem càng quen thuộc. Lúc này, hai gã Hắc y nhân đang giao chiến với Y Tích đột nhiên phát uy, lúc hẳn đang gần hết sức, thiết liên trong tay mang từng trận tiếng gió bay về hướng Trương má má, Y Tích cuốn lấy một cây, một khác cái lại trên đường đi vòng, nện ở trên người hắn. Nguyên bản chân khí trong cơ thể đã hỗn loạn, Y Tích lúc này liền phun ra huyết vụ, lại một cây thiết liên nện ở trước ngực hắn. Y Tích nghiêng người lăn sang một bên, cường đề chân khí, không để ý thương thế chính mình vươn tay bắt lấy ba cái thiết liên bay tới, nhảy lên triển ở trên cổ hai người, dùng ra toàn thân khí lực.

“Y Tích!” Thấy một màn như vậy, Lưu Ly kêu lên sợ hãi, nghĩ đến được Y Tích đưa cho bọn họ, lập tức lấy ra ném về hướng Hắc y nhân. Cũng không tác dụng, đám sát thủ vây công càng thêm mãnh liệt.

Ngay khi mấy cái thiết liên lại đánh tới về phía Y Tích đang bị thương, thiết liên toàn bộ bị chặt đứt. Uy Thiên tiếp được thân thể Y Tích sắp ngã xuống, đá mấy đoạn thiết liên, gió kiếm tùy theo mà đi, đầu bốn người bị cắt đứt. Ly Thương đem Lưu Ly hộ phía sau người, hét “a” một tiếng, vứt bỏ kiếm trong tay, hai tay trực tiếp vặn gãy đầu của người tiếp theo.

Hơn một trăm Hắc y nhân chạy thoát chỉ khoảng hai mươi tên, còn lại toàn bộ đầu thân đôi ngã.

“Y Tích, ngươi không thể chết được, ngươi còn không có giúp ta báo thù a.” Lưu Ly phát run lấy ra trên người một viên thuốc nhét vào trong miệng Y Tích đang không ngừng xuất huyết. Uy Thiên điểm mấy chỗ đại huyết trên người Y Tích, hạ lệnh: “Lên ngựa, trước rồi đi nơi này.”

Lưu Ly cho một gã ảnh vệ bảo hộ Y Tích, những người khác toàn bộ lên ngựa nhanh chóng rời đi, bỏ lại một bình địa thi thể. Chờ sau khi bọn họ chạy xa, ở trên cây đằng xa, hai gã áo xanh cũng nhanh chóng phi người biến mất.

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

“Tháp tháp tháp tháp”, tiếng vó ngựa ở trên quan đạo dị thường vang dội. Y Tích trọng thương, Uy Thiên phải tìm được một nơi an toàn giúp Y Tích chữa thương, còn để phòng sát thủ lại xuất hiện. Uy Thiên không thể cam đoan địch nhân có phục kích ở phía trước hay không, nhưng người của Bán Nguyệt lâu có thể không đuổi tới đúng lúc. Người trong ngực vẫn chưa tỉnh, nghĩ đến vừa rồi hẳn sợ hãi như vậy, Uy Thiên không ngừng trách cứ chính mình.

Phía trước Uy Thiên là năm tên thị vệ của Lưu Thiên Tứ, trung gian là hắn cùng Lưu Ly, Ly Thương, còn có Y Tích đang bị thương, hậu phương là Trương má má, đám người Lý Giang. Bọn họ phải nhanh chóng đến được thành trấn kế tiếp trước khi bầu trời tối đen, mà tối trọng yếu chính là phải tra ra đến tột cùng là người phương nào muốn đối Lưu Ly bất lợi.

Đột nhiên, ba con ngựa phía trước phát ra tê mình tiếng kêu thảm thiết, mấy binh đại phủ theo ông dẫn hai bên ải từng bay ra, ngang trời chém đứt chân mã tiền, ngựa suất trở mình trên mặt đất. Người ở hậu

phương khăn cấp lặc nhanh dây cương, lại mấy binh búa bay ra, Úy Thiên ôm Lưu Thiên Tứ lập tức phi thân nhảy vọt lên, thị vệ té rớt trên mặt đất nhanh chóng bật dậy đánh về phía hai bên. Trong ải từng lại nhảy lên ra vô số Hắc y nhân.

“Bảo hộ Y Tích!” Lưu Ly đối vài tên thị vệ chính mình hô to. Tức giận làm cho nàng cũng không còn sợ hãi, đối với bọn đang đánh về hướng chính mình sử xuất tất cả chiêu số, “Bản cung giết các người!”

Úy Thiên bọn họ còn không có được cơ hội thở dốc, Y Tích lại bị trọng thương, còn có mấy người khác cũng bị thương nhẹ, chính là Trương má má cùng Lý Giang, cục diện đối bọn họ mà nói là dị thường hung hiểm. Úy Thiên vì ôm Lưu Thiên Tứ mà không thể hoàn toàn phát huy ra thực lực bản thân. Mà bọn sát thủ lần này không chỉ có bọn cả người phát ra mùi tử thi hôi thối, còn có người “bình thường”. Bọn này so với bọn hoạt tử nhân kia càng thêm lợi hại, thủ đoạn cũng càng thêm hung hiểm. Nếu Úy Thiên không toàn lực ra tay, chỉ bằng một mình Ly Thương, căn bản không thể bảo hộ Lưu Ly, đối phương số người nhiều lắm, huống chi bọn họ bên này còn có người bị thương.

Ly Thương đem Lưu Ly chặt chẽ bảo hộ phía sau người, hoạt tử nhân tới gần hấn bị hấn chặt bỏ đầu, mà người sống thì bị kiếm trên tay hấn đâm xuyên qua ngực. Dưới chân hấn máu loãng thành sông, trên người bị hoả xuất từng đạo lỗ hồng, mà những người đó lại căn bản không thể đụng tới Lưu Ly. Lưu Ly lấy ra được trên người ném về hướng bọn người sống, bọn chúng trúng độc phát ra tiếng kêu thảm thiết, thể nhưng cứ như không hề ảnh hưởng mà tiếp tục điên cuồng xông tới. Thị vệ của Lưu Ly cùng Lưu Thiên Tứ lần lượt có người bị giết. Nhất thời, cảnh tượng như biến thành địa ngục nhân gian, máu loãng, tử chi cùng đầu càng không ngừng rơi trên mặt đất. Sát thủ chia làm ba đợt phân biệt vây công bọn họ, Úy Thiên, thị vệ còn có Ly Thương, muốn đem bọn họ tách ra, liên khoá vừa mới đả thương Y Tích hướng Ly Thương mà đi.

Úy Thiên điểm Lưu Thiên Tứ huyết ngủ, sợ hấn trên đường tỉnh lại. Một tay hộ Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên sử dụng kiếm mở ra một con đường máu, chạy vội tới trước mặt Lý Giang cùng Trương má má, đem Lưu Thiên Tứ giao cho bọn họ. Đã không còn gánh nặng, thanh kiếm Úy Thiên cắm trên mặt đất, cả người lập tức trở nên cực độ băng hàn, Úy Thiên không hề cần “phách nguyệt”, thân thể hấn biến thành vũ khí lợi hại hơn so với kiếm.

Hàn tâm quyết cùng Hàn tâm kiếm pháp là lưỡng chủng hoàn toàn bất đồng, nhưng hai thứ lại có thể hỗ trợ lẫn nhau. Lúc này Ly Thương cùng Lưu Ly bị sát thủ vây quanh, rời xa vị trí của Úy Thiên. Hoá thân thành lưỡi dao sắc bén, Úy Thiên trước hết giết bọn Hắc y nhân vây công bọn họ, tiếp theo nhảy vào giết đám sát thủ đang vây lấy Ly Thương, nháy mắt mười mấy người bị hấn chém thành hai nửa. Mà ngay khi Úy Thiên vọt tới trước mặt Ly Thương, mặt đất xuất hiện dị động. Hai bóng người đột nhiên từ trong lòng đất phía sau Trương má má chui ra, trên lưng Trương má má cùng Lý Giang “bính bính” đã trúng hai chưởng, hai người lúc ấy đã bị đánh bay đi ra ngoài. Mà thị vệ bảo hộ Trương má má căn bản không kịp ra tay, Lưu Thiên Tứ trên tay Trương má má bị một gã Hắc y nhân đoạt đi.

“Tiểu thúc thúc!”

“Tiểu chủ tử!”

Thân hình Úy Thiên cực nhanh vọt qua, tất cả Hắc y nhân, đang vây công Lưu Ly cùng Ly Thương toàn bộ chuyển hướng Úy Thiên, ngăn cản hấn.

“Đại ca! Mau đuổi theo! Mục tiêu của bọn họ là tiểu thúc thúc!” Lưu Ly mặc kệ chính mình có thể bị thương hay không, liều mạng phóng về phía trước truy đuổi.

Tốc độ Úy Thiên càng lúc càng nhanh, Hắc y nhân căn bản ngăn không được trở thành vật tế dưới kiếm của hấn, vô số toái khối thịt người như thiên nữ tán hoa từ không trung rơi xuống.

Ngay khi Úy Thiên sắp đuổi kịp đến người nọ, một gã nam tử áo xám che mặt từ trên cây nhảy xuống. Hắc y nhân đang giữ Lưu Thiên Tứ liền đem Lưu Thiên Tứ ra sức ném về hướng tên áo xám kia, rồi mới xoay người hướng Úy Thiên công kích. Người áo xám ôm Lưu Thiên Tứ tiếp tục phi thân phóng đi, hấn ở trên người Lưu Thiên Tứ điểm hai cái, đang trong cơn mê man Lưu Thiên Tứ lập tức tỉnh lại.

“Tiểu Dụ Đầu.....” Một đạo thanh âm cực độ khàn khàn khó nghe ở bên tai Lưu Thiên Tứ vang lên, còn không rõ ràng đang xảy ra chuyện gì, Lưu Thiên Tứ bị thanh âm này làm cho sợ hãi, ngẩng đầu, phát hiện

chính mình đang bị một người xa lạ ôm chạy, lại nhìn thấy Úy Thiên đầy người màu đỏ truy ở phía sau hắn, còn có người lấy đao khảm Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ hô to, “Thiên Thiên! Thiên Thiên!”

Người áo xám coi như thật hưởng thụ Lưu Thiên Tứ sợ hãi, hắn giải khai huyết ngủ của Lưu Thiên Tứ, lại điểm huyết đạo khác của hắn, làm cho hắn không thể động đậy. Người áo xám tiếp tục dùng thanh âm ghé tởm nói, “Tiểu Dụ Đầu a..... Ta chính là suy nghĩ đến ngươi thật lâu..... Mau khóc, dùng sức khóc.” Nói xong, còn xoa bóp mặt Lưu Thiên Tứ, căn bản không sợ Úy Thiên đang truy hắn phía sau. Mấy bóng người từ bên cạnh nhảy ra, chặn lại Úy Thiên.

“Thiên Thiên! Sợ! Thiên Thiên..... A a! Sợ” Lưu Thiên Tứ quay đầu né tránh bàn tay lạnh lẽo kia, kêu lớn, sắc mặt trở nên xanh trắng, trong thanh âm dẫn theo khóc nức nở.

“Không xem!”

Lúc này, không trung truyền đến một người hô to, sắc mặt Lưu Thiên Tứ đã muốn bị dọa cho trắng bệch, sau khi nghe được phản xạ đầu tiên là nhắm mắt lại, miệng hăm: “Hơi sợ! Hơi sợ! Thiên Thiên! Thiên Thiên!” Đồng thời, một gã áo xanh mang mặt nạ màu trắng cùng một gã mang mặt nạ màu vàng, người áo xanh cầm trong tay bạch lăng từ trong rừng cây bay ra, nhằm phía người áo xám, cũng ý đồ cướp đoạt Lưu Thiên Tứ.

“Không nghe, không nghe, không sợ.” Cầm trong tay bạch lăng người áo xanh hăm, rõ ràng chính là thanh âm mới vang lên vừa rồi, tràn đầy lo lắng. Lưu Thiên Tứ gắt gao nhắm mắt lại, gắt gao cắn chặt môi, bắt đầu lắc đầu, giống như muốn đem sợ hãi gì đó đẩy hết đi.

Tiếp theo, mấy khoả thạch tử từ trong tay người nọ bay ra, hướng huyết ngủ Lưu Thiên Tứ đánh tới, người áo xám một chưởng tảo khai thạch tử, ánh mắt âm trầm, tránh né người áo xanh công kích, hướng nam bỏ chạy.

“Không bính! Không bính!” Cảm giác được người áo xám lại bắt đầu sờ chính mình, Lưu Thiên Tứ la hoảng lên, tiểu tiện không khống chế hần mạnh mẽ suýt đầu, trên mặt tràn đầy nước mắt, xuất hiện rất nhỏ run rẩy, “Sợ! Sợ! Không bính không bính!” Tay của người áo xám làm cho Lưu Thiên Tứ bắt đầu nôn mửa. Lưu Thiên Tứ sợ hãi càng kích thích người áo xám, loan đao vũ trong tay trái hắn vù vù rung động, động tác càng hung hiểm hơn.

Thạch tử liên tục không ngừng hướng Lưu Thiên Tứ bay đến, muốn cho hắn mê man, người áo xanh cũng muốn điểm huyết ngủ Lưu Thiên Tứ, lại đều bị người áo xám né tránh, thanh âm sợ hãi của Lưu Thiên Tứ làm cho người áo xám thỏa mãn. Nghẹn một hơi Úy Thiên không thể ra tiếng, gặp Lưu Thiên Tứ nhìn không tới, tất cả mọi vật che ở trước mặt hắn, vô luận là người hay là thụ, toàn bộ bị hắn khảm thành toái khối. Úy Thiên bóp nát cổ một người, chỉ thượng gió kiếm thẳng đến tử huyết người áo xám.

“Chớ sợ chớ sợ, đi rồi đi rồi.” Người nọ tiếp tục hăm, trên tay thạch tử lại tung, cuối cùng thành công điểm huyết ngủ của Lưu Thiên Tứ.

Bạch lăng như xà cuốn lấy người áo xám, sau khi Lưu Thiên Tứ hôn mê, hai gã áo xanh không còn chỗ nào cố kỵ. Người áo xám nhìn ra bọn họ không dám thương tổn Lưu Thiên Tứ, liền lấy Lưu Thiên Tứ như tấm bình phong, tìm kiếm biện pháp phá vây. Người áo xám công phu phi thường lợi hại, có thể đồng thời cùng người áo xanh và Úy Thiên chống lại. Nhưng hắn mang theo Lưu Thiên Tứ, ít nhiều đã bị hạn chế, Úy Thiên phần nộ nhưng không mất đi khống chế, bắt lấy cơ hội người áo xám ôm Lưu Thiên Tứ mà lưu lại trên cánh tay hắn một vết thương sâu đến xương.

Vì bị thương, tay người áo xám hơi hơi buông lỏng, còn không chờ hắn dùng sức, bạch lăng bò lên cánh tay Lưu Thiên Tứ, gió kiếm của Úy Thiên đâm vào vai phải người áo xám. Lưu Thiên Tứ từ trong ngực người áo xám thoát ly, người áo xanh mang mặt nạ màu trắng nhắc chân đá hướng Úy Thiên, Úy Thiên cũng không trốn tránh, chấp nhận trúng một cước, vì để đón lấy Lưu Thiên Tứ. Bạch lăng ở trên người Lưu Thiên Tứ lại tha vài vòng, Úy Thiên nhắc lên bạch lăng, mất đi Lưu Thiên Tứ, người áo xám cũng nhắc lên bạch lăng. Bạch lăng chặt đứt, Lưu Thiên Tứ rơi vào trong ngực người áo xanh mang mặt nạ màu trắng, lập tức, Lưu Thiên Tứ lại được đối tới trong ngực một người áo xanh khác. Nguyên bản người áo xanh kia ở phía trước người áo xám, sau khi đem Lưu Thiên Tứ giao cho đồng bọn, đột nhiên như quỷ mặt xuất hiện ở phía sau người áo xám, hai tay chế trụ hai vai người áo xám, cúi đầu cắn lên bả vai người này, nhưng lại

ngành sinh sinh cách áo phục cần hạ người áo xám một miếng thịt. Người áo xám đau nhức, ngửa đầu kêu thảm thiết, loay đảo trên tay bổ về phía sau.

Mà người áo xanh đang ôm Lưu Thiên Tứ, trong lúc người áo xám đau đớn, tung hai cước vào bụng hắn, thủ phong của Úy Thiên lại đâm thủng thắt lưng người này, ba mặt bị thương người áo xám nặng nề mà rơi trên mặt đất. Nhanh tiếp theo, vẫn là người áo xanh đang ôm Lưu Thiên Tứ, đem trong tay trái không biết khi nào xuất ra đoản kiếm, hung hăng đâm vào đùi người áo xám, đem hắn đóng đinh trên mặt đất.

Căn bản không để cho Úy Thiên có cơ hội cướp người, kiếm trong tay người áo xanh nháy mắt biến mất, rồi nhanh như cắt mượn lực tay của đồng bạn nhảy lên đại thụ phía trước. Úy Thiên đuổi theo, thấy người nọ sờ sờ trên cổ Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên ngừng lại, đứng ở một nhánh cây khác, cùng người áo xanh nhìn nhau. Người áo xanh mang mặt nạ màu trắng cũng nhảy lên cây, đứng ở bên cạnh người nọ.

“Lưu lại người sống.” Người nọ đứng ở trên cây hô, cũng không tái động, mà là ngồi xuống, làm cho Lưu Thiên Tứ nằm ở trong ngực hắn. Mà đám Hắc y nhân chậm chạp chưa kịp đuổi theo phía xa xa sớm đã bị một nhóm bát nhân mã chém giết.

Từ lúc Lưu Thiên Tứ tỉnh lại cho đến khi bị người áo xanh cướp đi, thời gian ngắn ngủn không quá nửa canh giờ. Cho nên khi Lưu Ly đuổi tới, Lưu Thiên Tứ đã ở trong ngực người áo xanh mê man. Lưu Ly nghe được Lưu Thiên Tứ khóc hăm, cũng thấy được người áo xám. Lưu Ly không quản người áo xanh thần bí trên cây, mà chạy đến trước mặt người áo xám, kéo xuống khăn che mặt của hắn.

“Lâm Nam Thượng?!” Khi gương mặt của người này lộ ra, Lưu Ly quá sợ hãi. Tứ chi bị đánh gãy, Lâm Nam Thượng hoàn toàn đã không còn phong phạm tôn giả ngày xưa trên giang hồ, ánh mắt hiện lên điên cuồng, lại xẹt qua tuyệt vọng, trong cổ họng phát ra thanh âm tê tê. Lấy kiếm tại nơi khuôn mặt rạch nhẹ hai cái, Lưu Ly xác nhận kia không phải dịch dung, tức giận đến cùng cực nằng giơ kiếm định đâm cho Lâm Nam Thượng thủng hàng trăm lỗ mới cam lòng hả dạ.

“Bính”, kiếm của Lưu Ly bị chặt đứt, nằng cảm giận ngửa đầu, kêu lên, “Lưu Thao! Người không để cho ta giải thích rõ ràng, ta với người không để yên!” Mặt nạ kia là khi sinh nhật Lưu Thao, Lưu Thiên Tứ đã mua cho hắn, Lưu Ly tự nhiên nhận được. Mà Lưu Thao nếu đã nói hắn sớm đến đây, tại sao xuất hiện muộn như thế, không chỉ làm cho nằng bị nguy hiểm, còn kinh hách đến tiểu thúc thúc, hiện tại lại không cho nằng giết Lâm Nam Thượng, Lưu Ly có thể nào không giận.

Khi Lưu Ly hô lên tên đối phương, vận sức chờ phát động thân thể Úy Thiên càng thêm buộc chặt. Hắn nhìn chăm chú trên mặt Lưu Thiên Tứ còn mang nước mắt, định tiến lên, nhưng bị người ngăn lại. Nam tử mang mặt nạ màu trắng tuổi vẫn còn rất trẻ, trên mặt tuấn mỹ cũng tàn nanh, hắn phun ra miếng thịt, liếm liếm máu tươi bên miệng.

“Muốn đối với Tiểu Hoàng Thúc bất lợi, kinh hách đến Tiểu Hoàng Thúc, hắn không thể chết được.” Người trên cây, đương kim thái tử Lưu Thao, thanh âm bình tĩnh nói, mà thanh âm như vậy lại làm cho Lưu Ly đang nổi giận phút chốc im lặng, trốn đến phía sau Ly Thương.

“Cứu sống hắn.” Lưu Thao thản nhiên nói, hai gã ám vệ không biết từ nơi nào xông ra, đem Lâm Nam Thượng mang đi.

“Khởi bẩm điện hạ, tổng cộng lưu lại 21 người sống, còn lại toàn bộ đã tiêu diệt.” Một gã thị vệ đi tới quỳ gối dưới tàng cây nói. Rồi sau đó, vài người mang một chiếc xe ngựa rộng thùng thình lại đây, Lưu Thao nhảy xuống cây, ôm Lưu Thiên Tứ thượng xe.

“Thuộc hạ tham kiến công chúa, thỉnh công chúa lên xe.” Thị vệ nữa quỳ trên mặt đất, làm cho Lưu Ly lên xe. Lưu Ly lại sống chết lắc đầu, thấp giọng nói: “Bản cung cùng đại ca kỳ mã.”

Mà nằng mới vừa nói xong, chợt nghe bên trong xe ngựa Lưu Thao lên tiếng: “Lập tức khởi hành.” Không có kêu Lưu Ly lên xe.

“Vâng, điện hạ.”

Xe ngựa nhanh chóng chạy đi, Lưu Thao gỡ mặt nạ xuống, di truyền từ Hoàng gia gia cùng phụ thân ôn nhu uyển chuyển hàm xúc dung nhan, còn có thân thể nhẹ nhàng, làm cho hắn có vẻ dị thường mảnh mai, thậm chí còn có chút nữ khí. Lưu Thao là nam tử đẹp nhất trong cung, cùng hắn Hoàng gia gia Bạch Tang Vạn

so sánh, chỉ có hơn chớ không kém, nhưng trong cung ngoại trừ Lưu Thiên Tứ, không ai dám đối với chủ nhân của khuôn mặt này bất kính, ngay cả tên nam tử ăn thịt người thần bí kia, không có sự chấp thuận của Lưu Thao, cũng không dám một mình lên xe.

Lưu Thao nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Lưu Thiên Tứ, ngón tay dài nhỏ xinh đẹp tuyệt trần làm cho người ta không thể liên tưởng đến cũng chính bàn tay ấy đã dùng kiếm đóng đinh Lâm Nam Thương trên mặt đất. Y bào trong lúc đánh nhau không có dính một giọt huyết, Lưu Thao cởi ngoại sam ném ra ngoài xe, giải khai huyết ngữ của Lưu Thiên Tứ, nhẹ nhàng lay động Lưu Thiên Tứ, rồi cởi ra ngoại bào ẩm ướt của hắn, quần cùng tiết khô, dùng chăn trên xe đem hắn nghiêm thật kín, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng trấn an: “Không sợ, không sợ, người xấu đi rồi, đi rồi.” Lời nói nhỏ nhẹ như nước chảy, làm cho Lưu Thiên Tứ vẫn như cũ mê man không tự giác rụt lui thân, lầm nhảm: “Sợ, sợ..... Thao nhi..... Sợ..... Thiên Thiên.....”

“Không sợ, không sợ.” Lưu Thao nghe hắn lầm bầm lời vô nghĩa, đôi mắt ôn nhu chảy ra thị huyết quang mang.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Lưu Thao không ngừng ở bên tai Lưu Thiên Tứ nói nhỏ, trấn an hắn đang bị hoảng sợ, cởi bỏ huyết đạo, Lưu Thiên Tứ nghe thấy tiếng thì thâm quen thuộc dần dần chuyển tỉnh. Chậm rãi mở to mắt, Lưu Thiên Tứ nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp, mà dưới thân bị xóc nảy đem chuyện vừa mới trải qua đẩy sợ hãi đưa vào trong đầu hắn, hắn nghĩ đến chính mình còn bị người xấu ôm lấy, hoảng sợ hét rầm lên, giãy giụa muốn thoát: “Không bình! Không bình!”

“Tiểu Hoàng Thúc, là Thao nhi, là Thao nhi, không sợ.” Lưu Thao chặt chẽ nhìn chăm chú Lưu Thiên Tứ, khi hắn mau tỉnh là lúc liền ôm chặt hắn, thấy hắn mở mắt, Lưu Thao lập tức ngăn chặn chân hắn, không cho hắn vì tránh động mà có thể bị thương.

Nghe được thanh âm kia làm cho hắn tâm an, Lưu Thiên Tứ bối rối ngẩng đầu nhìn, chặn hạ lại thấp. Chiếm giữ hoảng sợ nhìn chăm chú người trước mặt, sau khi thấy rõ người bình hắn chính là ai, trong đôi mắt to của Lưu Thiên Tứ nhanh chóng tụ đầy lệ, cả người phát run túm lấy vạt áo của Lưu Thao, nhỏ giọng hăm: “Thao nhi, sợ sợ, Thao nhi.” Trốn vào trong ngực Lưu Thao, Lưu Thiên Tứ không dám khóc, cũng không dám lớn tiếng kêu, sợ người xấu lại đến. “Bình bình, sợ.” Vùi khuôn mặt vào thật sâu.

Lưu Thao dùng khinh ngữ Lưu Thiên Tứ thích nhất trấn an hắn, bàn tay ở trong chăn không ngừng xoa xoa bụng Lưu Thiên Tứ: “Không sợ, không sợ. Người xấu đã không có. Có Thao nhi ở đây, không sợ.”

“Sợ, sợ, phá hư.....” Lưu Thiên Tứ trong thanh âm cuối cùng kèm theo tiếng khóc nức nở.

“Thao nhi ở đây, không sợ, không sợ. Tiểu Hoàng Thúc không sợ, đừng cố nén, cứ khóc đi.” Cởi bỏ vạt áo chính mình, Lưu Thao lại thay đổi một tấm chăn sạch sẽ, đem hai người khoá lại cùng nhau. Tiếp xúc đến thân thể ấm áp của Lưu Thao, lại nghe Lưu Thao cam đoan, Lưu Thiên Tứ “oa” một tiếng, đem tất cả sợ hãi khóc đi ra.

Người đang ở ngoài xe, lúc nghe Lưu Thiên Tứ kêu sợ, thần kinh liền căng thẳng, mà sau khi bọn hắn nghe được tiếng khóc của Lưu Thiên Tứ, rốt cuộc nhịn không được muốn lên xe, lại bị người đánh xe cản lại.

“Thái tử có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào.”

“Thao ca ca, ta muốn vào nhìn Tiểu Hoàng Thúc.” Lưu Ly khóc nài nỉ.

“Ai cũng không cho phép vào.” Thanh âm thấp trầm của Lưu Thao từ trong xe ngựa truyền ra, bình tĩnh thông thả, nhưng hiểu rõ hắn nên Lưu Ly biết Lưu Thao đang rất nổi giận. To gan lớn mật như Lưu Ly, cũng chỉ có thể khóc, không dám vượt qua giới hạn.

Nhưng có người cản bản lại mặc kệ mệnh lệnh của Lưu Thao, không ai nhìn thấy hắn là khi nào động, ngay cả vị nam tử thần bí bên người Lưu Thao kia cũng không chú ý tới. Uy Thiên lập tức tiêu thất, mảnh một trận xe ngựa lung lay.

“Thao nhi, xấu xa, xấu xa.” Lưu Thiên Tứ ghé vào trên người Lưu Thao khóc lớn, dùng sức suýt đầu, muốn đem sợ hãi gì đó vãi đi ra. Lưu Thao đem đầu của hắn đặt tại trước ngực, rồi mới đem cả người Lưu Thiên Tứ khoả tiến vào trong lòng hắn, bên trong xe liền nhiều ra một người.

Lưu Thao trầm tĩnh nhìn Úy Thiên xông tới, dùng ngữ điệu rất nhẹ nói: “Đi ra ngoài.” Bên dưới chân, hắn cùng Lưu Thiên Tứ cơ hồ là trần trụi, Lưu Thao không làm cho thân thể Lưu Thiên Tứ lộ ra, không chút nào để cho người kia có một ly khoảng cách trong ngực. Người áo xanh cùng Lưu Thao đồng thời xuất hiện, khi Úy Thiên xông vào xe ngựa, liền theo xông vào. Sau khi hắn nhìn thấy bộ dáng Lưu Thao, cả người ngây dại. Xe ngựa ngừng lại.

“Còn muốn cho ta nói lần thứ hai?” Sắc mặt nhu hoà của Lưu Thao đột nhiên trở nên âm trầm, mà ngữ điệu của hắn vẫn như cũ nhẹ nhàng chậm chạp.

Lưu Thiên Tứ không có phát hiện Úy Thiên đến đây, hai mắt nhắm lệ mông lung ghé vào trong ngực Lưu Thao mà khóc, cực độ kinh hách làm cho hắn tình tự rất không ổn, sắc mặt xanh tím, thân thể bởi vì sợ hãi cùng khóc mà từng đợt run rẩy.”Thao nhi.....” Lưu Thiên Tứ cơ hồ nói không nên lời nói, vừa mới nói hai chữ, ***g ngực bắt đầu co rúm, giống như không thở nổi.

“Dụ Đầu.” Hoàn toàn không đem sự uy hiếp của Lưu Thao xem ở trong mắt, đôi mắt Úy Thiên từ sau khi xông vào xe ngựa một mực không – ly khai Lưu Thiên Tứ. Rồi đột nhiên một cái đệm chăn tảo đến trên người Úy Thiên cùng người áo xanh, trong nháy mắt hai người bị che khuất, Lưu Thao thân thể tiền khuynh, đan chưởng chém ra, hai người suýt ra ngoài xe, lập tức, mấy chục bả đao kiếm đặt tại trên cổ hai người.

“Dụ Đầu!” Úy Thiên không để ý sinh tử định giải khai thị vệ của Lưu Thao, muốn lại lần nữa xông vào bên trong xe lại bị Lưu Ly ngăn chặn, “Úy Thiên! Nếu ngươi còn muốn gặp Tiểu Hoàng Thúc, cũng đừng vọng động!” Lưu Ly làm sao không biết Úy Thiên nóng vội, nàng đồng dạng muốn gặp Lưu Thiên Tứ, chính là cái người đang nổi giận bên trong kia, ngay cả Hoàng gia gia ở đây cũng vô dụng.

Lưu Thiên Tứ nghe được thanh âm Úy Thiên, ý thức dần dần hồi phục, sát sát lệ trong mắt, vừa thút thít vừa gọi: “Thiên Thiên.....” Khoé miệng phát run, lệ lại rơi xuống, muốn đi ra ngoài tìm người, “Thiên Thiên..... Thiên Thiên..... Muốn.....”

Ngoài xe, ánh mắt Úy Thiên cũng đỏ, thanh âm hắn kêu lớn hơn nữa: “Dụ Đầu, Thiên Thiên ở đây, Dụ Đầu, không sợ, không khóc.”

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ mới vừa động, lại không nghe thấy tiếng vang. Bắt đầu nóng lên, hắn xụi lơ ở trong ngực Lưu Thao. Lưu Thao điểm huyệt ngũ của Lưu Thiên Tứ, uy hắn ăn một viên dược, chờ sau khi dược hiệu phát tác, hắn cởi bỏ huyệt đạo Lưu Thiên Tứ, Lưu Thiên Tứ lâm vào mê man.

“Ly nhi, nể mặt Tiểu Hoàng Thúc, lần này, ta tha cho hắn tội chết, nếu tái phạm, Bán Nguyệt lâu bắt lưu người sống.” Bỏ lại lời cảnh cáo, Lưu Thao mệnh xe ngựa tiếp tục đi trước.

Úy Thiên bị thị vệ Lưu Thao trói lại, Lưu Ly chờ xe ngựa đi xa, đối với Úy Thiên cứ luôn miệng hô to “Dụ Đầu” mà vội la lên: “Úy Thiên! Ngươi bình tĩnh một chút. Chờ Thao ca ca hết giận, ngươi còn có thể nhìn thấy Tiểu Hoàng Thúc, nếu ngươi cố ý chọc cho Thao ca ca tức giận thêm, đừng nói gặp Tiểu Hoàng Thúc, ngươi ngay cả tính mạng cũng không giữ được! Úy Thiên! Chuyện lần này may mắn Tiểu Hoàng Thúc vô sự hoàn hảo..... Nếu.....” Lưu Ly sắc mặt trắng bệch, rồi mới cởi bỏ dây thừng trên người Úy Thiên, hung hăng cho hắn một quyền, “Úy Thiên! Nhớ kỹ, mặc kệ ra sao, ngươi cũng không có thể buông tha cho tiểu thúc thúc! Ta sẽ giúp ngươi!”

Nắm lấy tay Ly Thương phóng lên ngựa, Lưu Ly quăng cho Úy Thiên một roi, “Úy Thiên! Ngươi nếu vô luận như thế nào đều muốn cùng tiểu thúc thúc một chỗ thì liền đi theo ta, ngươi nếu làm không được điểm này, hiện tại trở về Bán Nguyệt lâu của ngươi đi. Lưu Ly ta lấy tánh mạng đảm bảo Bán Nguyệt lâu bình an.”

Úy Thiên cũng không hề nghĩ ngợi phóng lên ngựa, sau đó giục ngựa theo phương hướng Lưu Thao đuổi theo. Ly Thương cũng đuổi theo, Lưu Ly hô to, “Úy Thiên, Thao ca ca sẽ không đem Tiểu Hoàng Thúc cho ngươi, ngươi có thể sẽ chết.”

Thay cho câu trả lời, Úy Thiên càng dùng sức huy động mã tiên.

“Đại ca, ta phải giúp Úy Thiên.” Lưu Ly quyết tâm nói, trải qua chuyện lần này, nàng nhìn ra Úy Thiên đối Tiểu Hoàng Thúc là thật tâm. Nắm chặt tay đại ca, Lưu Ly lại hạ một cái quyết tâm.

Xe ngựa dừng lại ở cửa một tòa trang viên trước khi bầu trời tối đen. Sớm chờ nên chủ nhân trang viên vội vàng hành lễ với Lưu Thao sau khi hấn xuống xe, lập tức an bài quần gia chuẩn bị nước ấm cùng thức ăn. Mấy chục người hầu đầu vào đẩy lại cực độ im lặng nghe theo sự điều khiển của quần gia.

Lưu Thao ôm Lưu Thiên Tứ sốt cao tiến vào phòng ngủ, trong phòng dục dùng đã trang đầy nước ấm. Những người còn lại toàn bộ lui ra ngoài, cấm quân thị vệ bên cạnh Lưu Thao canh giữ ở ngoài cửa.

Ôm Lưu Thiên Tứ tiến vào trong dục dùng, Lưu Thao một tay đặt tại trên lưng Lưu Thiên Tứ, một tay giúp hấn tẩy trừ. Lưu Thiên Tứ thân thể vì sốt cao mà thỉnh thoảng phát run, nước ấm làm cho sắc mặt hấn tốt lên một ít, nhưng vẫn là trắng bệch. Lưu Thao vận một ít công lực, truyền nội tức tiến vào trong cơ thể Lưu Thiên Tứ, Lưu Thiên Tứ khoá ngồi ở trong lòng Lưu Thao, bắt đầu phát ra tiếng nỉ non: “Thao nhi..... Phá hư.....” Lưu Thiên Tứ đã muốn tỉnh, ánh mắt ẩm ướt.

“Phá hư, Thao nhi phá hư, Thao nhi không có bảo vệ tốt Tiểu Hoàng Thúc.” Lưu Thao lau đi lệ của Lưu Thiên Tứ lại rồi xuống, rồi mới đem đầu ngón tay vói vào miệng Lưu Thiên Tứ, làm cho hấn trừng phạt.

Lưu Thiên Tứ “ăn” mấy khẩu đầu ngón tay của Lưu Thao, nhỏ ra, ôm chặt cổ Lưu Thao, như trước hoảng sợ: “Thao nhi, bính, bính, sợ, phá hư.” Thân mình run run, nhiệt độ lại dâng lên.

“Hiện tại là Thao nhi, không phải người xấu.” Lưu Thao nhẹ nhàng cọ cọ mặt với Lưu Thiên Tứ, ôn nhu hống hấn, “Thao nhi đem người xấu đuổi đi rồi, hiện tại lưu lại chính là Thao nhi.”

“Thao nhi.....” Lưu Thiên Tứ thút thít, nghẹn ngào, “Thiên Thiên..... Thao nhi..... Tìm Thiên Thiên.....”

Đôi mắt Lưu Thao ám trầm, tiếp theo mỉm cười, hỏi: “Cái gì Thiên Thiên?”

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ ngửa đầu, lệ tích tích lạc vào trong nước, không biết giải thích ra sao, hấn chỉ có thể nói, “Dụ Đầu, Thiên Thiên.”

Lưu Thao lấy khăn ướt lau mặt cho Lưu Thiên Tứ: “Tiểu Hoàng Thúc, Thiên Thiên đi rồi.”

“Không đi không đi.” Lưu Thiên Tứ vừa nghe, đứng thẳng dậy bối rối kêu to, sắc mặt trở nên cực kém.

Lưu Thao đem Lưu Thiên Tứ một lần nữa lau trở về, đối với Lưu Thiên Tứ vẫn còn khóc nói: “Tiểu Hoàng Thúc, là Thao nhi nói sai rồi. Thiên Thiên đi bắt người xấu, chờ hấn bắt được người xấu, sẽ đến tìm Tiểu Hoàng Thúc.” Ngâm mình ở trong nước, Lưu Thao xoa xoa trên người Lưu Thiên Tứ, nơi bị Lâm Nam Thượng bạo ngược qua, đem sự oán hận giấu trong nụ cười xinh đẹp.

“Người xấu?” Lưu Thiên Tứ khịt khịt cái mũi, tín nhiệm nhìn Lưu Thao: “Thiên Thiên, bắt người xấu, không đi.”

“Ân, Thiên Thiên đi bắt người xấu, là Thao nhi nói sai rồi.” Nắm tay Lưu Thiên Tứ đánh vào chính mình hai cái, Lưu Thao che lấy hai mắt Lưu Thiên Tứ, “Tiểu Hoàng Thúc, Thao nhi bởi người, không sợ.”

Ghé vào trên người Lưu Thao, Lưu Thiên Tứ ỷ lại điểm đầu, “Không sợ, Thao nhi..... Thao nhi.....” Tiếp theo, hai mắt lại chảy ra lệ, “Thiên Thiên..... Thiên Thiên.....” Thiên Thiên đến khi nào mới có thể bắt được người xấu? Nắm lấy khối ngọc bội có chữ “Thiên” của Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ ở trong lòng thầm gọi Thiên Thiên.

Lưu Thao lại một lần nữa vận khí, thân thể không khoẻ lại bị kinh hách Lưu Thiên Tứ chống đỡ hết nổi nhắm mắt ngủ. Trước khi nước lạnh, Lưu Thao đem Lưu Thiên Tứ lau khô đặt ở trên giường. Trên mặt, trên lưng cùng tứ chi của Lưu Thiên Tứ có thật vết xanh tím nhiều nhỏ nhỏ, có vết do Lâm Nam Thượng niết, cũng có vết do trong lúc tranh đoạt để lại. Lưu Thao dùng bạch lãng chính là sợ thương đến Lưu Thiên Tứ, thể mà còn bị thương hấn.

Giúp Lưu Thiên Tứ thượng dục, thay áo ngủ, Lưu Thao dùng chăn đem Lưu Thiên Tứ nghiêm thật kín, gỡ xuống khối ngọc bội rỏ tiền trên cổ Lưu Thiên Tứ.

“Đến bảo công chúa lại đây.” Sau khi ăn mặc hảo, Lưu Thao đi đến cạnh cửa nói một câu, rồi trở lại bên giường nắm lấy tay Lưu Thiên Tứ ngủ không an ổn.

Rất nhanh, Lưu Ly đã tới rồi, theo sau là Ly Thương. Vài người hầu tiến vào đem dục dũng cùng toàn bộ quần áo bần đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Đi đến bên giường, Lưu Ly ngồi xuống, còn chưa nói gì, ngay khi nhìn thấy hai gò má xanh tím của Lưu Thiên Tứ liền bật khóc lên.

“Nếu người lúc trước không có nói cho Tiểu Hoàng Thúc biết người muốn bước chân vào giang hồ, Tiểu Hoàng Thúc giờ phút này đang ở trong cung.” Lưu Thao vỗ nhẹ Lưu Thiên Tứ, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần không hề che giấu trách cứ cùng lửa giận. Lưu Thao ngay khi sinh ra đã được phong làm thái tử, cho nên trần ngập khí thế cùng cảm giác áp bách, làm cho Lưu Ly không dám cãi lại.

“Đây là giang hồ. Không phải là nơi vui chơi hưởng lạc.” Lưu Thao đối Lưu Ly đồng dạng cũng bị kinh hách, biểu hiện dị thường lãnh tình.

“Còn muốn bước chân vào giang hồ không?”

Lưu Ly lắc đầu.

Dù sao cũng là muội muội duy nhất của chính mình, Lưu Thao tuy là rất đổi sinh khí, cũng không nhẫn tâm đến độ nhìn Lưu Ly khóc, cho Lưu Ly một cái giáo huấn, Lưu Thao cũng không trách cứ nàng nữa.

“Tại sao trẻ như vậy mới xuất hiện, nếu người đến sớm một chút, Tiểu Hoàng Thúc cũng sẽ không.....” Lưu Ly lệ đình chỉ không được, trên giường Lưu Thiên Tứ lâm vào ác mộng.

“Là do ta tính sai. Không tính đến Lâm Nam Thượng lại cởi bỏ huyết đạo của Tiểu Hoàng Thúc.” Rút ra đầu ngón tay, Lưu Thao lấy ra khăn mặt lau lệ trên mặt Lưu Ly. “Hai mắt đều sưng lên, xấu quá.” Ánh mắt trở nên nhu tình, lại mang theo ý cười nhạt.

“Thao ca ca mới xấu.” Lưu Ly cãi lại, thật sâu hít mấy hơi, biết chính mình tạm thời an toàn.

“Phụ vương qua mấy ngày sẽ tiếp Tiểu Hoàng Thúc hồi cung, người cũng trở về.” Lưu Thao dùng ngữ khí không để cho người khác cự tuyệt nói, Lưu Ly lập tức gật đầu.

“Bất luận kẻ nào cũng không được ở trước mặt Tiểu Hoàng Thúc nhắc đến tên Uy Thiên, nhất là người.” Nhìn ra suy nghĩ của Lưu Ly, Lưu Thao lạnh mặt nói.

“Thao ca ca!” Lưu Ly định lên tiếng phản đối nhưng nhìn thấy sắc mặt Lưu Thao liền cắn răng nuốt xuống.

“Nếu Thao ca ca không đồng ý..... Vì sao không ngăn cản Tiểu Hoàng Thúc cùng hán một chỗ ngay từ đầu?” Lưu Ly không hiểu, nàng thủy chung không hiểu vị thái tử ca ca chỉ hơn một tháng tuổi so với mình.

Lúc này có người đẩy cửa tiến vào, Lưu Thao không có trả lời nghi vấn của Lưu Ly. Người tới đi vào nội thất, sau khi đối Lưu Thao hành lễ, cầm một cái bát đi đến bên giường. “Đây là thuốc an thần, ta có thêm một ít chu sa.” Là Ân Thiện.

Lưu Ly giúp Lưu Thao đem Lưu Thiên Tứ nâng dậy, Lưu Thao thối thối được, rồi mới toàn bộ uống lấy, khiêu khai miệng Lưu Thiên Tứ đem được toàn bộ uy đi vào. Đột nhiên có cái gì đó đắng ngắt nhập khẩu, Lưu Thiên Tứ bắt đầu giãy giụa, nhưng lúc ấy được đã muốn toàn bộ quán đi vào.

Thuận thế, Lưu Thao lại uy một ít nước trong vào miệng Lưu Thiên Tứ, rồi lại hống nửa ngày, Lưu Thiên Tứ bán hôn mê mới ngậm lấy đại ma chỉ của Lưu Thao mà ngủ. Ác mộng làm cho hán bắt đầu ra mồ hôi lạnh, Lưu Ly bên cạnh giường, nàng vừa tự trách nước nở vừa giúp Lưu Thiên Tứ lau mồ hôi.

Ân Thiện sau khi cầm chén đưa qua cho Lưu Thao, liền thủy hạ mắt im lặng lui ra ngoài, đối với hành động vừa rồi của Lưu Thao không có một tia kinh ngạc. Chính là sau khi xuất môn, trong mắt mới xuất hiện chưa xóa.

Cửa, người áo xanh cùng Uy Thiên chờ ở ngoài phòng, Ân Thiện đối hai người lắc đầu, mang theo ý bất đồng.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

“Thao ca ca, người để cho Úy Thiên trông thấy Tiểu Hoàng Thúc đi. Hắn đã ở bên ngoài quỳ hai ngày rồi.” Lưu Ly đi vào nội thất, lấy hết dũng khí thay Úy Thiên cầu tình. Lưu Thao trừng mắt nhìn Lưu Ly, làm cho Lưu Ly ngậm miệng.

“Phụ thân..... Sợ sợ..... Thiên Thiên..... Thao nhi..... Sợ sợ.....” Trên giường, đã sốt cao hôn mê hai ngày Lưu Thiên Tứ không ngừng lẩm nhẩm những lời vô nghĩa. Hắn tâm trí nguyên bản đã không kiện toàn, giờ lại trải qua chuyện đáng sợ như vậy, bệnh tình tăng thêm.

Lưu Ly khê cắn môi, bất cứ giá nào cũng phải hỏi rõ.”Thao ca ca, nếu người không thích Tiểu Hoàng Thúc cùng Úy Thiên một chỗ, lúc trước vì sao không ngăn trở? Nếu người mang Tiểu Hoàng Thúc bước chân vào giang hồ, thì Tiểu Hoàng Thúc cũng sẽ không bị kinh hách. Người như bây giờ, chẳng phải là tự mâu thuẫn sao?” Lưu Ly tuy rằng bởi vì trước kia Úy Thiên đối với nàng bất kính mà luôn tìm cơ hội chinh hắc, nhưng nàng làm sao không biết Lưu Thiên Tứ thích Úy Thiên, Úy Thiên thích Tiểu Hoàng Thúc, cho nên nàng muốn nhìn thấy Úy Thiên cùng Tiểu Hoàng Thúc bên nhau, nàng hy vọng Tiểu Hoàng Thúc có thể hạnh phúc. Nhưng hiện tại, Tiểu Hoàng Thúc cứ luôn miệng gọi Úy Thiên, mà Lưu Thao lại không cho hai người gặp mặt, Lưu Ly hận không thể bỏ đầu Lưu Thao ra, nhìn thử rốt cuộc hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Thao ca ca, người nói chuyện đi a, chẳng lẽ người muốn làm cho Tiểu Hoàng Thúc thương tâm sao?! Còn có, cái tên thuộc hạ kia của người, cái tên âm dương quái khí gia khoa ấy, hắn hạ độc Y Tích, uy hiếp Y Tích trong một tháng phải lấy được sự tín nhiệm của Tiểu Hoàng Thúc, nếu không sẽ giết Y Tích, này lại là vì sao? Người rốt cuộc đang có chủ ý gì?”

Lưu Ly thấy Lưu Thao cứ im lặng giống như cầm diêm, càng nói càng giận, một cước đá vào trên đùi Lưu Thao, chọc nàng nóng nảy, nàng phải đi tìm Hoàng gia gia khóc lóc kể lể mới được.

Lưu Thao thản nhiên mở miệng, “Nhiều chuyện.” Căn bản không đem sự phẫn nộ cùng khó hiểu của Lưu Ly xem ở trong mắt, Lưu Thao chỉ một mực chú ý người đang mơ thấy ác mộng trên giường kia.

“Thao ca ca! Người nói đi, người rốt cuộc đang muốn làm cái gì a?!”

Lưu Thao ở bên tai Lưu Thiên Tứ nhẹ nhàng thủ thủ, đối với người phía sau hạ lệnh: “Đem nàng dẫn đi.”

“Thao ca ca!” Lưu Ly nắm lấy tay đại ca, không chịu đi.

“Dẫn đi.” Lưu Thao quay sang, Ly Thương thấy Lưu Thao đã hiền âm nhu, lập tức đem Lưu Ly mang đi ra ngoài.

“Tức chết ta!” Vừa ra khỏi phòng, Ly Thương buông Lưu Ly ra, Lưu Ly giậm chân, “Ta nhất định phải nói cho Hoàng gia gia biết!” Tức giận hò hét xong lại đi đến trước mặt Úy Thiên đang quỳ trên mặt đất, Lưu Ly nói, “Úy Thiên, đứng lên! Người cho dù có quỳ chết ở đây, cái tên gia khoa vô tâm vô phế (phối) kia cũng sẽ không mềm lòng. Người theo ta quay về kinh, chúng ta đi tìm đại Hoàng gia gia, để người làm chủ cho chúng ta.”

Úy Thiên lại không nhúc nhích, vẫn quỳ rạp trên mặt đất, khẩn cầu Lưu Thao cho hắn gặp mặt Lưu Thiên Tứ. Ở bên ngoài nghe Lưu Thiên Tứ càng không ngừng kêu tên hắn, kêu sợ, Úy Thiên cái gì cũng không để ý, chỉ thầm nghĩ muốn nhìn thấy mặt tiểu Dụ Đầu của hắn.

“Đại ca.” Lưu Ly nhìn không được, kêu Ly Thương đánh Úy Thiên hôn mê.

“Đại ca, người mang Úy Thiên cùng Y Tích về kinh trước, ta ở chỗ này chờ Hoàng gia gia.”

Ly Thương đối Lưu Ly làm điệu bộ, nói cho nàng không cần chọc Lưu Thao sinh khí, hắn sẽ phái người trong cung truyền tin. Lưu Ly ôm đại ca một hồi, gật đầu đáp ứng, Ly Thương khiêng Úy Thiên rời đi trước.

.....

Khi Lưu Thiên Tứ thật vất vả từ trong ác mộng tỉnh lại, sau khi nhìn thấy người đang ngồi bên giường, lập tức vươn hai tay.

“Dụ Đầu, tiểu Dụ Đầu của Tam ca, Tam ca đến đây, chớ sợ chớ sợ.” Đôi mắt đỏ hoe, Lưu Tích Tứ cúi người đem người gầy đi không ít ôm vào trong lòng. Mấy ngày liền sốt cao không ngừng nói lời vô nghĩa làm cho Lưu Thiên Tứ nói không ra lời, vô lực nằm ở trong lòng ca ca, Lưu Thiên Tứ thanh âm khàn khàn há mồm kêu: phụ thân, phụ hoàng, phụ vương, đại ca, Thiên Thiên..... Lưu Thiên Tứ đem mọi người tối trọng yếu trong lòng hắn hô một lần.

“Ngaoan, Dụ Đầu, đừng nói lời nào nữa. Nhị ca lập tức mang người gặp phụ thân, phụ hoàng cùng phụ vương.” Lam Vận Vành hai tròng mắt che kín tơ máu, biết được Lưu Thiên Tứ gặp chuyện không may, hắn lập tức mã bắt đình chạy tới. Sau khi nhìn thấy Lưu Thiên Tứ, hắn lửa giận liền ngay cả Bạch Hãn Triệt cũng không thể khiến cho hắn bình ổn.

“Dụ Đầu không sợ, Nhị ca, Tam ca, Triệt ca ca cùng Thao nhi đều ở trong này bởi Dụ Đầu. Người xấu đã chạy rồi, không bao giờ đến nữa đâu.” Bạch Hãn Triệt cầm bát, ánh mắt đồng dạng hồng hồng, thấy Lưu Thiên Tứ rụt rụt cổ, hắn nhẫn xuống chưa xót, yếu ra một muỗng cháo, “Dụ Đầu, Triệt ca ca làm cháo đậu đỏ mà Dụ Đầu thích ăn nhất, Dụ Đầu ném thử, ngaoan.” Thối thối, Bạch Hãn Triệt uy qua.

Lưu Thiên Tứ ăn cháo, cố gắng mở to hai mắt ở trong phòng nhìn một vòng, khó nén mắt mác kêu lên: “Thiên Thiên.....”

Lam Vận Vành nghe được, đôi mày nhíu chặt, áp chế tính tình khinh hồng: “Dụ Đầu, Thiên Thiên đi bắt người xấu còn không có trở về, chờ hắn trở lại, Nhị ca nhất định dẫn hắn tới gặp Dụ Đầu. Chính là Dụ Đầu phải mau chóng khoẻ lại, nếu không, Nhị ca sẽ không cho hắn gặp người.”

Lưu Thiên Tứ trong mắt dâng lên hy vọng, hắn trát trát nhãn tình, thật mạnh nhắm hạ đầu, “Hảo hảo..... Chờ.....” Hắn phải đợi Thiên Thiên. Tình cảnh này, làm cho ba vị huynh trưởng ở đây cảm giác khác nhau.

“Dụ Đầu, ăn nhiều một chút. Ăn xong rồi, Tam ca kể chuyện xưa cho người nghe.”

Lưu Tích Tứ ôm Lưu Thiên Tứ càng không ngừng dỗ dành, Bạch Hãn Triệt uy Lưu Thiên Tứ ăn cháo đậu đỏ đã có kèm theo được, Lam Vận Vành nhìn đứa con cả liếc mắt một cái rồi đi ra ngoài, Lưu Thao lập tức đuổi kịp.

“Tích Tứ, người khuyên nhủ Vận Vành cùng Thao nhi, để cho tiểu Dụ Đầu gặp Úy Thiên đi.” Bạch Hãn Triệt mềm lòng, chờ Lưu Thiên Tứ sau khi ăn cháo xong lại ngủ, lo lắng không thôi nói.

Lưu Tích Tứ không đem Lưu Thiên Tứ buông, mà là ôm ở trên người hồng hắn ngủ. Nghe được lời của Bạch Hãn Triệt, hắn lắc lắc đầu, “Hãn triệt, chuyện này phụ hoàng cùng phụ vương rất tức giận, hoàng huynh đã hạ chỉ, Lâm Nam Phủ năm tộc trên dưới toàn bộ chém đầu, còn lại trong vòng chín tộc lưu đầy phương Bắc. Tiểu Dụ Đầu như thế này nếu để cho phụ hoàng cùng phụ vương còn có hoàng huynh nhìn thấy, sợ là Bán Nguyệt lâu cũng khó may mắn thoát khỏi kiếp nạn. Úy Thiên, hoàng huynh có thể lưu cho hắn một mạng, nhưng cho hắn cùng Dụ Đầu một chỗ là trăm triệu lần không có khả năng. Huống chi, việc này cha còn không biết, nếu để cho cha biết.....”

Bạch Hãn Triệt bắt lực thở dài, đau lòng nhìn Lưu Thiên Tứ ngủ không an ổn, “Lúc ấy sau khi biết Úy Thiên, nghe Trương má má nói Dụ Đầu rất thích cùng hắn một chỗ, lại biết được hai người duyên phận thâm hậu, nên muốn làm cho tiểu Dụ Đầu cao hứng, chúng ta cũng không nhúng tay chuyện bọn họ. Làm sao nghĩ đến Dụ Đầu lại để ý Úy Thiên như vậy. Sớm biết như thế, lúc trước nên ngăn cản Dụ Đầu cùng Úy Thiên bên nhau.”

“Loại sự tình này ai đều không nghĩ đến.” Lưu Tích Tứ nói xong, hừ lạnh một tiếng, “Tựa như ai cũng đều đoán không được cái tên Lâm Nam Thượng kia lại có ham mê luyện đồng, luyện đồng cũng liền thôi, còn thích.....”

“Tích Tứ, đừng nói nữa.” Bạch Hãn Triệt sắc mặt lập tức trở nên cực kém, “Ta tưởng tượng đến Dụ Đầu thiếu chút nữa rơi vào trong tay người nọ, ta liền sợ hãi. Ngay cả chúng ta chỉ nghe nói đến thủ đoạn biến thái của hắn còn chịu không nổi, có thể nghĩ lúc ấy Dụ Đầu có bao nhiêu sợ.”

Trên khuôn mặt mềm nhệ của Lưu Thiên Tứ vẫn còn những vết tím xanh, Lưu Tích Tứ âm độc nói: “Ta cùng Nhị ca nói, Lâm Nam Thượng kia không thể chết được, phải để cho hắn muốn sống không được, muốn chết không xong, cho hắn cũng ném thử một chút những thủ đoạn mà hắn thích dùng. Nghe Ly nhi nói, nữ nhi kia của hắn dám khi dễ Dụ Đầu, đệ đệ Lưu Tích Tứ bảo bối của ta cũng không phải để cho người ta khi dễ như vậy.”

Bạch Hãn Triệt không vì người của Lâm Nam gia cầu tình, có thể độc ác vô tâm thương tổn Lưu Thiên Tứ, người mà cái gì cũng đều không hiểu, rồi còn đối với một đứa nhỏ làm loại sự tình này, không đáng cho hắn cầu tình. Đến nỗi những người vô tội khác trong Lâm Nam phủ bị liên lụy, Bạch Hãn Triệt cũng bảo trì yên lặng, nếu không cho mấy người kia phát tiết đi ra, Dụ Đầu cùng Úy Thiên càng không có khả năng được ở cùng nhau.

.....

Theo phụ vương vào một căn phòng khác, Lưu Thao mới vừa đóng cửa lại, ngực liền đã trúng một chưởng. Lão đảo hai bước, Lưu Thao quỳ xuống, trên mặt vẫn như cũ bình tĩnh.

“Phụ hoàng cùng phụ vương đã dặn dò ngươi như thế nào?!” Lam Vận Vành phản thủ lại cho Lưu Thao một chưởng, Lưu Thao khụ hai tiếng, khoe miệng chảy ra tơ máu, Lưu Thao lại không để ý tới.

“Con không có chiếu cố hảo Tiểu Hoàng Thúc, thỉnh phụ vương trách phạt.” Lưu Thao một chút cũng không cãi lại, thấp giọng nói.

Đi đến ghé dựa ngồi xuống, Lam Vận Vành chậm rãi mở miệng: “Thao nhi, thân là thái tử ngươi phải nhớ kỹ, vô luận là sự ra sao, cũng không có thể tuyệt đối nắm chắc. Lần này nếu không phải ngươi đối kế hoạch của chính mình quá mức tín nhiệm, Tiểu Hoàng Thúc ngươi cũng sẽ không gặp chuyện không may. Thao nhi, không cần lại làm cho phụ hoàng cùng phụ vương đối với ngươi thất vọng.”

“Vâng, con xin ghi nhớ lời dạy bảo của phụ vương.” Lưu Thao thật mạnh dập đầu ba cái. Lam Vận Vành “Ân” một tiếng, làm cho Lưu Thao đứng lên.

“Thao nhi, lại đây.”

Lưu Thao đi tới, rồi mới được Lam Vận Vành xoay người lại, đặt một tay lên lưng hắn. Đầu đón trước ngực chậm rãi giảm bớt, Lưu Thao phun ra một bùm tụ huyết, lúc này mới xoa xoa khoe miệng, xoay người nhìn về phía phụ vương.

“Đem chuyện của tên Úy Thiên kia nói rõ cho phụ vương nghe, Ly nhi theo ta cáo trạng, nói ngươi khi dễ nàng cùng Dụ Đầu.” Không còn vẻ nghiêm khắc như vừa rồi, thần sắc Lam Vận Vành hơn vài phần từ ái.

“Con bất quá là không để cho Tiểu Hoàng Thúc cùng cái tên Úy Thiên kia gặp mặt mà thôi.” Lưu Thao bình thản trả lời.

Mi phong Lam Vận Vành nhần lại, lạnh lùng nói: “Qua hai năm Tiểu Hoàng Thúc ngươi tự nhiên sẽ quên hắn, Ly nhi thật sự là hồ nháo. Chuyện này chỉ sợ Hoàng gia gia ngươi đồng ý cũng vô dụng. Tri nhân tri diện bất tri tâm, ai biết hắn đối với Tiểu Hoàng Thúc ngươi có tâm địa ra sao.”

Lưu Thiên Tứ đối Úy Thiên ý lại làm cho Lam Vận Vành ngoài ý muốn, nhưng hắn không tin có người thật sự yêu thương đệ đệ vĩnh viễn không lớn của mình thật lòng, mà hắn lại càng không yên tâm đem đệ đệ giao vào trong tay người khác.

“Phụ vương, Hoàng gia gia đã biết chưa?” Lưu Thao trong mắt xẹt qua sầu lo.

Lam Vận Vành lắc đầu, ngữ khí trầm trọng nói: “Phụ vương không sợ Hoàng gia gia ngươi lo lắng, chỉ sợ Hoàng gia gia ngươi tự trách.”

.....

.....

“Thiên Thiên..... Không có.....” Lưu Thiên Tứ nhỏ giọng khóc, ở trước ngực sờ tới sờ lui.

“Dụ Đầu, Tam ca không phải nói rồi sao, Thiên Thiên đi bắt người xấu.” Lưu Tích Tứ tâm tình phi thường phức tạp, hẳn cùng Nhị ca giống nhau không tin Úy Thiên thật sự thích đệ đệ có chút đặc thù của mình, nhưng Lưu Thiên Tứ vừa tỉnh lại tìm Úy Thiên, làm cho hắn hết sức lo lắng.

“Không đúng không đúng.....” Lưu Thiên Tứ lắc đầu, trên mặt tái nhợt tràn đầy lệ, “Không có, không có.” Lưu Thiên Tứ không ngừng sờ ngực.

Lưu Tích Tứ cùng Bạch Hãn Triệt không rõ Lưu Thiên Tứ rốt cuộc nói cái gì mà không có, ngồi ở một bên vẫn chưa hé răng, Lưu Thao xuất ra một khối ngọc bội, nói: “Tiểu Hoàng Thúc, có phải cái này hay không?”

Lưu Thiên Tứ ngẩng đầu nhìn qua, lập tức ngừng khóc, thân thủ lấy bảo bối nắm ở trong tay, suy yếu cười rộ lên: “Thiên Thiên, Thiên Thiên.”

“Thao nhi?” Bạch Hãn Triệt hỏi.

“Đó là của Úy Thiên.” Lưu Thao nhắm mắt lại, thần nhiên trả lời.

Thấy đứa con sinh khí, Bạch Hãn Triệt nhìn Lưu Tích Tứ, rồi mới lấy ra hà bao trong vạt áo Lưu Thiên Tứ: “Dụ Đầu, đem bảo bối của ngươi bỏ vào đây đi.” Lưu Thiên Tứ vội vàng bỏ vào, buộc chặt hà bao, vỗ vỗ. Rồi mới từ trong lòng Tam ca đi ra, đến trước mặt Lưu Thao, hai tay vô lực ôm lấy cháu: “Thao nhi, hảo.”

Lưu Thao đem Lưu Thiên Tứ ôm vào trong ngực chính mình, mở hai mắt: “Tiểu Hoàng Thúc, ngủ đi, Thao nhi cùng ngươi ngủ.”

Nhu dụi mắt, Lưu Thiên Tứ chăm chú nhìn hai mắt Lưu Thao, thổi mấy hơi thở, nhỏ giọng nói: “Thao nhi, không giận.”

Khoé miệng Lưu Thao hơi hơi giơ lên, khuôn mặt xinh đẹp lập tức có vẻ nhu hoà không ít. Lưu Thiên Tứ thấy thế thật sâu cười, an tâm mà thuỳ mắt, đã có “Thiên Thiên” làm bạn, chậm rãi ngủ.

“Thao nhi, Tiểu Hoàng Thúc người cát nhân thiên tướng, sẽ không có việc gì, người đừng tự trách.” Lưu Tích Tứ mở miệng.

“Ấn.” Lưu Thao tựa hồ một nhọc, lại nhắm mắt lại.

Lưu Tích Tứ yêu thương sờ sờ đầu cháu, trong lòng thở dài.

Xe ngựa thông thả hướng kinh thành đi tới, mà lúc này, hoàng cung cũng đã tràn ngập một tầng khí nồng đậm thấp trầm.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Giờ mao, trong kinh thành, mấy lượng xe ngựa mình hoàng đứng ở cửa thành. Chúng quan viên cực kỳ im lặng đứng ở phía sau, nín thở ngưng thần xem xét quan đạo phía trước, đoán lúc này sẽ có bao nhiêu người không hay ho.

Hoàng đế Lưu Vận Tranh, thái thượng hoàng Lưu Hoài Diệp, Khuyết vương Lam Khuyết Dương, Ly vương Ly Nghiêu cùng con nuôi Ly Thương, đang nhìn thấy phía trước xuất hiện một đội nhân mã, đều có chút khẩn trương nhìn về phía nam tử đầu bạc đứng ở giữa kia.

Xe ngựa ngừng lại, không đợi người trên xe bước xuống, nam tử đầu bạc liền giầy ra khỏi khuỷu tay hai người, phi nước đại qua.

Xóc lên màn xe, sau khi nhìn thấy người ở bên trong, khuôn mặt trầm tĩnh của nam tử đầu bạc hiện lên đau lòng. Người bên trong xe lắc lắc thân mình đi ra, ghé vào trên người hắn, nam tử đầu bạc ôm chặt lấy người trong ***g ngực.

“Phụ thân.....” Nhìn thấy phụ thân thích nhất, Lưu Thiên Tứ ôm không buông tay, ảm đạm mắt to nhìn phụ thân đầy ủy khuất.

“Dụ Đầu, cùng phụ thân về nhà.” Bạch Tang Vận sau khi nhìn thấy đứa con, hai mắt lập tức đỏ, ngực đau đớn làm cho sắc mặt hắn trở nên tái nhợt.

“Tang Vận, đến, đem Dụ Đầu giao cho ta.” Lưu Hoài Diệp đem đứa con từ trong lòng Bạch Tang Vận tiếp nhận lấy, nhẹ giọng nói, “Dụ Đầu, phụ hoàng ôm ngươi. Về nhà, về nhà, Dụ Đầu không sợ.”

Lam Khuyết Dương dìu Bạch Tang Vận càng không ngừng trấn an hắn, chờ sau khi Lưu Hoài Diệp ôm Lưu Thiên Tứ lên xe, Bạch Tang Vận xoay người nhìn về phía sau, hai người vừa mới xuống xe liền cúi đầu đứng ở nơi đó, Lưu Thao cùng Lưu Ly.

“Thao nhi, Ly nhi, đừng tự trách, các ngươi đã làm được tốt lắm.” Dem tôn tử, cháu gái lăm tiến trong ngực, Bạch Tang Vận hít sâu mấy hơi, đối đứa con nói: “Vận Tranh, Vận Vành, Tích Tứ, không được trách phạt bọn họ. Chuyện Dụ Đầu, ai cũng không muốn.” Muốn trách cũng nên trách hắn.

“Cha, lên xe đi. Dụ Đầu đang đợi người đấy.” Lưu Vận Tranh mở miệng, Bạch Tang Vận buông ra đứa nhỏ, ho khan vài tiếng bị Lam Khuyết Dương mang lên xe. Sau khi ba vị lão nhân gia cùng Lưu Thiên Tứ rời đi, Lưu Vận Tranh mang Bạch Hân Triệt đăng nhập xe, đối thái tử nói: “Thao nhi, đến trước mặt thái Hoàng gia gia người sám hối ba ngày.” Dứt lời, lập tức hạ lệnh hồi cung, Lam Vận Vành cũng lên ngựa rời đi.

“Ly nhi, người cũng đi.” Lưu Tích Tứ kéo tay Ly Nghiêu nói. Không ai vì hai người con cầu tình, việc bị trách phạt này vô luận như thế nào cũng trốn không thoát đâu.

Sau khi người ngoài toàn bộ rời đi, một gã nam tử tránh ở xa xa nhìn không chớp mắt hướng xe ngựa biến mất: “Dụ Đầu.....” Dụ Đầu của hắn không ngờ lại gây nhiều như vậy, đều là lỗi của hắn.

.....

Trong cung không người nào dám ồn ào, thậm chí ngay cả lớn tiếng nói chuyện đều không có, đi đường đều là cực kỳ nhỏ giọng, nhất là ở chung quanh cung điện “Dưỡng Hợp cung” của Bạch Tang Vận. Lưu Thiên Tứ hoan hỉ vui mừng ra cung, cũng chịu đủ kinh hách cùng ốm đau tra tấn trở về. Nhiều năm qua tĩnh tâm lễ Phật, Bạch Tang Vận đã rất ít bị xúc động mà tâm tình thay đổi, nhưng bây giờ sau khi nhìn thấy đứa con tiểu tuy, hắn rất nhiều năm ngực chưa từng đau đớn lại đau làm cho hắn không sao thở nổi.

“Phụ thân, không đau, không đau.” Lưu Thiên Tứ ôm phụ thân, cái miệng nhỏ thổi khí, sắc mặt hắn so với phụ thân còn kém hơn rất nhiều, nguyên bản thân mình mượt mà vì hơn nửa tháng sốt cao không thấy lui mà gây đến độ cơ hồ có thể đụng đến xương cốt.

Bạch Tang Vận khắc chế nước mắt sắp tuôn rơi, vỗ về đứa con nói: “Phụ thân không đau. Dụ Đầu, cùng phụ thân nói một chút, bên ngoài hảo ngoạn không?”

“Ân. ‘ Ảnh đạo ’, ‘ ngủ cánh rừng ’, ‘ trái cây ’, ‘ Thiên Thiên ’.....” Lưu Thiên Tứ bắt đầu kể cho phụ thân nghe những thú sự mà hắn gặp được, “Phụ thân, Thiên Thiên..... Dụ Đầu.” Lại cùng phụ thân chia xẻ bảo bối chính mình

Thấy trong mắt đứa con xuất hiện sáng rọi, Bạch Tang Vận phóng thấp giọng nói: “Hảo, Thiên Thiên là của Dụ Đầu. Kia Dụ Đầu nói cho phụ thân, ‘ ảnh đạo ’ là như thế nào?”

“Lấy bạc..... Thiên Thiên, cho người ta..... Hắc y phục.”

“Kia ‘ ngủ cánh rừng ’ thì sao?”

“Thiên Thiên, gà, phi phi, cánh rừng.”

“‘ Trái cây ’ thì sao?”

“Thiên Thiên, ôm, hái, Dụ Đầu, ăn, ngọt.”

Lưu Thiên Tứ giảng cho phụ thân nghe những chuyện Ưý Thiên dẫn hắn đi làm, vừa nói trên mặt tươi cười càng sâu, sắc mặt tái nhợt lại nhờ thế mà lộ ra vài phần hồng nhuận. Bạch Tang Vận nghe rất đổi nghiêm túc, còn phối hợp cùng đứa con hỏi một ít vấn đề, Lưu Thiên Tứ dùng ngôn ngữ của hắn giải thích cho phụ thân nghe.

Chờ sau khi Lưu Thiên Tứ hàm đại ma chỉ của hắc hạnh phúc đi vào giấc ngủ, Bạch Tang Vận sờ sờ những vết tím bầm trên mặt hắc đã muốn mở dần, thấy Lưu Thiên Tứ lại bắt đầu nói mê, trên mặt tươi cười biến mất.

“Tang Vận, Dụ Đầu sẽ không có việc gì, có chúng ta bồi hắc, hắc sẽ hảo lên rất nhanh thôi.” Lưu Hoài Diệp xoa xoa ngực Bạch Tang Vận, Lam Khuyết Dương lấy đến được cho hắc uống. Năm đứa con đứng ở phía sau Bạch Tang Vận, chờ hắc mở miệng.

“Phụ thân..... Thiên Thiên..... Phụ thân..... Không bính không bính.....” Lưu Thiên Tứ bắt lấy mặt mình, Bạch Tang Vận vội vàng cầm tay hắc, nhẹ giọng thì thầm. Nghe được thanh âm mềm nhẹ của phụ thân, Lưu Thiên Tứ thần sắc mới dần dần trầm tĩnh lại.

“Cha, Dụ Đầu chính là bị dọa. Chờ thêm một đoạn thời gian hắc sẽ quên hết sự kiện kia, sẽ trở lại là một tiểu Dụ Đầu hoạt bát như xưa. Cha, ngài phóng khoáng tâm, ngàn vạn lần đừng lo lắng.”

Lưu Vận Tranh nói lời khuyên nhủ, những người khác cũng lên tiếng khuyên bảo.

Bạch Tang Vận lắc lắc tay, quay đầu lại cho mấy người kia một nụ cười trấn an: “Cha biết. Các người đều mệt mỏi, đi xuống nghỉ ngơi đi. Thao nhi cùng Ly nhi lần này cũng chấn kinh không nhỏ, không cần trách cứ bọn họ. Sáng mai cho bọn họ tiến cung thỉnh an ta.” Thấy sắc trời bắt đầu hạ trầm, Bạch Tang Vận quyết định ngày mai lại tiếp tục làm dụ hai người con trai, cũng không biết hai tôn tử giờ phút này đang ở tông đường quỳ sám hối.

Bạch Tang Vận lên tiếng, mấy người kia cũng không hảo lưu lại, đau lòng nhìn người trên giường, lặng yên lui đi ra ngoài.

Mấy đứa con vừa đi ra, Bạch Tang Vận liền ôm lấy nam nhân bên cạnh. Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương hai vai sớm nhiễm thượng bạch sương, năm tháng ở trên mặt bọn họ để lại dấu vết, nhưng hai người vẫn như bao nhiêu năm trước đây, vẫn yêu thương nam tử trong ngực không hề thay đổi.

“Tang Vận, ngươi luôn luôn mềm lòng, nhưng tiểu Dụ Đầu không thể cùng Uyển Thiên một chỗ. Không phải ta không thích Uyển Thiên, cũng không phải trách hắc không chiếu cố hảo tiểu Dụ Đầu. Chính là Dụ Đầu.....” Lưu Hoài Diệp lau thủy quang tự trách trong mắt Bạch Tang Vận, “Tang Vận, ta biết ngươi lại tự trách. Nhưng ngươi nên rõ ràng, tiểu Dụ Đầu mang đến cho chúng ta rất nhiều niềm vui, không hiểu tình yêu với hắc mà nói không phải chuyện không tốt.”

Lam Khuyết Dương đem đứa con ngủ không an ổn bế lên đùi, vỗ nhẹ, rồi mới nhìn về phía Bạch Tang Vận, sớm qua thiên mệnh niên kỉ, nhưng ngoại trừ đầu hoa râm tóc dài ra, dung nhan không lão kia lại mang thêm một ít thanh sầu.

“Nếu năm đó ta chú ý nhiều một chút, Dụ Đầu có lẽ sẽ không như vậy, hắc sẽ giống như Tích Tứ cùng bọn họ, có thể có tử. Hoài Diệp, Khuyết Dương..... Ta gần đây luôn suy nghĩ, Dụ Đầu mặc dù có Vận Tranh bọn họ yêu thương, nhưng bọn họ chung quy không thể so sánh cùng vợ cùng chồng. Là người làm cha này đã chậm trễ hạnh phúc của Dụ Đầu.” Việc của Lưu Thiên Tứ, Bạch Tang Vận vẫn thật tự trách, nhưng hắc không ở trước mặt những đứa con biểu hiện ra ngoài, bởi vì bọn họ so với hắc càng tự trách.

“Tang Vận!” Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương đồng thời mở miệng.

“Tang Vận, ta không cho phép ngươi nói như thế.” Lam Khuyết Dương kinh hoảng nhìn Lưu Thiên Tứ trong lòng, thấp trầm nói, “Tang Vận, ngươi, ta..... Bọn nhỏ, người nào không trải qua nỗi khổ tình yêu, cho dù Dụ Đầu là bình thường, ngươi có chắc nó sẽ không đau khổ vì tình sao? Dụ Đầu trời sinh nên khoái khoái lạc lạc cả đời, cũng bởi vì Dụ Đầu vĩnh viễn không thể lớn, nó mới có thể vĩnh viễn khoái hoạt. Đối với Uyển Thiên kia..... Dụ Đầu tâm tâm niệm niệm cũng là bình thường, bởi vì lúc mới ra cung nó chỉ tiếp xúc với mỗi Uyển Thiên, Uyển Thiên lại dẫn nó đi ngoạn những việc tân kỳ. Chờ qua một thời gian, Dụ Đầu tự nhiên sẽ quên hắc thôi. Lúc trước khi Trầm Gia Chi đi, Dụ Đầu còn không phải khóc một ngày, niệm thật lâu, nhưng hiện tại Dụ Đầu làm sao còn nhớ rõ ‘ Chi ca ca ’ là ai.”

“Dụ Đầu tuy rằng không lớn, nhưng ta vẫn luôn hy vọng Dụ Đầu có thể giống người bình thường có được tình yêu, có người yêu thương nó.” Bạch Tang Vận sờ tay Lưu Thiên Tứ đã gầy đi rất nhiều, khoé mắt hạ

lệ, “Để cho Úy Thiên gặp Dụ Đầu đi, có lẽ hẳn chính là chân mệnh thiên tử của Dụ Đầu, hẳn cùng Dụ Đầu duyên phận sâu xa như vậy, Dụ Đầu lại để ý hẳn như vậy.”

“Tang Vận.” Lưu Hoài Diệp nhìn hẳn lắc đầu, vì không cho Bạch Tang Vận càng thêm tự trách, Lưu Hoài Diệp biết bao băn khoăn trong lòng không nói thành lời: cho dù Lưu Thiên Tứ tới bốn mươi tuổi, nó vẫn là đứa nhỏ như cũ. Lưu Thiên Tứ vĩnh viễn không thể hiểu được tình yêu, vĩnh viễn không thể đáp lại tình cảm của hẳn, vĩnh viễn không lớn và vĩnh viễn cần người khác tỉ mỉ che chở cùng yêu thương. Không ai nguyện ý cưới một đứa nhỏ làm vợ, Úy Thiên cho dù có thể chịu được một năm, hai năm, nhưng hẳn có thể chịu cả đời không? Qua thời gian dài, hẳn sẽ muốn có một gia đình bình thường, có một thê tử có thể cùng hẳn thổ lộ tình cảm, có một nữ nhân cùng hẳn sống chết, có một người vì hẳn sinh đứa nhỏ, có đứa con vì hẳn dưỡng lão chăm sóc trước lúc lâm chung. Hết thấy những điều này Lưu Thiên Tứ làm không được. Đến lúc đó, Lưu Thiên Tứ đối với Úy Thiên liền trở thành một thứ phiền toái cùng trời buộc, bọn họ tuyệt đối không thể mạo hiểm như vậy. Nếu Úy Thiên cùng Lâm Nam Thượng luyện đồng giống nhau, bọn họ càng không thể đem Lưu Thiên Tứ giao cho Úy Thiên.

Bạch Tang Vận trong mắt thật sâu là thống khổ cùng tự trách, Lưu Hoài Diệp tuy rằng chưa nói mình bạch, nhưng hẳn sao lại không biết, đây cũng là việc mà hẳn tới tự trách, nếu hẳn lúc trước cẩn thận một chút.....

“Tang Vận, Dụ Đầu với người cùng Tích Tứ giống nhau, đều là người có phúc. Nếu người vẫn cứ tự trách như vậy, Dụ Đầu sẽ không vui đâu. Nó sẽ ngày ngày ở trước mặt người thối thối. Thế thì tiểu Dụ Đầu của chúng ta, chẳng phải ngày ngày đều giương cái miệng nhỏ nhắn, đi theo phía sau mông phụ thân của nó rồi sao?” Lưu Hoài Diệp ôm sát Bạch Tang Vận nói, thành công làm cho hẳn nở nụ cười. Nhớ tới đứa con trước kia quả thật từng làm như vậy, Bạch Tang Vận nẩy lên hạnh phúc vì những việc mà đứa con gây thơ đã làm.

“Tang Vận, tiểu Dụ Đầu của chúng ta làm sao thiếu người yêu thương. Tiểu Dụ Đầu đã lâu không có nghe phụ thân kể chuyện xưa, chờ nó hết bệnh rồi, hẳn định sẽ ngày ngày vùi vùi người kể chuyện xưa cho hẳn nghe.” Lâm Khuyết Dương thở phào nhẹ nhõm, đứa con trong ngực ngủ an ổn rất nhiều, Bạch Tang Vận cũng khôi phục tươi cười, chuyện còn lại chính là dành cho người nên giải quyết.

“Các người cùng với ta phải cố gắng sống thật lâu, cố gắng vì tiểu Dụ Đầu giảng cả đời chuyện xưa.” Bạch Tang Vận gỡ xuống tràng hạt trên cổ tay mang vào trên tay đứa con, “Bồ Tát sẽ phù hộ tiểu Dụ Đầu, sẽ phù hộ chúng ta.”

“Đúng vậy, Bồ Tát sẽ một mực phù hộ chúng ta.” Ôm người kia đầy âu yếm, Lưu Hoài Diệp cùng Lâm Khuyết Dương nằm xuống bên cạnh đứa con, chờ nó tỉnh lại.

.....

Một con khỉ lông vàng đột nhiên từ bên người Bạch Tang Vận nhảy ra, bỏ lại một mảnh giấy, “xèo xèo” kêu hai tiếng nhảy tới trong lòng Lưu Thiên Tứ vừa mới tỉnh dậy.

“Kim kim, kim kim.” Lưu Thiên Tứ cao hứng ôm tiểu hầu tử kêu lên.

Bạch Tang Vận mở mảnh giấy ra, mặt trên viết một câu: Hoàng gia gia, phụ hoàng cùng Tam Hoàng thúc phạt thái tử ca ca cùng tỷ tỷ ở tông đường quỳ ba ngày. Tôn tử là Lưu Diệu Huy, là đệ đệ của Lưu Ly, còn hầu tử là của Lâm Thiết.

Bạch Tang Vận liếm mi, rồi mới cười đối Lưu Thiên Tứ nói: “Dụ Đầu, phụ thân đi thăm Thao nhi cùng Ly nhi, người ở chỗ này chờ phụ hoàng cùng phụ vương trở về.” Thấy đứa con dùng sức gật đầu, nhu thuận đáp ứng, Bạch Tang Vận đem người giao cho Hồng Tam, mang theo vài tên thái giám vội vàng rời đi.

“Kim kim, kim kim.....” Lưu Thiên Tứ giống như hiến vật quý lấy ra ngọc bội trong vạt áo, “Thiên Thiên, Thiên Thiên.” Lưu Thiên Tứ trong mắt mang đầy kỳ vọng, hẳn vừa rồi mơ thấy Thiên Thiên, Thiên Thiên lập tức sẽ trở lại. Nghĩ đến Thiên Thiên, Lưu Thiên Tứ đỏ đỏ miệng, chờ Thiên Thiên trở lại, hẳn muốn cho Thiên Thiên ăn Dụ Đầu.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

“Phụ hoàng, muốn.”

“Hảo, lại ăn một viên.”

Lưu Thiên Tứ mở lớn miệng, ăn hạt dễ mà phụ hoàng uy tới. Hạt dễ ngọt ngào, làm cho tinh thần Lưu Thiên Tứ tốt lên rất nhiều. Tuy rằng đã là giờ hội, nhưng mới vừa tỉnh ngủ, Lưu Thiên Tứ ở trong cung quen thuộc cùng phụ thân bên cạnh đã không còn sợ hãi giống như trước đây.

Cầm lấy hạt dễ vừa mới bóc vỏ xong, Lưu Thiên Tứ uy đến bên miệng phụ hoàng, “Phụ hoàng, ăn.” Lưu Hoài Diệp hạnh phúc ăn, nhẹ nhàng cắn cắn ngón tay đưa con, phụ tử hai người đều cười rộ lên.

Một lát sau, sắc mặt không khỏi hờn giận, Bạch Tang Vận đang đi cùng Lam Khuyết Dương đến tẩm cung. Nghe được phòng trong phát ra tiếng cười của Lưu Thiên Tứ, Bạch Tang Vận mỉm cười đi vào.

“Phụ thân, phụ vương.” Lưu Thiên Tứ một tay cầm một hạt dễ, từ trên giường đứng lên muốn uy hai người. Bạch Tang Vận cùng Lam Khuyết Dương vội vàng đi qua, há mồm cắn lấy.

“Dụ Đầu có đói bụng không?” Bạch Tang Vận sờ sờ mặt Lưu Thiên Tứ so với khi mới trở về đã hồng nhuận một ít, hỏi.

Lưu Thiên Tứ lắc đầu, ôm Bạch Tang Vận: “Phụ thân, ôm, ôm.” Bạch Tang Vận bật người ngồi vào trên giường, đem Lưu Thiên Tứ ôm vào trong lòng, hôn hôn, Lưu Thiên Tứ ở trong ngực phụ thân cọ cọ làm nũng, ở trên mặt phụ thân “chụt chụt” mấy cái.

“Xảy ra chuyện gì?” Lưu Hoài Diệp nhỏ giọng hỏi Lam Khuyết Dương.

“Vận Tranh cùng Tích Tứ phạt Thao nhi, Ly nhi ở tông đường quỳ tỉnh ba ngày.” Lam Khuyết Dương nghe đứa con đang gọi hần, vội vàng đổi đứa con lộ ra khuôn mặt tươi cười. Thấy phụ vương nghe được chính mình, Lưu Thiên Tứ bắt đầu cùng phụ thân tán gẫu chuyện hần trải qua nguy hiểm trên giang hồ.

“Hồ nháo!” Lưu Hoài Diệp áp giọng nói, “Trời giá rét, nếu làm cho tôn tử, chất nữ của ta quỳ đến cảm lạnh, ta xem bọn họ làm sao giải thích với ta đây!”

“Hoài Diệp, Vận Tranh cùng Vận Vành đối với việc của Dụ Đầu vẫn rất áy náy, từ nhỏ đối Thao nhi liền phá lệ nghiêm khắc. Phụ hoàng trước khi qua đời lại đem Dụ Đầu giao cho Thao nhi. Thao nhi khi đó cũng bất quá mới ba tuổi. Thao nhi xem chuyện của Dụ Đầu so với sự gì đều trọng, làm cho nó đem trách nhiệm không nên gánh vác phải oằn nặng ở hai vai.” Bạch Tang Vận nhìn đôi con người vĩnh viễn hồn nhiên của đứa con, trầm trọng nói, “Chuyện của Dụ Đầu không nên cho Thao nhi bọn họ tiếp tục gánh vác thêm nữa, Thao nhi so với những đứa trẻ cùng tuổi già dặn hơn rất nhiều. Tuy rằng nó là thái tử, nên ổn trọng một chút, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, ta thấy mà đau lòng.”

“Phụ thân, không đau không đau.” Lưu Thiên Tứ vừa nghe, ghé vào trên người phụ thân khấn trương thổi khí. Bạch Tang Vận ôm chặt đứa con, lay động, “Không đau không đau, phụ thân không đau, có Dụ Đầu ở đây, phụ thân làm sao cũng không đau.”

“Ừ, không đau.” Lưu Thiên Tứ tiếp tục thổi khí, thấy vậy Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương nhin không được đem đứa con từ trong lòng vợ “đoạt” lại.

“Hoài Diệp, Khuyết Dương, ta muốn mang Dụ Đầu ra cung.”

Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương kinh ngạc nhìn lại.

“Dụ Đầu lần này bị kinh hách, ta nghĩ nhân cơ hội này dẫn hần đi hành cung. Nơi đó ven biển, khí hậu cũng tốt, tối trọng yếu hơn là, làm cho Thao nhi bọn họ có thể toàn tâm toàn ý đi làm chuyện của bọn họ. Ta không muốn Dụ Đầu trở thành ràng buộc của bọn họ, trở thành gánh nặng của bọn họ.”

Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương sau khi nghe xong lời Bạch Tang Vận nói, cẩn thận lo lắng một phen, rồi mới gạt đầu, tiểu Dụ Đầu của bọn họ cũng sẽ không nguyện ý mà trở thành gánh nặng của cháu cùng chất nữ.

Đêm khuya, nằm trong ***g ngực phụ hoàng, Lưu Thiên Tứ nhẹ giọng khóc, lẩm nhẩm lời vô nghĩa: “Sợ sợ..... Không bình..... Thiên Thiên..... muốn Thiên Thiên..... Thiên Thiên.....”

“Hoài Diệp, Khuyết Dương, ta muốn trông thấy người tên Uy Thiên kia.” Bạch Tang Vận dỗ dành Lưu Thiên Tứ, sau khi lau lệ trên mặt đứa con, đối hai nam nhân của chính mình nói.

“Tang Vận, chuyện này người không thể mềm lòng.”

“Ta chỉ là muốn trông thấy cái người làm cho Dụ Đầu tâm tâm niệm niệm mà thôi.”

.....

Uy Thiên một mực chờ tin tức trong cung, ngay tại thời điểm hân gần như tuyệt vọng, Lưu Ly kích động chạy tới nói cho hân biết trong cung có người muốn gặp hân.

“Uy Thiên, đại Hoàng gia gia của ta muốn gặp người. Chỉ cần đại Hoàng gia gia đồng ý, người có thể cùng Tiểu Hoàng Thúc bên nhau, Uy Thiên, người nhất định phải làm cho đại Hoàng gia gia đồng ý.” Lưu Ly cho người giúp Uy Thiên đổi trang phục và đạo cụ, đem khuôn mặt đầy râu của hân lột sạch sẽ, dặn dò.

“Công chúa, đa tạ.” Uy Thiên đột nhiên quỳ xuống, đối Lưu Ly hành đại lễ, thiếu chút nữa làm cho trông mắt Lưu Ly rút ra ngoài.

“Mau đứng lên... mau đứng lên.” Lưu Ly vội vàng đem Uy Thiên kéo lên, vỗ vỗ ngực chính mình. Uy Thiên luôn luôn không xem nàng như công chúa, nàng cũng cùng Uy Thiên tùy tiện xưng hô. Uy Thiên đột nhiên làm như thế, cho nên nàng có chút không thích ứng.

“Ta mang người tiến cung. Tuy nói là đại Hoàng gia gia muốn gặp người, nhưng ta còn có hai Hoàng gia gia, hai hoàng bá. Cho dù đại Hoàng gia gia đồng ý, những người khác không đồng ý cũng không được, tóm lại, người phải cho tất cả mọi người tin tưởng người đối Tiểu Hoàng Thúc là thật tâm đây.”

Ở trong lòng tiểu bối, tuy không quản sự, nhưng Bạch Tang Vận là người tối có quyền thế trong cung, cho nên trong miệng Lưu Ly lúc nào cũng đại Hoàng gia gia, chính là muốn nhắc tới Bạch Tang Vận, người đã sinh hạ Lưu Thiên Tứ.

“Ân.” Uy Thiên gật đầu, chuẩn bị tốt tâm lý để nhận cuộc khảo nghiệm.

Theo Lưu Ly đi vào trong cung, Uy Thiên trước bị đưa đến trước mặt hoàng đế Lưu Vận Tranh. Trong một gian phòng cũng không lớn, Lưu Vận Tranh ngồi ở giữa, Lam Vận Vành cùng Lưu Tích Tứ ngồi ở hai sườn. Sau khi Uy Thiên đi vào, Lưu Ly lui đi ra ngoài.

Tiến lên hai bước, Uy Thiên liêu khởi vạt áo, cung kính quỳ xuống, dập đầu, “Thảo dân Uy Thiên, khấu kiến ngô hoàng, khấu kiến Vương gia. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Lưu Vận Tranh không cho Uy Thiên đứng dậy, chỉ “Ân” một tiếng, rồi mới chậm rãi uống trà. Mặt khác, tầm mắt hai người kia dừng ở trên người Uy Thiên, quan sát thật kỹ cùng buồn bực, đồng dạng là lặng im uống trà. Lư hương toả ra khói nhẹ, Uy Thiên quỳ gối trên sàn nhà, nội công vô dụng, hàn khí bắt đầu tham nhập vào trong cơ thể.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Lưu Vận Tranh mới chậm rãi mở miệng: “Tiểu Tứ Nhi là hoàng đệ nhỏ nhất của trẫm, cũng là hoàng đệ trẫm thích nhất, đau lòng nhất.”

Uy Thiên cúi đầu, lặng yên không nói.

” Nữ tử kêu Lâm Nam Uyển Nhi kia, cười nhạo Tiểu Tứ Nhi là si nhân, là một búp bê không lớn, trẫm đã tìm mấy trăm si nhân bồi nàng, làm cho nàng biết, cái gì mới là si nhân chân chính.” Lưu Vận Tranh nói chuyện tốc độ rất chậm, thậm chí mang theo điểm không chút để ý, nhưng từng lời hân nói ra lại mang đầy tàn nhẫn.

Uy Thiên vẫn như cũ lặng yên cúi đầu.

“Tiểu Tứ Nhi có tâm tính của một đứa trẻ, nên phân không rõ ai tốt ai xấu. Cho nên rắp tâm của người, trẫm không thể không hoài nghi. Cho dù người thật sự thích Tiểu Tứ Nhi, trẫm cũng không thể đem nó

giao cho người. Ly nhi ở trước mặt trăm thay người cầu tình, trăm có thể không truy cứu người, nhưng trong vòng hai ngày, người phải rời đi kinh thành, vĩnh viễn không được xuất hiện ở trước mặt Tiểu Tứ Nhi nữa.” Câu cuối cùng, Lưu Vận Tranh đặc biệt nhấn mạnh.

Uý Thiên “thùng thùng đông” dập đầu ba cái, mở miệng.”Cầu Hoàng Thượng cho thảo dân gặp Dụ..... Gặp Vương gia một mặt. Thảo dân chưa bao giờ nghĩ tới mặt khác, chính là muốn đổi hân hảo, làm cho hân cao hứng.”

“Nếu là báo ân thì liền miễn. Bất quá chỉ là một tảng đá mất mèo, cũng không phải đồ vật đắt tiền gì.” Lưu Tích Tứ thản nhiên nói.

Uý Thiên tiếp tục dập đầu, trên mặt tuy rằng vẫn là không cảm xúc gì, nhưng tiếng dập đầu kia vang lên ngày một lớn lại lộ ra quyết tâm của hân.

“Hoàng Thượng, Quốc công hỏi khi nào có thể mang người đi.” Ngoài phòng truyền đến tiếng thái giám hỏi. Lưu Tích Tứ nhìn hoàng huynh liếc mắt một cái, rồi cho Uý Thiên lui ra. Uý Thiên dập đầu tạ ơn xong, đứng dậy rời khỏi phòng, thái giám bên cạnh Bạch Tang Vận thấy một người trên trán mang huyết lui ra, mở miệng bảo hân đi theo, hướng tầm cung Bạch Tang Vận đi đến, Uý Thiên vội theo sau.

“Hoàng huynh, các người thấy thế nào?” Trên mặt Lưu Tích Tứ không thấy nét lạnh lùng nữa, tò mò hỏi.

Lưu Vận Tranh lắc đầu, Lam Vận Vành sửa lại thất lưng, nói: “Cho dù hân là thật tình, cũng không thể đem Dụ Đầu giao cho hân.” Lưu Tích Tứ nhún nhún vai, không hề phát biểu ý kiến.

.....

Uý Thiên không có cảm giác gì, hân thầm nghĩ gặp Lưu Thiên Tứ một mặt. Gần đây ở trong mộng, đều nghe thấy có người mềm giọng gọi hân, hân biết là Lưu Thiên Tứ đang nhớ về hân.

Đi qua hành lang thật dài, lại quẹo trái phải mấy vòng, phía trước, thái giám ở trước một cung điện u tĩnh ngừng lại. Trong vườn hoa trước tiền điện được đặt rất nhiều ghế dựa hình động vật: con thỏ, hồ ly, con mèo nhỏ..... Còn có bàn đu dây, ghế xoay. Hai mắt Uý Thiên đã ướt ướt, hân biết Lưu Thiên Tứ ngay tại nơi này.

Bên trong đi ra hai gã thái giám, xốc lên rèm cửa, Uý Thiên theo người đi vào, chính sảnh không ai, nhưng Uý Thiên lại nghe thấy tiếng cười của Lưu Thiên Tứ, khắc chế cước bộ, Uý Thiên nắm chặt quyền, ở trong lòng thầm gọi: Dụ Đầu.

Thái giám đưa Uý Thiên đi về hướng rời xa căn phòng có tiếng vang, phòng trong có ba gã nam tử. Uý Thiên vào nhà, động tác thứ nhất là quỳ xuống dập đầu, “Thảo dân khấu kiến thái thượng hoàng, khấu kiến Khuyết vương, khấu kiến Quốc công.....”

“Đứng lên đi.” Thấy trên trán Uý Thiên có huyết, Bạch Tang Vận nhíu nhíu mày, đánh gãy Uý Thiên. Tự mình đứng dậy xoay người lại dìu hân, Uý Thiên vội vàng hướng phía sau tránh đi, đứng lên, “Thảo dân không dám.”

Lam Khuyết Dương đem Bạch Tang Vận ôm trở về, làm cho hân ngồi xuống, mở miệng: “Ngẩng đầu lên.”

Uý Thiên lập tức ngẩng đầu nhìn lên, khi hân nhìn thấy nam tử đầu bạc ngồi ở giữa kia, hân biết đây chính là Bạch quốc công trong truyền thuyết của Huệ Diệu quốc, Bạch Tang Vận. Là nhân vật truyền kỳ vì hoàng gia sinh hạ bốn đứa nhỏ, phụ thân thân sinh của Lưu Thiên Tứ, cũng là nhân vật máu chốt quyết định hân có được ở bên cạnh Lưu Thiên Tứ hay không.

“Hong Tam, đi lấy hòm thuốc đến.” Bạch Tang Vận mở miệng, rồi mới chỉ chỉ ghế dựa bên cạnh, thân thiết nói, “Ngồi đi.”

Uý Thiên không ngồi, nhìn về phía hai gã nam tử bên cạnh Bạch Tang Vận.

“Ngồi đi.” Bạch Tang Vận mặc kệ hai người bên cạnh có ý nghĩ gì, chỉ chỉ ghế dựa, nói lại lần nữa, Uý Thiên đối Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương hành lễ, rồi mới ngồi xuống.

Hong Tam lấy hòm thuốc đến, một cung nữ muốn giúp Uý Thiên xử lý miệng vết thương, Uý Thiên vội vàng né tránh, lấy khăn ướt từ trên tay cung nữ tùy tiện xoa xoa chỗ bị đau. Uý Thiên nguyên bản nói

không nhiều, giờ này khắc này đối mặt cùng Bạch Tang Vận như thế, hẳn lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Bạch Tang Vận cười nhìn Uý Thiên, nhìn ra Uý Thiên đang có vẻ cẩn thận cùng lo lắng. Bạch Tang Vận thân thiết nhìn Uý Thiên, Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương bên cạnh liền giống như mấy đứa con cẩn thận quan sát Uý Thiên. Uý Thiên không có trốn tránh ánh mắt bọn họ, giương mắt làm cho bọn họ thấy rõ chính mình.

“Nguyên bản ta không tính toán gặp người.” Một khắc sau, Bạch Tang Vận mở miệng, thấy trong mắt Uý Thiên hiện lên bất an, Bạch Tang Vận nói, “Người nên biết tình trạng Dụ Đầu, nó không phải..... một đứa trẻ bình thường.”

“Dụ Đầu rất bình thường.” Uý Thiên lập tức phản bác, rồi mới đứng dậy quỳ xuống, “Thảo dân vô lễ.” Tiếp theo hấn ngẩng đầu, gần từng tiếng nói: “Thái thượng hoàng, Vương gia, Quốc công, ở trong mắt thảo dân, Dụ Đầu là một đứa trẻ bình thường. Hấn cái gì đều hiểu được, có đôi khi thậm chí so với người khác còn thông minh hơn, tuy rằng hấn không nói, nhưng trong lòng lại rất rành mạch.”

“Nhưng nó vĩnh viễn chỉ có thể là một đứa trẻ.” Bạch Tang Vận tươi cười không có, trong mắt là tự trách cùng khổ sở.

“Làm đứa trẻ..... Không tốt sao?” Thần sắc Uý Thiên có chút hoảng hốt, Lưu Thiên Tứ tâm tính trẻ con cười đến vui vẻ như vậy, ai còn có thể giống hấn như vậy, trong mắt không chứa một tia tạp chất, “Mười hai năm trước, ta ở kinh thành gặp được hấn, hấn cười đến vui mừng như vậy, ba năm trước đây ta lại gặp được hấn, hấn cười vẫn là vui mừng như thế, hiện giờ, hấn cười lại một chút cũng chưa biến. Có cái gì có thể so sánh tốt hơn với sự vui vẻ cả đời của hấn chứ?”

“Vậy còn hai mươi năm sau thì sao?” Bạch Tang Vận chuyển động phật châu trong tay, “Uý Thiên, người yêu Dụ Đầu sao?”

Uý Thiên không có lập tức trả lời, mà là cẩn thận nghĩ nghĩ, mới mở miệng nói: “Lúc mới bắt đầu chỉ thăm nghĩ dẫn hấn bước chân vào giang hồ, làm cho hấn cao hứng.”

“Hiện giờ thì sao? Người đối Dụ Đầu sinh ra tình yêu nam nữ? Dụ Đầu chỉ là một đứa trẻ. Người lại đối với một đứa trẻ sinh ra tình yêu nam nữ?” Lưu Hoài Diệp lạnh giọng hỏi.

Uý Thiên nhìn thẳng vào ba người, cung kính nói: “Thứ thảo dân cả gan, Dụ Đầu vì sao không thể có tình yêu nam nữ?” Thở sâu, không để ý Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương đang bưng bưng lửa giận, Uý Thiên giải thích: “Dụ Đầu.....”

“Thiên Thiên!” Một tiếng hét chói tai, lúc Uý Thiên mới vừa xoay người lại, một người nhào vào trong *** ngực hấn, lực đạo to lớn đem Uý Thiên đánh ngã trên mặt đất, tính cả chính mình.

“Thiên Thiên... Thiên Thiên... Thiên Thiên ...Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ tứ chi phân ở trên người Uý Thiên, sung sướng kêu to, đầu ở cảnh oa Uý Thiên cọ qua cọ lại, bất mãn nói, “Thiên Thiên phá hư! Thiên Thiên phá hư! Thiên Thiên phá hư! Thiên Thiên phá hư! Thiên Thiên phá hư!” Nguyên bản Lưu Thiên Tứ là muốn đến tìm phụ thân, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Thiên Thiên mà mình “mong nhớ ngày đêm”, sự kích động cùng hưng phấn kia làm cho hai gã nam tử ở đây kinh ngạc rất nhiều lại dị thường ghen tị.

“Dụ Đầu, người đang đè lên người Thiên Thiên đó, trước đứng lên đã.” Bạch Tang Vận tiến lên đem Lưu Thiên Tứ đang triển ở trên người Uý Thiên ôm khai, thái độ của Lưu Thiên Tứ làm cho hấn giật mình. Còn không đợi Uý Thiên đứng lên, Lưu Thiên Tứ lại choàng tay qua sau gáy, trong mắt tràn đầy lệ, kéo đầu Thiên Thiên xuống đầu bắt đầu thối: “Không đau không đau, Thiên Thiên phá hư, không đau, Thiên Thiên phá hư.” Không quên ra vẻ giận đối Uý Thiên.

“Ân, Thiên Thiên phá hư, Thiên Thiên phá hư.” Ôm chặt Lưu Thiên Tứ, Uý Thiên nghe thấy hương quýt ngọt ngào làm cho hấn thoải mái, trong mắt rốt cuộc áp chế không được kích động cùng tưởng niệm, “Không đau, Thiên Thiên không đau, Dụ Đầu.” Dụ Đầu, Dụ Đầu, Dụ Đầu của ta.

“Chờ, Dụ Đầu chờ..... Thiên Thiên phá hư..... Chậm rãi.” Lưu Thiên Tứ hoàn toàn đã quên chính mình tới làm cái gì, chỉ tận tâm tận lực bày tỏ bất mãn chính mình đối với Uý Thiên, cũng làm cho Uý Thiên biết chính mình có bao nhiêu nhớ hấn.

“Ân, Thiên Thiên phá hư, làm cho Dụ Đầu chờ lâu như thế.” Úy Thiên chỉ có thể cảm giác người trong ***g ngực, rốt cuộc cảm thụ không đến bất luận kẻ nào, sự gì.

“Thiên Thiên, ăn, ăn Dụ Đầu.” Nhón mũi chân, Lưu Thiên Tứ lại kéo đầu Úy Thiên xuống, nhớ tới chính mình tối hôm qua đã quyết định, “Ăn Dụ Đầu, ăn Dụ Đầu, Thiên Thiên phá hư.” Dem môi đỏ mọng đỏ khỏi, Lưu Thiên Tứ chủ động dâng lên chính mình. Úy Thiên đem Lưu Thiên Tứ ôm lấy, cúi đầu.

“Khụ khụ khụ!” Ngay khi môi Úy Thiên sắp đụng tới Lưu Thiên Tứ, vài tiếng ho khan sát phong mãnh liệt xao tỉnh Úy Thiên, Úy Thiên lúc này mới nhớ tới chính mình đang ở nơi nào, vội vàng thối lui. Ôm sát Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên nhìn về phía hai người đang trong cơn giận dữ cùng Bạch Tang Vận mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Thiên Thiên, ăn Dụ Đầu, ăn Dụ Đầu.” Đáng tiếc Lưu Thiên Tứ làm gì quan tâm tới sự có mặt của ba vị phụ thân còn tại đây, kéo Úy Thiên xuống làm cho hần ăn Dụ Đầu, lệ trong mắt đều nhanh rơi xuống.

“Dụ Đầu, chờ Thiên Thiên trong chốc lát..... sẽ ăn Dụ Đầu sau, phụ thân có chuyện cùng Thiên Thiên nói.” Bạch Tang Vận đem đứa con lỏi ra khỏi ôm ấp của Úy Thiên, hần không phải không thấy được Úy Thiên không muốn buông tay, nhưng vẫn đem Lưu Thiên Tứ đỡ lên trong lòng Lam Khuyết Dương.

“Hoài Diệp, Khuyết Dương, các người mang Dụ Đầu đi ra ngoài, ta muốn một mình cùng Úy Thiên nói chuyện.” Bạch Tang Vận điềm đạm cười sờ sờ đầu Lưu Thiên Tứ, trấn an, “Dụ Đầu, ngoan, nghe lời phụ thân.”

Lưu Thiên Tứ nhìn phụ thân một lát, không cam tâm tình nguyện gật gật đầu, hướng Úy Thiên đại lực lắc đầu: “Thiên Thiên, không đi không đi, chờ, Dụ Đầu chờ.”

“Thiên Thiên không đi, Thiên Thiên lập tức nhìn Dụ Đầu.” Thấy ánh mắt Lưu Thiên Tứ hồng hồng, Úy Thiên lập tức cam đoan. Lưu Thiên Tứ gật gật đầu, lúc này mới cùng phụ hoàng và phụ vương đi về hướng cửa, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn Úy Thiên, cuối cùng là Lam Khuyết Dương không thể nhìn được nữa thân thủ một ôm, đem Lưu Thiên Tứ mang đi.

Phòng trong chỉ còn lại có Bạch Tang Vận cùng Úy Thiên, Úy Thiên lại quỳ xuống, mở miệng: “Thỉnh Quốc công cho phép thảo dân bồi bên cạnh Dụ Đầu.”

Bạch Tang Vận cũng trầm trầm thở dài, nhìn về phía Úy Thiên với ánh mắt cực kỳ phức tạp cùng lo lắng.

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Úy Thiên ngồi ở trên ghế, lo lắng nhìn Bạch Tang Vận đối diện. Bạch Tang Vận nhắm hai mắt, chậm rãi lần tràng hạt trong tay, Úy Thiên biết hần đang suy nghĩ để quyết định. Qua một lúc lâu, Bạch Tang Vận mở mắt ra, trong mắt là một mảnh bình tĩnh, Úy Thiên ngồi thẳng, chờ Bạch Tang Vận “tuyên án”.

“Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Bẩm Quốc công, thảo dân năm nay hai mươi sáu.”

Úy Thiên mang chút vô lễ nhìn thẳng vào Bạch Tang Vận, sợ bỏ qua một tia bất mãn hoặc hờn giận của đối phương. Y so với Lưu Thiên Tứ lớn hơn mười tuổi, làm thế nào mà không cho người khác hoài nghi dụng tâm của y đối với Lưu Thiên Tứ.

Bạch Tang Vận thoáng gật gật đầu, ôn hoà mở miệng: “Ta tin tưởng người đối Dụ Đầu là thật tâm, là thật thích nó, muốn yêu thương nó, cũng không phải loại người luyến đồng.”

Úy Thiên mím chặt môi, y không dám cam đoan hai người có thể hợp ý nhau, y chỉ thầm nghĩ làm cho Lưu Thiên Tứ cao hứng, nhìn hần tươi cười gọi y là “Thiên Thiên”.

Bạch Tang Vận thật sâu thở dài, mang theo lời xin lỗi nói: “Úy Thiên, ta không thể đem Dụ Đầu giao cho người.”

“Quốc công!” Úy Thiên đứng lên, khiếp sợ nhìn Bạch Tang Vận, không thể tin được những gì mình vừa nghe được.

Bạch Tang Vận nâng tay, làm cho Úy Thiên ngồi xuống, cũng làm cho người bên ngoài tiến vào ngã chén trà nóng cho Úy Thiên. Úy Thiên cầm bát trà, lại không chút – cảm giác ấm áp, uống vào miệng ngoại trừ chua xót vẫn là chua xót.

Bạch Tang Vận thấy mặt mũi Úy Thiên trắng bệch, vỗ vỗ bên cạnh chính mình, làm cho Úy Thiên đến ngồi. Úy Thiên buông bát trà, đứng dậy bước đi thông thả lên phía trước ngồi xuống. Bạch Tang Vận từ trong đôi con ngươi bình tĩnh của Úy Thiên thấy được sự thống khổ cùng thương tâm, liền lấy tràng hạt trong tay mình bỏ vào tay Úy Thiên, Bạch Tang Vận nói: “Ta nhớ rõ ngươi. Tuy rằng ngươi thay đổi rất nhiều, bất quá vừa rồi cẩn thận quan sát, cũng nhận ra ngay ngươi chính là ca ca năm đó bị Dụ Đầu đoạt đi quả quýt.”

Nắm chặt tràng hạt, Úy Thiên há miệng thở dốc, lại không phát ra âm thanh, y không biết chính mình còn có thể nói cái gì, khi mà tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến.

“Úy Thiên, cho người cùng Dụ Đầu bên nhau, với ta mà nói thật dễ dàng. Cho dù phụ hoàng cùng phụ vương Dụ Đầu không đồng ý, nhưng lời của ta nói, bọn họ nhất định sẽ nghe theo.” Bạch Tang Vận đứng lên đi đến bên cửa sổ, khoát tay làm cho Úy Thiên đang định đứng lên ngồi xuống.

Úy Thiên tâm trạng cực kỳ bất an, lời nói của Bạch Tang Vận làm cho y mê hoặc, y đoán không ra tâm tư của nam tử ôn hoà thân thiết trước mắt này. Tràng hạt trong tay thật ấm áp, tựa như cảm giác mà người này đã cho y, Úy Thiên chờ hần nói một cách rõ ràng.

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh Lưu Thiên Tứ vui sướng khi nhìn thấy Úy Thiên lúc này, trên mặt Bạch Tang Vận lại xẹt qua lo lắng.”Úy Thiên, nếu muốn cho Dụ Đầu cao hứng, ta không nên ngăn đón người cùng nó một chỗ. Chính là.....” Bạch Tang Vận xoay người nhìn Úy Thiên, “Làm một người trưởng bối, ta không thể chỉ lo cho đứa con cao hứng, mà xem nhẹ mặt khác.”

“Quốc công.....?” Úy Thiên tâm lạc! Một tiếng, trong óc loạn loạn, đây là.....có ý gì?

“Úy Thiên, Dụ Đầu liền tiếp đoạt đồ vật của người, cùng người gặp nhau, hai người các người cực kỳ hữu duyên, duyên phận này chỉ sợ là không mấy người có thể gặp. Người là đứa nhỏ tốt, khi đó người ôm Dụ Đầu lên lầu, uy nó ăn quýt, ta đã biết người là một người có tâm địa thiện lương.” Bạch Tang Vận đem nam tử trước mặt đã thành thực rất nhiều cùng thiếu niên năm đó sắc mặt tái nhợt kết hợp cùng một chỗ. Vào thời điểm đó, trên mặt đứa nhỏ này là một vẻ mê man tìm không thấy phương hướng.

“Quốc công.....” Thanh âm Úy Thiên trầm trầm không có một tia gợn sóng, lại cực kỳ khàn khàn, “Nhiều năm như thế, ta chưa bao giờ quên Dụ Đầu, cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đi gặp Dụ Đầu, cho dù là ba năm trước đây lại gặp được hần..... Ta cũng không nghĩ sẽ đến tìm hần, chính là sau đó.....” Y chỉ là muốn mang Lưu Thiên Tứ ở trên giang hồ hảo hảo ngoạn ngoạn, làm cho hần cao hứng, không ngờ sự tình dần dần thoát ly khỏi sự kiểm soát của y.

“Ta biết, ” Đôi mắt Bạch Tang Vận nhìn Úy Thiên mang đầy yêu thương, “Úy Thiên, Dụ Đầu rất thích người, đối với người thích còn hơn đối với người ca ca trước kia. Nhưng mà, ta không thể khẳng định nó có thể thích liên tục bao lâu. Dụ Đầu là một đứa trẻ, như lời người nói, nó rất thông minh, nhưng chung quy tới một mức độ nào đó mà nói, nó cũng chỉ là một đứa trẻ.”

Lại ngần không cho Úy Thiên mở miệng, Bạch Tang Vận nói: “Úy Thiên, nếu qua vài năm, Dụ Đầu lại gặp được một vị ca ca nó càng thích hơn, đến lúc đó, người sẽ cảm thấy như thế nào?”

Úy Thiên lặng yên, y chưa bao giờ nghĩ tới, nói đúng hơn, y chưa bao giờ cho phép chính mình suy nghĩ.

Bạch Tang Vận lấy một búp bê màu sắc rực rỡ trên bàn qua, bắt đầu dĩ nói: “Đây từng là búp bê mà Dụ Đầu thích nhất. Vào thời điểm đó, nó ngay cả ngủ đều phải ôm. Cũng không quá hai tháng, đã không thấy Dụ Đầu bính ‘cực cưng’ của nó nữa, bởi vì nó đã có bảo bối mà mình càng thích hơn.”

” Hà bao trên cổ Dụ Đầu, tất cả đều là bảo bối của nó. Nhưng bảo bối này rất nhanh đã bị bảo bối khác thay thế, hà bao của nó cũng không biết đã đổi qua bao nhiêu cái.” Bạch Tang Vận thương cảm nhìn về phía Úy Thiên đang cúi đầu, cả người buộc chặt, khuyên: “Úy Thiên, người chỉ mới hai mươi sáu, không

cần đem tình cảm của người đặt ở trên người Dụ Đầu tùy thời đều có thể thay đổi yêu thích. Nó mặc dù đã mười sáu, nhưng tâm tính của nó chỉ có bốn năm tuổi. Ta không thể chỉ vì làm cho đứa con chính mình cao hứng, mà để cho người nhận loại thống khổ này về sau. Úy Thiên, người hiện tại đối Dụ Đầu có lẽ phần nhiều chỉ là thân tình, thừa dịp người còn chưa lún sâu vào, sớm kịp dứt ra. Úy Thiên, nếu Dụ Đầu có thể đáp lại người, hôm nay ta liền đem Dụ Đầu giao cho người. Không thể được, Dụ Đầu không thể đối chính nó phụ trách, thì người làm cha như ta, phải vì nó phụ trách.”

“Quốc công..... Nếu Dụ Đầu cũng thích ta thì sao? Nếu hấn không quên ta thì sao?” Úy Thiên không tin Lưu Thiên Tứ sẽ thay đổi, hấn đều đem những gì của y bảo tồn thật tốt, nào là y phục dạ hành, nào là đồ ăn vặt y mua cho hấn, nào là khăn trên người hấn..... Y không tin chính mình sẽ giống như con búp bê kia, có một ngày sẽ bị Lưu Thiên Tứ quẳng đến một bên, không bao giờ nhìn tới nữa.

“Úy Thiên, trong chúng ta không ai có thể đoán trước chuyện sau này, nhưng còn Dụ Đầu..... Ta không thể không lo lắng chuyện sau này của nó. Có lẽ Dụ Đầu vĩnh viễn sẽ không quên người, có lẽ Dụ Đầu sẽ yêu thương người. Nhưng Úy Thiên, Dụ Đầu có thể cả đời sẽ không thể đáp lại người, nó vĩnh viễn sẽ không thể hiểu được tình yêu. Cùng Dụ Đầu một chỗ, người sẽ không có được một gia đình bình thường, Dụ Đầu không thể cùng người thổ lộ tình cảm, không thể cho người giải ưu, không thể..... lưu lại con nôi dòng cho người. Úy Thiên, có lẽ người tự tin sẽ yêu Dụ Đầu cả đời, nhưng ta vẫn phải lo lắng, mười năm hoặc hai mươi năm sau, người có thể chán ghét hay không, có thể hối hận hay không, có thể..... ghét bỏ Dụ Đầu hay không.”

“Quốc công, ta sao có thể.....” Úy Thiên nóng nảy, ai cũng không thể nghĩ về y như thế, cho dù là người này.

“Úy Thiên, ta tin tưởng vô luận tâm của người đối Dụ Đầu như thế nào, người cũng sẽ yêu thương nó cả đời, nhưng mặc kệ là kết quả ra sao, người chịu khổ vẫn là người. Mà ta không thể không lo lắng đến điều này, nhất là đối với người.” Bạch Tang Vận xoay người, không đành lòng nhìn ánh mắt thất vọng của Úy Thiên, “ Úy Thiên, người là đứa nhỏ tốt. Cho nên ta càng không thể để cho người sau này phải thừa nhận những thống khổ mà nguyên bản người có thể tránh đi, tựa như..... tôn tử của ta.”

Úy Thiên mở to hai mắt nhìn, y đã suy nghĩ vô số khả năng có thể, lại không nghĩ rằng nguyên nhân Bạch Tang Vận cự tuyệt là xuất phát từ sự lo lắng đối với y. Úy Thiên cõi lòng chua xót lại không kém phần ấm áp, nhưng y không cách nào nói ra cảm kích trong lòng.

“Úy Thiên, năm đó là do ta sơ sẩy mà làm cho Dụ Đầu biến thành như vậy.” Giọng Bạch Tang Vận trở nên rất nhẹ, hình như là đang nói với chính mình, “Thế nhưng Vận Tranh bọn họ lại đem sai lầm này nhận hết về phía mình, rồi tiếp tục đem nó kéo dài tới trên người Thao nhi. Từ lúc Thao nhi còn nhỏ tuổi, nó đã không ngừng được dạy dỗ là phải chiếu cố Tiểu Hoàng Thúc của nó, nên vì phụ thân mình mà chuộc tội. Thao nhi từ khi hai tuổi đã không cười nữa, chuyện Dụ Đầu với nó mà nói còn trọng yếu hơn so với bất kỳ sự gì. Làm thái tử, nó không chỉ phải hoàn thành xuất sắc những việc mà bậc cha chú mong đợi, còn phải đem tất cả chuyện của Tiểu Hoàng Thúc gánh vác ở trên vai, đứa nhỏ này..... đã phải gồng mình chịu đựng những gì vượt qua khả năng của nó.”

Bạch Tang Vận không chỉ không thể bỏ xuống chuyện của Lưu Thiên Tứ cùng Úy Thiên, đồng dạng cũng không bỏ xuống được chuyện của trưởng tôn làm cho hấn đau lòng. Xoay người, Bạch Tang Vận nghiêm túc nói: “Úy Thiên, cho dù bây giờ ta dứt bỏ hết tất cả bản khoán, hiện tại đồng ý cho người cùng Dụ Đầu bên nhau, vậy thì chuyện Thao nhi quan tâm lại nhiều thêm chút nữa. Mới trước đây khi nó biết Dụ Đầu cùng người một chỗ, lập tức từ mấy ngàn dặm bên ngoài đuổi tới bên cạnh Dụ Đầu, không để ý thân mình nó bị nhiễm phong hàn. Nó sợ Dụ Đầu bị lừa, sợ Dụ Đầu bị người ta khi dễ. Nếu không phải ta viết tín gửi cho nó, làm cho nó yên tâm đem Dụ Đầu giao cho người chiếu cố, bằng không nó đã tự mình mang Dụ Đầu đi bước chân vào giang hồ, bồi Dụ Đầu cao hứng rồi. Mặc dù là như vậy, nhưng nó vẫn canh giữ ở những nơi mà Dụ Đầu không nhìn thấy. Trong khoảng thời gian này..... Thao nhi không chỉ tự mình đi tra việc này, còn phải phân tâm chiếu cố Dụ Đầu, rồi xử lý việc trong triều.....Nó chỉ vừa mới mười lăm tuổi thôi.....” Bạch Tang Vận hít sâu mấy hơi, làm cho chính mình bình tĩnh một ít, đi đến bên cạnh Úy Thiên ngồi xuống, nhẹ nhàng nói, “Úy Thiên, chuyện Dụ Đầu chấn kinh lần này làm cho Thao nhi phi thường tự trách, nó cho rằng chính mình không có bảo vệ tốt Tiểu Hoàng Thúc, cũng cho rằng những người khác càng không thể bảo vệ tốt Tiểu Hoàng Thúc. Úy Thiên, mặc kệ là người hay là Thao nhi, ta đều không thể đem Dụ Đầu giao cho người. Dụ Đầu là trách nhiệm của ta, người cùng Thao nhi, đều có cuộc sống bình thường

của các người. Người, phải có một gia đình bình thường, mà Thao nhi cũng nên buông gánh nặng Dụ Đầu này.” Võ võ Úy Thiên, thấy hắn đã không còn kích động như lúc nãy, Bạch Tang Vận biết hắn đã nghe vào những lời mình nói.

Úy Thiên đứng lên, lại trịnh trọng quỳ xuống hướng Bạch Tang Vận hành đại lễ, “Cám ơn Quốc công đã vì thảo dân lo lắng như thế.”

“Mau đứng lên, ” đem Úy Thiên nâng dậy, Bạch Tang Vận ngẩng đầu nhìn đứa nhỏ ít lời nghiêm túc này, từ ái nói, “Úy Thiên, nếu sau này người tìm được nữ tử thích hợp với mình, ta sẽ bảo Hoàng Thượng tứ hôn cho người.”

Úy Thiên lắc lắc đầu, lui về sau hai bước, đối Bạch Tang Vận cúi đầu, rồi mới mở miệng: “Quốc công, có muốn cùng thảo dân đánh đổ một lần không. Nếu thảo dân thắng, Quốc công đem Dụ Đầu giao cho thảo dân, thảo dân sẽ làm cho thái tử không hề vì Dụ Đầu mà quan tâm nữa; nếu thảo dân thua, thảo dân cam tâm tình nguyện rời xa Dụ Đầu, chỉ xem hắn như đệ đệ chính mình, thảo dân sẽ tìm kiếm cho mình một nữ tử thích hợp mà lập gia đình, sinh con.”

Bạch Tang Vận cũng không muốn đáp ứng, nhưng Úy Thiên kiên định nhìn hắn, trong mắt là khẩn cầu, Bạch Tang Vận nói: “Nếu thua, người thật sự có thể buông Dụ Đầu, một lần nữa bắt đầu sao?” Đây là chuyện ngàn vạn lần làm thương tổn y.

Úy Thiên gật đầu, “Nếu thua, đã tâm phục khẩu phục, thảo dân cần gì phải để chính mình mang đến phiền phức không cần thiết cho Quốc công.” Y phải đổ, đổ một lần cơ hội, một lần có thể thành công.

“Cầu Quốc công đáp ứng yêu cầu của thảo dân, cùng thảo dân đổ một lần.” Thấy Bạch Tang Vận không muốn đồng ý, hai tròng mắt Úy Thiên sung huyết.

Bạch Tang Vận lắc đầu, nhưng khi thấy Úy Thiên nhìn hắn đầy tuyệt vọng, Bạch Tang Vận liền mỉm cười, “Nói xem người muốn đổ như thế nào đi.” Hắn cũng muốn làm cho đứa con chính mình hạnh phúc, hy vọng đó cũng chính là đứa nhỏ trước mặt này.

Úy Thiên cả người phát run, y mạnh mẽ áp chế kích động trong lòng, sau khi đã lấy lại được bình ổn, Úy Thiên chậm rãi nói ra cách thức đặt cược.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

“Ngô..... Thiên Thiên xấu xa..... Phụ hoàng phụ vương, Thiên Thiên xấu xa.” Đợi lâu không thấy Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ bắt đầu cùng phụ thân oán giận, không rõ phụ hoàng cùng phụ vương tại sao lại sinh khí. Nắm nắm tay phụ hoàng cùng phụ vương, Lưu Thiên Tứ thối thối, “Không có tức giận, Thiên Thiên xấu xa.” Hắn không biết, ba chữ cuối cùng này của hắn làm cho phụ hoàng cùng phụ vương hắn lại bắt đầu tức giận.

“Dụ Đầu xấu xa, ” Lưu Hoài Diệp học cách nói của đứa con, “Chỉ biết nghĩ đến Thiên Thiên, không nghĩ đến phụ hoàng cùng phụ vương.” Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương rất sợ vợ nhất thời mềm lòng, đáp ứng yêu cầu của Úy Thiên.

“Không xấu, ” Lưu Thiên Tứ phản bác, cũng tiến vào trong ngực phụ hoàng cùng phụ vương cọ qua cọ lại, “Nghĩ nghĩ, Dụ Đầu có nghĩ. Người xấu, sợ, Dụ Đầu có nghĩ.”

Lam Khuyết Dương đem đứa con ôm đến trên người, xoa xoa mặt đứa con, áp chế bất mãn nói: “Dụ Đầu, Thiên Thiên làm sao có thể hảo bằng phụ hoàng, phụ vương cùng phụ thân, Dụ Đầu sao có thể cứ nghĩ đến Thiên Thiên chứ? Phụ vương thật không cao hứng vì Dụ Đầu không thích phụ vương.”

“Thích thích, có nghĩ.” Lưu Thiên Tứ ở trên mặt phụ vương hôn “chụt” một cái, từ bọc nhỏ trên người lấy ra một quả mơ, chính mình liếm liếm, xác định là ngọt, cũng không quản mặt trên dính thoá dịch của hắn, nhét vào trong miệng phụ vương, “Ngọt, không có tức giận.” “Vù vù”, tiếp tục thổi khí.

Lam Khuyết Dương ăn quả mơ, cảm thấy trong lòng đều ngọt. Lại xuất ra một quả mơ khác, liếm liếm, xác định không đắng, Lưu Thiên Tứ lại uy đến miệng phụ hoàng, “Không có tức giận.” Hôn “chụt” hai cái.

“Dụ Đầu, cùng phụ thân, phụ hoàng và phụ vương đi Hành Cung được không? Hành Cung nơi đó có biển, phụ hoàng nhớ rõ Dụ Đầu thích biển nhất, Dụ Đầu có còn nhớ hay không?” Lưu Hoài Diệp nhân cơ hội dụ dỗ.

“Biển?” Lưu Thiên Tứ mờ mịt nhìn hai vị phụ thân, không ấn tượng.

“Chính là nơi xanh xanh, có thật nhiều thật nhiều nước, sẽ kêu vang ‘ ào ào ’” Lam Khuyết Dương miêu tả biển rộng giúp Lưu Thiên Tứ nhớ lại, đáng tiếc trí nhớ của đứa con lại quá kém.

“Không có.” Lưu Thiên Tứ lắc đầu, bắt đầu chuyển tâm ăn quả mơ, cũng vồ vồ đầu, “Không có biển.” Trong óc không có nơi nào xanh xanh, thật nhiều nước.

Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương nhìn nhìn đối phương, đáy mắt tràn đầy băn khoăn. Lưu Thiên Tứ rất dễ dàng bị những chuyện hay vật tân kỳ dời đi chú ý, hẳn từng thích biển như vậy, ngày ngày đều phải nhìn, nhưng đảo mắt chỉ mới một năm, hẳn liền đã quên. Có lẽ Úy Thiên là chuyện mà hẳn nhớ rõ và lâu nhất, nhưng khó bảo toàn sau vài năm, có lẽ hẳn cũng sẽ quên Úy Thiên giống như đã quên đi biển vậy.

“Dụ Đầu.” Bạch Tang Vận đi đến, Úy Thiên theo phía sau. Lưu Thiên Tứ hoan hô một tiếng, nhảy xuống khỏi người phụ vương, ôm lấy phụ thân hôn hai cái, liền quay đầu hướng vào trong ***g ngực Úy Thiên, giận dỗi: “Thiên Thiên xấu xa, xấu xa, xấu xa, chờ, chờ.”

Bạch Tang Vận nhìn Lưu Thiên Tứ cùng Úy Thiên đang ôm nhau, đối với đôi mắt lộ ra lo lắng của hai người kia, lắc đầu, lui đi ra ngoài, Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương vội vàng cùng đi ra ngoài để hỏi rõ mọi việc.

“Xấu xa, chờ, chờ.” Lưu Thiên Tứ ôm lấy thắt lưng Úy Thiên, ngửa đầu, cái miệng nhỏ nhắn cong lên đầy giận dỗi.

“Thiên Thiên xấu xa, làm cho Dụ Đầu đợi lâu như thế.” Ôm lấy Lưu Thiên Tứ đi đến bên giường ngồi xuống, Úy Thiên nắm lấy tay phải Lưu Thiên Tứ hướng mặt mình đánh hai cái. Lưu Thiên Tứ vội vàng rút tay lại, mang theo kinh hoảng thối thối mặt Úy Thiên, “Không đánh không đánh, đau, xấu xa, Thiên Thiên xấu xa.” Thối xong, Lưu Thiên Tứ hôn nhẹ Úy Thiên, rồi mới đem miệng đưa đi lên, “Thiên Thiên ăn, ăn, Dụ Đầu, ăn.”

Ôm chặt Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên hàm thương anh đào, Lưu Thiên Tứ bật người nhắm mắt lại, hé miệng làm cho Úy Thiên ăn được trọn vẹn. Úy Thiên cẩn thận hôn Lưu Thiên Tứ, luồn chiếc lưỡi vào trong miệng hẳn, quần lấy chiếc lưỡi mềm mại kia. Đem nửa quả mơ còn lại trong miệng Lưu Thiên Tứ nuốt vào trong bụng chính mình, Úy Thiên muốn khắc sâu nụ hôn cuối cùng này trong giờ phút ly biệt sắp tới.

Khi Lưu Thiên Tứ vì nụ hôn này mà rên rỉ ra tiếng, cả người xụi lơ, Úy Thiên lưu luyến rời đi đôi cánh môi hồng nhuận kia. Ở trên trán, đôi mắt, chóp mũi, hai má cùng trên cổ Lưu Thiên Tứ hạ xuống vô số nụ hôn, Úy Thiên khàn khàn mà khấn cầu lên tiếng: “Dụ Đầu, đừng quên Thiên Thiên.”

“Không quên không quên.” Còn không có hồi phục, Lưu Thiên Tứ nhìn ra Úy Thiên thương tâm, ôm lấy cổ Úy Thiên kêu to, ánh mắt cũng đỏ, “Không đau không đau, Thiên Thiên, của Dụ Đầu.”

“Dụ Đầu, Thiên Thiên phải đi đến một nơi rất xa, phải thật lâu mới có thể trở về. Trước khi Thiên Thiên trở về, Dụ Đầu phải nghe lời, phải ăn nhiều ngủ nhiều.”

“Không đi không đi!” Không đợi Úy Thiên nói xong, Lưu Thiên Tứ liền gấp đến độ kêu thật lớn, gắt gao siết chặt tay Úy Thiên, mạnh mẽ lắc đầu.

Đè lại đầu Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên hôn lên đôi môi run rẩy của hẳn, chờ sau khi Lưu Thiên Tứ bình tĩnh trở lại, Úy Thiên mới nói: “Dụ Đầu, người còn nhớ rõ lời Thiên Thiên từng nói không? Tay của Thiên Thiên là của Dụ Đầu, Thiên Thiên cũng là của Dụ Đầu.”

“Ừ, của Dụ Đầu.” Lưu Thiên Tứ hai mắt hồng hồng dùng sức gật đầu.

“Thiên Thiên còn không có bắt được người xấu, người xấu đã chạy tới một nơi rất xa. Thiên Thiên muốn cùng Dụ Đầu một chỗ, nhưng mà sau khi Thiên Thiên bắt được người xấu mới có thể ở mãi bên cạnh Dụ Đầu, bằng không người xấu sẽ làm bị thương Dụ Đầu.” Lau lệ trên khoé mắt Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên lôi ra hà bao của Lưu Thiên Tứ, đem một hà bao màu vàng nho nhỏ khác bỏ vào trong, “Dụ Đầu, đây là tóc của Thiên Thiên, Dụ Đầu phải bảo quản hảo. Có tóc của Thiên Thiên, Thiên Thiên vĩnh viễn sẽ là của Dụ Đầu. Thiên Thiên cam đoan với Dụ Đầu, sau khi Thiên Thiên bắt được người xấu sẽ lập tức đến tìm Dụ Đầu.”

“Không đi, không đi.” Đem hà bao cẩn thận thu vào vạt áo, Lưu Thiên Tứ ôm lấy Úy Thiên khóc lên, “Người xấu, xấu xa.” Đều là do người xấu, mới làm cho hấn rời đi Thiên Thiên.

“Dụ Đầu ngày ngày đều phải hảo hảo ngủ, hảo hảo ăn cơm, không khóc, Thiên Thiên mới có thể sớm bắt được người xấu, tìm đến Dụ Đầu.” Hôn một chút lên đỉnh đầu Lưu Thiên Tứ, rồi đến mặt, Úy Thiên cuối cùng nghe thấy hương quýt quen thuộc trên người Lưu Thiên Tứ. Người trong ***g ngực vẫn còn nhỏ nhỏ tiếng khóc, lại gật gật đầu, xem như đã tiếp nhận chuyện Thiên Thiên phải đi bắt người xấu.

“Thiên Thiên, chờ.” Lưu Thiên Tứ xoa xoa đôi mắt đầy lệ, ngửa đầu hôn lên môi Úy Thiên, “Thiên Thiên, mau.” Nhanh lên trở về, hấn sẽ chờ, chờ Thiên Thiên trở về.

“Dụ Đầu không khóc.” Sau khi đã thối lui, Úy Thiên lại một lần nữa hôn sâu Lưu Thiên Tứ. Lưu Thiên Tứ cũng ôm lấy Úy Thiên, chủ động tìm kiếm môi Úy Thiên, hương vị của Úy Thiên.

“Dụ Đầu sẽ không quên Thiên Thiên, có phải hay không?” Lưu Thiên Tứ rơi lệ làm cho tim Úy Thiên đau nhói, càng thêm hy vọng nhiều vào tương lai.

“Không quên không quên.” Lưu Thiên Tứ vỗ vỗ ngực, vị trí hà bao, “Thiên Thiên, chờ, chờ.” Lau lệ, Lưu Thiên Tứ khẩn cầu nhìn Úy Thiên, đôi con ngươi to tròn mang theo cam đoan, “Dụ Đầu, ngoan, Thiên Thiên, mau, mau, chờ, Dụ Đầu, chờ.” Hấn sẽ nghe lời, rồi sẽ chờ Úy Thiên bắt được người xấu trở về.

“Dụ Đầu sẽ không khóc nữa?” Úy Thiên sờ mặt Lưu Thiên Tứ đã gầy đi nhiều, cảm thụ cái cảm kia đã không còn dung nhuận, dị thường đau lòng.

“Không khóc không khóc.” Lưu Thiên Tứ lập tức đem đôi mắt ẩm ướt lau khô, lớn tiếng cam đoan.

“Dụ Đầu sẽ ăn nhiều cơm hơn?” Úy Thiên lại sờ sờ lên người Lưu Thiên Tứ, thịt thịt nộn nộn đã thiếu rất nhiều, có thể đụng đến xương, Úy Thiên càng thêm khổ sở cùng tự trách.

“Không tức giận, ” Lưu Thiên Tứ tựa đầu vào trên vai Úy Thiên, ở trên cổ y cọ cọ, “Ăn ăn, nhiều hơn.” Gắn sát Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ phải nhớ thật kỹ thân thể cùng ấm áp của Thiên Thiên.

“Dụ Đầu sẽ ngủ nhiều hơn?” Lần này sờ lên tay nhỏ bé, các khớp xương hầu như có thể cảm nhận một cách rõ ràng, chưa từng có cảm giác nơi đó lại ấm áp như vậy, Úy Thiên thu chưởng. Ngón tay Lưu Thiên Tứ vói vào các ngón tay của Úy Thiên, cùng y giao nhau.

“Ngủ ngủ.” Lưu Thiên Tứ chen vào trong nội y Úy Thiên, muốn đem chính mình áp chặt vào trong thân thể Úy Thiên.”Thiên Thiên, chờ, mau mau.” Mau chút trở về, hấn sẽ chờ.

“Hảo, Dụ Đầu phải đợi Thiên Thiên, Thiên Thiên rất nhanh sẽ trở về tìm Dụ Đầu.” Phát thượng huyết ngử Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên ôm chặt Lưu Thiên Tứ đang mê man, ở trên mặt hấn ấn tiếp theo một nụ hôn, “Dụ Đầu, đừng quên Thiên Thiên.” Đem Lưu Thiên Tứ phóng tới trên giường, đắp hảo chăn cho hấn, cuối cùng lại nhìn hấn liếc mắt một cái, Úy Thiên đứng dậy rời đi.

Bên ngoài, Bạch Tang Vận đang đứng cùng Lưu Hoài Diệp và Lam Khuyết Dương, nhìn về hướng Úy Thiên biến mất, khẽ thở dài.

“Tang Vận, đây là con đường mà hấn lựa chọn. Chỉ cần không thương tổn Dụ Đầu, hấn muốn như thế nào đều cùng chúng ta không quan hệ.” Lưu Hoài Diệp không chút nào đồng tình nói, làm cho Bạch Tang Vận càng sâu thở dài.

“Tang Vận, thừa dịp hiện tại thời tiết hảo, chúng ta chuẩn bị đi thôi.” Lam Khuyết Dương kéo tay Bạch Tang Vận quay về ốc, ba người ngồi ở bên giường nhìn Lưu Thiên Tứ trong mộng không ngừng gọi Thiên Thiên.

“Hy vọng quyết định của ta là chính xác.” Bạch Tang Vận áy náy nói, đưa con đối Úy Thiên ý lại như thế, nhưng hẳn không thể cam đoan đứa con sẽ có thể vĩnh viễn ý lại hay không, hay lại giống như đối với con búp bê kia.

“Tang Vận, sau này vô luận là Úy Thiên hay là Dụ Đầu, chắc chắn sẽ cảm kích ngươi.” Đem Bạch Tang Vận có vẻ thương tâm kéo vào trong ngực, Lam Khuyết Dương nói, “Tang Vận, không cần lại tự trách nữa. Tiểu Dụ Đầu có ‘ thất tình tích hồng ’ của ngươi, nó sẽ hạnh phúc.”

“Ân, ” Bạch Tang Vận thật sâu nhìn nhìn đứa con đang ngủ say, mở miệng, “Hoài Diệp, Khuyết Dương, chúng ta đi hành cung đi, qua mấy ngày liền đi.”

“Nghe lời ngươi.” Hai người trăm miệng một lời.

Bạch Tang Vận đối đứa con đang ngủ say, trong lòng thầm nói: Dụ Đầu, ngàn vạn lần chớ quên Thiên Thiên của con.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

“Úy Thiên! Ngươi thật sự buông tha cho Tiểu Hoàng Thúc ta sao?” Lưu Ly vọt vào trong phòng lo lắng hỏi Úy Thiên đang thu thập hành lý, một bên Lý Giang đôi mắt phiếm hồng, vì bị thương mà sắc mặt Y Tích vàng như nên cũng đang lo lắng nhìn Úy Thiên lặng yên không nói.

“Úy Thiên, đang nói chuyện với ngươi nha, ngươi thật sự quyết định buông tay sao?” Lưu Ly oán hận, nàng cứ nghĩ đại Hoàng gia gia sẽ đáp ứng, không nghĩ tới đại Hoàng gia gia không chỉ không đồng ý, Úy Thiên lại buông tay. Lưu Ly uỷ khuất cực kỳ, nghẹn ngào nói: “Vì cái gì Tiểu Hoàng Thúc không thể có người thích? Vì cái gì Tiểu Hoàng Thúc không thể được người yêu thương?”

“Công chúa, ” Úy Thiên mở miệng, “Cám ơn ngươi.”

“Đừng gọi ta công chúa! Ngươi nói đi, ngươi vì cái gì buông tha cho Tiểu Hoàng Thúc? Ngươi cũng cho rằng Tiểu Hoàng Thúc là si nhân sao?” Lưu Ly chất vấn.

“Hắn không phải si nhân.” Úy Thiên đột nhiên quay đi, không cho người khác nhìn thấy vẻ mặt của y, “Ta thương hắn, sẽ không bao giờ buông tha hắn.”

“Vậy thì ngươi vì sao phải đi?” Lưu Ly đi đến trước mặt Úy Thiên, không để cho y trốn tránh. Y Tích cùng Lý Giang kinh ngạc nhìn lại.

“Vì được ở bên cạnh hắn.” Úy Thiên ngẩng đầu, trầm thanh nói. Lưu Ly cẩn thận nhìn y một hồi, hấp hấp cái mũi, buồn buồn nói: “Ta sẽ giúp ngươi chiếu cố Tiểu Hoàng Thúc. Mặc kệ ngươi cùng đại Hoàng gia gia có kế hoạch gì, ta tin ngươi.” Úy Thiên nhìn Lưu Thiên Tứ ánh mắt chưa từng có đáng thương, cho nên Lưu Ly nhận định Úy Thiên sẽ mang lại hạnh phúc cho Lưu Thiên Tứ.

“Úy Thiên, vậy ngươi hiện tại.....?” Y Tích hỏi.

Úy Thiên nói: “Hàn Tâm quyết ta đã nói cho ngươi biết. Dụ Đầu muốn đi Hành Cung. Ta không cần ở lại kinh thành nữa.” Cùng Bạch Tang Vận đổ một ván bài, Úy Thiên không có nói cho bất luận kẻ nào biết.

“Dụ Đầu đồng ý ngươi đi?” Y Tích thở dài, trong mắt hẳn, Lưu Thiên Tứ cùng Úy Thiên là trời đất tạo nên một đôi, hẳn chọc Lưu Thiên Tứ là vì thật sự yêu thích tiểu tử ấy, xem như tiểu đệ đệ của mình, về phương diện khác cũng là muốn nhìn Úy Thiên biến mặt.

“Hắn sẽ chờ ta.” Úy Thiên nói như cho chính mình nghe. Y Tích há miệng thở dốc, đem lời định nói nuốt trở vào. Lý Giang lớn tiếng nói: “Tiểu Tứ Nhi..... Vương gia nhất định sẽ chờ lâu chủ. Vương gia cùng lâu chủ ra đi ba năm, đều còn nhớ rõ lâu chủ.”

“Lý Giang, ngươi kêu Tiểu Hoàng Thúc là Vương gia hẳn nhất định sẽ không để ý đến ngươi nữa.” Lưu Ly nhắc nhở, trong cung Vương gia nhiều lắm, Lưu Thiên Tứ chỉ nhớ rõ hẳn được gọi là Tiểu Tứ Nhi hoặc Dụ Đầu.

“Đa tạ công chúa. Ta..... Thảo dân.....” Thấy Lưu Ly trừng mắt, Lý Giang vội vàng sửa miệng, “Ta cũng không thói quen kêu Tiểu Tứ Nhi là Vương gia, vẫn là Tiểu Tứ Nhi kêu sẽ thuận miệng hơn.”

“Úy Thiên, trong cung cho người cùng Dự Đầu tách ra mấy năm?” Y Tích từ hành vi của Úy Thiên mà phỏng đoán, Úy Thiên cùng Lưu Thiên Tứ sợ là phải tách ra vài năm, làm cho người trong cung khảo nghiệm chân tình của Úy Thiên đối Lưu Thiên Tứ.

Úy Thiên không có trả lời, chậm rãi đem y phục của Lưu Thiên Tứ còn để lại thu thập hảo, bỏ vào hành lý chính mình, trên quần áo còn vương lại hương quýt bồi hồi.

“Đều là tại tên Lâm Nam Thượng kia, nếu không phải hắn, lâu chủ cùng Tiểu Tứ Nhi bây giờ còn đang vui vẻ ở Bán Nguyệt lâu.” Lý Giang tức giận nói, “Thật nhìn không ra hắn đúng là loại mặt người dạ thú. Ta khinh!”

“Lâm Nam Thượng.....” Y Tích hai mắt bốc hỏa, “Ta hận không thể đem thịt trên người hắn cắt bỏ từng chút một, rồi nhét vào miệng hắn. Một trăm ba mươi sáu tướng công của ‘Linh Hương cung’ và các hoan quán khác toàn bộ bị hắn lăng nhục chỉ tử, biến thành hoạt tử nhân. Hắn căn bản không phải người.”

Lúc ấy Y Tích chính là phát giác trong đám hoạt tử nhân này có người của “Linh Hương cung” bị mất tích, trong lòng kinh hãi, vì phân tâm mới bị đánh thành trọng thương. Sau đó, Úy Thiên cùng Lưu Ly đem Y Tích từ quỹ môn quan kéo lại, Úy Thiên còn không ngần ngại đem Hàn Tâm quyết nói cho hắn biết. Mà ba thủ hạ phát hiện đã bị cắt đi phân thân cũng là do Lâm Nam Thượng giết.

Lâm Nam Thượng từ một gã vu y nào đó học được một loại tà thuật nghe nói có thể dương khí không suy, trường sinh bất lão, trong quá trình cùng nam tử *** uy đối phương ăn một loại dược, rồi mới hấp thụ dương khí nam tử, chuyển nhập vào trong cơ thể chính mình, loại tà thuật này sẽ làm người khác chịu thống khổ vạn phần. Lâm Nam Thượng nguyên bản liền thích nam hài diện mạo thảo hỉ, sau khi học được loại tà thuật này, đối phương càng thống khổ gã sẽ càng hưng phấn, không chỉ có trong quá trình hưởng thụ đến mức tận cùng vui thích, càng làm gã dung nhan không lão, công lực tăng nhiều. Dần dần, Lâm Nam Thượng càng ngày càng nghiện, lại phát triển trở thành ham mê biến thái là cắt lấy phân thân nam hài dùng để ăn. Người bị gã làm nhục chỉ tử, sẽ giao cho tên vu y kia làm thành hoạt tử nhân, vì hắn cùng Lâm Nam Thượng hoạt động mà không nhận lệnh của ai khác.

Lâm Nam Thượng ở nhà Trâu Hoàn gặp được Lưu Thiên Tứ đáng yêu xinh đẹp. Lâm Nam Thượng tuy rằng thích chung quanh thu thập nam hài xinh đẹp, nhưng đều là từ kỹ viện hoặc hoan quán chọn người, vì như vậy không rước lấy sự truy tra của quan phủ, dù sao sự chết sống của nam tử bán mình sẽ không đưa tới quan phủ chú ý. Nhưng Lưu Thiên Tứ rất đáng yêu, nhất là vào thời điểm hắn gọi Lâm Nam Thượng là ông nội, Lâm Nam Thượng liền nhịn không được muốn nhìn thấy hắn khóc, nhìn hắn ở dưới thân chính mình kêu gào. Lâm Nam Thượng lần đầu gặp được nam hài làm cho gã tâm dương khó nhịn, vẫn là cái loại nam hài ngốc hồ hồ thịt đỏ đỏ, Lâm Nam Thượng không thể khắc chế đối Lưu Thiên Tứ khát vọng, chẳng sợ bên cạnh Lưu Thiên Tứ có Úy Thiên, chẳng sợ nhìn ra được Lưu Thiên Tứ là đứa nhỏ của gia đình có tiền, nhưng dục vọng bao trùm lý trí gã, gã quyết định bí quá hoá liều, vô luận như thế nào cũng phải có được Lưu Thiên Tứ. Lâm Nam Thượng thậm chí chuyên môn vì Lưu Thiên Tứ chuẩn bị một gian mật thất, gã không tính giết Lưu Thiên Tứ, gã muốn đem Lưu Thiên Tứ làm thành chuyên chúc búp bê của gã.

Lâm Nam Thượng chưa bao giờ đem thân phận Lưu Thiên Tứ cùng người trong cung liên hệ thành một, gã không phải người tra thân phận Lưu Thiên Tứ một cách chi tiết, chỉ thăm nghĩ làm cách nào đem Lưu Thiên Tứ tách ra khỏi Úy Thiên. Lâm Nam Uyên Nhi thích Úy Thiên, nhưng Lâm Nam Thượng căn bản sẽ không để cho Úy Thiên cùng Lâm Nam Uyên Nhi một chỗ, gã không thể làm cho bất luận kẻ nào phát hiện bí mật của gã, Úy Thiên rất nguy hiểm. Cho nên Lâm Nam Thượng đối với chuyện của Lâm Nam Uyên Nhi cùng Úy Thiên cũng không tích cực, mà Úy Thiên đối Lâm Nam Uyên Nhi vô tình cũng giúp Lâm Nam Thượng một cái đại ân.

Lâm Nam Thượng dương đông kích tây, mặt ngoài là muốn bắt Lưu Ly, trên thực tế là tách Úy Thiên cùng Lưu Thiên Tứ ra. Kế hoạch của gã thành công, lại không biết đường lang bộ thiên hoàng tước ở sau. Linh quan mất tích đưa tới thái tử Lưu Thao cải trang đi tuần chú ý, hắn bắt đầu truy tra chuyện này, mà Lưu Ly gặp nạn làm cho hắn đem hai kiện sự này liên hệ cùng nhau.

Lưu Thao vẫn tránh ở phía sau, thứ nhất là muốn quan sát Úy Thiên có bảo hộ hảo Tiểu Hoàng Thúc của

hắn không, đệ nhị cũng là vì muốn cho Lưu Ly một cái giáo huấn, làm cho nàng biết giang hồ đến tột cùng có bao nhiêu hiểm ác, đệ tam, là muốn bắt chân chính tên độc thủ giấu mặt phía sau. Lâm Nam Thượng đối Lưu Thiên Tứ khát vọng, gã dùng thủ đoạn rất tàn nhẫn làm nhục tử ba gã linh quan, bởi vì nơi đại hội võ lâm, thi thể xử lý không tốt, Lâm Nam Thượng liền đem xác chết ba tên linh quan để lại trong rừng. Từ trên người ba gã linh quan này, Lưu Thao tra được tên vụ y kia, cũng tìm hiểu nguồn gốc hắn cùng Lâm Nam Thượng có lui tới. Lâm Nam Thượng sau đại hội võ lâm liền mất đi bóng dáng, Lưu Thao đi theo phía sau đoàn người Lưu Ly bảo hộ Lưu Thiên Tứ cũng chờ đợi Lâm Nam Thượng xuất hiện.

Chính là ngàn tính vạn tính, Lâm Nam Thượng chung quy không bắt được Lưu Thiên Tứ, mà Lưu Thao vẫn là vì chuyện Lưu Thiên Tứ đã bị kinh hách, rồi chuyện Úy Thiên cùng Lưu Thiên Tứ trước tiên mang lên mặt bàn.

“Lâm Nam Thượng bị Nhị hoàng bá mang đi, ta muốn đến nhìn, hoàng bá cùng cha không cho ta đi, nói ta xem sẽ làm ác mộng, đại ca nhìn qua, đáng tiếc đại ca cũng không cho ta đi.” Lưu Ly bắt mắt nhìn mặt khịt khịt mũi, nàng cũng muốn lột da xẻo thịt Lâm Nam Thượng, phóng hỏa thượng nung.

“Nghe nói Lâm Nam Uyển Nhi cùng một đám kẻ điên nhốt lại cùng nhau.” Y Tích dẫn theo điểm đồng tình nói. Úy Thiên vẫn không lên tiếng, một lần lại một lần sờ sờ y phục Lưu Thiên Tứ.

Lưu Ly trở mình xem thường, bĩu môi: “Xứng đáng, ai bảo nàng mắng Tiểu Hoàng Thúc là si nhân. Đại hoàng bá sẽ không tha nàng đâu. Ta nguyện bản còn muốn cắt tóc của nàng, rồi hạ xuân được cùng độc trùng nàng. Bất quá đại hoàng bá không đồng ý, nói nếu để cho đại Hoàng gia gia biết sẽ không tốt.”

“Lâm Nam Thượng không chết được. Cha ta là cao thủ dùng được, sẽ không cho hắn chết. Đại ca nói Lâm Nam Thượng ngày ngày đều cầu xin hãy giết hắn, đáng tiếc đại hoàng bá sẽ không cho hắn chết dễ dàng, hắn làm Tiểu Hoàng Thúc sợ tới mức sinh bệnh, tội danh đó so với chộc đại Hoàng gia gia sinh khí còn nghiêm trọng hơn.” Lưu Ly trong lúc vô ý lộ ra trong cung ai là người tối có quyền thế.

“Dụ Đầu đã tốt nhiều hơn chưa?” Y Tích hỏi, bất quá chính là hỏi Úy Thiên.

Úy Thiên chậm rãi lắc đầu, y không biết, đây là chuyện y khó buông nhất, trong thời điểm Lưu Thiên Tứ cần y, y lại không thể bỏ ở bên cạnh hắn.

Lưu Ly thấy Úy Thiên rất không vui, vội vàng nói: “Tốt hơn nhiều, nghe Triệt bá bá nói Tiểu Hoàng Thúc số lần bóng đè càng ngày càng ít. Tiểu Hoàng Thúc không nhớ lâu, qua vài ngày liền đã quên.” Mới vừa nói xong, Lưu Ly lập tức cảm thấy xấu hổ nhìn Úy Thiên, “Úy Thiên, ngoại trừ người ra, Tiểu Hoàng Thúc chắc chắn sẽ không quên người.” Cẩn cẩn môi, Lưu Ly nhận ra vài phần nguyên nhân đại Hoàng gia gia không đồng ý.

“Ta biết.” Úy Thiên đứng lên, đem nhất kiện quần áo cuối cùng của Lưu Thiên Tứ thu hảo, cầm lấy hành lý, “Ta đi đây, sau này gặp lại.”

“Úy Thiên.” Lưu Ly vạn phần không muốn y đi.

“Sau này gặp lại.” Y Tích ôm quyền, đối Úy Thiên lộ ra một mặt thật tình tươi cười, “Úy lâu chủ, đa tạ người. Người cùng Dụ Đầu là trời sinh một đôi, sẽ đối Dụ Đầu có tin tưởng.”

“Ân.” Đối hai người vuốt cảm, Úy Thiên rời đi.

“Y Tích, Úy Thiên sẽ cùng Tiểu Hoàng Thúc bên nhau, đúng không?” Lưu Ly nghe câu hẹn gặp lại mà cứ như “sinh ly tử biệt”, dị thường thương cảm.

Y Tích vô lễ búng một cái vào chóp mũi Lưu Ly, nói: “Ly nha đầu, người không phải chán ghét Úy Thiên sao?”

Lưu Ly hỏn hển huy nắm tay, “Lớn mặt Y Tích, dám một vốn một lời vô lễ với bổn công chúa.”

“Ly nha đầu, người gần đây mắt hỏn hỏn vĩa, có muốn Y Tích ca ca hỗ trợ hay không a?” Y Tích lại lộ ra chiêu bài mỉa mai của hắn. Lưu Ly hừ một tiếng, rồi mới mọi nơi nhìn xem, sau đó ngoắc ngoắc Y Tích lại, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói thầm.

.....

.....

Hành vi mặt người dạ thú của Lâm Nam phủ chủ Lâm Nam Thượng truyền ra chấn kinh cả võ lâm. Lâm Nam Thượng lớn mật đối với người trong hoàng thất ra tay lại làm cho người ta kinh hoàng gấp bội. Lâm Nam gia kẻ bị chém người bị lưu đầy, ngay cả nữ nhi duy nhất của Lâm Nam Thượng cũng không thấy bóng dáng, Lâm Nam phủ ở trên giang hồ nháy mắt trở thành đề tài cho mọi người phỉ báng. Mà càng làm cho võ lâm giật mình chính là, lâu chủ của Bán Nguyệt lâu, Uý Thiên, một tháng trước đột nhiên đem Bán Nguyệt lâu giao cho bào đệ Uý Xuyên quản lý, bản thân y từ nay về sau mai danh ẩn tích, ngay cả Uý Xuyên cũng không biết y đi đâu. Có người đoán Uý Thiên đi tìm Lâm Nam Uyển Nhi, có người đoán Uý Thiên vì chuyện của Lâm Nam Thượng mà bị liên lụy, còn có người đoán Uý Thiên mang tiểu công tử đã xuất hiện tại đại hội võ lâm quý ẩn núi rừng, tóm lại là mọi thuyết xôn xao.

Trang Chu, người đoạt giải nhất tại đại hội võ lâm, mất đi bạc cùng bảo kiếm không có gì đáng để bận tâm, Lâm Nam phủ cùng Bán Nguyệt lâu lại liên tiếp gặp chuyện không may, võ lâm lại dậy phong ba, bất quá đây là chuyện mà võ lâm mình chủ Trâu Ngô đau đầu. Mà “Ảnh đạo” thần bí từng xuất hiện, từ đó cũng chưa xuất hiện qua lần nào nữa.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

“Phốc, phốc”, Lưu Thiên Tứ thổi thổi, chán đến chết nằm ở trên ghế nhìn không trung. Ngẫu nhiên nhìn một đám mây trên trời xem nó biến thành cái gì, con thỏ, hay là rùa.

“Tiểu Tứ Nhi, đến ăn dưa hấu này.” Trong tiểu đình cách đó không xa, Bạch Tang Vận kêu lên. Lưu Thiên Tứ nhảy dựng lên chạy vội đến, “Phụ thân, phụ thân, ăn ăn.” Chạy đến bên cạnh phụ thân nhu thuận ngồi xuống, Lưu Thiên Tứ há mồm, dưa hấu uy tiến miệng, Lưu Thiên Tứ vui mừng ánh mắt đều mị lên.

“Dụ Đầu đang suy nghĩ cái gì?” Xoa xoa cái cằm của đứa con nửa năm qua đã dường mập mập không ít, Bạch Tang Vận hỏi.

“Bây.” Lưu Thiên Tứ hàm hồ nói, ăn xong lại há mồm.

“Bây?” Bạch Tang Vận không rõ. Lưu Thiên Tứ thật nghiêm túc gật gật đầu, dựng thẳng lên hai tay, số đầu ngón tay, một hai ba bốn năm sáu bảy, đếm tới bảy, bất động.

“Bây cái gì?” Bạch Tang Vận hỏi.

Lưu Thiên Tứ lúc này lại lắc đầu, vẽ mặt thần bí, “Không nói không nói.” Bạch Tang Vận cười cười, “Hảo, phụ thân không hỏi.”

“Dụ Đầu có phải đã quên cái gì hay không?” Thấy đứa con ăn sắp hết, Bạch Tang Vận liếm mi hỏi. Lưu Thiên Tứ lại nghiêm túc nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Không có.”

Trong mắt Bạch Tang Vận xẹt qua thương cảm, nửa năm, sau khi đến Hành Cung gặp người hai tháng, Lưu Thiên Tứ tựa như đột nhiên mất trí nhớ quên mất Uý Thiên, không bao giờ gọi tên “Thiên Thiên” nữa, hà bao bảo bối trên cổ Lưu Thiên Tứ trong nửa năm đã thay đổi ba lần. Hà bao đã từng chứa ngọc bội cùng tóc của Uý Thiên cũng không thấy bóng dáng.

“Không đau không đau.” Lưu Thiên Tứ đối phụ thân thổi khí, hẳn không hiểu đó là thương tâm, với hẳn mà nói, ngoại trừ cao hứng cùng sinh khí ra, mặt khác đều là đau.

“Phụ thân không đau.” Bạch Tang Vận vừa cười vừa đứng lên, kéo đứa con đi, “Tiểu Tứ Nhi hôm nay muốn làm cái gì?” Lưu Thiên Tứ lại không cho người khác gọi hẳn Dụ Đầu nữa, từ sau khi hẳn đã quên Uý Thiên.

“Trùng Trùng.” Lưu Thiên Tứ nói, hẳn muốn đi chuồng xem ngựa, trên mặt ý cười càng sâu sắc, hai má lúm đồng tiền hăm sâu, tiếp theo lại vẽ mặt bất mãn, “Xấu xa, xấu xa.” Không biết đang mắng ai.

“Ai xấu xa?” Bạch Tang Vận tò mò hỏi.

Lưu Thiên Tứ lắc đầu, che lấy miệng: “Không nói không nói.”

“Hảo hảo, Tiểu Tứ Nhi không nói, phụ thân không hỏi.” Bạch Tang Vận không hề suy nghĩ sự kiện kia, hắn đã sớm nói qua, con của hắn chỉ là đứa trẻ.

“Bây, bây.” Lưu Thiên Tứ lúc lắc đầu, than thở, ánh mắt phiêu hướng xa xa. Bạch Tang Vận cảm khái nhìn, con hắn đúng là đã trưởng thành một ít, còn có tâm sự của mình.

.....

Có thị vệ cùng đi, Lưu Thiên Tứ đến chuồng xem mã, Trương má má cũng đã đổi thành thái giám Hồng Tam bên cạnh Bạch Tang Vận. Nửa năm qua, nếu nói khó ngờ nhất chính là ai, sợ sẽ là Trương má má cùng Lý Giang. Hai người từ sau khi đồng chung hoạn nạn, đã nảy sinh tình cảm với nhau. Lý Giang chưa bao giờ cưới vợ cùng Trương má má cũng chưa bao giờ lấy chồng, dưới sự chủ trì của Bạch Tang Vận liền được kết tóc se duyên. Lý Giang từ sau khi Úy Thiên đi, cũng ly khai Bán Nguyệt lâu, ở kinh thành cùng Trương má má mở một tiểu *** kinh doanh vải vóc. Trương má má có tin tức từ trong cung phát ra, tất nhiên là biết Lưu Thiên Tứ đã quên Úy Thiên, Lý Giang không ít lần vì lâu chủ đã mất tích mà thương tâm.

Từ khi Trương má má bên cạnh Lưu Thiên Tứ rời đi, liền không người nào đối hắn đề Úy Thiên nữa, Lưu Ly từng có ý đồ đề cập qua một lần, nhưng bị Hồng Tam cản trở về. Mọi người, chính là Bạch Tang Vận ở bên trong, cũng không hứa ở trước mặt Lưu Thiên Tứ đề Úy Thiên, Lưu Ly biết Hoàng gia gia khổ tâm, cũng không nhắc lại, chỉ có thể nhìn Úy Thiên dần dần biến mất trong trí nhớ của Lưu Thiên Tứ. Tất cả mọi người đều không rõ, lúc trước Lưu Thiên Tứ sau ba năm cũng không quên Úy Thiên, vì sao lần này không đến hai tháng, Lưu Thiên Tứ liền đã quên “Thiên Thiên” hắn thích nhất. Cuộc sống của Lưu Thiên Tứ chỉ giới hạn ở tại Hành Vung, đối với những việc ngoài cung cùng giang hồ, tựa hồ cũng từ ngày “Thiên Thiên” biến mất mà bị quên đi. Hắn hiện tại hứng thú lớn nhất chính là ngày ngày đi chuồng ngựa, cùng tuần mã “Trùng trùng” mà hắn yêu thích nói chuyện, thuận tiện nhìn một chút người chăn “Trùng trùng”, Vương Nhất ca ca, đã dẫn hắn ký mã.

Đang đi, Lưu Thiên Tứ ngừng lại, xa xa phía dưới núi giả có một tiểu thái giám ngồi xổm trên mặt đất, Lưu Thiên Tứ đi rồi quay đầu lại, đối người phía sau nói: “Chính mình.” Hồng Tam cùng thị vệ ở lại tại chỗ, Lưu Thiên Tứ trừng lớn hai mắt đi đến bên cạnh tiểu thái giám, ngồi xổm xuống, tò mò giật nhẹ hắn.

Tiểu thái giám phát hiện bên cạnh hơn một người, nhìn lại là Lưu Thiên Tứ, đầu tiên là cả kinh, rồi mới chỉ chỉ mặt sau núi giả, Lưu Thiên Tứ theo đến. Chờ tiểu thái giám vạch trần lớp da giả trên mặt, Lưu Thiên Tứ lòng tràn đầy vui mừng kêu lên: “Thiết nhi.” Thiết nhi lại đối mặt. (Lam Thiết là con của Bạch Hãn Triệt đó.)

“Hừ”, cho dù Lưu Thiên Tứ thanh âm rất nhỏ, nhưng Lam Thiết bị nhận ra vẫn là khẩn trương tả hữu nhìn xem, làm cho Lưu Thiên Tứ không ra tiếng.

“Tiểu Hoàng Thúc, ta hôm nay lại cùng Ly nhi tỷ tỷ đánh đồ, xem ai tìm được đối phương trước, người thua phải ở trên cây một đêm.” Mang về giả da, Lam Thiết giải thích, Lưu Thiên Tứ hiểu được dùng sức điểm đầu.”Tiểu Hoàng Thúc lúc này thật lợi hại, thế mà cũng nhận ra.” Từ nhỏ thích dịch dung, Lam Thiết mặc dù cũng thường thường lừa gạt được Lưu Thiên Tứ, còn lại là ngẫu nhiên sẽ cho hắn nhận ra.

Lưu Thiên Tứ che miệng nhỏ giọng cười, “Giấu giấu.” Hắn biết, Thiết nhi đang cùng Ly nhi ngoạn trò chơi giấu giấu. Lưu Thiên Tứ cũng từng cùng chơi với bọn họ, bất quá Lưu Thiên Tứ từ khi có “Trùng Trùng”, không còn chơi nữa. Lưu Ly cùng Lam Thiết sau khi qua mấy ngày tết cũng chạy tới Hành Cung, làm cho cuộc sống của Lưu Thiên Tứ càng thêm náo nhiệt.

“Tiểu Hoàng Thúc, ngàn vạn lần ngàn vạn lần thay ta giữ bí mật.” Lam Thiết hai tay hợp thành chữ thập dặn dò, Lưu Thiên Tứ lập tức không cười, nghiêm túc điểm đầu, làm bộ như không biết Lam Thiết đi ra núi giả, tiếp tục đi về phía chuồng ngựa.

“Tiểu chủ tử?” Hồng Tam hỏi.

“Không hỏi không hỏi.” Lưu Thiên Tứ là một người phi thường tuân thủ hứa hẹn, Hồng Tam lập tức không hỏi.

Lại đi hai bước, đối diện với một cung nữ thần sắc lo âu đang đi tới, khi thấy Lưu Thiên Tứ lập tức trốn phía sau đại thụ, Lưu Thiên Tứ lại che miệng cười trộm. Hồng Tam ngăn người, hiểu được, ngoại trừ trưởng

công chúa ra, còn có thể là ai.

“Xấu xa.” Lưu Thiên Tứ thấp giọng than thở. Hồng Tam lắc đầu, hai tiểu chủ tử kia cũng thật là thích gây sức ép.

.....

Lưu Thiên Tứ đi vào chuồng, thái giám phụ trách chiếu khán mã cùng hai gã mã phu (người chăn ngựa) được đặc biệt cho phép tiến vào Hành Cung lập tức cung kính đứng thành một hàng đối Lưu Thiên Tứ hành lễ. Lưu Thiên Tứ đều giống như trước đây, vui mừng một mình đi đến bên cạnh Tiểu Mã màu trắng, nhẹ nhàng sờ sờ lưng nó, cùng nó nói chuyện. Những người khác theo quy củ, lúc Lưu Thiên Tứ đang nói chuyện phớt lờ lui ra rất xa. Mã phu phụ trách chiếu cố “Trùng trùng”, Vương Nhất, đứng cách Lưu Thiên Tứ gần nhất, nhưng cũng ly xa mười thước khấn trương quan sát nhất cử nhất động của “Trùng Trùng”, để ngừa nó dẫm thương đến Lưu Thiên Tứ.

“Trùng Trùng” là lễ vật Lưu Thiên Tứ mang đến Hành Cung sau khi Trạch Yên quốc hoàng đế Thượng Quan Vân Cẩm phái người đưa tới giúp hấn vui vẻ, Vương Nhất cũng là người mà Thượng Quan Vân Cẩm cố ý từ trong cung chính mình chọn lựa ra, chính là muốn giúp Lưu Thiên Tứ thuần dưỡng một con ngựa tối diệu ngoan, Lưu Thiên Tứ rất thích “Trùng Trùng”, cũng rất thích Vương Nhất, nhất là sau khi Vương Nhất dẫn hấn đi cưỡi ngựa qua một lần.

“Trùng Trùng, Ly nhi, Thiết nhi, ngoan.” Lưu Thiên Tứ hì hì cười rộ lên, đối Vương Nhất ngoác ngoác, Vương Nhất tiến lên loan hạ thất lưng nguyên bản không được thẳng, nghe Lưu Thiên Tứ sai phái. Lưu Thiên Tứ vỗ vỗ Trùng Trùng, “Ngọa.” Hấn cũng muốn ngoan.

Vương Nhất do dự một lát, thấy Hồng Tam gật đầu đồng ý, lấy ra yên ngựa. Nhưng Lưu Thiên Tứ lại ấn thượng tay y, Vương Nhất chấn động, lập tức thối lui. Lưu Thiên Tứ bất mãn đỏ khởi miệng, càng vươn tay phóng tới tay Vương Nhất. Vương Nhất cúi đầu, thân thể buộc chặt. Trên khuôn mặt giãn dị tràn đầy khấn trương.

“Chạy chạy.” Lưu Thiên Tứ kéo kéo Vương Nhất, tay kia thì chỉ chỉ đại mã màu đen bên cạnh, hấn muốn ký cái con kia.

“Tiểu chủ tử, mã kia rất nguy hiểm.” Hồng Tam lập tức khuyên bảo.

Lưu Thiên Tứ cũng không để ý, kéo tay Vương Nhất đi đến trước mặt con ngựa kia, “Chạy, chạy, cùng nhau cùng nhau.” Hấn muốn ký mã, ký đại mã, cùng với vị ca ca này.

“Vương gia, ‘Hắc Phong’ gần đây tính tình không được tốt, sẽ làm Vương gia bị thương. Tiểu nhân mang Vương gia ký ‘Trùng Trùng’ được không?” Vương Nhất cũng khuyên bảo. Y có bốn sự dưỡng mã, nhưng Hành Cung là nơi trong lành hẻo lánh, giờ có thêm y lại có phần tương phản. Vương Nhất lưng có chút còng, thanh âm phá như đồng la, mất một mí, đôi mắt dài nhỏ tuy có điểm thần vận, nhưng cả người nhìn qua không hề đặc sắc, vẫn là người Trạch Yên. Lưu Thiên Tứ yêu ai yêu cả đường đi, thích Trùng Trùng không nói, ngay cả mã phu, Lưu Thiên Tứ cũng vô cùng thích, những người khác đương nhiên ghen tị với Vương Nhất. Nhưng ở Hành Cung của Bạch Tang Vận, loại chuyện khi dễ người khác thế này là hấn tối không thích, cho nên Vương Nhất cũng không chịu nhiều thương tổn lắm, nhiều lắm là không ai để ý đến y, bất quá Vương Nhất bình thường nói không nhiều lắm, ngoại trừ ăn cơm và ngủ ra thì chủ yếu là chiếu cố Trùng Trùng, đối với sự lãnh đạm của người bên ngoài cũng không phát hiện.

“Muốn ký muốn ký.” Lưu Thiên Tứ tiếp tục kéo tay Vương Nhất, đôi con ngươi to tròn nhìn chăm chú vào mặt Vương Nhất, thái độ kiên quyết.

“Vương gia, ‘Hắc Phong’ sẽ làm người kinh hách, chờ ngày khác ta sẽ mang Vương gia ký ‘Hắc Phong’ được không?” Vương Nhất khó xử khuyên bảo, Hắc Phong đã nhiều ngày đang động dục, tính tình táo bạo, y không sợ thương đến chính mình, chỉ sợ dọa đến Lưu Thiên Tứ. Dù sao nguyên nhân nghĩa huynh, Trạch Yên hoàng đế, đưa y tới Huệ Diệu là bởi vì Lưu Thiên Tứ khi biết được hấn bị kinh hách, vội vàng tặng một con ngựa để làm hấn cao hứng, nhân tiện đưa người vẫn luôn chiếu cố Trùng Trùng theo.

Lưu Thiên Tứ cắn môi, ánh mắt ẩm ướt nhìn Vương Nhất, buông tay ra. Vương Nhất thấy Lưu Thiên Tứ muốn khóc, trong lòng âm trầm, vội vàng thân thủ định lau, Lưu Thiên Tứ quay đầu né tránh, chạy ra khỏi

chuồng, cũng kêu to: “Xấu xa! Xấu xa!” Chạy với tốc độ ngay cả tiểu thái giám cũng hần tới cũng theo không kịp.

“Hong công công.” Vương Nhất lo lắng nhìn về phía Hồng Tam, ánh mắt liếc về phía Lưu Thiên Tứ chạy xa.

Hồng Tam khó hiểu hỏi: “Vương Nhất, ‘ Hắc Phong ’ xảy ra chuyện gì?”

“Hong công công, ‘ Hắc Phong ’ đã nhiều ngày động dục, tính cách táo bạo.” Vương Nhất giải thích. Hồng Tam gật gật đầu, thở dài: “Mau chóng làm cho ‘ Hắc Phong ’ bình thường, bằng không người cũng không hảo ăn nói với tiểu chủ tử đâu.” Dứt lời, Hồng Tam rời chuồng đi về phía chủ tử Bạch Tang Vận bầm báo.

Lưu Thiên Tứ vừa đi, những người khác vui sướng khi người gặp hoạ nhìn Vương Nhất. Vương Nhất ủ rũ đi đến bên cạnh Trùng Trùng, sờ sờ lưng ngựa, nơi mà vừa rồi Lưu Thiên Tứ đã chạm qua, từ từ thở dài.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Lưu Thiên Tứ ghé vào trên giường, nhả không cho lệ rơi xuống.”Xấu xa, xấu xa.” Thanh âm nghẹn ngào.

“Tiểu Tứ Nhi, nói cho phụ hoàng biết là ai chọc con giận?” Nhận được tin tức, Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương rất nhanh đi vào trong phòng, đem Lưu Thiên Tứ đang thương tâm ôm lấy.

“Xấu xa.” Lưu Thiên Tứ kêu to hai tiếng, lau lệ trong mắt, đôi môi cong lên đầy giận dữ.

“Tiểu Tứ Nhi, phụ vương cùng người kỵ mã. Kỵ ‘ Thỏ Thỏ ’, được không?” Đáng thương cho hãn huyết màu trắng của Lam Khuyết Dương, bị đứa con đặt tên thành “Thỏ Thỏ”.

“Xấu xa.” Miệng Lưu Thiên Tứ vẫn cong cớn lên, vẫn là thương tâm vì Vương Nhất vừa rồi đã cự tuyệt.

“Tiểu Tứ Nhi, ‘ Hắc Phong ’ bị bệnh, mấy ngày nay không thể kỵ, Vương Nhất ca ca là vì nhĩ hảo, sợ ‘ Hắc Phong ’ làm con bị đau.” Bạch Tang Vận từ phía sau đi đến, vừa vào nhà nghe đứa con bất mãn liền lên tiếng giải thích, phía sau hần là Vương Nhất đang cúi thấp đầu. Làm cho Vương Nhất không cần hành lễ, Bạch Tang Vận đem Lưu Thiên Tứ đang tựa vào trên người phụ hoàng kéo đến trước mặt Vương Nhất, nói: “Tiểu Tứ Nhi, cho Vương Nhất ca ca mang người kỵ mã khác, được không?”

Vương Nhất thâm trầm nhìn Lưu Thiên Tứ, muốn nói lại thôi, Lưu Thiên Tứ nâng đầu, đầy bụng uỷ khuất liếc mắt nhìn Vương Nhất, nhỏ giọng nói: “Xấu xa.” Lại cả người bổ nhào vào trên người Vương Nhất, ôm lấy y. Đây một phác, làm cho mọi người trong toàn ốc kinh ngạc không thôi. Vương Nhất cả người căng thẳng, mặt khác ba người kia quay nhìn lẫn nhau, lại nhìn Vương Nhất.

“Tiểu..... Chủ tử?” Vương Nhất ... không ... xác định kêu, nhưng lại không buông ra Lưu Thiên Tứ.

“Xấu xa!” Lúc đó, Lưu Thiên Tứ ngược lại càng không cao hứng, càng gắt gao ôm lấy Vương Nhất.

Bạch Tang Vận trầm tư, Vương Nhất lược hiển kích động, đôi tay thuỳ hai bên người nắm chặt.

“Khởi bẩm Thái thượng hoàng, Khuyết vương, Quốc công, Trầm Gia Chi Trầm đại nhân đang đứng bên ngoài chờ cầu kiến.” Hồng Tam tiến vào thông báo. Bạch Tang Vận ngẩng người, Lưu Hoài Diệp lộ ra một nụ cười bí hiểm, nói, “Cho hần vào đi.”

Chỉ chốc lát sau, một gã nam tử nho nhã đi vào, quỳ xuống hành lễ: “Thần Trầm Gia Chi khấu kiến Thái thượng hoàng, Vương gia, Quốc công, tiểu vương gia.”

“Gia Chi, mau đứng lên.” Bạch Tang Vận cao hứng mà đem Trầm Gia Chi nâng dậy, cao thấp đánh giá, “Nhiều năm không gặp như thế, người cùng huynh trưởng người càng ngày càng giống.”

“Khụ khụ.” Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương đồng thời cảnh cáo khụ hai tiếng.

Trầm Gia Chi tự nhiên biết huynh trưởng cùng người trước mặt này có một quá khứ sâu xa, cung kính nói:

“Gia Chi lần này là phụng Hoàng Thượng chi mệnh, đến đây thỉnh Quốc công hồi cung, Hoàng Thượng rất nhớ Quốc công cùng tiểu vương gia. Hoàng Thượng cũng hy vọng Thái thượng hoàng cùng Vương gia có

thể sớm ngày trở về.” Trầm Gia Chi vừa nói vừa khẽ liếc mắt nhìn về phía Vương Nhất đang ôm Lưu Thiên Tứ. Kỳ quái, hẳn vì sao lại ôm một gã nam tử..... giống như mã phu.

Lưu Thiên Tứ tò mò nhìn vị ca ca này, hẳn giống như đã gặp qua ở nơi nào, lại nghĩ không ra, nhưng còn không quên nhỏ giọng nói “Xấu xa”.

“Tiểu Tứ Nhi, người không biết ‘ Chi ca ca ’ sao?” Lưu Hoài Diệp đem đứa con từ trong lòng Vương Nhất đoạt lại, không có hảo ý hỏi. Trong lòng thầm khen dụng tâm của Lưu Vận Tranh.

Trầm Gia Chi cười nói: “Tiểu vương gia sợ là không nhớ rõ thần.” Lưu Thiên Tứ quả nhiên lắc lắc đầu.

“Tiểu Tứ Nhi, ‘ Chi ca ca ’ từng dạy người biết chữ, viết tự, người đã quên? Lúc trước khi ‘ Chi ca ca ’ đi, người chính là khóc ước chừng một ngày a.” Lưu Hoài Diệp tiếp tục giúp đứa con khôi phục trí nhớ. Bạch Tang Vận bắt đầu nhìn Lưu Hoài Diệp, đối Vương Nhất thở dài.

“Tự?” Lưu Thiên Tứ chớp chớp ánh mắt, sau khi suy tư liên tục độ vui sướng, “Tự tự.” Làm như nhớ lại Trầm Gia Chi, Lưu Thiên Tứ nắm lấy tay Trầm Gia Chi dùng sức lắc, “Tự tự. Chi ca ca.”

“Cáp, xem ra Tiểu Tứ Nhi là nhớ ra rồi.” Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương thật cao hứng. Trầm Gia Chi cũng thật cao hứng, đối Lưu Thiên Tứ thật sâu cười. Vương Nhất thấy đầu càng thấp, hai mắt nhắm chặt chậm rãi giãn ra, sau đó lại gắt gao siết lấy.

“Tự tự.” Lưu Thiên Tứ lo lắng mà đem Trầm Gia Chi kéo đến trước bàn, tùy tiện lấy một cái bút lông của phụ thân đưa cho Trầm Gia Chi. Hẳn cư nhiên thật không ngờ, Lưu Thiên Tứ tự hạ mình: “Ngốc ngốc.”

“Tiểu vương gia?” Trầm Gia Chi khó hiểu, những người khác cũng hồ đồ, Vương Nhất nhìn không chớp mắt khuôn mặt tươi cười đầy vui mừng của Lưu Thiên Tứ.

“Thất thất.” Lưu Thiên Tứ lại lấy ra tờ giấy, làm cho Trầm Gia Chi viết. Trầm Gia Chi hiểu được, một bút một hoa viết chữ “Bảy”.

“Bảy?” Lưu Thiên Tứ hoài nghi hỏi. Hẳn không biết.

“Àn, đây là bảy.” Trầm Gia Chi đem tờ giấy thổi thổi, rồi đưa cho Lưu Thiên Tứ. Lưu Thiên Tứ lần qua lộn lại nhìn xem, rồi mới xem như bảo bối cẩn thận chiết hảo, ngẩng đầu đối Trầm Gia Chi ngọt ngào cười, “Hảo.”

“Gia Chi thật cao hứng vì tiểu vương gia có thể thích.” Trầm Gia Chi cũng giống như trước đây, thương tiếc sờ sờ đầu Lưu Thiên Tứ, sờ xong mới nghĩ đến du củ, bất quá đám người Lưu Hoài Diệp không chút hờn giận, ngược lại thật cao hứng.

Lưu Thiên Tứ đem tờ giấy có viết chữ đặt tại trước ngực, lại bắt mắt trừng mắt liếc Vương Nhất, “Xấu xa.” Thái độ của Lưu Thiên Tứ làm cho không khí trong phòng có chút dị thường, Trầm Gia Chi quan sát kỹ Vương Nhất, vừa rồi trong chớp lát hẳn đã nhận ra bất đồng.

“Tiểu Tứ Nhi, vì sao phải viết ‘ bảy ’?” Bạch Tang Vận hỏi, đứa con gần đây đều nhắc đến chữ này, làm cho hẳn đoán không được. Những người khác cũng cảm thấy kỳ quái.

Lưu Thiên Tứ mân mê miệng, lại mạnh mẽ lắc đầu: “Không nói không nói.” Rồi mới đi đến trước mặt Vương Nhất, lại “hung hăng”, ở trong mắt người khác lại là mang chút làm nũng, trừng mắt nhìn Vương Nhất, sau đó đem tự bỏ vào trong vạt áo chính mình, rồi chạy đến nhào vào trước người phụ thân.

Này một màn, làm cho Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương sắc mặt trầm xuống, làm cho Bạch Tang Vận hiện lên kinh hãi, làm cho Vương Nhất thêm chất phác.

“Người lui xuống đi.” Lam Khuyết Dương lạnh lùng nói, Vương Nhất thi lễ, lui đi ra ngoài, cước bộ vội vàng. Vương Nhất vừa đi, Lưu Thiên Tứ từ trong ngực phụ thân ngẩng đầu, lại chạy đến trước mặt Trầm Gia Chi, cười nói: “Viết viết.”

Trầm Gia Chi lấy qua bút, hỏi: “Tiểu vương gia còn muốn viết ‘ bảy ’ sao?”

Lưu Thiên Tứ lại thân thủ cầm lấy cây bút kia, “Chính mình.” Hẳn muốn chính mình viết.

“Vậy để thần dạy tiểu vương gia viết.” Trầm Gia Chi hiểu được, buông tay ra. Lưu Thiên Tứ gật gật đầu, “Viết viết, chính mình, bầy.” Hắn muốn chính mình học được cách viết chữ “bầy”.

.....

“Tang Vận, người nói Dụ Đầu có phải nhận ra hắn hay không?” Cách một gian phòng, Lưu Hoài Diệp nhíu mày hỏi. Lưu Thiên Tứ đang ở cách vách cùng Trầm Gia Chi học tự.

Bạch Tang Vận trù trù lắc đầu: “Không biết. Nếu Dụ Đầu nhận ra hắn, vì sao chưa bao giờ kêu? Hắn cho Dụ Đầu gì đó cũng không ở trên người Dụ Đầu. Hối thái giám bên người nó, đều nói chưa thấy qua.” Bất quá hắn hiện tại cũng không thể xác định.

“Nói không chừng Dụ Đầu nghĩ hắn đang cùng nó ngoạn trò chơi ‘giấu giấu’, Dụ Đầu đều nhận được dịch dung của Thiết Nhi cùng Lý Nhi, có lẽ cũng nhận ra hắn đã dịch dung.” Lam Khuyết Dương nói, cùng Lưu Hoài Diệp giằng co nhau đều không sao vui nổi.

Bạch Tang Vận lại lắc đầu: “Nếu nói như vậy Dụ Đầu đã sớm không chịu nổi mà đi tìm hắn mới đúng. Cũng sẽ không đến bây giờ một chữ cũng không đề. Khi Dụ Đầu cùng Thiết Nhi bọn họ ngoạn, vượt qua ba canh giờ tìm không thấy sẽ tới tìm ta cáo trạng. Hiện tại chính là qua hơn nửa năm, Dụ Đầu không có khả năng nhẫn lâu như thế, hắn chính là ‘Thiên Thiên’ mà nó thích nhất.”

“Ai, tiểu Dụ Đầu càng lớn lại càng thích giấu tâm sự. Cái chữ ‘bầy’ kia cũng không biết là ý gì.” Lưu Hoài Diệp cảm khái nói, như thế nào cũng đoán không ra cái chữ kia đối đứa con có nội hàm gì.

“Úy Thiên rời đi nó tám nguyệt, vượt qua bảy tháng. Bất quá có lẽ là Dụ Đầu nhớ lắm, cho nên luôn nói ‘bầy’. Chỉ bảy tháng?” Lam Khuyết Dương đoán.

“Tiểu Dụ Đầu mỗi lần đều thần thần bí bí.” Bạch Tang Vận bắt đầu dĩ cười cười, “Có lẽ là nó muốn nhắc nhở chính mình là, thời gian ‘Thiên Thiên’ giấu giấu quá dài.” Con hắn chính là có thể đếm tới một trăm đầu.

“Bất quá còn chưa thể tính hắn thắng. Dựa theo đánh cuộc lúc trước: nếu Dụ Đầu yêu thích ‘Vương Nhất’ hoặc nhận ra hắn là Úy Thiên, mới tính hắn thắng. Thái độ Dụ Đầu hiện tại đối hắn tuy so với những người khác hảo hơn, nhưng nếu so sánh khi nó đối với ‘Thiên Thiên’, còn kém xa lắm, không thể nói một cách rõ ràng Dụ Đầu thích hắn. Hơn nữa Dụ Đầu hiện tại không đề cập tới ‘Thiên Thiên’, cho nên trận đánh cuộc này còn chưa đến thời điểm phân thắng bại.” Lưu Hoài Diệp không cam lòng, rồi mới hưng phấn mà nói, “Vận Tranh đem Trầm Gia Chi phái lại đây, ta tin tưởng không lâu sau, Dụ Đầu sẽ hoàn toàn quên Úy Thiên.” Rồi sau đó hắn sẽ đem Trầm Gia Chi phái ra kinh, tựa như năm đó hắn đem Trầm Hành Chi lộng đi vậy.

“Hoài Diệp, đều đã qua mười mấy năm, người sao vẫn còn nhớ.” Bạch Tang Vận nhắc nhở Lưu Hoài Diệp không thể quan báo tư thù.

“Hừ.” Lưu Lam hai người đồng thanh hừ, mang theo ghen tuông. Không để ý tới hai người lòng dạ hẹp hòi này, Bạch Tang Vận quyết định tìm Úy Thiên nói chuyện.

.....

Trong một gian thư phòng bí ẩn, Bạch Tang Vận thân thiết nhìn nam tử ngồi đối diện. Trừ đi dịch dung, người này so với trước kia gầy đi rất nhiều.

“Úy Thiên, uỷ khuất người.” Bạch Tang Vận ôn nhu nói.

Úy Thiên, hoặc là nói mã phu Vương Nhất, lặng yên lắc đầu, đây là lựa chọn của y, y không hối hận. Ra về một mã phu làm bạn ở bên cạnh Lưu Thiên Tứ, chờ hắn lại yêu thích chính mình một lần nữa, hoặc nhận ra chính mình.

“Dụ Đầu..... Đối với người là bất đồng. Mặc kệ nó không nhận ra người, hoặc là quên người.” Bạch Tang Vận yêu thương nhìn Úy Thiên, có đôi khi, hắn tự hỏi chính mình có quá tàn nhẫn hay không. Hắn thử tình cảm của đứa con đối với Úy Thiên, nhưng người chịu thương tổn nhất có lẽ là Úy Thiên.

“Úy Thiên..... Người muốn lo lắng..... nói cho Dụ Đầu biết hay không?” Bạch Tang Vận có chút mềm lòng, nghĩ đến trên đường tình chính mình gặp được, hẳn không thể tiếp tục khó xử đứa nhỏ này nữa.

Nào biết, Úy Thiên lại ngẩng đầu kiên định lắc lắc, “Ta chờ hẳn, chờ hẳn nhận ra ta. Ta biết, hẳn không có quên ta, cũng sẽ không quên ta. Ta sẽ chờ hẳn.”

Bạch Tang Vận đứng lên chậm rãi đi đến bên cạnh Úy Thiên, nâng tay vỗ bả vai Úy Thiên hai cái: “Dẫn nó đi kị mã đi, bằng không, Dụ Đầu sẽ trách người một ngày.” Nói xong, Bạch Tang Vận đi ra ngoài. Tiểu Dụ Đầu, con đến tốt cùng là đang nghĩ gì vậy? Vì sao ngay cả phụ thân đều giấu giếm?

Trở về chỗ cũ, cảm giác vừa rồi được Lưu Thiên Tứ ôm lấy, Úy Thiên một lần nữa biến trở về Vương Nhất. Y làm thế nào để hỏi ra “bây” là có ý gì? Nên làm sao để đem hẳn lý khai Trầm Gia Chi, người kia là kinh địch của y. Dụ Đầu, người đến tốt cùng là đang nghĩ gì? Vì sao một câu cũng không nói?

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Úy Thiên tự tin bao nhiêu, sau khi Trầm Gia Chi đến lại càng bạc nhược bấy nhiêu. Lưu Thiên Tứ không bao giờ đến chuồng kị mã nữa, coi như đã quên mất Trùng Trùng mà hẳn yêu nhất, chuyên tâm theo sát Trầm Gia Chi học tự. Đương nhiên cũng đã quên “Vương Nhất”. Địa vị của Úy Thiên ở mã xá xuống dốc không phanh, nguyên bản những người từ trước đến nay nhìn y cứ gay mắt bắt đầu tìm biện pháp chế nhạo y, thế nhưng Úy Thiên không hề để ý, y càng ngày càng lặng yên.

Chuyện này, Bạch Tang Vận xem ở trong mắt để ở trong lòng, nhưng tính tình đứa con hay thay đổi, làm cho hẳn lại có chút do dự, có lẽ nên nhân cơ hội này làm cho Úy Thiên thoát thân, làm cho y không hề rối rắm với chuyện xưa giữa “Dụ Đầu cùng Thiên Thiên”.

Ở Hành Cung hơn nửa năm, Bạch Tang Vận quyết định hồi cung, nếu sau khi hồi cung, thái độ Lưu Thiên Tứ đối với “Vương Nhất” vẫn vô chuyển biến tốt đẹp, vậy thì Úy Thiên phải hết lòng tuân thủ hứa hẹn lúc trước rồi đi Lưu Thiên Tứ, vĩnh viễn không gặp Lưu Thiên Tứ.

“Gia Chi, Tiểu Tứ Nhi đã nhiều ngày đều theo người học cái gì vậy?” Bạch Tang Vận thừa dịp đứa con nghỉ trưa, đến tìm Trầm Gia Chi. Lưu Thiên Tứ đối tự yêu thích làm cho người ta kinh ngạc, thậm chí tới nỗi nổi mất ăn mất ngủ.

Trầm Gia Chi cũng cười lắc lắc đầu, nói: “Bẩm Quốc công, thần đáp ứng tiểu vương gia, không được cùng bất luận kẻ nào nói, tiểu vương gia đã cùng thần cầu mười lần tiểu ma chỉ, sợ thần quên, thần không thể cô phụ tín nhiệm của tiểu vương gia đối với thần.”

Bạch Tang Vận vừa nghe, lại tò mò, hỏi: “Có phải lại viết bây?”

“Tiểu vương gia viết nhiều nhất chính là tự này.” Trầm Gia Chi không có giấu diếm, nhưng cũng không hề nói mặt khác, Bạch Tang Vận không miễn cưỡng, hẳn tôn trọng bí mật của đứa con.

“Nó đều muốn chính mình viết?”

“Đúng vậy. Tiểu vương gia lúc này không cần thần đốc thúc, chính mình liền nguyện ý học, hơn nữa thật dụng công, hiện tại đã viết được ba chữ.”

Bạch Tang Vận nghe vậy sùng nịch cười rộ lên, con hẳn học giỏi như vậy có thể nào làm cho hẳn mất hứng.”Chỉ cần hẳn thích sẽ tự thành.” Bạch Tang Vận duy nhất không yên lòng chính là Úy Thiên. Thấy Bạch Tang Vận có chút mất mát, Trầm Gia Chi mở miệng: “Quốc công có việc gì khó xử?”

Bạch Tang Vận hơi hơi nhíu mi, nói: “Tiểu Tứ Nhi đã quên đi một chuyện rất trọng yếu, mà ta không thể nhắc nhở nó. Có lẽ kết cục như vậy đối với nó cùng người nọ mà nói, đều là tốt nhất. Tiểu Tứ Nhi chung quy vẫn là một đứa trẻ.”

Trầm Gia Chi nghe ra chút ý tứ, không có hỏi lại, chính là nói: “Tiểu vương gia nếu đã quên, Quốc công cũng chớ cưỡng cầu. Cần lấy thân thể làm trọng.”

Bạch Tang Vận gật gật đầu, lại vẫn có chút mất mát nói: “Ta nghĩ đến người nợ đối Tiểu Tứ Nhi chính là bất đồng, làm phụ thân, ta hy vọng Tiểu Tứ Nhi có thể có được hạnh phúc của nó, nhưng hiện tại xem ra, là ta cưỡng cầu. Kỳ thật nghĩ đến, ta đối Tiểu Tứ Nhi là tàn nhẫn, ta không nên thay nó quyết định chuyện này.” Đối với đứa con ấy vậy, sợ là đến ngày nào đó hần xuống mồ, cũng vô pháp trừ khử.

“Quốc công, cát nhân đều có thiên tướng. Tiểu vương gia trời sinh phúc tướng, sao lại không có hạnh phúc? Quốc công nhiều lo lắng, thần tin tưởng, tiểu vương gia nhất định không có quên tối sự kiện trọng yếu kia, hoặc là người kia.” Trầm Gia Chi nói, rồi mới đối Bạch Tang Vận làm động tác viết tự, ám chỉ.

“Người là nói?” Bạch Tang Vận lộ kinh hãi. Trầm Gia Chi lại bán khởi cái nút, “Tiểu vương gia viết ‘không thể nói không thể nói’.” Cũng làm thêm động tác giơ tay ngang miệng nuốt một cái. Bạch Tang Vận nở nụ cười, có lẽ là do hần quá lo lắng thật.

.....

Ngày mai chính là ngày hồi cung, Uy Thiên nằm ở tấm ván gỗ trên giường lại một chút cũng không buồn ngủ. Mười ngày, suốt mười ngày Lưu Thiên Tứ không có tới tìm y, thậm chí ngay cả “xấu xa” cũng không trách cứ y nữa. Uy Thiên cổ họng chua xót, y cứ nghĩ đến chính mình nhất định có thể thắng, nhưng hôm nay xem ra, là y đã hy vọng xa vời. Tiểu Dụ Đầu kia có lẽ đã sớm quên “Thiên Thiên”. Nhưng Uy Thiên lại không cam lòng, có lẽ là Lưu Thiên Tứ đang buồn y, vì y đã không mang theo hần kỳ “Hắc Phong”, cho nên tiểu Dụ Đầu sinh khí, chờ sau khi hần nguôi giận, hần vẫn sẽ tìm đến y, sẽ đến xem Trùng Trùng. Thế nhưng y không còn nhiều thời gian lắm, bởi vì sau khi hồi cung, nếu Lưu Thiên Tứ vẫn là không tỏ vẻ gì, y nhất định phải rời đi, cứ nghĩ đến vĩnh viễn không còn nhìn thấy Tiểu Dụ Đầu thịt nộn nộn kia, ngực Uy Thiên bắt đầu đau như thắt.

Tiểu Dụ Đầu có nghe lời y nói, ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn ngủ. Sau cơn chấn kinh, thịt đỏ đỏ biến mất giờ toàn bộ đã dường trở về, lại biến thành tiểu Dụ Đầu không còn nộn nộn, thế nhưng tiểu Dụ Đầu cười còn thiếu, giống như giấu tâm sự, nhất là thời điểm đối với y. Uy Thiên không ngừng một lần lại một lần đoán, tiểu Dụ Đầu trong lòng phiền não có phải xuất phát từ y hay không?

Đang lúc Uy Thiên miên man suy nghĩ, cửa đột nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra. Uy Thiên lập tức nín thở ngưng thần, làm bộ ngủ say. Người tới không có một tia nội lực, cước bộ thật trầm, hô hấp dồn dập. Uy Thiên tâm lý buồn bực, chính là ai? Bạch Tang Vận cho y một mình ở một gian phòng, có lẽ là có người đi nhầm.

Lưu Thiên Tứ thật khẩn trương, cửa hảo nặng, hần đẩy nửa ngày mới đẩy ra. Đi chân trần, Lưu Thiên Tứ là tránh thoát thái giám cùng cung nữ trong phòng trộm chuồn ra ngoài, bất quá ảnh vệ của hần ngay tại trên đại thụ cách hần không xa. Lưu Thiên Tứ cùng bọn họ nhìn nhau ước chừng một khắc, mới không cam lòng nguyện ý cho bọn họ theo, bất quá làm cho hần cao hứng chính là bọn họ không có đi đánh thức “ba ba”, để hần có thể tự mình đến.

Uy Thiên cảm thấy rất kỳ quái, người tới sau khi đẩy cửa ra cũng không tiến vào, cứ đứng ở cửa không biết suy nghĩ cái gì. Uy Thiên làm bộ như xoay người, mặt hướng ra phía ngoài giường, nhắm đôi mắt chờ người tiến vào. Y vừa động, làm kinh động tới người ngoài cửa, chỉ nghe hần cực khinh khinh hô một tiếng, mà chính thanh âm này, làm cho thân thể Uy Thiên căng thẳng, tim đập gia tốc. Y không nghe lầm, tuyệt đối không nghe lầm!

Lưu Thiên Tứ gắt gao che lấy miệng, trừng lớn ánh mắt. Người trên giường vừa mới động, hần nghĩ đến chính mình bị phát hiện. Đợi nửa ngày, chân và cả người đều lạnh, Lưu Thiên Tứ mới buông tay, vỗ vỗ bộ ngực, hần an toàn rồi. Chờ khi hai mắt thích ứng với bóng tối, Lưu Thiên Tứ cẩn thận hướng vị trí giường đi đến, lại đụng phải một cái ghế. Lưu Thiên Tứ lại lập tức che miệng lại, đem kinh hô nuốt trở về.

Uy Thiên càng thêm khẳng định người đến là ai. Nếu không phải sợ dọa đến hần, y hận không thể lập tức nhảy dựng lên đem hần kéo vào trong ***g ngực, nhưng không thể, y phải làm bộ như không có nghe thấy, bằng không “hần” nhất định sẽ trách y. Sẽ tức giận đối với y hăm: “Xấu xa.” Uy Thiên bắt đầu niệm Hàn Tâm quyết đã lâu chưa niệm qua, y không thể làm cho “hần” mất đi hưng trí, y đã từng thề với lòng, muốn cho hần cao hứng cả đời.

Lại đợi một hồi, hai chân hảo lạnh, Lưu Thiên Tứ xem xét bốn phía, không có ghế, hần tiểu bước chạy đến

bên giường, rất nhanh đem hai chân lạnh lẽo vói vào trong chăn, bất quá hần vẫn là cẩn thận không có đụng tới người đang nằm kia. Lưu Thiên Tứ nhờ ánh đèn ở ngoài phòng cẩn thận nhìn khuôn mặt của người ở trên giường, trong chốc lát cười trong chốc lát giận, miệng không tiếng động than thở: “Xấu xa, xấu xa.” Rồi mới khịt khịt mũi, chui đi vào. Thấy người trên giường còn không có tỉnh, Lưu Thiên Tứ lớn mật thiếp đi lên. Xấu xa, người xấu. Hần không cần Dự Đầu, người xấu người xấu. Lưu Thiên Tứ lại khịt khịt.

Uý Thiên cẩn rằng nanh cùng huyết nuốt xuống, y không xoá dịch dung, y vẫn là “Vương Nhất”, Uý Thiên vui sướng đồng thời lại cố gắng khắc chế hương nhuận của thân thể đang phục ở trước người. Hần nói xấu xa là đang nói chính mình, hay là “Vương Nhất”? Uý Thiên rất muốn lập tức hỏi một chút. Tuy rằng hai cái đều là y, nhưng y lại hy vọng đáp án là người trước.

Lưu Thiên Tứ nghĩ tới gì đó, lại xuống giường, Uý Thiên trợn mắt, đã thấy hần đứng là đi đóng cửa. Rồi mới nhìn thấy Lưu Thiên Tứ ở trong phòng dạo qua một vòng, giống như đang tìm đồ vật chi đó. Tiếp theo, hần lại quay về trên giường, tiến vào chăn, quỳ gối bên cạnh chính mình, từ trong ngực lấy ra một bao đồ vật này nọ, nhét vào trong vật áo chính mình.

Lưu Thiên Tứ thật cao hứng, chính mình không có đem đối phương cứu tỉnh đâu, nhưng lập tức hần lại mân mê miệng, dị thường mất hứng, chính là hần hảo buồn ngủ, ánh mắt không mở ra được, một lần nữa nằm xuống, hần quyết định sau khi tỉnh ngủ sẽ tiếp tục phát tiết bất mãn trong lòng.

Ngay khi Uý Thiên quyết định mở to mắt, y nghe được tiếng ngáp của Lưu Thiên Tứ. Y nhện xuống, trong ***g ngực tiến vào một người, lúc này, y theo đuổi dục vọng chính mình, thân thủ đem đối phương gắt gao kéo vào thật sâu vào vòm ngực.

Lưu Thiên Tứ kinh hoảng nhìn người ngủ say kia, hần chỉ sợ đem đối phương cứu tỉnh, hần còn không có nghĩ hảo nếu “hần” tỉnh, chính mình nên làm như thế nào đâu. Tuy rằng hần cực độ khát vọng đối phương ôm ấp, nhưng mà hiện tại hần đang tức giận, hần giận lắm. Nhìn nửa ngày, đối phương cũng không tỉnh, Lưu Thiên Tứ nhu nhu đôi mắt mệt mỏi rồi, đêm nay không quay về, hần phải ôm một cái. Lại khịt khịt cái mũi, Lưu Thiên Tứ bĩu môi, không tiếng động nói: “Thiên Thiên xấu xa, giận, giận, Dự Đầu giận.” Tiếp theo, lại ngáp một cái, dúi đầu vào trong cổ “Vương Nhất”, Lưu Thiên Tứ lầm bầm: “Thiên Thiên..... Xấu xa, lừa lừa, Thiên Thiên, xấu xa, giấu giấu, người khác. Giận..... Giận..... Xấu xa xấu xa.” Thiên Thiên nói muốn đi bắt người xấu, vậy mà lại cùng người khác ngoạn giấu giấu, Thiên Thiên xấu xa. Lưu Thiên Tứ lau lệ trong mắt, hần đáp ứng Thiên Thiên không khóc, hần không khóc.

Khi Uý Thiên mở to mắt kinh hãi nhìn người trong ***g ngực, Lưu Thiên Tứ đã muốn chịu không nổi cơn buồn ngủ mà thiếp đi. Uý Thiên cơ hồ hỉ cực mà khóc, trận đánh cuộc này y thắng, y thắng rồi! Người trong ngực này căn bản không có quên y, mà là bởi vì có nguyên nhân mới không tiếp nhận y, hơn nữa bởi vậy mà tức giận, trách không được mỗi lần thấy y đều nói y “xấu xa”.

“Dự Đầu..... Dự Đầu.....” Uý Thiên không bao giờ nhện nữa, y kích động khe hôn mặt Lưu Thiên Tứ, cũng đau lòng lau đi thủy khí nơi khoé mắt hần, y đã làm cho tiểu Dự Đầu thương tâm, y nên làm thế nào để bồi thường đây? Chính là Lưu Thiên Tứ sớm qua giờ đi ngủ, khát ngủ kháng nghị, nói lầm bầm, “Ngủ..... Thiên Thiên..... Ôm một cái, xấu xa”. Không quên thêm một chữ cuối cùng.

Uý Thiên không dám động nữa, hai mắt ướt át nhìn người trong ngực ngay cả đang ngủ đều còn ra vẻ tức giận, khe hôn lên đôi môi đang cong lên giận dữ kia, thấp giọng nói: “Dự Đầu, Thiên Thiên không bao giờ ... buông người ra nữa, không bao giờ nữa.” Y đã hoài nghi tiểu Dự Đầu của y, y thật đáng chết. Dự Đầu, Dự Đầu, tiểu Dự Đầu của y, Uý Thiên kéo xuống giả da trên mặt ném tới một bên, dùng chân thật chính mình hôn môi Dự Đầu, cũng ghé vào lỗ tai hần cam đoan, “Dự Đầu, Thiên Thiên không giấu, Thiên Thiên xấu xa, Dự Đầu đừng có tức được không. “

Nam nhi chết cũng không rơi lệ, Uý Thiên không khóc, lại vì tối nay đạt được hạnh phúc mà run rẩy, y cứ nghĩ vĩnh viễn đợi không được hôm nay. Lưu Thiên Tứ vù vù ngủ, giống như nghe được Uý Thiên cam đoan, cái miệng trề ra cuối cùng giờ lên một ít, hướng nơi ấm áp ôm ấp càng thêm gần sát.

Xuống giường, đi đến bên cạnh bàn châm ánh nến, lấy ra đồ vật trong ngực Lưu Thiên Tứ vừa rồi nhét vào, Uý Thiên giáng khai bố bao, bên trong là một xấp giấy do tự tay hần viết. Uý Thiên cầm lấy một trang, mở ra, lẩn qua lộn lại nhận thức nửa ngày, nhận ra hình như là chữ “Thiên”, trên mặt Uý Thiên lộ ra nụ cười ngây ngốc. Trở lại trên giường, Uý Thiên ngồi ở bên cạnh Lưu Thiên Tứ, khom người hôn hôn đôi môi

vẫn đang tức giận, lại cầm lấy tờ giấy thứ hai. Lúc này, Úy Thiên thật cố gắng mới nhận được, nhưng sau khi y nhận ra, y đã có chút bất an, là chữ “xấu xa”. Đúng là làm khó tiểu Dụ Đầu khi viết tự này, cúi đầu, đem tay Lưu Thiên Tứ kéo ra, quả nhiên mặt trên dính đầy mực nước. Xem ra lần này quả thật đem Tiểu Dụ Đầu này chọc giận, thế nên mới viết tự mắng y.

Tờ giấy thứ ba mở ra, Úy Thiên lập tức nhận ra là chữ gì “Bậy”. Úy Thiên hồ đồ, trước đây cũng chợt nghe Lưu Thiên Tứ nhắc đi nhắc lại tự này, y nghĩ muốn phá đầu cũng nghĩ không ra chữ này có ý nghĩa gì. Phía dưới chữ còn có mấy hình vẽ, lại làm cho Úy Thiên càng thêm dích hồ đồ, một cái thẳng tắp, một vòng tròn. Bảo bối mà đem tờ giấy này tính cả hai trang vừa rồi chiết hảo, Úy Thiên lại mở ra trang thứ tư. Tâm y như ngã vào đáy cốc, lại là chữ “xấu xa”.

Trang thứ năm: “xấu xa”.

Trang thứ sáu: “xấu xa”.

Trang thứ bảy, trang thứ tám, trang thứ chín..... Tổng cộng đến hai mươi trang, đều là chữ “xấu xa”. Lưu Thiên Tứ đem “xấu xa” một cái rồi một cái viết thật là tốt, đến cuối cùng Úy Thiên cơ hồ chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra hẳn viết chính là cái gì, nhưng Úy Thiên lại cao hứng không nổi. Tiểu Dụ Đầu của y còn chưa bao giờ tức giận đến như thế đâu, xem ra lần này, y làm cho tiểu Dụ Đầu này tức giận đến không nhẹ, tội này, y nên làm sao bù lại đây.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ đột nhiên tỉnh, nhưng ánh mắt còn rất mê man, vẫn còn đang ngủ mơ. Úy Thiên vội vàng tiến vào chặn đem hắn ôm sát, Lưu Thiên Tứ chớp chớp ánh mắt, lại nhắm lại, “Xấu xa.”

Úy Thiên lập tức vỗ nhẹ Lưu Thiên Tứ, biết nếu không phải làm cho tiểu Dụ Đầu giận tới cực điểm, hẳn sẽ không viết tự mắng y, lại càng không chạy đến chỗ ở của y. Nghĩ đến người trong ngực thế nhưng nhấn đến một ngày nhịn không được, cánh tay Úy Thiên ôm Lưu Thiên Tứ càng dùng sức, nhưng người trong ngực tựa hồ cảm thấy còn không đủ, vàng hướng trong ngực y cố rút vào thật sâu.

“Dụ Đầu, Thiên Thiên là ngu ngốc.” Úy Thiên huy tay áo thổi tắt ánh nến, trong bóng đêm, y ở bên tai Lưu Thiên Tứ không ngừng nói nhỏ, “Dụ Đầu, Dụ Đầu.....” Chỉ cần có thể làm cho Lưu Thiên Tứ nguôi giận, bất y làm cái gì đều được, nhưng y sẽ không bao giờ ly khai hắn nữa, vô luận người khác nói gì. Y sai lắm rồi, y hoàn toàn sai lắm rồi, y không nên thử Dụ Đầu của y, làm cho Dụ Đầu một mình sinh hờn đối lâu như vậy.

Tuy rằng vừa rồi Lưu Thiên Tứ nén giận, Úy Thiên có chút không rõ, nhưng y cảm giác được Lưu Thiên Tứ có chỗ hiểu lầm. Úy Thiên chờ hừng đông, chờ Lưu Thiên Tứ tỉnh lại, y phải giải thích rõ ràng, không cho tiểu Dụ Đầu tiếp tục mang thương tâm đi vào giấc ngủ.

“Thiên Thiên..... xấu xa.....” Biết chính mình ở trong ngực ai, Lưu Thiên Tứ bắt đầu gọi “Thiên Thiên”, gọi cái người làm cho hắn sinh khí, tức giận đến hắn không muốn tiếp tục gọi tên.

“Ân, Thiên Thiên xấu xa.” Úy Thiên phụ họa, lần đầu tiên chờ mong ngày mai mau chóng đến.

“Thiên Thiên.....”

“Thiên Thiên ở đây.”

“Xấu xa.”

“Thiên Thiên xấu xa.”

Sau một lúc lâu, Lưu Thiên Tứ cuối cùng lâm vào trầm ngủ, không hề làm nhảm lời vô nghĩa. Úy Thiên ôm Lưu Thiên Tứ, y chưa bao giờ cảm tạ qua ông trời như thế. Chẳng sợ Lưu Thiên Tứ sẽ giận y cả đời, y cũng sẽ không buông tay lần nữa.

Cửa bị người gõ vài tiếng, có người ở ngoài lên tiếng: “Úy Thiên, thái thượng hoàng muốn gặp người.”

Úy Thiên lập tức xuống giường, ăn mặc chỉnh tề. Rồi sau đó đem Lưu Thiên Tứ ôm vào trong ngực đi ra ngoài. Ngoài phòng là thái giám bên cạnh Lưu Hoài Diệp, còn có vài tên thị vệ. Úy Thiên chậm rãi bước bộ theo họ.

Dụ Đầu, lúc này, cho dù người khác nói cái gì, Thiên Thiên cũng sẽ không buông tay, người an tâm ngủ đi, chờ người tỉnh lại, Thiên Thiên tùy ý người xử phạt.

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Ôm Lưu Thiên Tứ đi vào tấm cung của thái thượng hoàng Lưu Hoài Diệp, Uy Thiên ngoài ý muốn cũng phát hiện Lam Khuyết Dương cùng Bạch Tang Vận đều ở đấy. Khi y nhìn thấy Bạch Tang Vận vui sướng nhìn chính mình, Uy Thiên biết, y đã hoàn toàn thắng lợi.

“Uy Thiên, Dụ Đầu không có quên người, trận đánh cuộc này người thắng.” Không phải không thấy được sắc mặt hắc ám của Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương, nhưng Bạch Tang Vận cũng rất kích động, hẳn biết con hắn, tại trước mặt một người, không còn là một đứa trẻ nữa.

“Thiên Thiên?” Đang ngủ Lưu Thiên Tứ bị thanh âm của phụ thân cùng không khí khác thường làm cho bừng tỉnh, hẳn như dự mất, còn chưa có tỉnh táo lại, theo bản năng gọi.

“Dụ Đầu.” Bạch Tang Vận từ nhuyển tháp đứng lên, đi đến bên cạnh đứa con. Lưu Thiên Tứ mơ mơ màng màng quay đầu, nhìn thấy phụ thân, thân thủ muốn ôm, rồi mới phát hiện chính mình đang bị người ôm lấy, nhìn lại.

“Phụ thân.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Thiên Tứ lập tức nhăn lại, tức giận muốn về bên người phụ thân. Uy Thiên không thể ở trước mặt ba vị “trường bối” mà quá mức làm càn, không cam lòng đem Lưu Thiên Tứ buông ra.

Lưu Thiên Tứ hai chân còn không có tiếp xúc đến mặt đất, liền khẩn cấp quăng vào trong ngực Bạch Tang Vận: “Phụ thân, ngủ ngủ.” Một chút cũng không để ý tới Uy Thiên ở phía sau, giống như vừa rồi người kêu “Thiên Thiên” không phải hắn.

Thái độ của Lưu Thiên Tứ làm cho tâm tình của Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương tốt cực kỳ, Bạch Tang Vận buồn cười nhìn Uy Thiên. Ôm đứa con đang tức giận một cách rõ ràng, nói: “Dụ Đầu, phụ thân cứ nghĩ con đang ngủ, không ngờ con đi tìm ‘Thiên Thiên’.”

“Không đúng không đúng.” Lưu Thiên Tứ chôn ở trong ngực phụ thân, kêu to, “Xấu xa, không phải.” Hiển nhiên Lưu Thiên Tứ lúc này tức giận đến không nhẹ. Bạch Tang Vận lại cảm thấy hình tượng hai nam nhân kia của chính mình đã bị phá hủy, hẳn thâm nghĩ cười.

“Dụ Đầu, nói cho phụ thân, vào thời điểm nào phát hiện Vương Nhất ca ca là Thiên Thiên?” Ôm đứa con một rã rời trở lại nhuyển tháp, Bạch Tang Vận hỏi. Uy Thiên một tay ôm chần, trên khuôn mặt bình tĩnh không sao che giấu được sự khẩn trương cùng tâm tình hưng phấn.

“Xấu xa.” Lưu Thiên Tứ trát trát đôi mắt nằm ở bên cạnh phụ thân, oán giận. Bạch Tang Vận vỗ nhẹ đứa con, chờ nó nói cho chính mình biết đáp án.

Qua một lát, oán giận đủ, Lưu Thiên Tứ nói thầm: “Chạy chạy, xấu xa, chạy.” Bạch Tang Vận không rõ, nhìn về phía Uy Thiên, từ trong mắt y thấy được sáng tỏ.

“Uy Thiên?” Lưu Hoài Diệp hỏi.

“Chạy..... Kỵ mã.....” Uy Thiên đi về phía trước nhất bộ, chặn trong tay đánh rơi trên mặt đất. Là lần đó sao? Đúng rồi. Y ra về một mã phu đi vào Hành Cung vào tháng thứ nhất, Lưu Thiên Tứ chính là đến xem “Trùng Trùng”, cũng không để ý đến y. Sau đến, y nhện không được dẫn hắn cười một hồi mã, từ lần đó “Tiểu Dụ Đầu” liền ngày ngày đến chuồng xem mã, nhìn y với ánh mắt tràn ngập chờ đợi, y cứ nghĩ là hắn muốn kỵ mã. Dần dần về sau, “Tiểu Dụ Đầu” nhìn thấy y sẽ nói “xấu xa”, rồi không để ý tới y, lại thường thường đối với y tươi cười. Đã bao lâu? Dụ Đầu phát hiện Thiên Thiên đã bao lâu? Suốt sáu tháng. Dụ Đầu nói “bảy”, viết “bảy” chính là muốn ám chỉ y ở bên cạnh hắn bảy tháng?

Uy Thiên chậm rãi đi đến trước mặt Lưu Thiên Tứ, không để ý tôn ti khom người giữ chặt tay hắn. Lưu Thiên Tứ không bỏ ra, lại vẫn như cũ không quay đầu lại, miệng nhỏ giọng hăm “xấu xa”.

Bạch Tang Vận vỗ nhẹ đứa con, lại hỏi: “Dụ Đầu sao lại không gọi ‘ Thiên Thiên ’ a? Phụ thân nghĩ đến người đã quên ‘ Thiên Thiên ’ rồi.” Hắn vẫn không hiểu con hắn, làm cho con hắn chịu uỷ khuất, giờ mới biết đứa con yêu Uý Thiên.

“Giấu giấu..... Người khác..... Không cần..... Không cần Dụ Đầu.....” Trong thanh âm Lưu Thiên Tứ dần theo khóc nức nở. Bạch Tang Vận đem đứa con ôm sát, rồi mới buông tay ra đứng lên, đem đứa con thương tâm giao cho người phía sau hắn.

“Xấu xa.....” Lưu Thiên Tứ nhấn lệ trong mắt, không cho chúng rơi xuống, vịn phần uỷ khuất cùng chỉ trích “trừng” Uý Thiên, làm cho người ta đau lòng cực kỳ.

Bạch Tang Vận kéo tay hai nam nhân không muốn đi kia rời đi, hiện tại đứa con cần một người khác.

“Dụ Đầu.” Khi trong phòng chỉ còn lại chính mình cùng người trước mặt cuối cùng nhịn không được khóc lên, Uý Thiên gắt gao mà đem Lưu Thiên Tứ lâu nhập trong vòm ngực, nghe thấy trên người hắn mùi hương quýt dịu ngọt, hôn lên cằm cùng cổ mềm mại của hắn.

“Xấu xa.” Lưu Thiên Tứ nín chặt y phục Uý Thiên, dùng tiếng khóc cùng bất mãn để khiển trách người nào đó.

“Dụ Đầu, Thiên Thiên không có cùng người khác giấu giấu.” Nửa quỳ trên mặt đất, Uý Thiên dùng tay áo lau đi những giọt lệ của Lưu Thiên Tứ, giải thích, “Thiên Thiên không có không cần Dụ Đầu. Thiên Thiên giấu giấu là bởi vì Thiên Thiên muốn ở bên cạnh Dụ Đầu. Nếu Dụ Đầu có thể nhận ra Thiên Thiên, Thiên Thiên sẽ không bao giờ cùng Dụ Đầu tách ra nữa.”

“Ngốc, ngốc.” Lưu Thiên Tứ không biết đang nói ai, lại khóc càng lớn hơn nữa, “Không ngoan, không ngoan giấu giấu, không người khác, Dụ Đầu, Dụ Đầu.” Không được cùng người khác ngoan giấu giấu, chỉ có thể cùng Dụ Đầu.

“Thiên Thiên sẽ không cùng bất luận kẻ nào ngoan giấu giấu, Thiên Thiên chỉ cùng Dụ Đầu thôi, Thiên Thiên đang đợi Dụ Đầu nhận ra Thiên Thiên, bằng không Thiên Thiên sẽ không thể cùng Dụ Đầu bên nhau được.” Uý Thiên hiểu được mỗi câu Lưu Thiên Tứ nói là có ý gì, cũng vì lời hắn nói mà tâm động, tâm hỉ.

“Người xấu?” Đem nước mắt nước mũi toàn bộ mặt đến trên tay áo Uý Thiên, Lưu Thiên Tứ chưa quên chuyện Uý Thiên đi bắt người xấu.

Uý Thiên lập tức hiểu được, thích chí nhìn động tác trẻ con của Lưu Thiên Tứ: “Người xấu đã bắt được rồi. Không có người xấu, không có giấu giấu, Thiên Thiên sẽ bồi bên cạnh Dụ Đầu, cùng Dụ Đầu một chỗ.” Sờ sờ trán Lưu Thiên Tứ, trước khi hắn bắt đầu nóng lên, Uý Thiên liền đem hắn bế đứng lên, nâng lên thật cao.

Lưu Thiên Tứ kinh hô một tiếng, được giơ lên cao ở phía trên Thiên Thiên, hắn đã quên khóc, rất lớn nở nụ cười: “Thiên Thiên, xấu xa.” Không phải bất mãn, mà là làm nũng.

Thấy Lưu Thiên Tứ cuối cùng cao hứng, Uý Thiên buông hắn xuống: “Thiên Thiên xấu xa, Dụ Đầu không giận.”

Nào biết, Lưu Thiên Tứ đối với chuyện này dị thường kiên trì. Chỉ thấy hắn lại đỏ khởi miệng, “Xấu xa, giận giận.” Rồi mới nhu dụi mắt, thoải mái mà cọ cọ trước ngực Uý Thiên, khinh ngữ: “Ngủ, ngủ. Thiên Thiên, ôm.” Giận thì giận, nhưng ôm thì vẫn muốn ôm.

Uý Thiên nào dám không nghe theo, ôm lấy Lưu Thiên Tứ với đôi mắt đã nhú lại đi ra khỏi phòng, ngoài phòng hai gã thái giám vừa thấy y đi ra liền chỉ tay về một hướng, Uý Thiên đi về hướng đó. Uý Thiên trên tay dùng sức, sau này, không gì có thể tách bọn họ ra được nữa.

“Hoài Diệp, Uý Thiên sẽ cho tiểu Dụ Đầu hạnh phúc.” Bạch Tang Vận một mực chờ cách đó không xa, thấy đứa con được Uý Thiên ôm đi, vui mừng nói.

“Đương nhiên rồi. Tiểu Dụ Đầu của chúng ta so với ai khác đều khôn khéo, sao lại không hạnh phúc chứ?” Ngồi chỗ cuối ôm lấy Bạch Tang Vận một mối, Lưu Hoài Diệp bế hắn trở về. Bạch Tang Vận phóng tâm mà ôm cổ Lưu Hoài Diệp, trong đôi con người là thân ảnh hai người.

.....

Đầu ngón tay trắng nõn nộn nộn ở trên mắt, mũi, mặt một người điểm tới điểm lui, khi điểm đến miệng, người đang ngủ kia đột nhiên há mồm đem đầu ngón tay thệt thệt kia cắn vào miệng.

“Ha ha a.....” Tiếng cười thích thú truyền đến, người bị cắn đem đầu ngón tay rút ra, đột nhiên phát giác chính mình không thể cười, che miệng lại, không thể cho đối phương nhìn thấy hân nộ cười, tiếp tục lên án, “Xấu xa.”

“Dụ Đầu.....” Uý Thiên đem người đang ghé vào bên cạnh túm đến trong ngực, rút ra tay hân, rồi mới tiếp tục cắn. Lưu Thiên Tứ trừng lớn hai mắt, lại không giãy giụa, sau khi cắn cắn lưỡi vói vào miệng, liền ngoan ngoãn làm cho đối phương ăn Dụ Đầu.

Sau khi hôn lướt qua, Uý Thiên buông ra khuôn mặt đỏ bừng của Dụ Đầu, đem hân đặt tại trong ngực chính mình: “Dụ Đầu, Dụ Đầu.....”

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ cũng kêu theo, rồi mới từ trên người Uý Thiên xuống dưới, xốc lên chân, “Khởi khởi.” Làm cho Uý Thiên đứng lên.

Thấy Lưu Thiên Tứ một bộ thần bí, Uý Thiên giúp hân đem đệm giường toàn bộ nhấc lên. Nhưng chuyện kế tiếp, Lưu Thiên Tứ cũng không chịu cho Uý Thiên hỗ trợ, thậm chí không cho y tới gần chính mình. Uý Thiên bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi ở một góc giường, rời xa Lưu Thiên Tứ.

Lưu Thiên Tứ đầu tiên là ghé vào trên ván giường nghe thanh âm, rồi mới lại vỗ vỗ. Tiếp theo, hân đối Uý Thiên “Hư” một tiếng, sau khi được đối phương cam đoan, hân thật cẩn thận đi đến góc giường, nhẹ nhàng xốc lên một tiểu khối ván giường bên trong là một cái ám cách.

“Thiên Thiên, Thiên Thiên.” Lưu Thiên Tứ ngoắc, làm cho Uý Thiên lại đây.

Đi đến bên cạnh Lưu Thiên Tứ, Uý Thiên nhìn xem, trong ám cách có một hòm đàn hương màu đỏ. Uý Thiên đem hòm lấy ra, Lưu Thiên Tứ giống như hiến vật quý kêu lên: “Nhìn xem, nhìn xem.”

Uý Thiên khai hòm, rồi y mới ngậy người. Lưu Thiên Tứ cười hì hì đem vật gì đó trong hòm lấy ra một cái tiểu hà bao màu tím cùng một khối ngọc bội giá rẻ, trên ngọc bội, có khắc chữ “Thiên”.

“Thiên Thiên Thiên Thiên.” Lưu Thiên Tứ từ trên giường lấy ra hà bao tùy thân chính mình mang theo, mở ra, làm cho Uý Thiên bỏ vào cho hân. Thấy Uý Thiên bất động, Lưu Thiên Tứ mất hứng, giật nhẹ tay Uý Thiên, chỉ chỉ hà bao chính mình: “Phóng phóng, Thiên Thiên.”

Uý Thiên vội vàng đem tiểu hà bao cùng ngọc bội bỏ vào, rồi mới thấy Lưu Thiên Tứ cực bảo bối đem hà bao mang đến trên cổ, nhét vào trong vật áo.

“Thiên Thiên, không đi, không đi.” Lưu Thiên Tứ chặn ngang ôm lấy Uý Thiên, ngửa đầu nói. Trên giường một đoàn loạn, cũng không như tâm Uý Thiên đang loạn.

“Không đi, Thiên Thiên không đi.” Quay về ôm Lưu Thiên Tứ, Uý Thiên cúi đầu nói giọng khàn khàn. Y cả đời này cũng sẽ không đi, kiếp sau..... Kiếp sau sau nữa..... Đời đời kiếp kiếp..... Mãi mãi bên Tiểu Dụ Đầu.

“Thiên Thiên, ” Lưu Thiên Tứ đem Uý Thiên gục ở trên giường, oa ở trên người y, “Bấy.”

“Bấy cái gì?” Uý Thiên xoay người, đem Lưu Thiên Tứ hoàn trong người, hôn mặt hân.

Lưu Thiên Tứ vươn hai tay: “Một, hai, ba..... bấy.” Rồi mới bắt tay dán tại trên mặt Uý Thiên, “Bấy, Dụ Đầu.”

Uý Thiên tuy rằng vẫn không rõ ý Lưu Thiên Tứ, nhưng chỉ dám gật đầu: “Hảo, bấy, Dụ Đầu.” Bấy Dụ Đầu? Uý Thiên nghĩ đến tình cảnh bên người có bấy tiểu Dụ Đầu, rồi mới bắt đầu ăn Dụ Đầu.

“Uý lâu chủ, canh giờ nhanh đến.” Ngay tại Uý Thiên ăn đến quên trời quên đất, Lưu Thiên Tứ “bị” ăn vui sướng đến không tự kìm hãm được, một vị tiểu thái giám bên ngoài giường giọng hô.

Uý Thiên thông thả rời đi người không muốn cho chính mình đi, mở miệng: “Dụ Đầu, Thiên Thiên với người cùng nhau quay về kinh.”

“Không giấu, không người khác.” Lưu Thiên Tứ chưa quên chuyện Thiên Thiên cùng người khác giấu giấu.

“Không giấu, Thiên Thiên chỉ bởi Dụ Đầu giấu giấu.”

Trong lòng một góc trở nên cực kỳ mềm mại, Uy Thiên đứng dậy mặc hảo, rồi mới hầu hạ “Tiểu vương gia” mặc hảo, sau khi rửa mặt xong, hai người tay trong tay đi ra khỏi phòng.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Đoàn người ngựa thật dài chạy trên quan đạo, bất quá động tĩnh trong một chiếc xe lại làm cho người ngoài xe liên tiếp phát run.

“Ha hả a..... Ha hả ha hả.....”

Tiếng cười quỷ dị ở bên trong xe ngựa quanh quẩn, làm cho người nghe được nổi hết cả da gà.

Lưu Thiên Tứ có chút sợ hãi oa ở trong ngực Uy Thiên, nhỏ giọng hăm: “Ly nhi.....” Ly nhi xảy ra chuyện gì? Thật đáng sợ a.

Lưu Ly cười đến toe toé, chính là tiếng cười kia thật sự không sao dễ nghe. Nàng dùng sức vỗ vỗ Uy Thiên, hào khí can vãn nói: “Uy Thiên, ta thật phục người. Lợi hại!” Khi nàng nhìn thấy Tiểu Hoàng Thúc cùng Uy Thiên một chỗ, cả kinh thiếu chút nữa nhảy đến trên cây, hoàn hảo được Hoàng gia gia ôm lấy.

“Công chúa, đa tạ người.” Uy Thiên nói. Y thật cảm tạ Lưu Ly vẫn đứng về phía y.

Lưu Ly lắc đầu, cười gian: “Ta cùng Thao ca ca đánh đổ. Ta cá là Tiểu Hoàng Thúc có thể nhận ra người, hần nói không thể, ha ha, lúc này hần đã bại cho ta một trăm hai.” Lưu Ly tiếp tục tính toán nhỏ nhất, “Còn có Y Tích, hần nói Tiểu Hoàng Thúc nhanh nhất cũng phải hai năm mới có thể nhận ra người, ta nói nửa năm, lại là một trăm hai. Lần này bản công chúa phát tài rồi (nói lầm bầm).” Nói xong, Lưu Ly lại một trận cuồng tiếu, nếu nói nàng bởi vì thắng bạc mà cao hứng, không bằng nói nàng vì chính mình liệu sự như thần mà đắc ý thì đúng hơn.

“Ly nhi, không cười không cười.” Lưu Thiên Tứ không biết chất nữ đang cười cái gì, chỉ biết là nàng cười như vậy làm cho hần khó chịu, hướng Lưu Ly đang vui mừng gọi ba bốn nước lạnh. Bất quá Lưu Ly cũng không để ý, nàng lập tức biến sắc mặt, đoạn chính ngồi đằng hoàng lại, nghiêm nhiên một bộ tiểu thư khuê các, bộ dáng hoàng thất công chúa. Cái này, chọc cho Lưu Thiên Tứ nở nụ cười.

“Tiểu Hoàng Thúc.” Lưu Ly bất mãn hô, nàng thật sự không giống công chúa như vậy sao?

“Ly nhi, là lạ.” Lưu Thiên Tứ tiếp tục gọi nước lạnh, bộ dáng này của Lưu Ly làm cho hần không thói quen. Lưu Ly nháy mắt không có khí thế, hai chân một măm, nằm tựa vào trên xe: “Thôi thôi, dù ta có giả vờ như thế nào cũng không giống công chúa.” Hoàn toàn cam chịu.

“Công chúa.....” Uy Thiên muốn hỏi vì sao Lưu Ly đến Hành Cung hai tháng, y lại không thấy qua Ly Thương. Nhưng y lại cảm thấy chính mình du củ, dù sao đây là việc riêng tư của Lưu Ly, y vốn không phải người nên xen vào.

“Người là nói đại ca của ta sao?” Lưu Ly nhìn rõ Uy Thiên muốn nói cái gì, ngay cả các Hoàng gia gia đều quanh co lòng vòng hỏi nàng có phải cùng đại ca giận dỗi hay không. Nàng từ lúc sinh ra tới giờ chưa từng rời đi đại ca.

“Ân.” Uy Thiên lên tiếng trả lời.

“Ta muốn đại ca cưới ta, đại ca không chịu, nói cái gì mà không xứng với ta, ta hạ xuân được hần, rồi mới bỏ chạy đến Hành Cung tìm Tiểu Hoàng Thúc.” Lưu Ly nói ra những lời kinh thế hãi tục mà làm như không sao cả, dúi phải khoát lên chân trái vô cùng nhàn nhã, tiếp theo oán hận nói, “Ta có thai, xem hần lúc này làm thế nào đây. Hần muốn kết hôn với ta, ta sẽ không lấy chồng đâu.”

Uy Thiên không tự giác ôm sát Lưu Thiên Tứ, nổi da gà, y đột nhiên cảm thấy chính mình thật sự là hảo mệnh, tiểu Dụ Đầu của y là người tối ngoan hiền, tối ngây thơ trong thiên hạ.

“Kia..... Quốc công bọn họ.....” Úy Thiên lặng lẽ che lỗ tai Lưu Thiên Tứ, sợ hắn nghe được những điều không nên nghe. Lưu Thiên Tứ lại trừng mắt xem xét Lưu Ly, miệng khê nhếch, vẻ mặt mê man, ngay cả quýt trong miệng đều quên ăn.

“Hoàng gia gia bọn họ còn không biết, hôm qua ta cũng mới biết thôi.” Lưu Ly nói xong, rên rĩ nói, “Ta sợ Hoàng gia gia biết bức ta cùng đại ca thành thân, ta mới không cần dễ dàng tha thứ cho đại ca đâu.” Tới một mức độ nào đó, Lưu Ly thừa hưởng tính cách của cha Lưu Tích Tứ, thù dai.

“Ly nhi? Thiên Thiên?” Lưu Thiên Tứ vội vàng nuốt xuống miếng quýt, khinh gọi hai người, hắn nghe không hiểu.

“Tiểu Hoàng Thúc, ” Lưu Ly đứng lên, hỏi, “Người có đồng ý Ly nhi gả cho Thương ca ca hay không?” “Chỉ nguyện” từ nhỏ của nàng chính là làm thê tử của Thương ca ca.

“Ân? Thương nhi?” Lưu Thiên Tứ ngẩng đầu nhìn Úy Thiên, không hiểu.

“Chính là Ly nhi làm tân nương của Thương ca ca, làm thê tử của Thương ca ca.” Lưu Ly giải thích, nàng mặc kệ cái gì xứng hay không xứng, nàng chỉ biết là Thương ca ca dù muốn hay không cũng chỉ có thể cưới nàng!

“Thất thất?” Lưu Thiên Tứ kinh hỉ cười rộ lên, mạnh mẽ gật đầu, cái này thì hắn biết, “Ly nhi, Thương nhi, bảy, hảo, hảo.” Lưu Thiên Tứ vươn hai tay, bắt đầu số đầu ngón tay, “Một, hai, ba, bốn..... Thất thất.” Rồi mới đặt tại trên mặt Lưu Ly đang ngốc lăng, “Muốn bảy, muốn bảy. Ly nhi, Thương nhi, bảy.”

Lúc này, không chỉ có Lưu Ly ngây người, ngay cả Úy Thiên cũng ngây người.

“Tiểu thúc thúc.....” Lưu Ly nháy mắt mấy cái, đảo đảo cái lỗ tai, nàng nhớ rõ tiểu thúc thúc thường thường niệm “Bảy”, nhưng.....

“Dụ Đầu.....” Úy Thiên cũng cùng Lưu Thiên Tứ giống nhau kinh hỉ, nhưng y lại không dám ôm hy vọng quá lớn, Lưu Thiên Tứ thật sự hiểu được ý nghĩa của chữ này hay không.

“Tỷ tỷ, Dụ Đầu, không thể, không thể Thiên Thiên, bảy.” Lưu Thiên Tứ đột nhiên có chút thương tâm bĩu môi, túm lấy tay Úy Thiên, uỷ khuất nhìn y, “Thiên Thiên, Dụ Đầu, bảy, Dụ Đầu bảy, có thể có thể.” Lại vội sổ ra bảy đầu ngón tay, “Dụ Đầu, bảy, Thiên Thiên.”

“A!” Lưu Ly kêu sợ hãi một tiếng, sợ hãi Lưu Thiên Tứ. Nàng lại cố không hơn cùng Lưu Thiên Tứ giải thích, đối Úy Thiên vội vàng nói, “Ta đã biết! Úy Thiên, trước lúc chúng ta rời đi Mê Linh trấn, ngày đó, Lâm Nam Uyển Nhi đối Tiểu Hoàng Thúc nói bảy thật nhiều. Trương má má nói cho ta biết, nàng nói Tiểu Hoàng Thúc không thể làm thê tử của người, không thể làm lâu chủ phu nhân của Bán Nguyệt lâu. Nhất định là Tiểu Hoàng Thúc nhớ kỹ những lời này, cho nên mới luôn nói ‘thê’. Chẳng qua Tiểu Hoàng Thúc tưởng chữ này là ‘bảy’.” Lưu Ly làm cái thủ thế “Bảy”.

“Bảy, có thể, có thể, Dụ Đầu, bảy, Thiên Thiên.” Lưu Thiên Tứ trả lời xác minh những gì Lưu Ly đoán, hắn lã chã khóc nhìn Úy Thiên, đôi mắt ẩm ướt, lắc lắc tay Úy Thiên, muốn nói cho y biết chính mình có thể.

“Dụ Đầu.....” Dù có mặt Lưu Ly ở đây, nhưng Úy Thiên nhìn không được hôn Lưu Thiên Tứ, đợi sau khi hắn quên thương tâm, y mới thở hỗn hỗn rời đi, nói, “Dụ Đầu có thể làm thê tử của Thiên Thiên, có thể làm lâu chủ phu nhân của Bán Nguyệt lâu, Dụ Đầu làm gì đều có thể, Dụ Đầu là của Thiên Thiên, Thiên Thiên cũng là của Dụ Đầu.” Tình ý kéo dài, làm cho Lưu Ly tùy tiện nghe đều đỏ mặt.

“Bảy?” Lưu Thiên Tứ thật cẩn thận hỏi, vẫn là không tin, vị tỷ tỷ kia nói hắn không thể làm “Bảy” của Thiên Thiên, hắn hảo thương tâm. Sau đó hắn muốn đến nói cùng với Thiên Thiên, kết quả Thiên Thiên đi rồi, cùng người khác ngoạn giấu giấu. Lưu Thiên Tứ không còn thương tâm, nhưng lại bắt đầu tức giận, “Xấu xa.”

Úy Thiên không biết tâm tư Lưu Thiên Tứ, nghĩ đến hắn đang giận Lâm Nam Uyển Nhi, vội vàng trấn an: “Dụ Đầu đừng có tức giận, ‘bảy’ của Thiên Thiên chỉ có một, chính là Dụ Đầu.” Khẽ cắn phần cổ trắng mịn của Lưu Thiên Tứ, thành công làm cho tiểu Dụ Đầu đang bực mình cười rộ lên. Úy Thiên thầm nghĩ: ai nói tiểu Dụ Đầu trí nhớ không tốt, tiểu Dụ Đầu trí nhớ hảo vô cùng, ngay cả chuyện lâu như vậy đều còn nhớ rõ. Điều này làm cho y cao hứng, làm cho y nhìn không được muốn hoàn toàn ăn luôn tiểu Dụ Đầu này.

“Hi hi, cái này Hoàng gia gia cùng hoàng bá bọn họ ngăn đón không được.” Lưu Ly vì Tiểu Hoàng Thúc cao hứng, vì Tiểu Hoàng Thúc có thể cùng Uy Thiên bên nhau mà cao hứng. Bất quá nàng cũng không lo lắng chuyện của mình, dù sao đại ca sẽ không đi cưới người khác, một ngày nào đó sẽ là của nàng, nàng có thể trước hết sinh mấy cục cưng ngoạn ngoạn, không lo lắng hôn sự nữa, ai bảo đại ca chọc nàng sinh khí, thù này không báo không phải Lưu Ly.

“Thất thất.....” Lưu Thiên Tứ cao hứng ôm lấy Uy Thiên, đỏ khởi miệng, “Thiên Thiên, ăn, ăn Dụ Đầu.” Thiên Thiên thiếu hẳn thật nhiều thật nhiều “ăn ăn” nha.

“A, dừng xe. Ta phải đi về.” Lưu Ly thấy hai người tình chàng ý thiếp, vội vàng xuống xe, rồi mới sôi nổi gióng chính mình trên xe chạy tới, hoàn toàn đã quên trong bụng nàng còn có cục cưng.

“Công chúa, cẩn thận.” Uy Thiên vội vàng nhắc nhở. Lưu Ly lúc này mới nhớ tới thân mình, le lưỡi, chậm rãi đi trở về trên xe.

“Thiên Thiên?” Lại bắt đầu tò mò về vấn đề cục cưng, tại sao Ly nhi phải cẩn thận?

” Trong bụng Ly nhi có cục cưng, không thể chạy.” Uy Thiên giải thích, nghĩ thầm hôm nay phải tìm thời cơ nói cho Quốc Công biết, miễn cho nha đầu kia chiều cổ không tốt chính mình.

“Cục cưng?” Lưu Thiên Tứ chớp mắt mấy cái, rồi lại là kinh hỉ cười rộ lên, gật đầu, “Tam ca ca, Huy nhi, cục cưng.” Hẳn biết đến, thời điểm Tam ca ca có cục cưng bụng rất lớn, rồi sau đó mới có Huy nhi ra.

“Àn, Ly nhi cũng có cục cưng.” Uy Thiên là đơn thuần nói cho Lưu Thiên Tứ biết chuyện này, không nghĩ tới, lời nói này mang đến nhiều gợn sóng cho cuộc sống sau này của chính mình.

“Ừ, cục cưng, cục cưng.” Lưu Thiên Tứ ôm lấy Uy Thiên, thâm ý cười, tiếp theo đem miệng quyet cao, chồm lên. Uy Thiên cười nhẹ hai tiếng, nghe theo mệnh lệnh, ăn đôi môi tiểu anh đào diễm diễm hồng kia.

.....

.....

Chạng vạng, sau khi đoàn người Bạch Tang Vận đặt chân ở trạm dịch, từ Uy Thiên đã biết chuyện Lưu Ly mang thai, lập tức, trạm dịch sôi trào. Bạch Tang Vận, Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương ba vị ông nội một bên vội vàng cho người lộng thuốc bổ cho Lưu Ly, một bên lại phái người khoái mã quay về kinh truyền tin, rồi lại giáo huấn một trận cháu gái dám can đảm giấu giếm, vừa giận vừa vui. Bất quá sau khi Bạch Tang Vận từ trong miệng cháu gái hỏi ra đến tột cùng chuyện này là như thế nào, thiếu chút nữa ngất xỉu đi.

“Ly nhi, người thật sự là..... Hồ nháo.” Đối cháu gái duy nhất của chính mình, Bạch Tang Vận làm sao bỏ được trách cứ nàng. Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương lại luyến tiếc giáo huấn Lưu Ly, hướng chỉ nàng bây giờ còn có thai.

“Oa, Ly nhi tỷ tỷ, người có thân dưng hôm trước còn dám ở trên cây một canh giờ a.” Lam Thiết không lòng dạ nào nói một câu “tán thưởng” như châm ngòi vào ba đại pháo.

“Ly nhi!” Bạch Tang Vận trước mắt từng trận biến thành màu đen, hẳn cũng bị hù chết.

“Tang Vận, Tang Vận, đừng nóng vội đừng nóng vội. Người cũng không phải không biết tính tình Ly nhi.” Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương vội vàng trấn an.

“Hoàng gia gia, Ly nhi lúc ấy cũng không biết mà. Ly nhi sau này không dám, nhất định nghe lời Hoàng gia gia.” Lưu Ly phần nộ trường mắt nhìn Lam Thiết lui đến một góc, nghĩ nghĩ sau này như thế nào trả thù. Lam Thiết bị nàng liếc đến cả người phát run.

“Phụ thân, đừng có tức giận.” Lưu Thiên Tứ tiến lên ôm lấy Bạch Tang Vận càng không ngừng thối thối, rồi mới hôn hôn hai cái, đem Bạch Tang Vận cấp hoả thối bay sạch sẽ. Rồi mới kéo qua Lưu Ly, làm cho nàng cùng phụ thân giải thích. Lại sờ sờ bụng Lưu Ly, nói cho phụ thân: “Cục cưng cục cưng.” Lưu Thiên Tứ mò luyến tiếc buông tay.

Bạch Tang Vận ôm đứa con, chờ sau khi mê muội qua đi, hạ lệnh: “Sau khi quay về kinh lập tức cùng Thương nhi thành thân, rồi tiến cung chờ ngày hạ sinh. Hoàng gia gia sẽ cho Trương má má tiến cung, cho nàng chăm sóc người, cho đến khi người sinh hạ đứa nhỏ mới thôi. Trước lúc đó, không được hồ nháo!”

Bạch Tang Vận khó nói được nặng lời, Lưu Ly mặc dù không muốn, cũng chỉ có thể đáp ứng, nhưng có chuyện không được.” Hoàng gia gia, đại ca không muốn cưới ta, ta không lấy chồng, không lấy chồng. Hoàng gia gia, ta đáp ứng ngài, nhất định nghe lời, bất loạn, chiếu cố hảo cục cưng, nhưng ta không lấy chồng đâu, đại ca khi dễ ta.” Nói xong, Lưu Ly khóc lên, bệnh trạng phụ nữ có thai hiện ra.

“Ly nhi Ly nhi.” Lưu Ly vừa khóc, Lưu Thiên Tứ liền lo lắng, hấn lại ôm lấy Lưu Ly thối thối. Kết quả Lưu Ly lại uỷ khuất ôm lấy Lưu Thiên Tứ oa oa khóc lớn lên: “Vẫn là Tiểu Hoàng Thúc tốt nhất, ô ô..... Tiểu Hoàng Thúc hiểu rõ Ly nhi nhất.”

“Ly nhi, không khóc, không khóc.” Lưu Thiên Tứ miệng cũng bắt đầu thối mạnh hơn, mắt thấy hấn cũng muốn khóc, Úy Thiên vội vàng đem hấn ôm chầm lấy, rời đi.

“Ly nhi, ” Bạch Tang Vận đau lòng mà ôm lấy cháu gái, sát lệ cho nàng, “Không lấy chồng thì không lấy, đừng khóc, đối cục cưng không tốt. Ly nhi cũng muốn sinh một cục cưng khoẻ mạnh mà.”

Lưu Ly ngừng khóc, ôm Hoàng gia gia, ở trong lòng Hoàng gia gia tìm kiếm che chở: “Hoàng gia gia, Ly nhi sẽ lấy chồng, nhưng hiện tại thì không thể, hấn khi dễ ta.”

“Hảo hảo, không lấy chồng không lấy chồng, Hoàng gia gia làm chủ cho người.” Lưu Hoài Diệp mở miệng, đem cháu gái khóc đến lê hoa mang lệ kéo đến trong lòng chính mình, “Bất quá Ly nhi phải nghe lời, không thể giống như trước kia hiếu động như vậy.”

“Ân, ta nghe Hoàng gia gia.” Lưu Ly ở trong lòng le lưỡi, nàng có thể an tâm trả thù đại ca.

.....

“Thiên Thiên..... Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ ôm cổ Úy Thiên, ghé vào lỗ tai y kêu. Đôi mắt hồng hồng biểu hiện ra hấn mới vừa khóc xong.

Úy Thiên ôm Lưu Thiên Tứ ở trong phòng bọn họ đi thông thả, “Dụ Đầu, không khóc, Ly nhi không có việc gì. Nàng có thân dưng, sẽ trở nên thích khóc, chờ cục cưng sinh hạ, thì tốt rồi.”

“Ngô.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Thiên Tứ nhú lại, có chút buồn rầu.

“Dụ Đầu?” Úy Thiên dừng lại, hỏi.

“Không nói không nói.” Lưu Thiên Tứ lắc đầu, càng ôm chặt Úy Thiên, “Đói đói.”

Úy Thiên nhìn Lưu Thiên Tứ, thở dài, Dụ Đầu của y lại giấu tâm sự, đến tột cùng lại muốn cái gì đây?

“Thiên Thiên, đói đói.” Lưu Thiên Tứ vỗ vỗ mặt Úy Thiên, làm cho y chú ý đến mình.

Úy Thiên vội vàng nói: “Thiên Thiên cũng đói bụng, chúng ta đi ăn cơm.”

“Ngủ ngủ, cùng nhau.” Cơm nước xong hấn phải ngủ ngủ.

“Hảo, cùng nhau.” Úy Thiên ôm Lưu Thiên Tứ ra khỏi phòng.

“Ôm một cái, cùng nhau.” Khi ngủ ngủ phải ôm một cái.

“Ân, Thiên Thiên sẽ ôm Dụ Đầu.” Úy Thiên cấn cấn tiểu Dụ Đầu trắng nõn nộn nộn, vị phi thường tốt.

“Thất thất.” Lưu Thiên Tứ vươn bầy đầu ngón tay.

“Thất thất, Dụ Đầu là thất thất của Thiên Thiên.” Úy Thiên nhất nhất cấn.

Lời nói của Úy Thiên làm Lưu Thiên Tứ hài lòng, hấn ôm lấy đầu Úy Thiên, ở trạm dịch lâu hai, khi phần đông các thị vệ cùng nô tài đều có mặt, yêu cầu: “Ân, ăn Dụ Đầu.”

“Dụ Đầu, chờ ăn cơm chiều, chúng ta quay về ốc, Thiên Thiên hảo hảo ăn Dụ Đầu.” Úy Thiên không phải thẹn thùng, mà là không nghĩ để cho người khác nhìn thấy bộ dáng Lưu Thiên Tứ khi bị “ăn”, khi đó Dụ Đầu chỉ y mới có thể xem.

“Nhiều hơn?” Lưu Thiên Tứ bắt đầu cò kè mặc cả.

“Nhiều hơn.” Úy Thiên sáng khoái đáp ứng, cho dù có nhiều hơn y cũng ăn không đủ.

“Ha ha a.....” Lưu Thiên Tứ vui sướng cười rộ lên, ở bên tai Úy Thiên nhỏ giọng nói, “Nhiều hơn nhiều.” So với “nhiều hơn” còn muốn nhiều.

“Nhiều hơn nhiều.” Úy Thiên không có đi xuống nữa, mà là quay lại trên lầu, cho người đem cơm đưa đến trong phòng. Y thể nhưng không nghĩ tới điểm này, không công lãng phí một ít cơ hội ăn Dụ Đầu.

.....

Đêm khuya, Úy Thiên chưa ngủ vỗ nhẹ Lưu Thiên Tứ đang ngủ say. Vạt áo bị một đôi tay trắng nõn nộn nộn bắt lấy, mùi hương quýt thoang thoảng từ cái miệng nhỏ nhắn hé mở kia toả ra, làm cho Úy Thiên tìm lòng không đậu lần lượt cúi đầu trác hôn.

Tiểu Dụ Đầu thích bị ăn, điều này với y mà nói đã là thập phần vừa lòng. Nửa năm chờ đợi, đợi cho đến ngày hắn muốn trở thành “Bảy” của y, bảo y không vui sướng sao được. Như vậy là đủ rồi, y không cần tiểu Dụ Đầu biết *** là gì. Tính sự tuy đẹp, lại sẽ làm bị thương hắn. Y nguyên bản liền thanh tâm quả dục-ngăn ham muốn, tâm trong sáng, tiểu Dụ Đầu trong ngực này là người duy nhất mà y mong nhớ nhiều năm như thế, hiện giờ, y đã có được hắn. Tiểu Dụ Đầu a..... Bảo y như thế nào đành lòng làm cho hắn đau? Làm cho hắn trải qua cái loại sự này.

“Dụ Đầu, trong mộng phải có Thiên Thiên.”

Ở bên miệng Lưu Thiên Tứ hạ xuống một nụ hôn, Úy Thiên nằm xuống. Y nên cảm tạ Lâm Nam Uyển Nhi, nằng mặc dù ý muốn thương tổn Dụ Đầu, lại làm cho Dụ Đầu quyết định làm “Bảy” của y.

“Thiên Thiên..... Bảy.....” Thích nói mớ Lưu Thiên Tứ lẩm bẩm, khoe miệng chảy xuống thoả dịch trong suốt, tiếp theo phát ra cười nhẹ.

Úy Thiên cũng cười, huy diệt ánh nến, đem tiểu Dụ Đầu đang mơ thấy chính mình lăm tiến trong ngực. Hạnh phúc chính là như vậy, ngọt ngào đến nỗi làm cho trong lòng người ta lên men.

“Thiên Thiên..... xấu xa.....”

“Thiên Thiên xấu xa.”

Úy Thiên liếm liếm khoe miệng Lưu Thiên Tứ, rồi đầu lưỡi mới chậm rãi di động, tham nhập nơi hương nhuyển kia. Thiên Thiên xấu xa, Dụ Đầu phải phạt ta đền tội cả đời.

Đêm dài yên tĩnh, tình ý ngập tràn.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Nếu nói chuyện Lưu Thiên Tứ nhận ra Úy Thiên làm cho mọi người trong cung buồn vui lẫn lộn, vậy thì chuyện Lưu Ly hạ xuân được cho đại ca Ly Thương của nàng, còn hoài đứa nhỏ lại đánh một cái tình thiên phích lịch đại lòi xuống đầu mọi người, nhất là ba ba của Lưu Ly Ly Nghiêu, suýt nữa một hơi ghen chết. Nữ nhi của hắn không có bộ dáng công chúa cũng liền thôi, lại học ở đâu thói xấu cấp nam nhân kẻ đơn, cái này cũng chưa tính, khi có thai rồi còn chết sống không chịu lấy chồng, không đem trong cung ngoài cung gây sức ép cho gà bay chó sủa là tuyệt không bỏ qua.

“Nếu Ly nhi có một nửa nhu thuận của Tiểu Tứ Nhi, ta ngay tại trong phòng ngày ngày thấp hương bái Phật.” Lưu Tích Tứ, trên thực tế là “nương” của Lưu Ly, tức giận ở trong phòng dậm chân thỉnh thỉnh. Nghe được chính mình được khen ngoan, Lưu Thiên Tứ chạy đến trước mặt Tam ca muốn tưởng thưởng.

Lưu Tích Tứ ôm lấy đệ đệ hung hăng ở trên mặt hấn ấn vài cái, lại cảm thán, hấn vì sao liền sinh không ra tiểu Dụ Đầu giống như đệ đệ? Sinh ra đều là hầu tử làm cho hấn tức giận.

“Tích Tứ, người cũng đừng tức giận, chờ Ly nhi tiêu khí, nàng khẳng định sẽ chịu gả cho Thương nhi thôi.” Bạch Hãn Triệt ở một bên khuyên bảo.

“Đừng có tức giận.” Lưu Thiên Tứ lấy quả đào uy đến bên miệng Tam ca, Thiên Thiên đi gặp đại ca, hẳn có lưu trái cây cho Thiên Thiên rồi.

“Tiểu Tứ Nhi.....” Lưu Tích Tứ cắn tiếp theo đại khối quả đào trong tay đệ đệ, “Vì sao Ly nhi cùng Huy nhi không một chút nào giống Dụ Đầu?”

“Vậy thì phải đi hỏi cha thôi.” Bạch Hãn Triệt vui vẻ đáp. Nhiều đứa nhỏ như thế chỉ sinh ra một tiểu Dụ Đầu, ngoại trừ cha bọn họ ra còn ai có thể sinh được chứ.

“Cục cưng cục cưng.” Lưu Thiên Tứ cắn cắn quả đào, lẩm bẩm.

“Tiểu Tứ Nhi phải làm ông chú.” Lưu Tích Tứ ôm đệ đệ quay quay mấy vòng, rồi mới đem hân phóng tới trên nhuỷ tháp làm cho hân an tâm ăn quả đào.

“Cục cưng cục cưng.” Lưu Thiên Tứ ăn một ngụm quả đào, nhỏ giọng nhắc tới một câu.

Lưu Tích Tứ cùng Bạch Hãn Triệt thấy hân im lặng ăn quả đào, không coi ai ra gì tiếp tục tán gẫu.

Lưu Tích Tứ: “Thương nhi, đứa nhỏ gốc kia, hẳn tuy là dưỡng tử của ta cùng Ly Nghiêu, nhưng nếu chúng ta không đồng ý nó cùng Ly nhi một chỗ, làm sao từ nhỏ để cho bọn chúng cùng ăn cùng ở chứ.”

Bạch Hãn Triệt: “Này ta có thể lý giải, Ly nhi dù sao cũng là công chúa, vẫn là công chúa duy nhất của chúng ta, nó có bản khoán là bình thường.”

Lưu Tích Tứ: “Này thì thôi, nhưng Lưu Ly nha đầu này hiện tại là quyết tâm không lấy chồng. Biết nó gan lớn, nhưng không nghĩ tới lá gan nó lại quá lớn như thế, dám cấp Thương nhi hạ xuân được, còn có thai. Ta có thể cho nó nháo vài ngày, nhưng tuyệt không chấp nhận nó vị hôn liền sinh đứa nhỏ, nếu không mặt mũi hoàng tộc biết giấu nơi đâu.”

Hai người cũng chưa chú ý tới, người nào đó chuyên tâm ăn quả đào tròng lớn hai mắt, trong mắt phiếm quang.

Bạch Hãn Triệt: “Cũng đúng, Ly nhi bất đồng người và ta. Người cùng ta là thân nam tử, chỉ cần phụ thân đồng ý, vậy tính cùng một chỗ. Nhưng Ly nhi bất đồng, nàng có thể chính đại quang minh cùng Thương nhi thành thân, huống chi còn có đứa nhỏ.”

Lưu Tích Tứ: “Đúng rồi, nói đến đứa nhỏ ta nhớ ra rồi. ‘Sinh tử được’ một lần chỉ có thể ăn một viên, nếu một lần ăn hai viên, sau này sẽ giống như cha cho dù không uống thuốc cũng sẽ có thai, người không một lần ném qua hai viên đi. Ta vốn vẫn muốn hỏi người, kết quả đều quên.”

Bạch Hãn Triệt lắc đầu: “Không có.”

“Vậy là tốt rồi.” Lưu Tích Tứ thở dài.

“Được? Cục cưng?” Quả đào trong tay Lưu Thiên Tứ bị hân phóng tới trên bàn, mở miệng hỏi, vẻ mặt ngạc nhiên.

“Ai nha, chúng ta không nên ở trước mặt Dụ Đầu nói.” Lưu Tích Tứ vừa nghe liền luống cuống, vội vàng nhảy đến trước mặt đệ đệ, bắt đầu hống hân, “Tiểu Tứ Nhi, không nghe không nghe, Tam ca chỉ là nói bậy thôi.”

“Tiểu Tứ Nhi, Triệt ca ca lau tay cho người.” Bạch Hãn Triệt ý đồ dời đi chú ý của Lưu Thiên Tứ. Bọn họ nghĩ đến tiểu gia khoa này sẽ không biết, nào biết đâu rằng hân đã nhớ kỹ những gì hân không nên nghe.

“Được? Nhìn xem.” Lưu Thiên Tứ đỏ khởi miệng, kéo tay Tam ca năn nỉ.

“Tiểu Tứ Nhi, được gì đều không có. Quên mất quên mất.” Lưu Tích Tứ ôm lấy đệ đệ ra phòng ở, “Tam ca mang người ra cung đi chơi, Tiểu Tứ Nhi không được hỏi lại được nữa.”

“Ngô.....” Lưu Thiên Tứ dùng sức điểm đầu hai cái, quả thật không hề hời. Làm cho tâm can Lưu Tích Tứ cùng Bạch Hân Triệt vừa bị dọa cho nhảy dựng trở về vị trí cũ. Xem ra bọn họ sau này ở trước mặt đệ đệ nói chuyện phải đặc biệt cẩn thận rồi.

.....

“Thiên Thiên.” Lưu Thiên Tứ một bước nhảy dựng nhào vào trong ngực Úy Thiên, mới từ ngoài cung trở về, ngoạ đến cao hứng Lưu Thiên Tứ khuôn mặt đỏ bừng, “Đường đường, đường đường.” Từ trong bao lấy ra khối đường dát cho Úy Thiên.

“Úy Thiên, Dụ Đầu, trăm liền giao cho ngươi, đừng làm cho trăm thất vọng.” Lưu Vận Tranh ở phía sau Úy Thiên nói, Úy Thiên vuốt cằm, tỏ vẻ hiểu được.

“Đại ca.” Lưu Thiên Tứ lại nhào vào trong lòng đại ca, tiếp tục trở mình bao bao, “Đường đường, đường đường.” Rồi mới đem đường nhét vào miệng đại ca.

“Tiểu Tứ Nhi, ngươi cùng Thiên Thiên đi tìm phụ thân, đại ca tùy hậu đi ra.” Thân thủ đem đệ đệ giao cho Úy Thiên, Lưu Vận Tranh thừa nhận thân phận Úy Thiên. Úy Thiên quỳ xuống dập đầu lạy ba cái, đứng lên ôm chặt Lưu Thiên Tứ.

“Các ngươi đi thôi.” Lưu Vận Tranh phát tay, nhìn đệ đệ hoan hỉ vui mừng theo sát Úy Thiên rời đi, Lưu Vận Tranh không khỏi có chút mất mát, dù sao cũng là thân đệ nhìn từ nhỏ đến lớn, lại là Dụ Đầu hắn yêu thương đến tận tâm can, hiện giờ như cánh chim thoát ly hắn, sống ở trong lòng một người khác, khó tránh khỏi làm cho hắn có loại cảm giác “Ngô gia có nhân sơ trưởng thành”.

Úy Thiên bế Lưu Thiên Tứ, đối phương thường thường ngửa đầu hướng y thần bí cười cười. Úy Thiên đơn giản đem người ôm lấy, nhìn hắn: “Dụ Đầu, xảy ra chuyện gì?”

“Thiên Thiên.” Lưu Thiên Tứ thật cao hứng, ôm Úy Thiên lắc đầu, “Không nói không nói.”

“Hảo, không nói, Thiên Thiên không hỏi.” Úy Thiên không dám không theo, làm cho Lưu Thiên Tứ cực kỳ vừa lòng.

“Thiên Thiên.”

“Ân?”

“Thiên Thiên.”

“Ân.”

“Thiên Thiên Thiên Thiên.”

“Ân.”

Lưu Thiên Tứ ghé vào trên vai Úy Thiên, tâm vui rạo rức. Cục cưng cục cưng, được.

.....

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lưu Tích Tứ, Ly Thương ở ngoài cung Lưu Ly quỳ không đến một canh giờ đã bị Lưu Ly khóc lóc túm đứng lên. Ở trong ngực hắn sau một phen quyền đâm cước đá, Lưu Ly vừa khóc vừa cười đáp ứng gả cho Ly Thương, Ly Thương cũng là vừa khóc vừa cười ôm chặt vợ cùng con hắn. Lưu Ly vừa mới đáp ứng, trong cung bắt đầu chuẩn bị đại hôn cho công chúa. Lưu Ly có thân dụng, người ở Cẩm Y phường suốt đêm chế tạo gấp gáp hỉ phục cho Lưu Ly, cần phải trước khi bụng nàng nổi lên mà nhanh chóng hoàn thành.

Lưu Ly là chủ hỷ sự lại có dụng trong người tự nhiên an lạc thanh nhàn, Ly Thương một tắc cũng không rời Lưu Ly, đương nhiên cũng không vội, có thể có một người càng so với Lưu Tích Tứ bận tối mắt tối mũi chuẩn bị cho nhi nữ, thì phải là Lưu Thiên Tứ.

Úy Thiên sau khi có được Lưu Thiên Tứ, liền chạy về Bán Nguyệt trấn xử lý hết thảy mọi việc trong Bán Nguyệt lâu, sau này y phải ở kinh thành định cư, Bán Nguyệt lâu tự nhiên phải dần dần bàn đến kinh thành, y cần nhờ năng lực chính mình nuôi sống Lưu Thiên Tứ.

Lưu Thiên Tứ lúc này thật ngoan, biết Thiên Thiên rất nhanh sẽ trở lại, cho nên vừa nghe Thiên Thiên phải đi, liền lập tức thả người, làm cho Úy Thiên không cần hoài nghi hẳn “thay lòng đổi dạ”.

Trong cung, Cẩm Y phường là nơi may y phục cho các chủ tử. Lưu Thiên Tứ hỏi người khác, tìm được nơi này rồi, sau đó không đi ra ngoài, ngày ngày ở Cẩm Y phường chuyển động, chính xác là cứ đứng nhìn hỷ phục của Lưu Ly mà chảy nước miếng.

“Tiểu vương gia?” Thái giám quản sự Cẩm Y phường tiến lên nhỏ giọng hỏi, ba bốn ngày nay, tiểu vương gia ngày ngày đều nhìn như thế.

“Muốn.” Lưu Thiên Tứ chỉ chỉ y phục của Lưu Ly, mở miệng.

Quản sự thái giám sợ hãi, kia chính là hỷ phục của công chúa, vội vàng nói: “Tiểu vương gia chính là thích xiêm y này?”

“Muốn muốn.” Lưu Thiên Tứ thật mạnh gật đầu, lại nhìn chăm chăm vào bộ y phục kia.

Quản sự thái giám nóng nảy, khuyên: “Tiểu vương gia, đây là chuẩn bị cho công chúa. Nếu tiểu vương gia thích, nô tài cho người làm cho tiểu vương gia một bộ.” Trong cung đều biết bên cạnh Lưu Thiên Tứ nhiều ra một nam nhân, tự nhiên cũng biết quan hệ hai người bọn họ.

“Hảo, muốn.” Lưu Thiên Tứ lập tức đứng lên, chờ người làm cho hắn, còn nhỏ giọng nói, “Không nói không nói.”

“Không nói?” Quản sự thái giám đầu tiên là ngăn người, tiếp theo lập tức hiểu được, “Nô tài không nói, nô tài sẽ giữ bí mật cho tiểu vương gia.” Nguyên lai tiểu vương gia là muốn cho người khác kinh hãi a. Quản sự thái giám một bên giúp Lưu Thiên Tứ đo đo người, một bên thăm than.

“Không nói không nói, ngoắc ngoắc.” Lưu Thiên Tứ đối quản sự thái giám vươn ngón út, đối phương kinh hãi vươn tiểu ma chỉ, cùng hắn câu vài cái, cũng cam đoan, “Nô tài tuyệt đối không nói.” Lưu Thiên Tứ thật sâu cười, không e dè ôm ôm quản sự thái giám, miệng niệm: “Hảo.”

“Ha ha ha ha.....” Lớn tuổi thế nhưng trong mắt quản sự thái giám lại phiếm ra nước mắt, các chủ tử trong cung yêu thương tiểu vương gia đúng là không sai.

Từ Cẩm Y phường đi ra, nụ cười trên môi Lưu Thiên Tứ đã không thấy. Đầy mặt u sầu đi đến hoa viên, Lưu Thiên Tứ ngồi ở trên ghế đá, hướng bàn bên cạnh nằm úp sấp, thở dài thở ngắn: “Muốn..... Muốn.”

“Muốn cái gì đó? Tiểu Dụ Đầu?”

Lưu Thiên Tứ “hoắc” một cái từ trên bàn đứng lên, kinh hãi nhìn nam tử áo trắng đối diện, nhảy vọt qua: “Ca ca, Y Y ca ca.”

Ứng với yêu cầu của Lưu Ly tiến cung, Y Tích vui mừng ôm lấy Lưu Thiên Tứ xoay mấy vòng, mới đem người kêu sợ hãi liên tục thả xuống. Thị vệ Lưu Thiên Tứ cảnh giới nhìn hắn.

“Tiểu Dụ Đầu thật lợi hại, thế nhưng không có quên Y Y ca ca.” Xoa xoa khuôn mặt nộn nộn của Lưu Thiên Tứ, Y Tích xoay người chỉ chỉ chính mình. Lưu Thiên Tứ ngẩng đầu, hôn hai cái, Y Tích mới vừa lòng đem người buông ra.

“Tiểu Dụ Đầu, muốn cái gì? Y Y ca ca mua cho người.” Kéo Lưu Thiên Tứ hướng hậu cung đi đến, Y Tích hỏi. Tiến cung hắn liền hỏi Lưu Thiên Tứ ở đâu, hoàn hảo công công đầu lĩnh nhận ra hắn, nói cho hắn biết Lưu Thiên Tứ ở đâu, bằng không còn không biết khi nào mới có thể nhìn thấy tiểu Dụ Đầu này đâu.

Lưu Thiên Tứ hai mắt sáng lên, trát trát nhân tình, “Hừ” một tiếng, thần bí kéo Y Tích đi đến sau bụi cây không người. Kéo Y Tích ngồi xuống, Lưu Thiên Tứ làm cho bụi cây ngăn trở bọn họ, rồi mới ghé vào bên tai Y Tích nhỏ giọng nói chuyện.

Nghe xong Lưu Thiên Tứ nói, Y Tích cười gật đầu, trách không được tiểu gia khoa này thần bí như vậy, nguyên lai là thế này a.

“Tiểu Dụ Đầu, Y Y ca ca có thể giúp người, nhưng tiểu Dụ Đầu không sợ đau sao? Sẽ rất đau rất đau, đau đến làm cho tiểu Dụ Đầu khóc.” Y Tích yêu thương búng búng cái mũi Lưu Thiên Tứ, trong lòng lại cực kỳ cảm động.

“Không sợ không sợ.” Lưu Thiên Tứ mạnh mẽ lắc đầu, hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn Y Tích, “Muốn, muốn, Y Y ca ca, muốn, không sợ.”

Y Tích cũng học theo Lưu Thiên Tứ, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Hảo, Y Y ca ca giúp người.”

“Không nói không nói.” Lưu Thiên Tứ chưa quên nhắc nhở. Ôm Y Tích nói hảo hảo.

“Y Y ca ca tuyệt đối không nói.” Y Tích ôn nhu cười nhưng trong mắt lại hiện lên tà ác, hắn sao có thể làm cho tiểu Dụ Đầu đau chứ.

Chính là, có một số việc thường thường người định không bằng trời định a.

Lưu Thiên Tứ hoan hô đứng lên, phiền não cuối cùng của hắn toàn bộ đã được giải quyết. Thiên Thiên..... Thiên Thiên..... Mau quay về mau quay về.

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

“Tiểu Tứ Nhi.”

Bạch Tang Vận tiến vào tấm cung Lưu Thiên Tứ, còn chưa nhìn thấy rõ người ở đâu, đã có một người liền vọt vào trong lòng mình.

“Phụ thân phụ thân.” Lưu Thiên Tứ đỏ đỏ miệng, đầy bụng ưu phiền ngửa đầu nhìn phụ thân. Đã muốn mười bảy tuổi, nhưng so với những huynh đệ khác hắn là thấp nhất, so với Bạch Tang Vận còn thấp nửa cái đầu, ưu đãi chính là rất dễ dàng được ôm lấy.

“Xảy ra chuyện gì?” Kéo đứa con đi vào nội thất, Bạch Tang Vận phát tay cho những người khác lui ra. Hắn là biết được chuyện Lưu Thiên Tứ muốn hi phục, nên đi đến tìm riêng đứa con.

“Không có.” Lưu Thiên Tứ bật người uỷ khuất đứng lên, chôn ở trong lòng phụ thân, lắc đầu.

“Dụ Đầu.....” Bạch Tang Vận vỗ nhẹ đứa con, dỗ dành nói, “Nói nói cùng phụ thân nào, cái gì mà không có?” Không phải vừa rồi còn muốn người ta làm hi phục cho mình đấy sao?

“Phòng ở, hồng, không có.” Lưu Thiên Tứ thanh âm rầu rĩ.

“Người nào có Hồng phòng tử? Dụ Đầu mang phụ thân đi nhìn một cái?” Bạch Tang Vận hỏi, Lưu Thiên Tứ ngẩng đầu, trong mắt mang đầy khẩn cầu, “Muốn.”

“Dụ Đầu muốn Hồng phòng tử?” Bạch Tang Vận nắm tay đứa con hướng phía ngoài đi.

“Ân, muốn muốn.” Thấy phụ thân muốn đi xem, Lưu Thiên Tứ vội vàng kéo phụ thân đi.

Sau khi Bạch Tang Vận nhìn thấy “Hồng phòng tử” theo như lời Lưu Thiên Tứ nói, thoáng chốc ngây ngẩn cả người, tiếp theo hắn cảm khái cười rộ lên, sờ sờ đầu đứa con hỏi: “Dụ Đầu muốn Hồng phòng tử này?”

“Ân, ” Lưu Thiên Tứ đôi mắt ẩm ướt, “Ly nhi, Dụ Đầu, không có.” Hồng phòng tử này là của Ly nhi, hắn không thể muốn, nhưng hắn muốn.

“Nô tài khẩu kiến Quốc Công, khẩu kiến tiểu vương gia.” Thái giám đang bố trí tấm cung sở dụng cho đại hôn của công chúa quỳ gối trước mặt hai người thỉnh an. Bởi vì Lưu Ly là công chúa duy nhất trong cung, đó lại là đại ca trên danh nghĩa của nàng, cho nên hôn lễ định ở trong cung cử hành, chờ sau khi Lưu Ly sinh sản mới cùng Ly Thương dọn ra ngoài cung.

“Tiểu Tứ Nhi muốn chính là Hồng phòng tử này?” Bạch Tang Vận nhìn xem vải đỏ cùng hi tự được trang trí thành hôn phòng, quả nhiên là “Hồng” phòng ở.

“Nô tài đáng chết.” Thái giám phụ trách dập đầu nói, “Vừa rồi tiểu vương gia đến nơi này, nô tài lẩm miệng, cùng tiểu vương gia nói đây là chuẩn bị hôn phòng cho công chúa. Tiểu vương gia muốn, nô tài nhất thời hồ đồ, nói hôn phòng này là dành cho công chúa sắp đại hôn, chọc tiểu vương gia tức giận, thỉnh Quốc Công trị tội.”

“Phụ thân..... muốn muốn.....” Lưu Thiên Tứ lắc lắc tay phụ thân, chỉ chỉ “Hong” phòng ở.

“Đứng lên đi, Tiểu Tứ Nhi không phải muốn hôn phòng của công chúa, mà là hôn phòng của nó. Việc này chờ một chút ta cho người đến nói tỉ mỉ với người, nói với bọn họ, vật sở hữu trong hôn phòng toàn bộ phải chuẩn bị nhiều thêm một bộ.”

Bạch Tang Vận tự trách mình đã xem nhẹ đứa con mẫn cảm, đổi tên thái giám kia phân phó, rồi mới mang đứa con vẫn đang ỷ khuất quay về Vĩnh Hợp Cung.

“Phụ thân?” Thấy phụ thân chưa nói cấp cho hắn, Lưu Thiên Tứ muốn khóc.

“Dụ Đầu, không khóc, phòng kia là của Ly nhi, Dụ Đầu là thúc thúc, có thể nào cùng Ly nhi đoạt?” Bạch Tang Vận cũng chưa nói với con những lời mình nói lúc nãy là có ý gì, mà là nhân cơ hội giáo dục đứa con.

Lưu Thiên Tứ cúi đầu, chậm rãi theo phụ thân, rồi mới dùng sức lắc lắc: “Không đoạt, không đoạt, Dụ Đầu ngoan, không đoạt, Ly nhi, Ly nhi.” Đem thất vọng trong mắt thu trở về, Lưu Thiên Tứ ngẩng đầu đối phụ thân cười.

Bạch Tang Vận nắm tay đứa con ầm ập thịt thịt, vui mừng không thôi. Rồi mới mang đứa con vẫn có chút mất mát trở lại Vĩnh Hợp Cung, cũng phân phó người khác không được quấy rầy.

“Tiểu Tứ Nhi, nói cho phụ thân, vì sao muốn ‘Hong phòng tử’?” Ngồi vào nhuyển tháp, đem Lưu Thiên Tứ lâu nhập trong ngực, Bạch Tang Vận hỏi.

“Ly nhi, bầy, Thương nhi, Hong phòng tử, muốn.” Mặt Lưu Thiên Tứ hơi nhú, buồn rầu nói. Hắn cũng không hiểu vì sao Ly nhi làm thê tử của Thương nhi phải có Hong phòng tử, chính là nếu Ly nhi có, vậy thì hắn cũng muốn có.

“Nói cho phụ thân, bầy là có ý gì?” Bạch Tang Vận vẫn không rõ chữ này là có ý nghĩa gì, bất quá hắn tin tưởng “Bầy” không phải chỉ số lượng.

Lưu Thiên Tứ mặt giãn ra, cười ha hả bắt đầu sờ đầu ngón tay, sau khi đếm đến bảy, hắn lớn tiếng nói: “Thất thất, Dụ Đầu, Thiên Thiên, bảy. Ly nhi, Thương nhi, bảy.” Dứt lời, từ tháp thượng nhảy xuống, đi đến trước bàn cầm lấy bút viết trên giấy xiêu xiêu vẹo vẹo chữ “Bảy”, rồi mới vẽ bức tranh một cái tuyến, bức tranh một vòng tròn. Lại chạy đến trước mặt phụ thân, hiến vật quý nói, “Bầy, ” chỉ vào cái thẳng tắp kia nói, “Thiên Thiên.” Lại chỉ chỉ cái vòng tròn kia, “Dụ Đầu.” Rồi mới đưa cho phụ thân.

Bạch Tang Vận hiện tại đã biết rõ, hắn vui sướng sờ sờ đầu đứa con: “Dụ Đầu là muốn làm thê tử của Thiên Thiên sao?”

“Ừ ừ.” Thấy phụ thân đã hiểu, Lưu Thiên Tứ vui mừng dùng sức gật đầu, nhấn mạnh thêm một lần, “Dụ Đầu, Thiên Thiên.” Bạch Tang Vận cười thật tươi, đứa con thế nhưng cũng biết, nó, tiểu Dụ Đầu, là tròn tròn mập mập, thế còn.....”Thiên Thiên vì sao là như thế này đâu?” Bạch Tang Vận chỉ chỉ hình vẽ thẳng tắp ám chỉ Uyển Thiên hỏi.

“Thiên Thiên..... khó.....” Lưu Thiên Tứ đầu tiên là đô miệng, rồi mới đắc ý cười rộ lên, “Hàn kiếm, Thiên Thiên.” Thuyết minh ý nghĩa của cái thẳng tắp kia, “Thiên Thiên” khó viết, hắn hay dùng hàn kiếm để đại biểu cho Thiên Thiên.

“Ha ha.....” Bạch Tang Vận ôm đứa con cười rộ lên, rồi mới búng búng mũi hắn, “Phụ thân đã biết, Dụ Đầu muốn làm thê tử của Thiên Thiên, cho nên Dụ Đầu cũng muốn có thai phục, có ‘Hong phòng tử’, đúng hay không?”

“Phụ thân!” Lưu Thiên Tứ kích động ôm lấy phụ thân, cuối cùng có người hiểu được hắn rồi.

“Suýt nữa phụ thân đã quên Dụ Đầu cùng Thiên Thiên rồi. Dụ Đầu là muốn thành thân cùng một ngày với Ly nhi, hay là chờ sau khi Ly nhi thành thân mới cùng Thiên Thiên thành thân?” Bạch Tang Vận hỏi.

“Thân?” Lưu Thiên Tứ nghiêng đầu, rồi mới hôn phụ thân hai cái.

Điều này càng làm nụ cười của Bạch Tang Vận thêm tươi, hân vội vàng sửa miệng: “Thành thân, có nghĩa là Dụ Đầu làm thê tử của Thiên Thiên.” Con hân thể nhưng đem thê này trở thành bầy.

“Cùng nhau cùng nhau.” Lưu Thiên Tứ đã hiểu, không cần suy nghĩ nói, hân chờ không kịp, hân phải làm “bầy” của Thiên Thiên ngay.

“Hảo, vậy thì Dụ Đầu liền cùng Ly nhi thành thân cùng một ngày.” Bạch Tang Vận nói, rồi mới sờ sờ khuôn mặt đứa con thật lâu, Dụ Đầu đã lớn để có thể “lấy chồng”, thế mà hân lại cảm giác ngày hôm qua Dụ Đầu mới từ trong bụng hân đi ra.

“Phụ thân phụ thân phụ thân.....” Nghe phụ thân nói như thế, Lưu Thiên Tứ vui mừng ôm chầm lấy phụ thân thật mạnh mà hôn. Phụ tử hai người ở Vĩnh Hợp Cung cười rộ lên, ôm nhau thành một đoàn.

Đứa con vừa lòng hả dạ cất bước, Bạch Tang Vận lại một trận phát sầu, vào đêm động phòng hoa chúc..... Hân có nên giảng giải một phen cho đứa con hay không.

Bữa tối hôm đó, những người khác từ nơi Bạch Tang Vận thu được “mệnh lệnh”, vào ngày đại hôn của Lưu Ly, Lưu Thiên Tứ cũng muốn xuất giá, nhất thời, trong cung mọi người như lâm vào hoàn cảnh người ngã ngựa đổ. Vì làm cho Lưu Thiên Tứ phong phong cảnh quang “xuất giá”, sau khi được sự đồng ý của Lưu Ly, hôn kỳ duyên hậu một tháng, bất quá trong lúc mọi việc không ngừng ồn ào, tất cả mọi người lại bị Lưu Thiên Tứ “hạ lệnh”, không được đối Uý Thiên nói. Tất cả mọi người nghĩ đến Lưu Thiên Tứ là muốn cho Uý Thiên một kinh hỉ, lại căn bản không thể tưởng được, Lưu Thiên Tứ là tính toán tại nơi này làm chuyện xấu, sợ bị Uý Thiên phát hiện mà thôi.

.....

“Tiểu thúc thúc, như thế nào, nhớ kỹ không?”

Trong tấm cung của Lưu Thiên Tứ, Lưu Ly vừa ăn chân gà vừa hỏi.

Lưu Thiên Tứ vẻ mặt buồn rầu, lắc đầu: “Không có.” Những người đó đang làm cái gì kỳ quái a. Lưu Thiên Tứ trừng lớn mắt nhìn tập tranh Lưu Ly đưa cho hân.

Lưu Ly nghiêm túc nói: “Tiểu thúc thúc, ngươi nhất định phải nhớ, mặt trên này là ngươi, phía dưới kia là Uý Thiên, tuyệt đối không thể điên đảo.” Lưu Ly chỉ một đôi nam tử trong sách đông cung, bắt đầu giải thích, “Tiểu thúc thúc chỉ cần đem cái này của ngươi,” Lưu Ly chỉ về phía phần thân của nam tử phía trên, “Nhét vào nơi này của Uý Thiên” lại chỉ xuống chỗ thừa nhận của nam tử phía dưới, “Thế là tiểu thúc thúc sẽ có cục cưng.”

Sau khi Lưu Ly cùng Y Tích “mưu đồ bí mật”, quyết định sẽ giao cho Lưu Ly ra mặt giảng giải cho Lưu Thiên Tứ biết việc nam nam mây mưa, mà Y Tích lại riêng chế tạo ra “Đại bổ hoàn” cho Uý Thiên dùng.

Lưu Thiên Tứ càng xem càng nhúu chặt, chính là Ly nhi nói chuyện này rất trọng yếu, hân phải nhớ kỹ: “Ngô..... Ly nhi, cục cưng?” Hân muốn cục cưng.

“Đúng, như vậy Uý Thiên sẽ có cục cưng của tiểu thúc thúc.” Lưu Ly tiếp tục ăn chân gà, chờ mong hoàn thành nhiệm vụ cha nàng chưa làm xong, sinh ra một Dụ Đầu béo đơ đơ.

“Thiên Thiên?” Lưu Thiên Tứ khó hiểu, sao lại là Thiên Thiên có cục cưng chứ.

“Đúng vậy, tiểu thúc thúc không phải muốn cục cưng sao?”

“Ừ.” Lưu Thiên Tứ điểm đầu mười cái, rồi mới sờ sờ bụng Lưu Ly, hân muốn cục cưng.

“Thế thì cứ làm như vậy, Uý Thiên sẽ có cục cưng của tiểu thúc thúc thôi, đương nhiên,” Lưu Ly sát sát thủ, từ trong tay áo lấy ra ba bình dược, “Còn phải có cái này.”

“Ly nhi?” Lưu Thiên Tứ ném đông cung thư, tò mò nhìn ba bình sứ màu lam, màu đỏ còn có màu xanh trong tay Lưu Ly, trên cái bình sứ màu lam kia có hình búp bê thật khá.

“Tiểu thúc thúc, chuyện này ngươi nhất định phải nhớ thật kỹ, ngàn vạn lần ngàn vạn lần không thể nhớ lầm.” Lưu Ly nặng nề mà nói. Lưu Thiên Tứ bật người ở trên giường ngồi xong, mạnh mẽ gật đầu: “Không quên không quên.”

” Bên trong bình lam này chính là được có thể làm cho Thiên Thiên có cục cưng nga, tiểu thúc thúc nhớ rõ trước khi làm cái này, ” Lưu Ly cầm lấy bản đồng cung thư kia, “Nhất định phải cho Thiên Thiên ăn đi.”

“Ân.” Lưu Thiên Tứ bị búp bê trên cái chai màu lam hấp dẫn, cầm lấy bình được.

“Tiểu thúc thúc, nhất định phải nhớ đó.” Lưu Ly nhắc nhở.

Lưu Thiên Tứ gật đầu, thận trọng nói: “Được, cục cưng.” Hắn nhớ rõ, đem được cất vào áo cách dưới giường.

“Tiếp theo là đến cái này, bình màu hồng.” Lưu Ly tà ác cười lộ lên, chợt thấy Lưu Thiên Tứ lộ ra nghi hoặc, vội vàng thu hồi nụ cười gian gian kia, “Cũng là cho Thiên Thiên ăn. Vào ngày thành thân, tiểu thúc thúc nếu nghe được có người kêu ‘ đưa vào động phòng ’, tiểu thúc thúc liền đem cái này cho Thiên Thiên ăn ngay.” Lưu Ly đem bình màu hồng, cục phẩm xuân được mà tiểu quan chuyên dụng chế thành quả mơ cẩn thận giao cho Lưu Thiên Tứ, “Cái này tiểu thúc thúc ngàn vạn lần không thể xem như thức ăn vặt, nếu không tiểu thúc thúc sẽ không thể có cục cưng.” Lưu Ly sợ Lưu Thiên Tứ không cẩn thận ăn, phá hủy đại sự, liền cường điệu.

“Ly nhi?” Lưu Thiên Tứ mở ra nhìn xem, không rõ, tại sao không thể ăn quả mơ.

“Tiểu thúc thúc, trong quả mơ này có xuân được, là được dành riêng cho Thiên Thiên thôi, nếu ngươi ăn, đương nhiên sẽ không thể có cục cưng.” Lưu Ly làm như có thật nói.

“Không ăn không ăn.” Lưu Thiên Tứ bật người gật đầu, tiếp nhận cái chai kia, hắn nhớ kỹ, cẩn thận thu hảo.

“Cuối cùng, ” Lưu Ly cười to hai tiếng, vẽ mặt thần bí nói, “Đây là tiểu thúc thúc chính mình ăn. Thiên Thiên ăn quả mơ, tiểu thúc thúc liền ăn quả hạnh nha, được hương quả hạnh này là chuẩn bị riêng cho tiểu thúc thúc, không có thể cho Thiên Thiên ăn đâu.” Quả hạnh này cũng là lấy cục phẩm xuân được chế ra, chẳng qua sẽ làm cho người ta mạnh mẽ khác thường, chứ không giống như cái vừa rồi làm người ta tứ chi vô lực, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm ở trên giường bị người..... khi dễ.

“Ừ.” Lưu Thiên Tứ đem bình xanh men sứ cầm lấy, bỏ vào túi bảo bối.

“Tiểu thúc thúc, ngươi cùng Ly nhi nói nói, ba bình được này ăn như thế nào?” Lưu Ly lo lắng.

“Lam, Thiên Thiên. Hồng, Thiên Thiên. Thanh, Tiểu Tứ Nhi.” Lưu Thiên Tứ trí nhớ tốt lắm, lập tức nói ra, Lưu Ly yên tâm.

“Vậy tiểu thúc thúc còn nhớ khi nào thì cho Thiên Thiên ăn?” Lưu Ly lại hỏi.

“Động phòng.” Lưu Thiên Tứ tự nhận không có nhớ lầm, chính mình gật đầu.

“Không tồi không tồi, tiểu thúc thúc thật lợi hại.” Lưu Ly lại trộm cười lộ lên, rồi mới đem mấy chục bản đồng cung thư nàng mang đến nhất nhất bày ra trước mặt Lưu Thiên Tứ, “Tiểu thúc thúc, qua hai ngày nữa Uy Thiên sẽ trở lại, tiểu thúc thúc nhất định phải xem hết mấy quyển sách này trước khi hắn trở về nga, nhớ rõ, tiểu thúc thúc nhất định phải ở mặt trên, tuyệt đối không thể nằm ở dưới, nếu không, tiểu thúc thúc sẽ không thể có cục cưng.” Lưu Ly cùng Y Tích quyết định chủ ý là làm cho Uy Thiên bị Lưu Thiên Tứ ăn luôn, cũng làm cho Uy Thiên phải sinh con, nàng sao có thể làm cho tiểu thúc thúc chịu khổ chứ. Hơn nữa, chuyện này cũng đã thông qua hoàng bá rồi, trừ đại Hoàng gia gia ra, mặt khác hai vị Hoàng gia gia đều đồng ý.

“Ân.” Lưu Thiên Tứ đem đồng cung thư một quyển một quyển ấn trình tự xảy ra trên giường, bắt đầu chuyên tâm học tập. Lưu Ly thấy Lưu Thiên Tứ nghe theo lời của nàng, vừa lòng ly khai, cũng phân phó các nô tài bên ngoài, không được Lưu Thiên Tứ gọi thì không thể tiến vào.

Lưu Thiên Tứ nhìn đồng cung thư, trên người không một chút phản ứng, hắn chính là càng xem càng cảm thấy kỳ quái. Bên trong, người bị ăn sao lại có thể ở mặt trên, còn người ăn lại ở mặt dưới, nhưng Ly nhi

còn nói hần phải ở mặt trên, còn muốn đem..... Lưu Thiên Tứ lạp hạ quần nhìn tiểu kê kê chính mình, nhìn nhìn lại trong sách, tiểu kê kê của hần là nhuyển a.

Lưu Thiên Tứ hồ đồ, đem sách trở đi trở lại, rồi hai mắt hần mở to, cười rộ lên: “Ly nhi, ngốc ngốc.” Của Thiên Thiên rất lớn, hơn nữa lúc Thiên Thiên ăn hần thật thoải mái thật thoải mái. Nhìn xem những người bị ăn đó, đều không có đem tiểu kê kê nhét đi vào đâu, hần cũng bị Thiên Thiên ăn, hần không cần ăn Thiên Thiên. Lưu Thiên Tứ đem thư đảo lại, như vậy cũng coi như ở mặt trên đi.

Lưu Thiên Tứ che miệng cười trộm, hần không nói cho Ly nhi, cũng không nói cho Thiên Thiên biết đâu, hần muốn cho Thiên Thiên ăn Dụ Đầu thôi. Giải quyết xong phiền não này, Lưu Thiên Tứ đem hết thấy đông cung thư thu thập một chút, bỏ lại giường, rồi mới mở ra túi bảo bối của hần, xuất ra ba cái chai mà Lưu Ly cho hần.

Lưu Thiên Tứ vừa khổ vừa giận, vì sao Ly nhi nói Thiên Thiên có cục cứng chứ. Lưu Thiên Tứ cởi bỏ quần áo, lộ ra bụng nhỏ chính mình, hần muốn chính mình có cục cứng a, giống như Ly nhi vậy. Nhìn cái bụng trong chốc lát, đầu óc Lưu Thiên Tứ bắt đầu suy nghĩ vòng vo, rồi hần mới đem mấy cái chai thả lại vào túi. Thiên Thiên sao còn chưa trở về, hần muốn gặp Thiên Thiên.

“Uý lâu chủ, ngài đã về rồi, tiểu chủ tử đều ngày ngày chờ ngài trở về a.” Gian ngoài truyền đến thanh âm thái giám ân cần thăm hỏi.

“Hần đã ngủ chưa?” Ra roi thúc ngựa gấp trở về, Uý Thiên trong lòng nôn nóng.

“Công chúa mới vừa đi, tiểu chủ tử còn không có ngủ đâu. Ngài mau vào đi thôi.” Nô tài vén rèm lên, Uý Thiên vội vàng đi vào.

Khi Lưu Thiên Tứ nghe được tiếng nói trầm thấp quen thuộc kia, liền nhảy nhanh xuống giường, đá rơi cái quần đầy vướng bận, hần chạy tới hướng người phía sau bình phong kia: “Thiên Thiên! Thiên Thiên! Thiên Thiên!” Lưu Thiên Tứ cao hứng hét chói tai, mông tròn nộn nộn lộ ra nhào vào trong ngực Uý Thiên đã muốn ngáy người.

“Thiên Thiên Thiên Thiên Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ vừa nhảy vừa kêu, trong mắt là nhìn thấy Uý Thiên vui sướng cùng ướt át, kéo cổ Uý Thiên xuống, Lưu Thiên Tứ đưa lên môi anh đào chính mình, “Thiên Thiên, ăn, ăn..... Muốn..... Muốn..... Thiên Thiên, Thiên Thiên.” Thiên Thiên cuối cùng đã trở lại, hần hảo nhớ hảo nhớ, muốn Thiên Thiên, muốn Thiên Thiên ăn Dụ Đầu.

Lưu Thiên Tứ không có mặc quần, trên người đơn độc y bào cũng giải khai, có thể nói giờ đây hần là trần trụi. Mà hần cứ như vậy trần trụi, không hề che lấp, không công nộn nộn, trống trơn hoạt hoạt xuất hiện trước mặt Uý Thiên, người không có một chút chuẩn bị tâm lý, còn chủ động trình lên Dụ Đầu muốn bị ăn luôn.

Uý Thiên không phải thánh nhân, ly khai Lưu Thiên Tứ gần một tháng, y thiếu chút nữa đã bị tưởng niệm giết chết. Bởi vậy y mới gấp gấp trở về, cũng không nghĩ đến nghênh đón y lại là một Dụ Đầu đẹp mắt như thế. Y dùng Hàn Tâm quyết ngăn chặn dục niệm, lại bị Lưu Thiên Tứ dễ dàng đánh một cái đập nát.

“Dụ Đầu.” Tay Uý Thiên tham tiến y nội, ôm lấy thắt lưng bóng loáng của Lưu Thiên Tứ, đem hần kéo vào trong ngực, rồi mới hung hăng hôn hần.

Thiên Thiên..... Thiên Thiên..... Lưu Thiên Tứ mê muội há mồm làm cho Uý Thiên dùng sức ăn, rồi mới nghĩ tới tiểu kê kê trong sách kia, cánh tay không đủ dài, Lưu Thiên Tứ bắt đầu ở giữa hai chân Uý Thiên điều tra, di? Thiên Thiên chính là ngành a!

Lưu Thiên Tứ còn không kịp nói cho Uý Thiên biết hần vừa phát hiện một việc trọng đại, đã bị người đưa lên giường, thoát đi áo.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Úy Thiên cuối cùng đã biết vì sao tiểu Dụ Đầu gần như trần trụi xuất hiện ở trước mặt y, y đem đông cung thư rơi rụng bên chân gom lại hết thấy quăng hết dưới gầm giường, rồi mới sờ sờ vào thân mình nộn nộn trơn mềm của Lưu Thiên Tứ. Khuôn mặt mềm mại, cổ mềm mại, rồi lại đến bộ ngực mềm mại. Thịt đỏ đỏ, Lưu Thiên Tứ ở trong mắt Úy Thiên không chỉ là một Dụ Đầu đáng yêu, mà còn hận không thể đem Dụ Đầu ăn luôn vào bụng. Khẽ cắn vào hồng nhĩ kiều diễm ướt át nổi lên trước ngực Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên từ trong thanh âm kia nghe ra hắn đã động tình.

“Thiên Thiên.....” Khi miệng Úy Thiên rời đi môi anh đào của hắn, mà đi ăn ngực hắn, mặt Lưu Thiên Tứ đột nhiên lộ vẻ kinh hoảng. Úy Thiên nghe thấy trong thanh âm hắn có chút không đúng, vội vàng ngừng lại.

“Dụ Đầu, không sợ, không sợ.” Úy Thiên đem Lưu Thiên Tứ ôm đến trong ngực, vuốt ve lưng hắn, dục hoả trên người nháy mắt biến mất, y đã quên Dụ Đầu này còn không biết những việc này.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ phát run ôm chặt Úy Thiên, một tay sờ hướng tiểu kê kê chính mình vừa rồi còn mềm, hiện tại lại ngạnh lên giống như Thiên Thiên, sắp khóc, “Không cần, không cần.”

“Dụ Đầu, thật xin lỗi, Thiên Thiên lần sau sẽ không làm thế nữa, chớ sợ chớ sợ.” Úy Thiên lấy chăn bao lấy hai người, nghĩ đến Lưu Thiên Tứ là không cần y làm như vậy.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ cũng mất hứng ngẩng đầu, miệng mím chặt, run run muốn khóc, “Không cần.....” Nho nhỏ giọng nói, Lưu Thiên Tứ kéo qua tay Úy Thiên đến chỗ tiểu kê kê của hắn, “Không cần.....” Hắn không cần ăn Thiên Thiên, hắn muốn cục cứng, muốn cục cứng.

Úy Thiên hưởng thụ tới rồi tư vị băng hoả lưỡng trọng thiên. Tay y sờ sờ nộn hành đã bắt đầu cương cứng của Lưu Thiên Tứ, y không ngừng áp chế dục vọng trong lòng, nề hà hạ thân y cũng bắt đầu thoát ly khỏi tầm kiểm soát.

“Dụ Đầu..... Không cần cái gì?” Úy Thiên thanh âm phá lệ khàn khàn. Y biết, một ngày nào đó y sẽ bị tiểu Dụ Đầu trong ngực này bức điên mất thôi.

“Không cần ăn, không cần ăn.” Lưu Thiên Tứ trong nháy mắt trả lời, tiểu kê kê của hắn ngạnh là hắn phải ăn Thiên Thiên, nhưng hắn không cần ăn Thiên Thiên. Lưu Thiên Tứ giật giật, rồi trong mắt mới lộ ra ngạc nhiên, cúi đầu nhìn về phía tay Úy Thiên đang ấn lấy tiểu kê kê của hắn, hắn lại giật giật, cảm giác rất quái lạ.

“Dụ Đầu.....” Úy Thiên lấy tay ra, đang nghĩ là nên đem tiểu Dụ Đầu này làm cho mê đi, rồi chính mình đi tẩy nước lạnh, rồi cái gì cũng không quản, đem Dụ Đầu ăn nhập trong bụng.

“Thiên Thiên, bình.” Lưu Thiên Tứ làm sao quản Úy Thiên có bao nhiêu thống khổ, không chút khách khí kéo qua tay Úy Thiên, đặt ở tiểu kê kê chính mình, rồi mới bắt đầu động, “Thiên Thiên, quái.” Có chút thoải mái a.

“Dụ Đầu.....”

Nếu Lưu Thiên Tứ ngẩng đầu, hắn sẽ tò mò vì sao trên trán Thiên Thiên lại nổi nhiều gân xanh như vậy. Nhưng Lưu Thiên Tứ tối nay không đem Úy Thiên bức chết là không bỏ qua. Chính mình động vài cái, Lưu Thiên Tứ đột nhiên nghĩ đến đông cung thư, xốc lên chăn liền đi ra khỏi ***g ngực Úy Thiên, hắn muốn nhìn xem.

Xuống giường, Lưu Thiên Tứ tìm được một quyển không bị Úy Thiên hoàn toàn tảo nhập dưới giường, mở ra nghiên cứu. Úy Thiên cảm thấy mũi bắt đầu nóng lên. Tiểu Dụ Đầu y yêu nhất, đang trần như nhộng đứng ở trước mặt y, tay cầm một quyển đông cung đồ sách, hạ thân nộn hành khẽ run run ngẩng đầu, “đôi mắt nhỏ” ngay trước hướng ra phía ngoài tích vài giọt sương, thuần khiết, không tự giác hấp dẫn y, biểu tình sinh động trên mặt làm cho tay y không thể khống chế bắt đầu giải y khẩu chính mình.

“Thiên Thiên!” Lưu Thiên Tứ xem hiểu được, đem thư quăng sang một bên, bổ nhào vào trên người Úy Thiên, khi Úy Thiên còn chưa kịp ôm hắn, hắn lại đi đến bên giường, quyết mộng lấy túi bảo bối của hắn. Hắn không cần chờ đến động phòng, hắn phải thừa dịp tiểu kê kê chính mình còn chưa đủ ngạnh bị Thiên Thiên ăn luôn, hắn muốn cục cứng.

Úy Thiên có thể nghe rõ ràng tiếng hít thở của chính mình, trong đầu chỉ có một loại ý niệm: ăn Dụ Đầu, ăn Dụ Đầu, ăn Dụ Đầu, ăn Dụ Đầu..... Lưu Thiên Tứ đưa lưng về phía y, mân mê tiểu môn lộ ra cục nhị phần nộn, nộn hành thủy xuống “câu dẫn” “sắc lang” ở phía sau, Lưu Thiên Tứ đang tìm “bảo bối” của hắn, không biết, cục nhị phần nộn kia theo động tác của hắn hơi hơi khép mở, Úy Thiên như trúng phải tà, tiến đến, rồi mới đổi cục nhị như đang mời y hưởng dụng, vươn đầu lưỡi.

“Thiên Thiên!” Lưu Thiên Tứ mạnh xoay người, suýt nữa đụng vào mũi Úy Thiên. Không biết tiểu môn chính mình thiếu chút nữa liền rơi vào tay giặc, Lưu Thiên Tứ cao hứng giơ lên ba cái chai, ở trước mặt Úy Thiên lắc lắc, rồi mới vỗ vỗ mặt Úy Thiên, bất an: “Thiên Thiên?” Thiên Thiên xảy ra chuyện gì? Mặt đỏ hồng. Lưu Thiên Tứ thân thủ sờ sờ, rồi mới đổi Úy Thiên bắt đầu thổi khí: “Đi rồi đi rồi.” Bệnh bệnh đều đi rồi.

“Dụ Đầu.....” Úy Thiên ôm Lưu Thiên Tứ, muốn hôn hắn. Lưu Thiên Tứ dùng sức đem y đẩy ra, mạnh mẽ lắc đầu: “Chờ, Thiên Thiên, chờ.” Mở ra ba cái chai, Lưu Thiên Tứ tuyển một chút, cầm lấy viên thuốc trong cái chai màu lam kia.

“Dụ Đầu?!” Úy Thiên thanh tỉnh một nửa, vội vàng kéo tay Lưu Thiên Tứ đang cầm được, lại lọt vào cái tròng mắt đầy bất mãn của Lưu Thiên Tứ, “Của Dụ Đầu!” Sợ Úy Thiên đoạt, Lưu Thiên Tứ giãy khai, không đợi Úy Thiên phản ứng liền đem được nhét vào miệng, nhanh chóng nuốt xuống.

“Dụ Đầu, ngươi vừa ăn cái gì vậy?!” Úy Thiên lấy qua cái chai màu lam, ngửi ngửi, y không hiểu được lý, sợ Lưu Thiên Tứ ăn quái được gì.

“Không nói không nói, Dụ Đầu.” Lưu Thiên Tứ lắc đầu, rồi lại cầm lấy cái chai màu xanh, đem ba phiến hạnh trong chai toàn bộ đưa đến bên miệng Úy Thiên, “Ăn ăn.”

“Dụ Đầu, nói cho Thiên Thiên biết đây là cái gì? Là ai đưa cho ngươi?” Úy Thiên có dự cảm bất hảo.

“Thiên Thiên.....” Thấy Úy Thiên không chịu ăn, hai mắt Lưu Thiên Tứ bắt đầu đỏ, “Ăn ăn, Thiên Thiên..... Ăn.” Rồi hắn mới cầm lấy được trong cái bình màu hồng, “Dụ Đầu, Thiên Thiên, động.....” Lưu Thiên Tứ nhú mi, động cái gì ấy nhỉ.

“Dụ Đầu.....” Đôi mắt Úy Thiên hơi nheo lại, “Ngươi muốn cùng với Thiên Thiên..... động phòng?” Cho nên mới có đông cung đồ?!

“Ừ, động phòng động phòng.” Lưu Thiên Tứ tươi cười, thấy Úy Thiên há mồm, cực nhanh mà đem quả hạnh trên tay nhét vào miệng đối phương, cũng che miệng Úy Thiên lại, “Ăn ăn.” Muốn cũng phải ăn, không muốn cũng phải ăn.

Úy Thiên lấy tay Lưu Thiên Tứ ra, hỏi: “Dụ Đầu, ngươi chỉ cần nói cho Thiên Thiên biết là ai đưa cho ngươi, Thiên Thiên liền ăn.”

Lưu Thiên Tứ bắt mắt dò khởi miệng: “Ly nhi.....” Vì để làm cho Úy Thiên ăn đi, hắn không thể không bán đứng Lưu Ly. Vừa nghe là do Lưu Ly cấp, Úy Thiên thở dài, cam tâm tình nguyện đem quả hạnh nuốt xuống. Thấy Úy Thiên đã ăn, Lưu Thiên Tứ lại vội vàng đem quả mơ ăn luôn.

Sờ sờ nộn hành có chút biến nhuyễn của Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên đem người đặt ở dưới thân. Tối nay, y sợ là phải thất thân cho tiểu Dụ Đầu này, Lưu Ly cấp được cho Lưu Thiên Tứ tuyệt đối sẽ không làm hắn đau, vậy thì người đau cũng chỉ có thể là y. Tuy rằng không biết được trong ba cái chai đó rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng chỉ cần không làm Dụ Đầu bị thương là được. Cho dù làm người thừa nhận, y cũng không hối, y cùng bọn họ giống nhau, luyện tiếu tiểu Dụ Đầu này chịu nửa phần khổ sở. Nộn hành trong tay dần dần khỏe mạnh, Úy Thiên càng sâu hôn lên Lưu Thiên Tứ, tiểu Dụ Đầu tuy là hơi chậm một chút, nhưng cuối cùng đã trưởng thành, lớn lên..... có thể ăn Thiên Thiên.

Một lát sau, Úy Thiên liền cảm thấy có gì đó không ổn, cảm giác cứ như là ăn xuân được. Trên người dục niệm càng ngày càng nặng, phân thân phát đau nóng lòng tìm nơi phát tiết. Không ngừng rên rỉ, Lưu Thiên Tứ cả người phát ra hương vị mê hoặc lòng người, Úy Thiên cắn hai viên hồng châu trước ngực Lưu Thiên Tứ liếm diêm như hoả, từng dấu từng dấu hồng ngân bắt đầu tích ở trên người Lưu Thiên Tứ. Úy Thiên không nhận được tham thượng cục nhị Lưu Thiên Tứ, lại phát hiện nơi đó hơi hơi mở ra miệng. Úy Thiên hai tròng mắt mở to, y sai lầm rồi, y cùng Lưu Thiên Tứ quả thật ăn đều là xuân được, nhưng không phải

như ý muốn của y! Ngón tay Úy Thiên ở hậu nhị có chút ướt át của Lưu Thiên Tứ trượt động, đưa tới hân thở gấp, hô hấp của Úy Thiên cũng trở nên dồn dập, chẳng lẽ..... Y tưởng niệm Hàn Tâm quyết, lại một chữ đều không sao nhớ nổi.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ vô ý thức gọi, muốn đi sờ hạ thân, lại bị người ngăn đón, hân khó nhẹn chân động, nơi địa phương kia muốn bị cái gì đó tiến vào, Lưu Thiên Tứ lập tức nghĩ tới Úy Thiên, “Thiên Thiên..... Tiến..... Tiến.....” Bức bối cùng khó chịu làm cho Lưu Thiên Tứ khóc lên. Có thanh âm mời gọi này, làm sao một Úy Thiên đang cực yếu ớt có thể ngăn cản được.

“Dụ Đầu.” Úy Thiên trút bỏ y phục trên người, tách ra hai chân Lưu Thiên Tứ, quỳ gối ở giữa, lý trí rời xa y, hai mắt đỏ lên nhìn chăm chăm vào thân hình dưới thân kia che kín hồng nhật, rồi mới nâng mông Lưu Thiên Tứ lên, hôn lấy.

“Thiên Thiên!” Lưu Thiên Tứ trước khi để ý thức toàn bộ rơi vào tay giặc, chỉ nhớ rõ gọi tên người kia. Úy Thiên dùng nội lực áp chế dục niệm không ngừng dâng lên, nếu cứ như thế mà đi vào, y nhất định sẽ làm bị thương tiểu Dụ Đầu. Úy Thiên lấy tay không ngừng khuếch trương nơi đã trở nên cực độ ướt át của Lưu Thiên Tứ, mị được cường lực làm cho Lưu Thiên Tứ một lần lại một lần lẩm bẩm “Tiến tiến”. Úy Thiên nguyên bản trong đầu đang có ý niệm muốn rời đi nhưng Lưu Thiên Tứ chính là một loại xuân dược cực mạnh, làm ý muốn đó bị đập nát.

“Dụ Đầu.....” Úy Thiên từ lâu nhẫn nại tới cực điểm rồi, thế muốn giết Lưu Ly, Úy Thiên rút ra ngón tay ướt sũng, đem “tội ác” chính mình dính tiến vào nơi mảnh mai kia của Lưu Thiên Tứ, khi phân thân đáng sợ một tác tiến nhập thêm sâu, tiếng khóc cùng máu loãng của Lưu Thiên Tứ cùng lúc chảy ra.

“Dụ Đầu..... Dụ Đầu.....” Khoé miệng Úy Thiên cũng chảy xuống huyết, nghĩ muốn rút ra, rồi lại nghe được Lưu Thiên Tứ khóc hãm.

“Thiên Thiên..... Ăn..... Ăn..... Cực cương, cực cương.” Lưu Thiên Tứ không – cảm giác đau, thân thể hân sớm bị xuân dược khống chế, thậm chí muốn Thiên Thiên ăn hân, hân muốn cực cương.

“Dụ Đầu!” Ý niệm muốn rời khỏi trong đầu Úy Thiên một lần nữa bị Lưu Thiên Tứ đập nát, tiểu Dụ Đầu muốn cực cương của y, “Dụ Đầu, sinh cực cương cho Thiên Thiên, sinh cực cương cho Thiên Thiên.” Úy Thiên hai mắt phiếm hồng đem dục vọng vùi vào trong cơ thể Lưu Thiên Tứ, rồi mới hung hăng hôn lên người không ngừng khóc kia: Dụ Đầu, tiểu Dụ Đầu của ta, sinh cực cương cho ta, sinh nhỏ nhỏ Dụ Đầu cho Thiên Thiên.

“Cực cương..... Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ vừa khóc vừa kêu, lần đầu trải nghiệm ***, hân làm sao tiếp nhận được. Được tính trong quả hạnh cùng quả mơ là tương đương, chẳng qua một cái là công một cái là thụ, Lưu Thiên Tứ tự chủ trương đánh nát ảo tưởng của đám người Lưu Ly.

Úy Thiên mất đi lý trí, ở trên người Lưu Thiên Tứ rong ruổi cùng khăng cấn. Lưu Thiên Tứ hậu huyết bị mở ra thật lớn, căn bản chưa từng tiếp xúc qua *** hân đã sớm bắn một lần, hân trầm đắm trong bể dục, cũng không quên hãm: “Cực cương, a..... Ồ..... Thiên Thiên..... Cực cương.”

“Dụ Đầu, Dụ Đầu.....” Úy Thiên đồng dạng lý trí hoàn toàn biến mất, trong lòng y chỉ nghĩ muốn Lưu Thiên Tứ, trong tiềm thức biết y đang ôm là người mà bản thân luôn tâm tâm niệm niệm, Dụ Đầu, tuy rằng bị được vật khống chế, nhưng y vẫn như cũ nhớ rõ không thể thương tổn tối bảo bối của y, Dụ Đầu.

Sau khi Úy Thiên bắn qua một lần, được tính bắt đầu hạ thấp, Lưu Ly cùng Y Tích nguyên bản tính toán sẽ không làm cho Lưu Thiên Tứ quá mệt mỏi, làm cho Úy Thiên thê thảm. Khi Úy Thiên đã phát tiết dục hoá đi ra, được tính trên người Lưu Thiên Tứ cũng lui, ôm hân bình tĩnh trong chốc lát, Úy Thiên dùng nội lực bức ra được tính còn sót lại trong cơ thể.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ hai mắt đắm lệ mơ hồ nhìn Úy Thiên, giọng nói dị thường khàn khàn, hân cảm giác được đau, thế nhưng..... vẫn ôm lấy Úy Thiên, không cho y rời đi, Lưu Thiên Tứ hai chân kẹp chặt, “Muốn, muốn..... Cực cương, cực cương.” Hân không hiểu vì sao phải làm như vậy mới có thể có cực cương, nhưng nếu đã cần như thế, vậy thì bị ăn thêm vài lần nữa mới bảo hiểm.

“Dụ Đầu..... Thiên Thiên sau này cho người cực cương nữa, Dụ Đầu bị thương, làm cho Thiên Thiên nhìn xem.” Úy Thiên nhìn thấy nơi Lưu Thiên Tứ cùng chính mình tương liên có huyết chảy ra, hận không thể

giết Lưu Ly, nhưng y càng muốn giết chính mình, Uý Thiên mới định rút ra

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

“Hi hi”

Cười khê vang lên, tiếp theo lại không có thanh âm. Rồi Uý Thiên nghe được người trong vòm ngực nhỏ giọng than thở: “Cực cứng cực cứng.....” Y rốt cuộc không thể giả bộ ngủ nữa, mở to mắt. Thân hình mềm mại trong ngực đang dính sát vào người y, vừa mới tỉnh lại, sau khi xác định chính mình thật sự đã bị ăn, người nào đó vui sướng ngay cả đau đều quên hết.

Lưu Thiên Tứ đem Uý Thiên ôm siết thật chặt vào trong ngực, sau khi tỉnh lại, điều mà hắn làm trước tiên chính là sờ bụng, không có nổi lên đến đâu, Lưu Thiên Tứ dô dô miệng, nghĩ đến chuyện vừa phát sinh qua hắn liền mỉm cười, Thiên Thiên giống như vừa mới ăn hắn thôi. Hướng phía sau lui một chút, gắt gao ôm lấy Thiên Thiên, Lưu Thiên Tứ mới cảm giác trên người đau quá, nhất là nơi mà ngày hôm qua được Thiên Thiên tặng cực cứng, đau quá đau quá. Lưu Thiên Tứ nhún nhún không khóc, sợ đánh thức Uý Thiên, hắn làm chuyện xấu, sợ Thiên Thiên tỉnh lại sẽ tức giận.

“Dụ Đầu.” Uý Thiên lên tiếng gọi, lại cảm giác người trong ngực sợ hãi run lên, lúc này y liền thay đổi sắc mặt, đem qua cần rở nhất định đã làm cho Dụ Đầu hoảng hốt. Ngay khi Uý Thiên muốn đem Lưu Thiên Tứ lật lại nhìn xem một chút, lại nghe thấy tiếng Lưu Thiên Tứ thét chói tai.

“Không nghe không nghe.” Lưu Thiên Tứ ôm lấy đôi tai, cự tuyệt nghe Uý Thiên nói. Chính hành động này đã tác động đến vết thương ở hạ thân, Lưu Thiên Tứ đau đớn đến hai mắt phiếm hồng.

“Dụ Đầu, cho Thiên Thiên nhìn xem.” Uý Thiên đem Lưu Thiên Tứ trở thân qua, tách ra hai chân hắn, lại bị Lưu Thiên Tứ bưng kín miệng.

“Không nghe không nghe.” Lưu Thiên Tứ qua lại lắc đầu, cũng kẹp chặt hai chân, “Đừng có bắt lại được không, cực cứng cực cứng, Dụ Đầu...của Dụ Đầu!” Hắn nghĩ đến Uý Thiên muốn đem cực cứng cầm lại.

Uý Thiên lập tức sững sốt, chờ sau khi y hiểu được ý của Lưu Thiên Tứ, y kéo tay hắn xuống, hôn lên lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi: “Dụ Đầu, Thiên Thiên không lấy, Thiên Thiên chỉ muốn nhìn xem Dụ Đầu có phải bị thương hay không. Thiên Thiên sao lại lấy đi cực cứng chứ, cực cứng là của Dụ Đầu cùng Thiên Thiên, Thiên Thiên muốn Dụ Đầu sinh cực cứng cho Thiên Thiên.”

“Không giận?” Lưu Thiên Tứ mắt to chớp chớp, hắn vừa làm chuyện xấu mà.

“Không giận, Thiên Thiên sao lại có thể giận Dụ Đầu chứ.” Thấy Lưu Thiên Tứ thả lỏng cảnh giác, Uý Thiên cẩn thận tách ra hai chân Lưu Thiên Tứ, xem xét hậu nhĩ của hắn.

“Thiên Thiên..... Cực cứng.....” Ôm bụng, Lưu Thiên Tứ cường điệu, bị Thiên Thiên đụng tới nơi đó đau quá, bất quá Lưu Thiên Tứ mặc kệ, hắn chỉ muốn biết chính mình có phải đã có cực cứng hay không.

Đôi mày Uý Thiên nhíu thành chữ “nhất”, nơi đó của Lưu Thiên Tứ sưng đỏ, còn có, rõ ràng là bị nứt ra thương, đem qua y tuy rằng đã rất kìm nén, nhưng bị đụng vật khổng lồ y vẫn tránh không khỏi làm bị thương Lưu Thiên Tứ. Nghe Lưu Thiên Tứ vẫn hăm “cực cứng”, Uý Thiên vừa đau lòng lại vừa tâm hỉ.

“Dụ Đầu, nói cho Thiên Thiên biết, có phải rất đau hay không?” Uý Thiên nhẹ nhàng xem xét, nhận thấy Lưu Thiên Tứ bắt đầu buộc chặt, y vội vàng triệt khai, hỏi.

Lưu Thiên Tứ lại lắc đầu, cười rộ lên, thân thủ muốn ôm: “Cực cứng, cực cứng.” Hắn không sợ đau, chỉ cần có cực cứng của Thiên Thiên là được.

“Dụ Đầu.....” Uý Thiên tâm âm tốt đỉnh, ôm chặt Lưu Thiên Tứ, một lần lại một lần hôn hắn, lấy này là phát tiết đáy lòng hạnh phúc.

.....

“A a a!!! Tiểu Hoàng Thúc! Người sao lại có thể tính sai a!!!”

Lưu Ly hung hăng dậm chân thành thịch nhìn Lưu Thiên Tứ trên giường, hồi hận đến ruột gan đều muốn thối lại. Ly Thương càng không ngừng giúp nàng thuận khí, lại điệu bộ nói với nàng không cần lo lắng, cần thận đũa nhỏ.

“Úy Thiên, nhất định là người đem được thay đổi!” Lưu Ly trong lòng tức giận không nhẹ, thật muốn đem Úy Thiên ra băm thây vạn đoạn. Đêm qua biết được trong phòng Lưu Thiên Tứ động tĩnh rất lớn, nàng còn muốn ngày hôm sau lại đây nhìn xem thăm trạng của Úy Thiên, không nghĩ tới Úy Thiên là thần thanh khí爽, mà Lưu Thiên Tứ lại không thể động đậy nằm ở trên giường, bảo nàng không giận sao được.

“Ha ha..... Cục cứng, cục cứng.....”

Lưu Thiên Tứ nhìn chất nữ đang giận dữ mà ngây ngô cười, nắm lấy tay Úy Thiên, một bộ dáng hả hê vì đã thực hiện thành công âm mưu.

“Ô ô ô, mệt lớn, mệt lớn, sao lại chính là Tiểu Hoàng Thúc, Tiểu Hoàng Thúc sao lại có thể nhớ lầm!” Lưu Ly không tin kêu gào, rồi mới trừng mắt nhìn Úy Thiên, “Úy Thiên, người nói mau, có phải người đem được lên thay đổi hay không?!”

“Ly nhi, có thai rồi mà còn lớn giọng như vậy, không sợ động đến thai khí sao?” Bạch Tang Vận đang cùng Lưu Hoài Diệp và Lam Khuyết Dương đi đến. Chuyện trong cung tự nhiên không thể gạt được bọn họ, nhất là khi Úy Thiên tìm thái y muốn được trị thương. Phía sau Bạch Tang Vận là Lưu Vận Tranh, Lam Vận Vành, Lưu Tích Tứ cùng Bạch Hân Triệt, bảo bối trong cung bị người “khí dễ”, ngoại trừ Bạch Tang Vận cùng Bạch Hân Triệt ra, những người khác đều là vẻ mặt hắc ám.

Úy Thiên đứng dậy hành lễ, nhưng tay y bị Lưu Thiên Tứ chặt chẽ nắm lấy. Bạch Tang Vận huy phát tay, tỏ vẻ miễn, không thấy những người khác bất mãn, ngồi xuống bên giường.

“Phụ thân.....” Lưu Thiên Tứ vươn tay, Bạch Tang Vận vội vàng ôm lấy đứa con.

“Đau không? Dụ Đầu.” Bạch Tang Vận trù mền sờ sờ mặt đứa con có chút tái nhợt, trong lòng cũng vạn phần vui sướng, con hần tuy rằng mãi mãi không lớn, nhưng nó thật sự “yêu” Thiên Thiên, yêu đến muốn sinh đứa con cho Thiên Thiên.

“Không đau không đau.” Lưu Thiên Tứ mặt mày hoan hỉ lắc đầu, rồi mới đem tay phụ thân phóng tới trên bụng chính mình, “Cục cứng cục cứng.”

“Tiểu Hoàng Thúc!”

Không đợi những người khác phản ứng, Lưu Ly một bước từ thật xa vọt tới bên giường, làm Ly Thương sợ hãi. Nàng chẳng còn nhớ chuyện chính mình đang có thai, nàng chỉ muốn biết chuyện nghiêm trọng nhất có phải đã xảy ra hay không.

“Tiểu Hoàng Thúc, được trong cái chai màu lam người cho ai ăn?!” Lưu Ly khẩn trương vạn phần hỏi. Những người khác hai mắt nhìn nhau, chuyện “sinh tử được” bọn họ cũng không rõ ràng.

“Cục cứng?” Lưu Thiên Tứ cười đem Lưu Ly đang lơ lửng đánh một cái rớt luôn xuống vực sâu, “Chính mình, chính mình.” Lưu Thiên Tứ chỉ chỉ chính mình, đắc ý nói, “Cục cứng cục cứng.”

“Tiểu Hoàng Thúc.....!” Lưu Ly khóc không ra nước mắt che mặt lại, nàng không muốn sống nữa.

“Ly nhi?” Bạch Tang Vận đem Lưu Ly kéo đến bên người, hỏi.

“Hoàng gia gia..... Tiểu Hoàng Thúc..... Tiểu Hoàng Thúc hần ăn ‘sinh tử được’?” Lưu Ly mới vừa nói ra khỏi miệng, phòng trong liền truyền đến tiếng mọi người găm lên.”Cái gì?!”

“Lưu Ly, người nói rõ ràng!”

“Ly nhi, rốt cuộc sự việc là như thế nào?!”

“Người từ nơi nào có ‘sinh tử được’?!”

“Mau, nhanh đi tìm Ly Nghiêu, tìm Nhị thúc, lập tức giải được tính cho tiểu Dụ Đầu!”

Trong lúc nhất thời, trong phòng nổ tung náo loạn. Mặc kệ là tự mình trải qua nỗi khổ sinh sản, hay là từng chứng kiến quá trình người yêu sinh sản, các sắc mặt đều trắng bệch, lòng như lửa đốt. Mà tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện, Lưu Thiên Tứ, lại tránh ở trong ngực Úy Thiên, buồn cười nhìn phụ hoàng, phụ vương cùng các ca ca, không hiểu bọn họ vì sao đột nhiên lo lắng như vậy, hẳn có cục cưng nha, cùng Ly nhi, Triệt ca ca còn có Tam ca giống nhau, có cục cưng rồi đó.

“Ồ ô..... Tiểu Hoàng Thúc luôn muốn có cục cưng, Ly nhi thấy Tiểu Hoàng Thúc ăn không vô, ngủ không ngon nên đã nghĩ giúp Tiểu Hoàng Thúc. Ly nhi là muốn Úy Thiên phải hoài cục cưng, nào biết đâu rằng Tiểu Hoàng Thúc lại nhớ lầm. Ô ô ô..... Tiểu Hoàng Thúc nói thành thân ngày đó mới có thể cho Úy Thiên ăn, ta nghĩ trước khi thành thân còn tới hơn một tháng, có thể làm cho Tiểu Hoàng Thúc nhớ kỹ, kết quả Tiểu Hoàng Thúc lại khẩn trương như thế, Ly nhi sao có thể làm cho Tiểu Hoàng Thúc sinh cục cưng chứ.”

Lưu Ly vừa khóc vừa nói, nàng thật không sao hiểu được, Tiểu Hoàng Thúc sao lại có thể nhớ lầm, chính mình đem sinh tử được ăn đi.

“Ly nhi, không khóc không khóc.” Lưu Thiên Tứ thấy Lưu Ly khóc, ở trên giường kêu lên. Còn không rõ ràng chính mình làm ra chuyện đáng sợ. Úy Thiên không cãi lại, nghe Lưu Ly nói như thế, y căn bản không lo lắng có thể bị đánh hay không. Y gắt gao ôm lấy Lưu Thiên Tứ, trong đầu chỉ có một ý niệm: Lưu Thiên Tứ có lẽ thật sự đã có đứa con của y. Loại suy đoán đầy khẳng định này, làm cho Úy Thiên rơi vào trạng thái si ngốc.

“Được rồi, các người đừng nóng vội, cũng đừng trách Ly nhi, sao không nghe xem ý của Dụ Đầu thế nào?” Bạch Tang Vận trấn an Lưu Ly, dùng ánh mắt ngăn lại những người khác trách cứ, nhìn về phía đứa con.

“Dụ Đầu, nói cho phụ thân biết, Ly nhi tối hôm qua cùng con nói cái gì?” Kéo qua tay đứa con hơi chút lạnh lẽo, Bạch Tang Vận hỏi.

Lưu Thiên Tứ trát trát nhân tình, trầm tư, rồi mới nói: “Ngô..... Ăn, cục cưng.” Tiếp theo hướng dưới giường nhìn lại, Bạch Tang Vận thấy thế, liền nhìn qua, khi hắn nhìn thấy dưới giường có sách, không cần nghĩ ngợi đem ra, nháy mắt, không khí trong phòng thiêu đốt lên.

Bạch Tang Vận ngăn người, đem đông cung thư nhét lại dưới giường, khụ hai tiếng, hỏi: “Dụ Đầu, nói cho phụ thân biết, người muốn cục cưng của Thiên Thiên?”

Lưu Thiên Tứ lập tức dùng sức gật đầu, ôm chặt tay Úy Thiên: “Cục cưng cục cưng, Dụ Đầu.” Sờ sờ bụng chính mình lần nữa.

“Tiểu Hoàng Thúc, tối hôm qua ta không phải nói được trong cái chai màu lam kia là cho Úy Thiên ăn sao?” Lưu Ly sợ bị người hỏi đông cung thư dưới giường Lưu Thiên Tứ là từ đâu có, lập tức dời đi lực chú ý của mọi người.

Lưu Thiên Tứ vừa nghe, đầu tiên là nhíu mi, rồi mới dô miệng, tiếp theo lắc đầu: “Không ăn, không ăn Thiên Thiên. Cục cưng, Dụ Đầu, Dụ Đầu.” Dùng sức gật đầu, Lưu Thiên Tứ lại lắc đầu, “Thiên Thiên không cục cưng, Dụ Đầu cục cưng.”

Bạch Tang Vận ôn nhu nở nụ cười, sờ sờ đầu đứa con, hỏi: “Dụ Đầu muốn tự mình sinh cục cưng cho Thiên Thiên?” Con hắn trưởng thành.

“Ừ.” Lưu Thiên Tứ nhếch miệng cười rộ lên, hai má lúm đồng tiền hăm sâu, “Dụ Đầu, Dụ Đầu. Thiên Thiên ăn. Cục cưng cục cưng.” Lưu Thiên Tứ nằm úp sấp đến bên giường, tìm ra một quyển đông cung đồ mới vừa bị phụ thân quăng đến dưới giường, lại làm cho không khí phòng trong sốt cao. Úy Thiên còn trầm tâm trong vui sướng khi nghĩ sắp có một nho nhỏ Dụ Đầu, hoàn toàn cảm thụ không đến chung quanh biến hóa.

Lưu Thiên Tứ mang tinh thần học tập mở ra đông cung đồ, chỉ hai người cao thấp bên trong, bắt đầu thuyết minh: “Thiên Thiên.” Chỉ chỉ cái người tiến công ở mặt trên. “Dụ Đầu.” Lại chỉ chỉ cái người thừa nhận ở phía dưới.

Rồi mới bay qua một tờ, lần này vẫn như cũ là cao thấp hai người, bắt quá cái người thừa nhận lại ở mặt trên. Lưu Thiên Tứ chỉ chỉ người mặt trên: “Dụ Đầu.” Tiếp theo là cái người phía dưới, “Thiên Thiên.” Lại lật qua một tờ.

“Dụ Đầu, phụ thân đã biết.” Bạch Tang Vận đem quyển sách trên tay đưa con lấy lại, bất động thanh sắc phóng tới phía sau chân.

Lưu Thiên Tứ ngẩng hướng phía sau phụ thân, hắn còn chưa có nói xong đâu. Thấy phụ thân không để cho hắn giảng nữa, tay trái hắn mới giương lên: “Ly nhi, dạy: lam, Thiên Thiên; hồng, Thiên Thiên; thanh, Dụ Đầu.” Nói xong, hắn lại mạnh mẽ lắc lắc tay, “Không muốn không muốn. Thiên Thiên ăn Dụ Đầu, Dụ Đầu cục cứng. Lam, Dụ Đầu; hồng Dụ Đầu; thanh, Thiên Thiên.” Vỗ vỗ bụng, Lưu Thiên Tứ kéo qua tay Uyển Thiên, “Thiên Thiên không cục cứng, Dụ Đầu cục cứng, Dụ Đầu muốn. Không ăn, không ăn Thiên Thiên.”

“A.....” Lưu Ly ôm lấy đầu cúi gập thân mình, Tiểu Hoàng Thúc không phải nhớ lầm, Tiểu Hoàng Thúc là cố ý! Nàng không cam lòng, không cam lòng..... Lưu Ly thật muốn chết quách đi cho rồi.

“Ha hã, ” Bạch Tang Vận vui mừng cười rộ lên, đem tay đưa con đặt ở trên đầu kéo xuống dưới, vỗ nhẹ, “Dụ Đầu, muốn cục cứng rất vất vả. Dụ Đầu sẽ ngủ không tốt, ăn không ngon, không thể chạy, không thể nhảy, không thể giấu giấu, không thể kỵ ‘ Trùng Trùng ’, còn phải uống được khổ khổ, còn có thể đau, rất đau rất đau, Dụ Đầu không sợ sao?”

Lưu Thiên Tứ trừng lớn hai mắt nhìn phụ thân, xoa xoa bụng, suy nghĩ trong chốc lát, hắn phi thường dùng sức điểm đầu ba cái, lớn tiếng nói: “Không sợ không sợ, Dụ Đầu ngoan. Cục cứng cục cứng.” Đối với chuyện sinh cục cứng cho Thiên Thiên, Lưu Thiên Tứ dị thường kiên trì, cũng phá lệ dũng cảm. Lưu Thiên Tứ không hiểu chuyện huyết mạch là gì, hắn chỉ thăm nghĩ giống như Lưu Ly, Tam ca còn có Triệt ca ca, sinh cục cứng, sinh một cục cứng mà Thiên Thiên đưa cho hắn.

” Dụ Đầu của chúng ta trưởng thành rồi.” Bạch Tang Vận nhìn về phía mọi người ở phòng trong bị sự kiên trì của Lưu Thiên Tứ làm cho rung động, hốc mắt ướt át nói, “Ta trước kia cứ luôn nghĩ Dụ Đầu cái gì cũng đều không hiểu, như vậy chúng ta đều sai lầm rồi. Dụ Đầu của chúng ta biết tình biết yêu, hiểu được sinh cục cứng cho người mình âu yếm. Cho nên a, chúng ta không thể cứ mãi xem Dụ Đầu như đứa trẻ không lớn nữa, Dụ Đầu thật sự trưởng thành, trưởng thành rồi.”

“Phụ thân.....” Lưu Thiên Tứ nghe phụ thân nói hắn trưởng thành, phi thường cao hứng.

“Ly nhi có thai, ta sắp làm thái hoàng gia gia, đây là vui vẻ; Ly nhi là công chúa duy nhất của hoàng gia, hiện giờ nàng phải lập gia đình, đây là nhị hỉ; tiểu Dụ Đầu của chúng ta có lẽ cũng sẽ có thai, làm cho ta lúc còn sinh thời có thể ẵm nhold Dụ Đầu, đây là tam hỉ; tiểu Dụ Đầu đem hỷ phục đỏ thẫm mặc vào, trở thành nam hài đầu tiên trong cung xuất giá, đây là tứ hỉ; đại gia tộc chúng ta hiện giờ lại vừa có thêm thành viên mới là Uyển Thiên, đây là ngũ hỉ. Điều này có thể nói là ngũ hỉ lâm môn.” Lau lệ nơi khoé mắt, Bạch Tang Vận trong lòng tự trách cùng lo lắng nhiều năm qua tại đây một khắc buông xuống, hắn đứng lên đi đến trước mặt hai nam nhân tối trọng yếu của hắn, nắm lấy tay bọn họ, nhìn về phía đứa con cả, “Vận Tranh, tiệc cưới của Ly nhi cùng Dụ Đầu nhất định phải được làm vô cùng – náo nhiệt. Dem Thao nhi, Nhị thúc cùng hoàng thúc người đều kêu trở về.”

“Vâng, cha.” Lưu Vận Tranh lúc này cũng là kích động vạn phần, đệ đệ của hắn bị người kia nói thành “si nhân”, so với thiên hạ đại đa số mọi người si tình, lại yêu càng sâu nặng, vậy thì đệ đệ hắn làm sao si, làm sao ngốc.

“Còn có.....” Bạch Tang Vận chôn đầu sâu vào trong ngực Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương, ghen ngào, “Cha..... Cũng muốn vào ngày đó mặc hỷ phục.”

“Tang Vận.....”

“Cha.....”

“Hân Triệt, chúng ta cùng nhau mặc luôn đi.” Trong mắt Lưu Tích Tứ cũng nổi lên nước mắt. Bạch Hân Triệt hai mắt phấp phồng mỉm cười, gật đầu.

Lưu Thiên Tứ không hiểu phụ thân cùng các ca ca tại sao lại khóc, hắn bất an túm túm lấy Uyển Thiên, lại phát hiện Thiên Thiên cũng khóc. Lưu Thiên Tứ vừa định hỏi là xảy ra chuyện gì, lại bị Thiên Thiên gắt gao ôm lấy.

“Dụ Đầu, sinh cục cứng cho Thiên Thiên?” Uyển Thiên sờ sờ bụng Lưu Thiên Tứ, đứa con của y có thể đã ở trong này, không, nhất định là có.

Lưu Thiên Tứ nở nụ cười, ôm lấy Uyển Thiên: “Cực cưng, cực cưng, Dụ Đầu, Thiên Thiên.” Hắn sẽ sinh cực cưng cho Thiên Thiên.

“Dụ Đầu.....” Trong đầu Uyển Thiên hiện lên hình ảnh hai người bên nhau, Lưu Thiên Tứ chính là hạnh phúc cùng khoái hoạt của y.

Chớ nói Dụ Đầu ngọc, chớ nói Dụ Đầu khờ, tâm như đứa trẻ sơ sinh, là bảo vật độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Kinh thành thường thường là phồn hoa náo nhiệt như vậy. Nhưng đi giữa một đám đông tấp nập ngược xuôi trên con đường lớn, một vị thiếu niên lại biểu tình dờ dẫm chậm rãi bước đi. Vào thu, kinh thành vẫn như cũ nóng bức, thiếu niên đứng ở trước một quầy hoa quả, dừng lại.

Vẫn nhớ rõ chín năm trước, cha và nương dẫn hắn cùng đệ đệ đến kinh thành phóng hữ, cha cho hắn cùng đệ đệ mua một tá quả quýt, nương thì lột vỏ cho bọn hắn, cha liền “nũng nịu” cùng nương, làm cho nàng uy, khi đó người một nhà biết bao hạnh phúc..... Nhưng ai biết, một năm sau, cha và nương lại song song bị hại, lưu lại hắn cùng với đệ đệ khi ấy tuổi hầy còn nhỏ.

Phụ thân khi còn sống có vô số bằng hữu, sau khi cha cùng nương ngộ hại, một người đến tìm hắn, nói cho hắn biết song thân bị hại chết là vì tình. Nguyên lai có một người coi trọng nương, nhưng trong lòng nương chỉ có mỗi mình cha, người nọ then quá hoá giận, chờ lúc cha và nương ra ngoài, ở nửa đường giết cha, định đem nương cướp đi, nhưng nương vừa thấy cha bị giết, liền cắn lưỡi tự sát, cho dù tử, nương cũng muốn chết cùng một chỗ với cha. Tuy rằng Trâu Hoàn, hảo bằng hữu của phụ thân, đem bọn họ về nhà nuôi dưỡng, nhưng đoạt thân chi cừ há có thể bỏ qua. Hắn thể phải đích thân giết chết cừu nhân, vì phụ mẫu báo thù. Sau đó, hắn theo người nọ ly khai Trâu gia, rời xa huyền náo, bắt đầu học võ.

Phương Dục, sư phó của hắn, suốt tám năm tận tâm hết sức dạy bảo hắn, gồm tuyệt học Hàn Tâm kiếm pháp cùng Hàn Tâm bí quyết, toàn bộ truyền thụ cho hắn. Mới đầu, hắn còn không hiểu được vì sao sư phó luôn lạnh như băng không nói một lời, về sau, hắn đã hiểu, bởi vì hắn cũng trở nên giống như sư phó, Hàn Tâm kiếm pháp trái tim băng giá, kiếm hàn.

Tiếp theo, hắn học thành xuất sư, bước chân vào giang hồ tìm kiếm cừu nhân, mà khi hắn đã chính tay đâm chết cừu nhân trở về tìm sư phó thì, sư phó lại tự sát. Sư phó yêu cha mười sáu năm, khi cha chết, tìm sư phó cũng đã chết. Sư phó sở dĩ tận tâm tận lực truyền thụ võ nghệ cho hắn, chính là muốn mau chóng đi tìm cha, thậm chí sư phó còn chờ không kịp tự mình đi báo thù cho cha. Hắn cứ nghĩ sư phó là người vô tình, thật không ngờ tất cả chân tình đều đặt ở trên người cha. Mà cha..... Cha hàng năm sẽ đơn độc rời nhà hai tháng, là cùng sư phó bên nhau sao?

Mãi táng sư phó xong, tìm hắn cũng trống không. Sư phó cùng cha, cha cùng nương, bọn họ trong lúc đó có bao nhiêu bí mật, hắn không thể biết được. Hiện giờ, cha, nương cùng sư phó đều đã chết, ngoại trừ kiếm trong tay ra, hắn là hai bàn tay trắng. Hắn muốn giống như sư phó ở thâm sơn cùng cốc ẩn cư, nhưng hắn còn có đệ đệ, hắn không thể làm cho đệ đệ có cuộc sống ăn nhờ ở đậu mãi được.

Lấy ra túi tiền còn sót lại mấy đồng, hắn mua mấy quả quýt. Sư phó cả đời nghèo khó, trong nhà cũng không sản nghiệp tổ tiên, hắn phải như thế nào nuôi sống chính mình cùng đệ đệ. Chuyện sư phó cùng cha, nương, làm cho hắn không muốn giao thiệp với giang hồ, nhưng ngoại trừ võ nghệ ra, hắn cái gì cũng không có. Tìm Trâu Hoàn nương tựa? Trâu Hoàn đã dưỡng đệ đệ tám năm, sớm hoàn lại tình nghĩa đối với cha. Ngẩng đầu nhìn trời, con đường sau này nên đi như thế nào? Mười bốn tuổi, sau khi hắn báo thù rửa hận xong, chợt cảm thấy mê man vô lối trước nay chưa có. Mà lúc này, hắn cũng không biết, một tiểu gia khoả đang ghé vào cửa sổ lầu hai của trà lâu cách hắn không xa, nhìn hắn chằm chằm không chớp mắt.

Đi được vài bước, Uyển Thiên nhìn thấy một tiểu gia khoả như búp bê cước bộ xiêu vẹo từ một gian trà lâu chạy ra, phương hướng đúng là..... thẳng phía hắn mà đến. Nhìn tiểu gia khoả kia cười hi hi chạy tới, Uyển Thiên dừng cước bộ, chỉ thấy tiểu gia khoả kia chạy đến trước mặt hắn, đột nhiên ngửa đầu đối diện cười

thật sâu, thừa dịp hần ngốc lảng hết sức, tiểu gia khoả kia liền ôm lấy chân hần, một đôi mắt thật to vừa khát khao vừa như cầu khẩn nhìn hần. Úy Thiên không phải trốn không thoát, mà là trong một khắc, hần không đành lòng trốn, vạn nhất làm cho tiểu gia khoả bị ngã thì phải làm sao đây, chính là nhìn tiểu gia khoả kia còn đang níu chặt lấy chân mình, hần nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

“Dụ Đầu, sao lại đột nhiên chạy ra ngoài?”

Ngẩng đầu, thấy vài người đáng vẻ vội vàng đi tới, đi đầu là một nam tử tóc bạc, nhưng dung nhan lại phá lệ tuấn mỹ.

Dụ Đầu? Cúi đầu nhìn tiểu gia khoả đang ôm chính mình, khuôn mặt nhỏ nhắn cùng cảm thoáng có thịt nộn nộn, nếu béo thêm chút nữa, thật đúng là giống cái tiểu Dụ Đầu.

“Dụ Đầu, xảy ra chuyện gì?”

Bạch Tang Vận đối thiếu niên xin lỗi cười cười, khom người xuống ôm đứa con. Nào biết đứa con cũng không buông tay, đô miệng nhìn quả quýt trên tay Úy Thiên.

Thuận theo ánh mắt của bé, Úy Thiên nhìn qua, tiểu gia khoả là muốn quả quýt của hần?

“Dụ Đầu.....” Bạch Tang Vận dở khóc dở cười nhìn đứa con, ” Quýt của con đâu?”

Lưu Thiên Tứ nhìn nhìn phụ thân, lại nhìn nhìn đại ca bị mình ôm lấy, lắc đầu, ăn xong rồi. Bé cũng không thể thân thủ “đạo” lấy, cứ như vậy lấy một đôi lộc mắt đen bóng xem xét quả quýt kia, muốn ăn.

“Dụ Đầu, phụ thân lại đi mua cho con, quýt này là của ca ca, Dụ Đầu không thể muốn.” Bạch Tang Vận nói xong định đem đứa con ôm lấy, đứa con từ nhỏ liền thích ăn quýt, bất quá đã nhiều ngày thân mình nó không tốt, cho nên hôm nay mới có thể dẫn ra ngoài dạo một chút, không nghĩ tới đứa con lại muốn lấy quýt của người khác.

“Cho người, ăn đi.” Thấy người này muốn đem tiểu gia khoả ôm đi, Úy Thiên không cần suy nghĩ đem quả quýt đưa qua, tiểu gia khoả đáng yêu như thế, hần là lần đầu tiên gặp được, so với đệ đệ đáng yêu gấp mấy lần, nghĩ đến đệ đệ, ánh mắt Úy Thiên tối sầm lại.

“Vù vù vù vù.....”

Thấy tiểu gia khoả sau khi cầm lấy quả quýt liền bắt đầu hướng chính mình thổi khí, Úy Thiên khó hiểu nhìn về phía nam tử đầu bạc kia, rất là hồ đồ.

Bạch Tang Vận đương nhiên biết đứa con đây là đang làm cái gì, tiểu Dụ Đầu nhìn ra vị ca ca này tâm tình không tốt, muốn đem điều xấu gì đó thổi bay đi.

“Dụ Đầu, ca ca cho con quả quýt, Dụ Đầu mời ca ca uống trà được không?” Bạch Tang Vận đối tới tứ phía sau huy phát tay, làm cho bọn họ không cần lo lắng, tiếp theo đem đứa con bế đứng lên.

“A a.” Lưu Thiên Tứ hướng đại ca ca thân thủ muốn ôm, nụ cười trên mặt làm cho người ta không thể cự tuyệt. Úy Thiên nhìn nhìn nam tử đầu bạc, thấy đối phương gật đầu, hần do dự vươn tay, tiểu gia khoả thân mình rướn tới, đã nằm gọn trong ngực hần, “A a.”

Úy Thiên thoáng lúng túng tay chân ôm lấy tiểu Dụ Đầu, trong lòng kinh ngạc: tiểu Dụ Đầu này không biết nói? Nhìn qua có lẽ cũng đã hai ba tuổi đi.

“Vậy phiền toái người.” Bạch Tang Vận chỉ chỉ phía sau, “Lại đây uống chén trà đi, Dụ Đầu thật rất thích người a.”

“Ha ha.....” Lưu Thiên Tứ bắt được quả quýt, cười rộ lên, chờ không kịp trở về, liền đem quả quýt lột vỏ, phóng vào trong hà bao của bé, khoá lại.

Ôm Dụ Đầu theo người đó trở lại trà lâu, Úy Thiên đi vào trong một nhà gian lâu hai, rõ ràng phát hiện từ cửa sổ nhìn lại chính là nơi mà hần vừa mới đứng lúc này. Tiểu gia khoả là từ nơi này nhìn thấy hần sao?

“A a.....” Lưu Thiên Tứ bài một múi quýt dứt cho phụ thân, rồi lại bài tiếp một múi khác dứt cho đại ca ca.

Uý Thiên kinh ngạc nhìn bàn tay nhỏ bé bên miệng, nghe được tiểu gia khoả lo lắng thúc giục, hần vội vàng ăn.

“Khụ khụ.....” Nuốt vội nên làm Uý Thiên suýt sặc, lập tức có một bàn tay múp míp chụp ở trên người hần, miệng phát ra tiếng “vù vù”.

“Dụ Đầu muốn đem đầu đầu của ca ca thổi đi sao?” Bạch Tang Vận hỏi, cũng nói cho Uý Thiên biết nhi tử đang làm cái gì.

“A a.” Lưu Thiên Tứ gật đầu, rồi mới bắt đầu chuyên tâm ăn quýt.

Uý Thiên ôm chặt tiểu gia khoả ngồi ở trên đùi hần, bé tuy rằng không thể nói, thế nhưng lại thật thông minh. Nghĩ đến chính mình còn chưa tự giới thiệu, Uý Thiên mở miệng: “Vãn bối Uý Thiên.”

“A a, a a.” Lưu Thiên Tứ ngẩng đầu kêu, giống như đang hướng ca ca giới thiệu chính mình.

“Ha ha, tiểu Dụ Đầu là muốn nói cho ca ca biết tên chính mình sao?” Bạch Tang Vận cười hỏi, Lưu Thiên Tứ không phải thật sự nghe hiểu được, thân thủ ôm lấy Uý Thiên, ở trong ngực hần cọt cọt lui. Uý Thiên bị bé cọt, tâm phòng từng trận như nhũn ra, không tự giác ôm chặt Dụ Đầu trong ***g ngực có thần nhiên mùi hương quýt toả ra.

“Chủ tử, lão gia cho người tới thúc giục.”

Nô tài phía sau Bạch Tang Vận từ bên ngoài tiến vào nói.

Nghe tiểu Dụ Đầu trong ***g ngực phải đi về, Uý Thiên cảm thấy vô cùng luyến tiếc.

“Dụ Đầu, nên trở về nhà, cùng ca ca nói lời từ biệt đi.” Bạch Tang Vận đứng lên.

Lưu Thiên Tứ nghe phải đi về, đầu tiên là “A a” kêu vài tiếng, rồi mới ôm lấy cổ Uý Thiên, đem đầu của hần kéo xuống, ở trên mặt hần “chụt chụt” hôn hai cái, lúc này làm cho mặt Uý Thiên thoáng đỏ lên.

Ăn miếng quýt cuối cùng trong tay, Lưu Thiên Tứ nhìn nhìn bàn tay trống trơn nháy mắt mấy cái, không có muốn phụ thân ôm, mà là từ vạt áo lấy ra hà bao, sau khi ở bên trong trở mình một trận, xuất ra một viên thạch mắt mèo thượng đẳng, giơ lên trước mặt Uý Thiên.

“Vù vù vù vù.....” Hướng Uý Thiên thổi mấy khẩu, Lưu Thiên Tứ cười đem thạch mắt mèo bỏ vào trong tay Uý Thiên, “A a.” Cặp ca ca, ca ca không khóc. Rồi mới hướng phụ thân vờ tay, Bạch Tang Vận đem đứa con ôm lấy.

“Này.....” Uý Thiên vội vàng đứng lên, muốn đem đồ vật này nợ trả trở về, “Rất quý trọng.” Hần chỉ là cho tiểu gia khoả một quả quýt mà thôi.

“Dụ Đầu đã cho ai gì đó là không thể trả trở về, bằng không Dụ Đầu sẽ giận, ăn cơm không ngon, người cứ lấy đi. Dụ Đầu rất thích người.” Bạch Tang Vận đem đứa con cười ha hả giao cho ma ma, đem tay Uý Thiên đẩy trở về, xoay người rời đi.

“A a.....” Lưu Thiên Tứ ở không trung hướng Uý Thiên vẫy vẫy tay, rồi mới ghé vào trên vai ma ma ngáp một cái, nhắm hai mắt lại.

Uý Thiên đứng ở chỗ thang lầu, nhìn đám người kia rời đi, nhìn tiểu gia khoả kia được người ẵm lên xe. Trong một thời gian ngắn ngủn, hần đã trải qua một chuyện cực kỳ bất khả tư nghị. Hần thậm chí cảm thấy rất không chân thật. Mở ra lòng bàn tay, bên trong là một viên đá mắt mèo, chứng minh những gì vừa diễn ra lúc này là thật, trong lòng bàn tay còn lưu lại mùi hương quýt thoang thoảng, cùng nhiệt độ cơ thể ấm áp của tiểu gia khoả kia. Tiểu gia khoả dùng một viên thạch mắt mèo để đổi lấy quả quýt của hần, thân hình Uý Thiên đột nhiên vừa động, chạy ra trà lầu, khi hần ở trên đường tìm kiếm, chỉ thấy xe ngựa đã tiêu thất phía xa xa.

“Dụ Đầu.....?” Uý Thiên nắm chặt viên đá kia, đây là cha nương ở trên trời hiển linh sao? Vào lúc hần tới mê man, đã cho một tiểu gia khoả như thế vọt tới trước mặt hần, cho hần một viên thạch mắt mèo vô giá. Dụ Đầu..... Sau này sợ sẽ không còn cơ hội gặp lại. Hần còn không biết tên thật của bé là gì nữa.

.....

Từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, Úy Thiên xóc lên màn, trời còn chưa sáng, người trong ***g ngực còn đang say ngủ. Lặng lẽ đem cánh tay bị biến thành gối ôm rút ra, rồi lại cẩn thận lấy khai cái tay đang nắm lấy vạt áo y, Úy Thiên nhẹ nhàng xuống giường, đem ngọn nến trên bàn đặt tại kệ nhỏ bên giường. Đem màn mở một nửa, Úy Thiên lần nửa lên giường, bất quá y đã không còn buồn ngủ, mà là nằm dựa vào trên thành giường, nhìn người bên cạnh.

Thật lâu không có nằm mộng, đêm nay lại rành mạch nhớ lại khi đó. Y không còn là Úy Thiên, người năm đó không biết nên đi về nơi đâu, mà tiểu Dụ Đầu kia, lại vẫn đang là tiểu Dụ Đầu, ngoại trừ có thể nói ra, một chút cũng chưa biến. Không, vẫn là có biến.....

Úy Thiên sờ sờ mặt Lưu Thiên Tứ, so với khi ấy đã mập mạp hơn, cái đầu cũng cao hơn, còn có..... Bàn tay Úy Thiên tham nhập vào trong vạt áo Lưu Thiên Tứ chậm rãi trượt, dừng lại ở bụng hắn, nơi này..... Cũng sắp có biến hóa.

“Cực cương.....” Cảm nhận được trên bụng được vuốt ve, Lưu Thiên Tứ đang ngủ lăm bắm nói.

“Dụ Đầu, sinh nho nhỏ Dụ Đầu cho Thiên Thiên. Tựa như Dụ Đầu mới trước đây đáng yêu như vậy.” Úy Thiên ở bên tai Lưu Thiên Tứ thấp giọng nói, rồi mới hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn của hắn. Y cứ nghĩ sẽ không bao giờ được gặp lại tiểu Dụ Đầu này, nào biết đâu rằng, tiểu Dụ Đầu này không chỉ sắp trở thành “bầy” của y, mà còn có khả năng trở thành nương của đứa con sắp tượng hình trong bụng.

Sau khi biết được Lưu Thiên Tứ có thể thật sự hoà nhập của y, Úy Thiên đã ngây ngốc suốt một canh giờ, cho đến khi Lưu Thiên Tứ bắt màn kê to lên, y mới thanh tỉnh lại. Nếu không sợ thương đến Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên còn muốn đem hắn nhu tiến thân mình.

Một tháng sau, tiểu Dụ Đầu sẽ mặc vào hỷ phục đỏ thắm gả cho y, nghĩ đến đây, Úy Thiên cảm động tốt đỉnh. Y không tiếp thu chính mình sẽ đối bất kỳ ai động tâm, nguyên nhân sợ chết hơn nữa y luôn tự thân đơn độc, cho nên làm cho y đối tình yêu không hề cảm giác, nhưng tiểu Dụ Đầu này lại không chút nào cho y cơ hội đã vọt vào ngực trị trong lòng y. Có lẽ ngày đó, thời điểm bé bé Dụ Đầu hôn y, tâm của y cũng đã dừng ở trên người tiểu Dụ Đầu này, cho nên trong phòng y luôn có quýt, cho nên y đặc biệt thích ăn “Đốt Dụ Đầu”, chẳng qua từ sau khi cùng Lưu Thiên Tứ một chỗ, y không ném qua nữa, sợ Dụ Đầu này mất hứng.

Cởi bỏ ngoại sam của Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên ở trên bụng hắn âu yếm đặt xuống môi hôn, nơi này chắc đã có nho nhỏ Dụ Đầu? Nghĩ đến Lưu Thiên Tứ sẽ bị khổ, Úy Thiên lại đau lòng vạn phần.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ kêu một tiếng, nửa mơ nửa tỉnh mở to mắt, trở thân. Úy Thiên lập tức nằm xuống bên cạnh Lưu Thiên Tứ, tiếp được hắn tiến vào trong vòm ngực mình.

“Dụ Đầu.”

“Ân?”

Lưu Thiên Tứ lui một chút, đem tay Úy Thiên kéo đến nơi bụng hắn, làm cho Úy Thiên xoa xoa cho hắn.

“Dụ Đầu.”

Úy Thiên thấp giọng gọi, vô luận kêu bao nhiêu lần, đều kêu không đủ.

“Cực cương.”

Lưu Thiên Tứ cọ cọ Úy Thiên, rồi mới truyền ra tiếng ngáy ngủ vù vù.

“Dụ Đầu a.....”

Úy Thiên hy vọng một tháng mau đến một chút, y khẩn cấp muốn cưới vợ, tân nương của y.

Lưu Thiên Tứ bên miệng giờ lên mặt tươi cười, hắn đang nằm mơ, trong mộng: có một mâm Dụ Đầu bày ra trước mặt Thiên Thiên, trên chén đĩa có một khối Dụ Đầu rất lớn, chung quanh là thật nhiều Dụ Đầu nho nhỏ, mà cái Dụ Đầu rất lớn kia chính là hắn, hắn mời gọi, làm cho Thiên Thiên chạy nhanh đến ăn.

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

“Thao nhi, Thao nhi, Thao nhi.....” Trong tấm cung của Bạch Tang Vận Đường Hợp cung, Lưu Thiên Tứ ở trên người cháu, bất mãn khi đối phương lặng yên.

Lưu Thao một tay ôm chặt Tiểu Hoàng Thúc đang ngồi trên người hắn, hai tròng mắt nhìn chăm chú Lưu Ly trong phòng, đang ngồi tránh một bên ở trong ngực Ly Thương. Nhận được tin tức trong cung nói Tiểu Hoàng Thúc phải gả gấp cho Úy Thiên, hắn liền suốt đêm chạy về kinh thành. Chuyện Tiểu Hoàng Thúc cùng Úy Thiên, hắn thua cuộc, tuy rằng hắn vẫn không thích Úy Thiên, cũng không tin tưởng y, nhưng nếu Tiểu Hoàng Thúc thích, vậy thì hắn cũng sẽ không ngăn cản nữa, chính là hắn không nghĩ tới, sau khi trở về cung lại biết được Tiểu Hoàng Thúc không chỉ bị Úy Thiên ăn, còn có thể hoà lứa nhỏ của Úy Thiên, mà người khởi xướng là Lưu Ly, bảo hắn không giận sao được.

“Thao nhi, người đừng trách Ly nhi, chuyện này là Tiểu Hoàng Thúc người chính mình nguyện ý, hắn muốn chính mình sinh cục cưng.”

Bạch Tang Vận ngồi ở nhuyển ghế đối trường tôn nói, bởi vì rõ ràng biết Lưu Thao có bao nhiêu để ý đến Tiểu Hoàng Thúc của hắn.

“Cục cưng cục cưng, Thao nhi.....” Đem tay cháu kéo đến bụng chính mình, Lưu Thiên Tứ vui sướng cùng đối phương chia sẻ, tuy rằng nơi đó còn không có gì biến hóa.

“Hoàng gia gia, chuyện Tiểu Hoàng Thúc thích, Thao nhi tất nhiên sẽ không phản đối. Thế nhưng, Hoàng gia gia nên biết sinh sản là một chuyện nguy hiểm cùng thống khổ như thế nào, Hoàng gia gia chẳng lẽ nhẫn tâm để Tiểu Hoàng Thúc chịu khổ sao?” Lưu Thao khó nhịn mà đem tình tự hắn lộ ra ngoài, sắc mặt âm trầm, “Tôn nhi cũng không phải nói Tiểu Hoàng Thúc không thể có cục cưng, tôn nhi chỉ là không muốn thấy Tiểu Hoàng Thúc chịu khổ mà thôi.”

“Không khổ, không khổ, ” Lưu Thiên Tứ ôm cháu, ở trên mặt hắn hôn “chụt” một cái, rồi mới từ trong hà bao xuất ra một viên mật táo, nhét vào miệng Lưu Thao, “Ngọt ngào.” Lưu Thao hàm mật táo, không, nắm lấy tay Lưu Thiên Tứ, Lưu Thiên Tứ cười gắt gao siết lấy.

“Thao ca ca, Tiểu Hoàng Thúc vì chuyện cục cưng sầu thật lâu. Thao ca ca luyện tiếu Tiểu Hoàng Thúc khổ sở, Ly nhi đương nhiên cũng luyện tiếu a, nhưng Ly nhi nào biết đâu rằng Tiểu Hoàng Thúc lại đem được thay đổi, mà còn là cố ý.” Lưu Ly suốt nửa tháng nay không có một ngày thư thái, “âm mưu” thất bại, nằng làm sao dễ chịu được.

“Thao nhi, Ly nhi, ” trong phòng chỉ có tổ tôn bốn người bọn họ, cộng thêm đứa con Lưu Thiên Tứ, Bạch Tang Vận nói ra lời nói tự đáy lòng, “Hoàng gia gia biết các người luyện tiếu Tiểu Hoàng Thúc chịu khổ, chịu đau, Hoàng gia gia cũng luyện tiếu.”

Đối đứa con vẫy tay, đem đứa con gọi vào bên người, Bạch Tang Vận ôm lấy hắn, nói: “Hoàng gia gia trước kia cứ cho rằng Tiểu Hoàng Thúc các người cả đời này sẽ giống như một đứa trẻ, vĩnh viễn không lớn, nhưng một năm nay, Hoàng gia gia cũng không cho là như thế. Nó đối Úy Thiên thích làm cho Hoàng gia gia kinh ngạc, đối Úy Thiên cố chấp cũng làm cho Hoàng gia gia rung động, nói vậy các người cũng là bởi vì như thế, mới tiếp nhận Úy Thiên, mới đồng ý Tiểu Hoàng Thúc các người cùng Úy Thiên bên nhau.”

Lưu Ly gật đầu, Lưu Thao như trước không nói.

Bạch Tang Vận tiếp tục nói: “Cho nên hiện tại, Hoàng gia gia quyết định, chuyện Tiểu Hoàng Thúc các người, Hoàng gia gia đều cho chính nó làm theo chủ ý của mình. Tuy rằng nó có thể không hiểu, nhưng Hoàng gia gia không muốn nó sau này lưu lại tiếu nuối, Tiểu Hoàng Thúc các người..... trưởng thành, sau khi gặp được Úy Thiên, đã không còn là đứa trẻ, cay đắng ngọt bùi..... Hoàng gia gia đều muốn cho nó thể nghiệm, như vậy khi nó sống mới đầy đủ.”

“Ngọt ngào.” Lưu Thiên Tứ nghe được cay đắng ngọt bùi gì đó, lập tức trở trở đồ ăn vặt trong hà bao, bên trong chỉ có ngọt ngào thôi.

“Ha ha.....” Bạch Tang Vận nở nụ cười, Lưu Ly cũng cười, ánh mắt Lưu Thao loé loé.

“Chúng ta cảm thấy là khổ, là cay gò đó, Tiểu Hoàng Thúc các người có lẽ lại cảm thấy chỉ là ngọt thôi.” Bạch Tang Vận hôn hôn nhĩ tử, hỏi, “Dụ Đầu có sợ đau không?”

Lưu Thiên Tứ lập tức gật đầu: “Hơi sợ.”

“Vậy thì Tiểu Hoàng Thúc còn muốn cục cứng, sinh cục cứng rất đau.” Lưu Ly lập tức nói.

Lưu Thiên Tứ lại dùng sức lắc đầu: “Không sợ không sợ, cục cứng cục cứng.”

“Ly nhi, người sợ không?” Bạch Tang Vận hỏi.

Lưu Ly nhìn về phía Ly Thương, cười dài nói: “Không sợ, hơn nữa, ta thích bộ dáng khẩn trương của đại ca khi lo cho ta.” Lưu Ly lúc này, một bộ dáng tiểu thư khuê các, bụng đã muốn hơi hơi nổi lên. Ly Thương đem Lưu Ly ôm vào trong ngực, không thể nói chuyện hân chỉ có thể dùng hai tay nói cho Lưu Ly biết tâm của hân.

“Thao nhi, lại đây.” Bạch Tang Vận lại hướng trưởng tôn vẫy tay, Lưu Thao đi đến, ở bên cạnh Hoàng gia gia ngồi xuống.

“Thao nhi, Tiểu Hoàng Thúc người tuy rằng không hiểu, nhưng Hoàng gia gia cũng hiểu được, nó thích Uy Thiên, không chỉ có thích, thậm chí là yêu Uy Thiên. Cho nên nó cùng Ly nhi giống nhau, vì người mình âu yếm mà không sợ đau, cũng không sợ khổ.” Vỗ vỗ đầu Lưu Thao, Bạch Tang Vận yêu thương nói, “Thao nhi, phóng tâm mà đem Tiểu Hoàng Thúc người giao cho Uy Thiên đi. Chờ sau này Thao nhi có người thích, liền hiểu được.”

“Hoàng gia gia, mặc kệ Tiểu Hoàng Thúc yêu hay không yêu Uy Thiên, tôn nhi cũng không sẽ không thả khai Tiểu Hoàng Thúc.” Thấy Hoàng gia gia còn có lời muốn nói, Lưu Thao lập tức nghiêm túc nói, “Hoàng gia gia, tôn nhi cho tới bây giờ cũng không cảm thấy Tiểu Hoàng Thúc là gánh nặng hay phiền toái của tôn nhi. Cho dù phụ hoàng cùng phụ vương không nói, tôn nhi cũng sẽ chiều cố Tiểu Hoàng Thúc. Tiểu Hoàng Thúc thích Uy Thiên, tôn nhi sẽ không ngăn cản, Tiểu Hoàng Thúc muốn sinh đứa con cho Uy Thiên, tôn nhi cũng sẽ không nhiều lời. Thế nhưng, Hoàng gia gia, thỉnh người không cần nói tôn nhi đem Tiểu Hoàng Thúc giao cho ai, Tiểu Hoàng Thúc là người tối trọng yếu đối với tôn nhi, so với Hoàng gia gia, phụ hoàng, phụ vương cùng cha đều trọng yếu hơn, mặc kệ bên cạnh Tiểu Hoàng Thúc có ‘ Uy Thiên ’ hay là ‘ Uy Địa ’, Tiểu Hoàng Thúc vĩnh viễn đều là trách nhiệm của tôn nhi.”

Quỳ xuống, cúi đầu một cái với Bạch Tang Vận, Lưu Thao đứng lên, đi đến trước mặt người mà hân luôn lo lắng, từ trong cổ lấy ra khối ngọc bài đưa cho người này: “Tiểu Hoàng Thúc, ngọc bài này vĩnh viễn không cần lấy xuống.” Đông môn thao yển hân nghĩ bảo hộ người này sẽ chỉ có thể là hân.....

“Không lấy, Dụ Đầu.” Lưu Thiên Tứ đem ngọc bài bỏ vào trong vạt áo, vỗ vỗ, không cầm ngay Thao nhi sẽ rất tức giận.

“Hoàng gia gia, ta đi lễ bộ nhìn xem hôn sự trừ bị như thế nào.” Dùng sức ôm Lưu Thiên Tứ một chút, Lưu Thao đối Hoàng gia gia hành lễ, rồi mới ly khai Dưỡng Hợp cung.

“Hoàng gia gia.....” Lưu Ly bất an kêu lên.

Bạch Tang Vận lắc lắc đầu, tiếp theo gọi lên nụ cười đậm bạc: “Thao nhi chính là luyện tiệc đem Tiểu Hoàng Thúc của nó giao cho người khác, sau thời gian dài, nó sẽ nghĩ thông suốt thôi.” Bạch Tang Vận ở trong lòng thở dài: Thao nhi chính là còn không phân rõ tình cảm yêu thích người thân với tình cảm yêu thích tình nhân.

Một chỗ nơi kinh thành, một trang viện lớn mới vừa được trang trí xong, Bán Nguyệt lâu vừa được chuyển từ Bán Nguyệt trấn đến đây, nên thị vệ cùng người hầu vội vàng quét tước cùng thu thập. Uy Thiên ở trong thư phòng sửa sang lại sách, sau khi kết hôn y cùng Lưu Thiên Tứ sẽ dọn ra cung ở, bất quá Lưu Thiên Tứ ngày ngày đều phải tiến cung, cho nên nơi này cũng gần như là nơi y dùng để xử lý lâu sự cũng là nơi hai người buổi tối nghỉ tạm.

“Lâu chủ, có người muốn gặp ngài.” Một lần nữa đảm nhiệm quản gia Bán Nguyệt lâu, Lý Giang sắc mặt khác thường đi đến, theo sau hân là một gã nam tử dung mạo ôn nhu.

Uy Thiên buông sách trong tay, trên mặt bình tĩnh, y biết đối phương nhất định sẽ đến tìm y.

Lưu Thao lạnh lùng nhìn chăm chú Uý Thiên, rồi xoay người bước đi, Uý Thiên theo sau. Lý Giang gọi một gã người hầu đi ngang qua bên cạnh, làm cho hắn lập tức tiến cung đi tìm Lưu Ly.

Lưu Thao ra “Bán Nguyệt phủ”, lên ngựa, rồi mới hung hăng quất một roi, ngựa tê mình một tiếng, hướng cửa thành ngoại chạy đi. Uý Thiên cho người đem mã khiên của y ra, hướng phía Lưu Thao chạy xa đuổi theo.

.....

Trong cung

Lưu Thiên Tứ ngồi ở tháp thượng sở bụng, tại sao bụng còn không có nổi lên đến đâu, bắt lấy bên cạnh án mấy hạt dễ, hắn cắn tiếp theo một khối. Thiên Thiên hôm nay không thể bồi hắn, Thao nhi cũng đi ra ngoài, Ly nhi cùng Thương nhi cùng một chỗ, phụ thân, phụ hoàng cùng phụ vương đang ngủ trưa, nếu cục cứng hiện tại đã có, vậy thì hắn có thể cho bọn họ kinh hãi.

Lưu Thiên Tứ lại sờ sờ bụng: “Cục cứng cục cứng.” Hắn một nổi bụng không thể lập tức liền lớn lên ngay.

“Tiểu Hoàng Thúc.” Lưu Ly từ bên ngoài hấp tấp chạy vào, Lưu Thiên Tứ lập tức đứng lên kêu to, “Không chạy không chạy!” Thiên Thiên nói có cục cứng không thể chạy đâu. Sợ tới mức Lưu Ly cước bộ khẩn cấp liền thu lại, suýt nữa ngã sắp xuống, hoàn hảo Ly Thương theo phía sau.

“Tiểu Hoàng Thúc, Thao ca ca đi tìm Uý Thiên, chúng ta mau đến xem đi.” Lưu Ly lo lắng liền kéo Lưu Thiên Tứ đi ra ngoài.

“Ly nhi?” Bị Lưu Ly kéo đi, Lưu Thiên Tứ trở nên khẩn trương, “Thao nhi, Thiên Thiên?” Bọn họ xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Hoàng Thúc, hiện tại chỉ có người mới có thể dập tắt lửa cho Thao ca ca. Đợi lát nữa thấy Thao ca ca, Tiểu Hoàng Thúc nhất định phải nhớ rõ hôn nhẹ hắn nha.” Lưu Ly trên mặt trấn an, trong lòng lại lo lắng không thôi, nàng còn buồn bực Lưu Thao sao lại cam nguyện đem Tiểu Hoàng Thúc giao cho Uý Thiên, quả nhiên, Lưu Thao sẽ không dễ dàng đem Tiểu Hoàng Thúc giao cho người khác như vậy.

“Hoả?” Lưu Thiên Tứ trợn mắt lên, chạy đứng lên, “Đau đau.” Thao nhi sẽ bị đau.

Kéo Lưu Thiên Tứ vào song nhân kiệu đã chờ sẵn ngoài phòng, Lưu Ly thúc giục: “Nhanh lên ra cung!”

“Vâng, công chúa.”

Thao ca ca, người sẽ không giết Uý Thiên đó chứ? Lưu Ly trong lòng cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may a.

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Đi tới trong rừng cây ở ngoại thành, Lưu Thao xuống ngựa, cũng không quay đầu lại mà đi về phía trước, hắn biết Uý Thiên có thể đuổi kịp hắn. Lưu Thao không có mang thị vệ, mà Uý Thiên đến chỉ chốc lát sau, Y Tích, Nguyệt Hành Vân cùng Ân Thiện cũng tìm đến đây.

Y Tích là từ Lưu Ly biết được tin tức, sợ Uý Thiên bị hại; mà Nguyệt Hành Vân cùng Ân Thiện lại là vì Lưu Thao. Nguyệt Hành Vân lúc trước hạ độc Y Tích, để uy hiếp hắn, làm cho hắn đi “câu dẫn” Lưu Thiên Tứ, sự việc sau đó bị Lưu Thao hung hăng tấu một chút. Gã cho Y Tích thuốc giải độc, bắt quả Y Tích đối gã cũng không cảm kích, Lưu Ly giúp Y Tích từ chỗ Nguyệt Hành Vân đòi một số tiền lớn, Nguyệt Hành Vân vì để làm vui lòng Lưu Thao, hơn nữa cũng vì trước đây gã không đúng, cam tâm tình nguyện xuất ra bạc.

Ân Thiện là thủ hạ của Lưu Thao, cùng Nguyệt Hành Vân không giống nhau, Nguyệt Hành Vân lai lịch bất minh, liền ngay cả Lưu Thao cũng không biết gã là từ đâu tới. Sau khi gặp được Lưu Thao, Nguyệt Hành Vân có chết cũng muốn theo sát bên cạnh Lưu Thao, vì bận tháp phùng Lưu Thiên Tứ bước chân vào giang hồ, Lưu Thao không lòng dạ nào đối phó Nguyệt Hành Vân, mặc cho gã theo, thế là liền theo tới hiện tại.

Nguyệt Hành Vân cùng Ân Thiện đều thích Lưu Thao, nhưng hai người, một là thủ hạ của Lưu Thao, một thì ngay cả bằng hữu đều không được tính. Mà người trong lòng Lưu Thao tối để ý lại là Tiểu Hoàng Thúc của hắn, Lưu Thiên Tứ. Hiện giờ, Lưu Thao rõ ràng là đến tìm Úy Thiên tính sổ, Nguyệt Hành Vân cùng Ân Thiện cùng lúc lo lắng Lưu Thao, về phương diện khác có chút thương tâm, không biết đối phương khi nào mới có thể đem chính mình bỏ vào trong mắt, phóng tới trong lòng.

“Úy Thiên, nghe nói hàn kiếm của người độc bộ võ lâm, hôm nay để cho ta mở mang kiến thức một chút.” Lưu Thao gỡ kiếm trên lưng xuống, rút ra, thân kiếm thì ném tới một bên. Úy Thiên không có kiếm, đứng ở tại chỗ bất động.

“Úy Thiên.” Y Tích thừa dịp Nguyệt Hành Vân chưa chuẩn bị, rút ra kiếm bên hông gã ném về phía Úy Thiên. Ân oán giữa hắn cùng Nguyệt Hành Vân cũng không bởi vì mấy ngàn lượng bạc kia mà hoá giải. Nguyệt Hành Vân thả người đoạt kiếm, nhưng kiếm cũng đã tới tay Úy Thiên rồi, bất quá Úy Thiên lại ném thanh kiếm đi, kiếm một lần nữa trở lại vỏ kiếm bên hông Nguyệt Hành Vân.

Úy Thiên nhảy lên, từ trên cây chiết xuống một nhánh, sau khi bẻ gãy cành, y hướng Lưu Thao chấp tay, tỏ vẻ chính mình chuẩn bị tốt. Tay y mới vừa buông, kiếm trong tay Lưu Thao liền đâm tới. Lưu Thao xuống tay chiêu chiêu tàn nhẫn, Úy Thiên lại chỉ lấy nhánh cây trong tay phòng thủ chứ không tấn công.

Y Tích không rõ dụng ý của Lưu Thao khi làm vậy, là thử muốn thử võ nghệ của Úy Thiên, hay là bắt măn Úy Thiên cướp đi Lưu Thiên Tứ. Dù sao lần Lưu Thiên Tứ cùng Úy Thiên tẩy hương, hắn từ trong lời nói của Lưu Ly liền nhận thấy Lưu Thao đối Lưu Thiên Tứ có ý muốn độc chiếm. Nhưng hai người bọn họ dù sao cũng là thân chú cháu, Lưu Thao cho dù đối Lưu Thiên Tứ có mặt khác tâm tư, cũng sẽ không có kết quả. Cho nên Y Tích không giống Nguyệt Hành Vân cùng Ân Thiện khẩn trương, hắn thanh thoi tựa vào trên cây thưởng thức kiếm thuật hai người. Lưu Thao đối Lưu Thiên Tứ sùng ái như vậy, cho nên hắn không có khả năng làm bị thương Úy Thiên, làm cho Lưu Thiên Tứ khóc, mà Úy Thiên càng không thể làm bị thương đương kim thái tử, đứa cháu Lưu Thiên Tứ thích nhất.

.....

Khi Lưu Ly mang theo Lưu Thiên Tứ, cùng Ly Thương đuổi tới nơi, Lưu Thao cùng Úy Thiên đánh nhau đã muốn ngừng. Hai người trên người lông tóc vô thương, chỉ là khinh suyễn. Nhánh cây trong tay Úy Thiên vẫn còn nguyên vẹn, kiếm trong tay Lưu Thao cũng không chút sứt mẻ.

“Thao nhi.” Lưu Thiên Tứ nhớ rõ lời Lưu Ly nói với hắn trước khi đi, Thiên Thiên không có việc gì, hắn vội vàng chạy hướng Lưu Thao. Lưu Thao ném kiếm trong tay, vội vàng vọt tới trước mặt Lưu Thiên Tứ, tiếp được thân thể hắn phắc tới.

Lưu Thiên Tứ ở trên mặt Lưu Thao hôn vài cái, đồ miệng ôm lấy hắn: “Thao nhi, không giận, không giận.”

“Thao nhi không tức giận.” Dùng sức ôm chặt Lưu Thiên Tứ, Lưu Thao cúi đầu chôn ở cổ Lưu Thiên Tứ, nghe thấy mùi hương quýt quen thuộc, “Tiểu thúc thúc, người có cục cưng, sau này cũng không thể chạy.”

“Thao nhi?” Nghe ra thanh âm Lưu Thao không giống bình thường, Lưu Thiên Tứ ở trên lưng hắn vỗ nhẹ, “Vù vù vù vù, không đau không đau.” Lưu Thao trên tay càng dùng sức, Tiểu Hoàng Thúc hắn bảo hộ nhiều năm như thế, hiện giờ đành phải chân chính giao cho người khác.

Úy Thiên lặng yên nhìn hai người ôm nhau, y biết, Lưu Thao sẽ đem Lưu Thiên Tứ giao cho y, tuy rằng hắn cũng đồng dạng yêu tiểu Dụ Đầu.

Lưu Ly nghe sóng mũi cay cay, nàng chưa bao giờ gặp qua Lưu Thao yếu ớt như thế. Nguyệt Hành Vân sắc mặt lo lắng, Ân Thiện cúi thấp đầu, giống như từ trước đến nay không nói một lời.

“Thao nhi.....” Lưu Thiên Tứ nhìn về phía Úy Thiên, không hiểu Thao nhi là xảy ra chuyện gì, thấy Úy Thiên chỉ chỉ hai má, Lưu Thiên Tứ chui ra khỏi ***g ngực Lưu Thao, hai tay giữ lấy đầu hắn bắt đầu “chặt chặt” hôn. Từ cái trán, đến cái mũi, đến hai gò má, đến đôi mắt, ngoại trừ miệng, trên mặt mỗi một nơi cũng không buông tha. Lưu Thao cũng không trốn, nhắm mắt để cho Tiểu Hoàng Thúc thân, khi hắn lại mở to mắt, trong mắt là bình tĩnh cùng quyết tâm.

“Tiểu Hoàng Thúc.” Chờ Lưu Thiên Tứ thân đủ, Lưu Thao ở trên trán hắn ấn tiếp theo một nụ hôn, rồi mới dắt Lưu Thiên Tứ đi đến trước mặt Úy Thiên.

Đem tay Lưu Thiên Tứ đặt vào trong tay Úy Thiên, Lưu Thao mở miệng: “Chiếu cố hảo Tiểu Hoàng Thúc, sinh tử được một khi dùng, nhất định sẽ có dụng.”

Nắm chặt Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên thầm nghĩ: “Cám ơn thái tử điện hạ.” Vừa rồi trận đấu kiếm kia, Lưu Thao tuy rằng hạ thủ tàn nhẫn, nhưng lại luôn tránh làm hại đến y. Người này chính là muốn nhìn xem y có năng lực bảo vệ tốt Tiểu Hoàng Thúc của hắn hay không, dù sao, y đã từng làm cho Dụ Đầu rơi vào trong tay Lâm Nam Thượng.

“Thao nhi?” Lưu Thiên Tứ nghe không rõ, mơ hồ cảm thấy cùng cục cưng có quan hệ.

“Tiểu Hoàng Thúc có cục cưng.” Lưu Thao nói, trong mắt xẹt qua chờ đợi.

“Cục cưng?” Lưu Thiên Tứ nhìn Lưu Thao, lại ngửa đầu nhìn Úy Thiên, thấy đối phương gật đầu, hắn cao hứng nhảy dựng lên, “Cục cưng!”

“Dụ Đầu!” Vội vàng ôm lấy Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên sợ hãi.

“Tiểu Hoàng Thúc, chúng ta hồi cung đi.” Có lẽ, hắn không muốn buông tay chính là vì Tiểu Hoàng Thúc cười cùng y lại. Hắn cùng những người khác giống nhau, đem Tiểu Hoàng Thúc trở thành một đứa trẻ vĩnh viễn không lớn, cho nên hắn không thể có được tình yêu của Tiểu Hoàng Thúc, mà Úy Thiên, có lẽ đúng hơn là bởi vì y cùng Tiểu Hoàng Thúc có duyên phận, mới chiếm được tình yêu quý giá của Tiểu Hoàng Thúc.

Hướng Lưu Thiên Tứ vươn tay, khoé miệng Lưu Thao nhiễm thương tươi cười, nhất thời, sắc mặt hắn trở nên dị thường nhu hoà mỹ diệu, làm cho Nguyệt Hành Vân cùng Ân Thiện nhìn ngây người.

“Hồi cung hồi cung.” Nắm lấy tay Lưu Thao, Lưu Thiên Tứ vui sướng đi nhanh về phía trước, “Cục cưng cục cưng. Thiên Thiên, cục cưng.”

“Tiểu Hoàng Thúc, có cục cưng không thể chạy, không thể nhảy.” Nụ cười của Lưu Thao cứ như phù dung sớm nở tối tàn, hắn lập tức lại biến thành Thao nhi, người mà lúc nào cũng vạn phần khấn trương Tiểu Hoàng Thúc.

“Ly nhi.” Lưu Thiên Tứ quay đầu lại nhìn về phía Lưu Ly, “Không chạy, không nhảy.” Hoàn toàn đã quên người vừa rồi nhảy chính là hắn.

“Tiểu Hoàng Thúc, Ly nhi nào có chạy.” Cùng Lưu Thiên Tứ giống nhau không muốn thừa nhận, Lưu Ly bất mãn hô lớn, nắm tay Thương ca ca của nàng theo sau, “Ly nhi tối ngoan, mới sẽ không chạy đâu.”

“Ngaoan, Dụ Đầu ngaoan.” Lưu Thiên Tứ ngửa đầu, nói cho Úy Thiên biết hắn cũng rất ngaoan, không có chạy, không có nhảy.

“Ân, Dụ Đầu tối ngoan.” Trong lòng bàn tay, đầu ngón tay Lưu Thiên Tứ lại bắt đầu cọ xát những vết chai sần của y, Úy Thiên dùng đầu ngón út cắm thụt trong lòng bàn tay mềm mại của Lưu Thiên Tứ. Đoàn người đã quên ngồi xe, chậm rãi hưởng hoàng cung đi đến. Lưu Thiên Tứ tay trái là Úy Thiên, tay phải là Lưu Thao vẫn cứ không ngừng tự khen mình “Ngaoan, ngaoan”.

” Chủ tử nhà ngươi đã đi xa rồi.” Ở trước mặt Ân Thiện lắc lắc tay, Y Tích đem kiếm mà Lưu Thao ném đi phóng tới trên tay hắn, “Hiện tại đuổi theo còn kịp.”

Ân Thiện lắc lắc đầu, nắm chặt kiếm trong tay, dắt ngựa Lưu Thao vừa cỡi đến chậm rãi rời đi, Nguyệt Hành Vân bẻ gãy nhánh cây trong tay, đi về hướng ngược lại.

“A, thật đoán không được thái tử sau này sẽ cùng ai một chỗ. Hay là..... người nào cũng không phải.” Y Tích quynh rũ cười cười, trông mắt vòng vo chuyển, hắn nghĩ đến một chuyện thú vị, Lưu Ly nhất định sẽ thích.

.....

.....

Trong thư phòng Úy Thiên, tiến đến tham gia tiệc cưới của y, Úy Xuyên, Trâu Ngô cùng Thu Chiêu cùng một bộ dáng muốn nói lại thôi. Úy Thiên đang chuyện tâm làm chuyện cực kỳ quan trọng, Lưu Thiên Tứ

làm cho y viết hai mươi câu “Dụ Đầu Thiên Thiên bảy”, hai mươi câu “Dụ Đầu Thiên Thiên cục cứng”, hai mươi câu “Thiên Thiên ăn Dụ Đầu”. Nghĩ đến Lưu Thiên Tứ buổi sáng tỉnh lại vì không viết được tự mà khuôn mặt nhỏ nhắn phiền muộn, Uý Thiên đã nghĩ chạy ngay vào trong cung, đem Dụ Đầu của y mang về bên người.

Thấy Uý Thiên không rảnh bận tâm bọn họ, Uý Xuyên mở miệng nói ra một trong những mục đích chính yếu bọn họ tới đây: “Ca, Lâm Nam Thượng tội đáng chết vạn lần, nhưng còn Uyển nhi..... Ca, người có thể nghĩ biện pháp đem Uyển nhi cứu ra hay không? Nàng dù sao cũng là vô tội.” Sau khi Uý Thiên đem Bán Nguyệt lâu giao cho Uý Xuyên liền mất tích, Uý Xuyên trải qua nhiều phương diện điều tra mới biết được tung tích của Lâm Nam Uyển Nhi, cũng làm cho hắn kinh hãi không thôi. Tuy rằng Lâm Nam Uyển Nhi không thích hắn, nhưng Uý Xuyên đối Lâm Nam Uyển Nhi vẫn là “nhất kiến chung tình”. Uý Xuyên không nghĩ sẽ tìm huynh trưởng hỗ trợ, nhưng hôm nay, ngoại trừ huynh trưởng ra, không ai có thể giúp hắn. Cho nên hắn mới nhờ Trâu Ngô giúp hắn khuyên bảo huynh trưởng.

Uý Thiên ngừng bút, ngẩng đầu nhìn hướng ba người trong phòng.

Trâu Ngô cũng nói: “Uý Thiên, vô luận Uyển nhi đối Vương gia nói cái gì, đó cũng là bởi vì nàng thích người. Nhưng nàng cũng không có làm ra chuyện thương tổn Vương gia. Hơn nữa nàng khẳng định cũng không biết Lâm Nam Thượng chính là loại người này. Uý Thiên, Uyển nhi bị nhốt tại điện quán gần một năm, nói sao đi nữa, nàng cùng người và ta cũng có phần giao tình ở bên trong, người cứu nàng đi. Hơn nữa, thời gian dài như thế, ta sợ nàng cũng là đỡ nhiều lạnh ít, này trừng phạt cũng đủ rồi.”

Uý Thiên cúi đầu, một bút một hoa tinh tế viết xuống chữ “Dụ”, rồi mới thổi thổi: “Nếu cứu ra, các người tính toán an trí nàng như thế nào?”

Uý Thiên đối Lâm Nam Uyển Nhi không có chút thương tiếc, với y mà nói, Lâm Nam Uyển Nhi hoàn toàn là người không thể ở chung, nhất là khi nàng ám chỉ Lưu Thiên Tứ là si nhân, tuy lời nói của nàng làm cho Lưu Thiên Tứ nghĩ đến muốn làm “Bảy” của y, nhưng Uý Thiên cũng không cảm kích nàng.

“Này.....” Uý Xuyên nhìn về phía đại ca, vừa muốn mở miệng, chợt nghe Uý Thiên nói, “Chỉ cần ta còn là lâu chủ của Bán Nguyệt lâu, Lâm Nam Uyển Nhi tuyệt đối không thể đi vào lâu.”

“Đại ca.” Uý Xuyên nóng nảy, hắn chính là đang nghĩ sẽ đem Lâm Nam Uyển Nhi an trí ở trong lâu.

“Dụ Đầu có cục cứng, người đem nàng ở lại lâu, nếu Dụ Đầu có nguy hiểm, người có thể gánh vác hậu quả sao?” Uý Thiên giương mắt, lạnh lùng nhìn về phía Uý Xuyên cùng Trâu Ngô, “Chỉ bằng nàng nói Dụ Đầu là si nhân, ta liền vô tình cứu nàng.”

“Ca!”

“Uý Thiên!”

Uý Xuyên cùng Trâu Ngô không nghĩ tới Uý Thiên lại vô tình như vậy.

“Ca, sự tình đều đã qua đi. Người cùng Vương gia cũng sắp đại hôn, hơn nữa Vương gia có thể cũng có cốt nhục của đại ca, chẳng lẽ chuyện Uyển nhi không thể quên đi sao?” Uý Xuyên hỏi.

“Nàng là nữ nhi của Lâm Nam Thượng.” Uý Thiên một câu trả lời Uý Xuyên. Y vĩnh viễn nhớ rõ Lâm Nam Thượng là đối với Lưu Thiên Tứ ra sao.

“Ca.....” Uý Xuyên không khách khí nói..... “Ca, ta thích Lâm Nam Uyển Nhi, ta sẽ dẫn Uyển nhi rời xa kinh thành, rời xa Bán Nguyệt lâu, cũng rời xa cuộc sống của người cùng Vương gia. Sẽ không cho nàng quấy rầy đến người cùng Vương gia. Ca, người cùng Vương gia hiện giờ hạnh phúc mỹ mãn, ta cũng muốn cùng nữ nhân mình âu yếm một chỗ.”

“Uý Xuyên, ” Trâu Ngô vỗ vỗ Uý Xuyên gấp đến độ đứng lên, nói, “Chuyện này ta nghĩ Uý Thiên cũng rất khó xử. Dù sao Uyển nhi đắc tội không phải Bán Nguyệt lâu, mà là hoàng gia. Cho dù Uý Thiên muốn cứu nàng, nếu Hoàng Thượng không đáp ứng cũng không được. Hơn nữa, chuyện Uý Thiên muốn cứu một nữ nhi đối hoàng gia mà nói cũng là kiêng kị đi, Uý Thiên ra mặt sợ cũng không hảo.” Trâu Ngô phân tích, tuy rằng Uý Thiên không có loại bản khoản này, nhưng dù sao hắn cũng phải làm cho Uý Xuyên hiểu được.

“Ca, chuyện này ta không làm khó dễ người, ta chỉ muốn gặp Uyển nhi một mặt.” Úy Xuyên mở miệng, hần biết Uyển nhi đắc tội chính là hoàng gia, nhưng hần nhất định phải cứu Uyển nhi.

Úy Thiên chậm rãi viết những gì mà Lưu Thiên Tứ đã “dẫn dò”, một lát sau, y nói: “Ta sẽ giúp người, nhưng chỉ một lần này. Nếu vì người mà mang đến thương tổn cho Dụ Đầu, mặc kệ người có phải đệ đệ của ta không, ta cũng sẽ giết người.”

“Cám ơn đại ca!” Úy Xuyên tâm buông một nửa, tiếp theo chính là khẩn trương.

Trâu Ngô cũng nhìn chăm chú Úy Thiên, phát giác hần càng ngày càng nhìn không thấu đối phương.

Chạng vạng, trước khi Úy Thiên tiến cung, Trâu Ngô cản lại Úy Thiên.

“Úy Thiên, người thật sự sẽ đi cứu Lâm Nam Uyển Nhi?”

Úy Thiên thản nhiên nói: “Đây không phải là mục đích người tới kinh thành sao?”

Trâu Ngô làm bộ nghe không ra lời nói châm chọc của Úy Thiên, nói: “Úy Thiên, ta chỉ muốn biết suy nghĩ chân chính của người. Chuyện Lâm Nam Uyển Nhi, người cho dù không làm, ta cũng sẽ không trách người, tựa như ta đối Úy Xuyên nói vậy, người ra mặt cũng không thích hợp. Người nên rõ ràng, Úy Xuyên không chỉ là muốn gặp Uyển nhi một mặt đơn giản như vậy.”

“Ta phải đi, Dụ Đầu đang đợi ta.” Không trả lời Trâu Ngô, Úy Thiên mang theo “thành tích” của chính mình lướt qua mặt Trâu Ngô rồi đi.

“Ngô ca.” Thu Chiêu đi tới, “Chuyện Uyển nhi, người chỉ có thể xen vào đến đây thôi.” Hướng Trâu Ngô lắc đầu, Thu Chiêu nhìn thân ảnh Úy Thiên đi xa, nam nhân này sẽ không để cho “đứa trẻ” kia chịu bất kỳ thương tổn nào.

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Cuối cùng thì ngày đại hôn cũng tới, trong triều đình đủ loại quan lại, sứ giả của các nước lân cận mang lễ vật mừng mừng tiến vào cung. Hôm nay có thể nói là một ngày hoan hỷ nhất của Huệ Diệu trong vòng vài thập niên qua. Lưu Ly, công chúa duy nhất của Huệ Diệu quốc phải xuất giá, mà Lưu Thiên Tứ, tiểu vương gia được mọi người yêu thương nhất của Huệ Diệu quốc, cũng muốn xuất giá, đồng thời, Bạch Tang Vận, nhân vật truyền kỳ của Huệ Diệu, sau khi làm chủ đông cung hơn – ba mươi năm, cùng với hai đứa con của mình, cả ba cũng sẽ mặc hỷ phục trong hôm nay.

Vô luận là hoàng thất hay là dân gian, trước nay chưa từng có nam tử cưới nhau, cho dù hai người yêu nhau cũng chỉ ở cùng một chỗ. Cho nên việc giống như hôm nay, chính thức mặc vào hỷ phục cho thấy thân phận vẫn là lần đầu tiên, không chỉ có mọi người trong hoàng gia vạn phần kích động, mà ngay cả dân chúng phố phường sau khi biết được việc này cũng là bàn luận say sưa, nhất là bọn nam tử có tình cảm với nhau. Từ ngày Bạch Tang Vận lấy thân phận Quốc Công tiến vào hoàng cung, nam tử yêu nhau không giống như trước kia bị người kỳ thị, lần này đại hôn lại mang đến hy vọng lớn hơn nữa cho bọn họ.

Lúc này trong hoàng cung, không khí rộn rã vui mừng, mà tối hưng phấn có lẽ là Lưu Thiên Tứ. Hần đem mấy trang giấy Úy Thiên tự tay viết bày ra khắp “Phòng tử” của hần, hần cuối cùng đã thành “bảy” của Thiên Thiên rồi.

Tuy nói hôn lễ là ở trong cung cử hành, nhưng lễ nghi cưới vợ cũng không thể thiếu. Trước đó một ngày, Lưu Ly đã trở về Hiển Thân Vương phủ đệ của Lưu Tích Tứ. Mà Lưu Thiên Tứ thì lại theo phụ thân cùng Triệt ca ca bàn đến Vận Viện.

Sáng sớm hôm nay, Lưu Thiên Tứ liền tỉnh, mà trên giường, hai người khác là Bạch Tang Vận cùng Bạch Hân Triệt cũng sớm tỉnh. Lưu Thiên Tứ lấy tay kéo một người, kêu: “Phụ thân.”

“Dụ Đầu.” Bạch Tang Vận lau thoá dịch nơi khoe miệng đứa con.

“Triệt ca ca.”

“Tiểu Tứ Nhi.” Bạch Hân Triệt xoa xoa khuôn mặt mềm mại của Lưu Thiên Tứ.

Lưu Thiên Tứ ha hả cười ra tiếng, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, kêu to: “Hôn lễ, hôn lễ.” Cũng kéo lấy phụ thân cùng Triệt ca ca, làm cho bọn họ mau chút rời giường, hôm nay phải kết hôn a.

“Cha, ngài xem Tiểu Tứ Nhi kìa, chỉ một lát nữa thôi mà chờ không kịp.” Bạch Hân Triệt đứng dậy, sau đó cho người bên ngoài tiến vào.

“Phụ thân, Triệt ca ca, mau mau.” Lưu Thiên Tứ bay nhanh xuống giường, không cần người khác hầu hạ, chính mình động thủ rửa mặt, súc miệng.

Bị hưng phấn của Lưu Thiên Tứ cuốn hút, Bạch Tang Vận cùng Bạch Hân Triệt cũng xuống giường, trước tiên là chuẩn bị. Khi cung nữ, thái giám mang ba kiện hỷ phục đỏ thắm vào đến, bọn họ hô hấp có chút ngưng trệ.

“Mặc mặc.” Lưu Thiên Tứ chạy tới, thân thủ cầm lấy. Bạch Tang Vận cùng Bạch Hân Triệt thì cứ sờ sờ hỷ phục bọn họ thật lâu không nói. Sau khi Lưu Thiên Tứ đã mặc được một nửa, phát hiện phụ thân cùng Triệt ca ca còn không có động tác, lo lắng: “Mặc mặc, mau mau.”

“Dụ Đầu, không vội, Thiên Thiên phải chờ đến giờ lành mới có thể tới đón Dụ Đầu. Dụ Đầu bồi phụ thân trò chuyện đi.” Phất tay làm cho những người khác đi ra ngoài trước, Bạch Tang Vận đem hắc cùng Bạch Hân Triệt đến bên giường.

“Dụ Đầu, đến, phụ thân mặc cho con.” Làm cho Lưu Thiên Tứ đứng ở trước người chính mình, Bạch Tang Vận giúp đứa con đem nút thắt còn lại chậm rãi khâu thượng.

“Dụ Đầu trưởng thành, phụ thân không nghĩ tới sẽ có ngày chính mắt nhìn thấy Dụ Đầu xuất giá.”

Bạch Tang Vận giúp đứa con hệ thượng đai lưng màu đỏ.

“Phụ thân.” Lưu Thiên Tứ lau lệ trong mắt phụ thân, “Không đau không đau. Dụ Đầu ngoan.”

Bạch Hân Triệt đang bưng khay, đứng ở bên cạnh Bạch Tang Vận, hắc biết cha hiện tại có bao nhiêu kích động, tựa như hắc.

“Dụ Đầu, ” Bạch Tang Vận đem phụ tùng tân hôn từng cái từng cái bắt tại trên người Lưu Thiên Tứ, nước mắt hoa lệ, thấy Lưu Thiên Tứ cùng Bạch Hân Triệt đều đỏ đôi mắt, “Phải ngoan, phải nghe lời Thiên Thiên.”

“Ng ngoan, Dụ Đầu ngoan, nghe lời, không khóc, không khóc.” Lưu Thiên Tứ lệ cũng rút xuống, ôm lấy phụ thân.

Bạch Tang Vận hôn lên tóc nhi tử, đem đứa con đến trước gương trang điểm: “Dụ Đầu, phụ thân chải đầu cho con.” Từ trong tay Bạch Hân Triệt tiếp nhận lược, Bạch Tang Vận chậm rãi, từng chút một giúp Lưu Thiên Tứ chải đầu.

“Phụ thân.....” Thấy phụ thân một mực rơi nước mắt, Lưu Thiên Tứ bất an kêu lên.

Bạch Tang Vận biết đây là điều hạnh phúc trong cuộc sống, hắc không nên khóc. Thế nhưng, con hắc, trời sinh là một “si nhân”, một đứa con ngốc nghếch, hôm nay sẽ thành hôn, không chỉ có thành thân, nó cũng sắp làm “Nương”. Con hắc, có tình, có yêu, không hề là người ngây ngốc, không hề là si nhân. Hắc nhiều năm tự trách cùng lo lắng, vào thời khắc đứa con mặc vào hỷ phục, hết thấy lùi xa, lưu lại cho hắc chính là sự cảm kích cùng niềm vui vô bờ bến, cả đời này, hắc không còn gì để mà tiếc nuối.

Giúp tiểu nhi tử chải đầu xong, Bạch Tang Vận lau lệ trên mặt đứa con, nở nụ cười: “Dụ Đầu, phụ thân xấu quá, đừng khóc, hôm nay phụ thân bồi Dụ Đầu cao hứng, cùng nhau mặc hỷ phục.”

“Ừ.....” Lưu Thiên Tứ cũng sát lệ trên mặt phụ thân, làm cho chính mình cười rộ lên, “Không khóc không khóc. Hỷ, hỷ.” Ở trên mặt phụ thân hôn vài cái, Lưu Thiên Tứ lại ôm lấy Bạch Hân Triệt cũng đang rơi nước mắt, vừa hôn vừa nói, “Không khóc, không khóc.”

“Triệt nhi, ” Bạch Tang Vận kêu cái tên mà nhiều năm chưa đối Bạch Hân Triệt hô qua, “Đến, cha chải đầu cho con, mặc hỷ phục.”

“Cha.....” Bạch Hân Triệt kích động ngồi xuống, từ trong gương đồng nhìn thấy cha ôn nhu mà chuyên chú vì hấn chải đầu, hấn nghĩ tới nhiều năm qua phụ thân đối hấn yêu thương như thế, lệ trong mắt lại rơi, hàm chứa biết bao là tình cảm.

Lưu Thiên Tứ chạy đến bên giường, bởi vì phân không ra đâu là hỷ phục của phụ thân, đâu là của Triệt ca ca, đơn giản đều lấy đến trước bàn, giơ lên trước mặt phụ thân: “Mặc mặc.”

“Cám ơn Dụ Đầu.” Lấy qua hỷ phục của Bạch Hân Triệt, Bạch Tang Vận mở ra, màu đỏ tiên diễm nhiễm đỏ phòng, Bạch Tang Vận lại tự mình vì Bạch Hân Triệt mặc vào.

“Triệt nhi, con là đứa con tốt nhất của cha.” Khi Bạch Tang Vận đem nhất kiện phụ tùng cuối cùng đặt lên trên người Bạch Hân Triệt, liền mở miệng nói, Bạch Hân Triệt lúc này liền ôm chặt lấy Bạch Tang Vận, ôm lấy người mà cho tới nay, trong lòng hấn tới ý lại, tới cảm kích.

Lưu Thiên Tứ từ bên cạnh chuyển tới trước mặt phụ thân, vỗ vỗ chính mình: “Dụ Đầu Dụ Đầu.” Làm cho phụ tử hai người đang cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần chợt nín khóc mà cười.

“Đúng vậy, tôi ngoan chính là tiểu Dụ Đầu của chúng ta.”

Bạch Tang Vận cùng Bạch Hân Triệt đồng thời ở trên mặt Lưu Thiên Tứ lưu lại một nụ hôn. Rồi Bạch Hân Triệt mới lấy qua hỷ phục của cha, triển khai.

“Mặc mặc.” Lưu Thiên Tứ vui mừng kêu lên, trong mắt đều nhiễm hồng.

.....

Bên ngoài vang lên tiếng pháo giòn tan, cả kinh thành đều có thể nghe thấy thanh âm vui mừng này. Ngoài Vận Viên cùng Hiến Thân Vương phủ tụ đầy người, hai đội ngũ đón dâu đồng thời từ trong cung xuất phát, làm tập trung chú mục của tất cả mọi người trong kinh thành. Chú rể đón dâu, từ Huệ Diệu quốc quân, cho tới người trong giang hồ, hôn lễ này sớm không còn có ý nghĩa đơn thuần là chỉ cưới vợ mà thôi.

Ngoài Vận Viên, Uy Thiên cười trên lưng một con tuấn mã cao to, phủ hồng bào hỷ phục, lúc này trên mặt y không còn chút lãnh đạm băng hàn nào. Y vừa lo lắng lại vừa hưng phấn mà nhìn chăm chăm vào đại môn vẫn còn đóng chặt kia, thăm giục người ở bên trong mau chút đi ra. Cùng đồng dạng tâm tình pháp pháp chính là bốn người đứng ở hai bên loan giá màu vàng, trên loan giá được trang trí gấm vóc đỏ thẫm, nói cho người khác biết mục đích bọn họ hôm nay tiến đến.

“Chi” một tiếng, đại môn chậm rãi mở ra, từ bên trong tràn ra mấy chục cung nữ mặc hoa phục, trên tay các nàng đều cầm lấy một cái giỏ màu đỏ, bên trong là những đoá hoa cũng màu đỏ. Các cung nữ cầm hoa trong tay tung cao lên không trung, trong cơn mưa hoa, ba nam tử mặc “hỷ phục” tươi cười đi ra. Trong đó có một người, sau khi nhìn thấy Uy Thiên, lập tức hoan hô một tiếng chạy nhanh về phía trước.

“Dụ Đầu!” Uy Thiên sợ hãi, nhảy xuống ngựa phi thân tới trước mặt người đó, đem hấn bế đứng lên, “Dụ Đầu, không thể chạy.”

“Thiên Thiên! Thiên Thiên! Thiên Thiên!.....” Ánh mắt Lưu Thiên Tứ loàn loàn, “Thất thất! Thất thất!.....” Cao hứng làm cho hấn muốn nhảy, lại không dám nhảy, cả người dán chặt vào trên người Uy Thiên.

“Dụ Đầu..... Dụ Đầu.....” Thê tử của y.

“Tang Vận.....” Từ trong tay Bạch Hân Triệt tiếp nhận Bạch Tang Vận, Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương kích động vạn phần. Không giống với tiểu nhi tử lộ ra ngoài hưng phấn, hai người kéo Bạch Tang Vận đi đến trước loan giá bọn họ, đem người bọn họ yêu cả đời ẵm lên xe, rồi mới buông màn xe.

Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành sau khi nhìn thấy phụ thân bọn họ lên xe, liền đi đến trước mặt Bạch Hân Triệt vẫn còn đứng ở tại chỗ, vươn tay, Bạch Hân Triệt đem tay chính mình giao cho đối phương, ánh mắt đối phương làm cho tim hấn đập nhanh, tay bị nắm chặt làm cho hấn đau lại vui vẻ chịu đựng.

“Hân triệt, có hối hận không?” Lưu Vận Tranh xoa mặt Bạch Hân Triệt.

“Không.” Bạch Hân Triệt tiến lên, tới gần hai người, “Không bao giờ hối hận.” Ngay sau đó, hấn đã được người bế lên, là Lam Vận Vành. Cái gì cũng chưa nói, Lam Vận Vành trực tiếp đem người lên xe.

“Nhanh một chút.” Thấy phụ thân cùng Triệt ca ca đều lên xe, Lưu Thiên Tứ bắt đầu thúc giục.

Sau khi lễ quan hô lớn, đội ngũ quay đầu, hướng hoàng cung xuất phát.

“Thiên Thiên.” Lưu Thiên Tứ ngồi ở trước ngực Úy Thiên, ngửa đầu, có chút chờ mong.

“Dụ Đầu?” Úy Thiên nhìn ra hần muốn gì đó.

“Chạy, chạy.” Lưu Thiên Tứ túm túm dây cương, Thiên Thiên đã lâu không dẫn hần chạy.

Úy Thiên một tay ôm sát Lưu Thiên Tứ: “Dụ Đầu, ôm chặt Thiên Thiên.” Hai chân kẹp chặt bụng ngựa.

“Thiên Thiên, chạy, chạy.” Lưu Thiên Tứ hô to, tuần mã nháy mắt thoát ly đội ngũ, chạy nhanh đi ra ngoài. Chung quanh phát ra kinh hô, nhưng Úy Thiên mặc kệ, y chỉ thắm nghĩ làm vui lòng thê tử.

“Ha ha.....” Rất xa, tiếng cười Lưu Thiên Tứ truyền đến, ngẫu nhiên có thể nghe được hần gọi, “Thiên Thiên.”

“Tang Vận, Dụ Đầu cùng chúng ta giống nhau, đang hạnh phúc.”

“Ta biết.”

Đội ngũ đón dâu ở giữa đường cùng một đội ngũ khác tụ hội, tuy rằng thiếu một đôi tân phu thê, nhưng cũng không ảnh hưởng không khí vui mừng. Chẳng qua, khi một đôi tân phu thê khác nghe nói Úy Thiên mang Lưu Thiên Tứ chạy. Tân nương tử trong kiệu hoa lập tức bảo đình, từ bên trong kiệu bước xuống, chạy đến trước mặt chú rể đang ngồi trên lưng ngựa, làm mọi người sợ hãi.

Lưu Ly đem khăn hồng kéo xuống, làm bộ muốn lên ngựa, Ly Thương vội vàng đem nàng bế lên.

“Đại ca, ta cũng muốn kị mã, người dẫn ta chạy.” Ánh mắt Lưu Ly ngời sáng, nàng muốn giống như Tiểu Hoàng Thúc. Bên cạnh lập tức có người phản đối, dù sao Lưu Ly hiện tại đang có thai.

“Cho nàng đi thôi.” Đồng dạng ngồi ở trên ngựa, Lưu Tích Tứ lên tiếng.

“Cám ơn cha.” Lưu Ly vỗ vỗ đại ca, nói cho hần biết nàng cùng đứa nhỏ sẽ không có sự. Ly Thương lăm nhanh nàng, làm cho ngựa bắt đầu tung vó. Nhanh tiếp theo, trên ngã tư đường lại truyền đến tiếng cười như chuông bạc của Lưu Ly.

“Nghieu, người cũng mang ta chạy.” Lưu Tích Tứ nắm lấy bàn tay đặt trước thắt lưng, người phía sau liền đáp ứng, quất mã một roi. Thoáng chốc, trong đội ngũ, chỉ còn lại có hai đôi “tân phu thê”.

“Hần triệt, có muốn ‘chạy’ không?” Lam Vận Vành mở miệng.

Bạch Hãn Triệt lắc đầu: “Ta đã nghĩ cứ như thế này mà dựa vào các người.”

“Vậy cứ dựa vào đi. Biệt ly khai.” Lưu Vận Tranh cúi đầu, hôn lấy môi hần.

Trên đại điện là bài vị của tiên hoàng quá cố, Lưu Tuyên, vài cặp “tân phu thê” sau khi dập đầu trước Lưu Tuyên, Bạch Tang Vận, Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương chủ trì hôn lễ của đứa con cùng cháu gái. Tuy rằng, bọn họ đầu đã sớm bạc, cũng đã là phụ thân của mấy đứa con, nhưng hôn lễ hôm nay lại coi như bọn họ là vừa mới cùng người âu yếm quen biết, yêu vào lúc này càng thêm thăng hoa.

Nhìn Lưu Thiên Tứ cao hứng chôn ở trong ngực Úy Thiên, Lưu Thao sắc mặt trầm tĩnh đứng ở một bên. Hiện giờ, Tiểu Hoàng Thúc tìm được hạnh phúc của mình rồi, hần vì Tiểu Hoàng Thúc mà cao hứng. Thế nhưng, từ nay về sau, sẽ không có người nào bên cạnh mang đến cho hần vui vẻ, cùng hần làm bạn nữa; cũng sẽ không có người nào như người này, bình thường luôn có thể nhận thấy được tâm tư của hần, ở thời điểm hần phiền muộn liền ghé vào lỗ tai hần thổi thổi, nói “Không giận”.

“Thao nhi?” Từ biên quan gấp trở về, Lưu Hoài Uyên, bào đệ của Lưu Hoài Diệp, ông chú của Lưu Thao, lo lắng kêu lên. Lưu Thao cùng Lưu Thiên Tứ cảm tình rất tốt, Lưu Thiên Tứ “xuất giá”, Lưu Thao như thế nào bỏ được.

“Ông chú, Tiểu Hoàng Thúc có thai chưa? Có thể cho Nhị thúc công giúp Tiểu Hoàng Thúc nhìn một cái hay không?” Lưu Thao hỏi, tuy rằng cha hần là Bạch Hãn Triệt biết y thuật, nhưng cha hần trước mắt phân không ra tâm tư.

Lưu Hoài Uyên nhìn nhìn Lưu Thao, từ trên mặt hần tìm không ra khác thường gì, liền nói: “Thao nhi, người không phải đang luyện tiếu Tiểu Hoàng Thúc người ‘ xuất giá ’?”

“Tiểu Hoàng Thúc muốn cục cưng, Thao nhi chỉ là muốn cho Tiểu Hoàng Thúc biết sớm một chút thôi.” Lưu Thao trả lời, thấy Lưu Hoài Uyên vẫn nhìn hần chăm chú, hần nói, “Đối Thao nhi mà nói, hạnh phúc của Tiểu Hoàng Thúc là tối trọng yếu. Sớm biết có cục cưng hay không, Tiểu Hoàng Thúc cũng sớm ngày cao hính.”

Lưu Hoài Uyên gật gật đầu: “Ngày mai ta cho Nhị thúc công người giúp Tiểu Tứ Nhi nhìn một cái, bắt quá lúc này mới một tháng, sợ là nhìn không ra.” Nhị thúc công của Lưu Thao, Ngũ Mặc, đã bị Bạch Tang Vận kêu qua, cho nên lúc này không ở đây.

“Ông chú cùng Nhị thúc công còn muốn quay về biên quan? Hay là chờ sau khi Tiểu Hoàng Thúc sinh mới trở về?”

“Chờ Tiểu Hoàng Thúc người sinh rồi mới trở về, Nhị thúc công người lo lắng.”

Lưu Thao lộ ra nụ cười đầu tiên trong hôm nay: “Vây là tốt rồi, Thao nhi vẫn là tối tin tưởng y thuật của Nhị thúc công.” Đứa con của Tiểu Hoàng Thúc, có giống như Tiểu Hoàng Thúc hay không?

.....

“Thiên Thiên.....”

Trong Hồng phòng tử, được đưa vào động phòng, Lưu Thiên Tứ ngồi ở trên đùi Úy Thiên, ở trên cổ y cộ tới cộ lui. Hai má lúm đồng tiền có thể dùng làm chén uống rượu.

“Dụ Đầu, người hiện tại là ‘ bầy ’ của Thiên Thiên.” Úy Thiên lấy qua chữ mà y trước kia đã viết tốt, giao cho Lưu Thiên Tứ. Lưu Thiên Tứ nhận được “bầy”, ở trong mắt hần, “bầy” chính là “thê”, cho nên Úy Thiên chưa bao giờ sửa đổi, cũng chưa nói qua tự này là sai. Bầy hay thê, chỉ cần là Lưu Thiên Tứ, y đều muốn.

“Thất thất.....” Lưu Thiên Tứ vui sướng kêu lên, rồi mới đô đô miệng, ôm bụng, “Không có, cục cưng, không có.” Đã lâu như thế, còn không có lớn tý nào đâu.

“Có.” Úy Thiên hôn đôi mắt bắt đầu ướt át của Lưu Thiên Tứ, quyết tâm của người này muốn vì y sinh cục cưng làm cho y cảm động, làm cho y hạnh phúc, “Dụ Đầu đã muốn có cục cưng của Thiên Thiên rồi, tiếp qua vài ngày, Dụ Đầu có thể cảm giác được.”

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ đem miệng dăng lên, “Ăn, ăn Dụ Đầu.”

Úy Thiên nghe lời ăn đi.

“Động..... phòng.” Lưu Thiên Tứ sờ sờ tiểu huynh đệ (cái nì thì ai cũng biết, khỏi giải thích) của Úy Thiên, nhất định là vì hần không có nghe lời Ly nhi đợi cho đến ngày động phòng hôm nay, cho nên hần mới không có cục cưng.

Úy Thiên vội vàng bắt lấy tay Lưu Thiên Tứ đang quấy rối: “Dụ Đầu, người có cục cưng, động phòng sẽ làm bị thương cục cưng.”

“Không có, không có.” Lưu Thiên Tứ lắc đầu, lã chã – chực khóc, “Cục cưng cục cưng, động phòng, cục cưng.” Nằm úp sấp trên người Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ lặc mắt ủy khuất nhìn Úy Thiên, “Thiên Thiên, cục cưng, động phòng, cục cưng.”

“Dụ Đầu.....”

“Không nghe không nghe, cục cưng, động phòng.”

Vì muốn có được cục cưng, Lưu Thiên Tứ đã quên phụ thân hôm nay dặn hần là phải nghe lời Thiên Thiên.

“Dụ Đầu.....” Úy Thiên một nửa là bắt đắc dĩ, một nửa là vui sướng.

“Thiên Thiên.....” Lưu Thiên Tứ nháy mắt mấy cái, lệ trong mắt bắt đầu rơi xuống, “Cục cưng, động phòng, cấp, cấp.”

Uý Thiên cho dù có nhiều lý do như thế nào, cũng nói không nên lời, Dụ Đầu muốn sinh cục cưng cho y, y có thể nào lại không cho. Đứng dậy, đem Lưu Thiên Tứ ôm đến trên giường, Uý Thiên buông màn, lên giường.

“Dụ Đầu, người sẽ có cục cưng của Thiên Thiên, không vội, Thiên Thiên cho người.” Hôn lên hai mắt ướt át của Lưu Thiên Tứ, Uý Thiên quyết định bắt đầu đêm động phòng hoa chúc, đương nhiên, y sẽ phi thường phi thường ôn nhu.

“Thiên Thiên.....”

“Ân.”

“Cho..... cục cưng.....”

“Thiên Thiên sẽ cho.”

“Cục cưng.....”

“Dụ Đầu.....”

Tiểu Dụ Đầu của Thiên Thiên.

Bên ngoài, mọi người chờ Uý Thiên đi ra kính rượu, đáng tiếc, bởi vì mỗ Dụ Đầu mãnh liệt yêu cầu, Uý Thiên sau khi tiến vào tân phòng, cũng không thấy đi ra.

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Hai tay ôm lấy bụng, Lưu Thiên Tứ trộm cười, tối hôm qua hắn mơ thấy chính mình có cục cưng. Còn có... Lưu Thiên Tứ xoay người, nhìn Thiên Thiên còn chưa tỉnh, tỏ mò, cảm giác Thiên Thiên cho hắn cục cưng thật sự rất kỳ quái. Bính bính nơi có điểm đau, trong đôi mắt to của Lưu Thiên Tứ chứa đầy nghi hoặc, lần này tặng cục cưng so với lần trước tặng cục cưng thoải mái hơn nhiều. Lưu Thiên Tứ hì hì cười, chui vào trong vòm ngực Thiên Thiên, sau này còn muốn Thiên Thiên tặng cục cưng.

“Thiên Thiên?” Lưu Thiên Tứ nho nhỏ giọng gọi, Uý Thiên lập tức mở mắt.

“Ôm.” Lưu Thiên Tứ đem tay Uý Thiên phóng tới trên lưng chính mình, làm cho chính mình dính sát vào người Uý Thiên.

Uý Thiên đã sớm tỉnh, nhưng nghe thấy tiểu Dụ Đầu bên cạnh một mực cười, y không nhẫn tâm quấy rầy. Sờ sờ Dụ Đầu trong ngực cái gì cũng chưa mặc bóng loáng, Uý Thiên hỏi: “Dụ Đầu, có đau hay không?”

“Không đau không đau, quái.” Lưu Thiên Tứ bắt lấy tay Uý Thiên, nói không rõ.

Uý Thiên hôn Lưu Thiên Tứ, không hề hỏi, Dụ Đầu đêm qua chính là thật hưởng thụ, chẳng qua hắn không hiểu mà thôi. Lại đau lòng hôn nhẹ đôi mắt to như đang hỏi kia, Uý Thiên nói: “Dụ Đầu, sau này người suy nghĩ cái gì, liền cùng Thiên Thiên nói. Bất quá sau khi có cục cưng sẽ không thể muốn nữa, bằng không sẽ làm bị thương đến cục cưng.” Tuy rằng bây giờ còn không có dấu hiệu gì, nhưng nơi này hắn là đã có, Uý Thiên chờ đợi xoa xoa bụng nhỏ của Lưu Thiên Tứ.

“... Ân...” Lưu Thiên Tứ không sao cam nguyện gật đầu, còn đỏ đỏ miệng, làm cho Uý Thiên lại hôn hắn hạo một trận, mới buông ra.

Sắc trời đã muốn sáng rõ, Uý Thiên ngồi dậy: “Dụ Đầu, đói bụng chưa?”

“Đói.” Lưu Thiên Tứ lập tức gật đầu, bắt quá miễn cưỡng lại ở trên giường, không nghĩ động. Uý Thiên cũng không làm cho hắn đứng lên, thẳng xuống giường, sau khi rửa mặt chải đầu xong liền cho người bên ngoài đi lấy điểm tâm.

Sau khi điểm tâm lấy đến, Uý Thiên cho người đi xuống, tự mình giúp Lưu Thiên Tứ thịnh bát chúc, thả một ít đồ ăn, lại cầm điện tử đi đến bên giường. Mà khi Uý Thiên mới vừa đi tới, Lưu Thiên Tứ đột nhiên biến sắc, bưng kín cái mũi.

“Thối thối.” Lưu Thiên Tứ khó chịu nôn mấy khẩu, thối lui đến bên trong giường. Mà phản ứng của hắn lập tức làm cho Úy Thiên biến thành một khối đá.

.....

Bên giường Lưu Thiên Tứ vây quanh một đám người, đều là một bộ dáng khấn trương vui sướng. Khi Nhị thúc Ngũ Mặc của Lưu Thiên Tứ thu hồi tay, cười cười gật gật đầu, trong phòng phát ra tiếng kêu kinh hỉ vui mừng.

“Dụ Đầu, con có cục cưng rồi.” Bạch Tang Vận kích động ôm lấy đứa con, nói.

Lưu Thiên Tứ ánh mắt mở thật to, nhỏ giọng hỏi: “Cục cưng?”

“Ân, cục cưng.” Lưu Ly kêu lên, “Tiểu Hoàng Thúc, người cùng Ly nhi giống nhau đều có cục cưng!”

Lưu Thiên Tứ vừa nghe, nháy mắt mấy cái, rồi mới cao giọng hô to: “Cục cưng!” Xoay người ôm lấy người phía sau, Lưu Thiên Tứ rất nhanh từ trên giường đứng lên, tiến vào trong ngực người nọ, “Cục cưng cục cưng, Thiên Thiên, cục cưng.”

“Cục cưng...” Úy Thiên thấp giọng, ôm chặt lấy Lưu Thiên Tứ, “Cục cưng... Dụ Đầu... Cục cưng.”

“Ha ha...” Lưu Thiên Tứ vui vẻ cười rộ lên, chỉ còn kém hoa chân múa tay vui sướng kêu to, “Cục cưng, Thiên Thiên Thiên Thiên, cục cưng cục cưng, ha ha ha ha...”

“Dụ Đầu, mau nằm hảo, không thể lộn xộn.” Úy Thiên như là mới vừa hiểu được, vội vàng làm cho Lưu Thiên Tứ một lần nữa nằm hảo, chân tay luống cuống nhìn về phía Ngũ Mặc, “Nên làm như thế nào? Có nguy hiểm hay không? Cần ăn cái gì, uống cái gì?”

“Yên tâm, Dụ Đầu cùng cục cưng đều tốt lắm.” Ngũ Mặc vỗ vỗ Úy Thiên, làm cho y không cần khẩn trương, rồi mới điểm điểm cái mũi nhỏ của Lưu Thiên Tứ nói, “Dụ Đầu, phải ngoan, không thể kiêu ăn, không thể chạy, không thể lộn xộn. Phải nghe lời phụ thân cùng Nhị thúc.”

“Nghe lời nghe lời.” Lưu Thiên Tứ lập tức dùng sức gật đầu, “Cục cưng, ngoan, Dụ Đầu ngoan.” Nhẹ nhàng sờ sờ bụng, Lưu Thiên Tứ ha hả cười không ngừng, hắn cuối cùng có cục cưng rồi. Sờ đầu ngón tay, ngày hôm qua hắn là “bầy” của Thiên Thiên, hiện tại hắn lại có cục cưng, Lưu Thiên Tứ cười mừng không được.

“Tiểu Hoàng Thúc.”

Lưu Thiên Tứ ngẩng đầu, vươn hai tay: “Thao nhi.”

Lưu Thao tiến lên ôm lấy Lưu Thiên Tứ, ôm ôm hắn, buông ra nói: “Tiểu Hoàng Thúc, tên của cục cưng do ta đặt được không?”

“Thao nhi.” Bạch Hãn Triệt ra tiếng, không rõ đứa con vì sao lại đưa ra yêu cầu như vậy. Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành cũng nhìn hắn, biểu tình nghiêm túc.

“Tên?” Lưu Thiên Tứ nhìn nhìn Úy Thiên, nhìn nhìn mọi người, lại nhìn về phía Lưu Thao, “Ân? Cục cưng.” Tên là gì, cục cưng không phải là cục cưng sao?

“Có thể.” Úy Thiên mở miệng, khiến cho mọi người kinh ngạc, “Tên của đứa nhỏ phải phiên đến thái tử rồi.”

“Đa tạ.” Lưu Thao nắm chặt tay Lưu Thiên Tứ, hỏi, “Tiểu Hoàng Thúc muốn cục cưng họ gì? Họ Úy, hay là họ Lưu?”

Vấn đề này lại làm khó Lưu Thiên Tứ, hắn nghiêng đầu, không hiểu nhìn về phía phụ thân.

Bạch Tang Vận giải thích: “Dụ Đầu sau này muốn cục cưng cùng Thiên Thiên giống nhau, họ Úy, hay là muốn cùng Dụ Đầu giống nhau, họ Lưu? Tựa như Dụ Đầu vậy, Dụ Đầu họ Lưu, lớn lên gọi là Lưu Thiên Tứ. Thiên Thiên họ Úy, kêu Úy Thiên.” Bạch Tang Vận cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu Lưu Thao vì sao phải đề yêu cầu này, nhưng hắn biết rõ, chờ sau khi đứa nhỏ ra đời, Lưu Thao cũng sẽ yêu thương đệ đệ này giống như đã yêu thương Tiểu Hoàng Thúc vậy.

“Lưu? Úy?” Lưu Thiên Tứ ngửa đầu nhìn Úy Thiên, ha hả cười, “Thiên Thiên. Cục cưng, Thiên Thiên.” Đây là cục cưng của Thiên Thiên, thì phải cùng Thiên Thiên giống nhau.

“Thế thì họ UÝ vậy.” Lưu Thao âm thầm cười, rồi mới đứng lên, đem vị trí tặng cho những người khác. Bạch Hân Triệt lo lắng nhìn hần.

.....

Trong cung Thái tử, Bạch Hân Triệt nghiêm túc đối diện cùng Lưu Thao, vài lần định mở miệng, lại không biết nên nói như thế nào.

Lưu Thao đi đến bên cạnh phụ thân ngồi xuống, mở miệng nói: “Cha, từ lúc con còn nhỏ, phụ hoàng cùng phụ vương liền đối con nói, Tiểu Hoàng Thúc là trách nhiệm cả đời của con, con phải chiều cổ hỏ Tiểu Hoàng Thúc, phải đem Tiểu Hoàng Thúc trở thành người tối trọng yếu trên đời này đối với con.”

Bạch Hân Triệt nhú mày, nói: “Thao nhi, con vẫn làm được tốt lắm, Tiểu Hoàng Thúc đối với con cũng tốt nhất. Nhưng tên đứa nhỏ, mặc kệ nói như thế nào, đều nên do Uý Thiên hoặc Tiểu Hoàng Thúc con đặt lấy.”

“Cha, ” mặt Lưu Thao chuyển hướng một bên, nhìn một búp bê trong phòng, “Mọi người đều cho là con đang chiều cổ Tiểu Hoàng Thúc, nào biết, trên thực tế, là tiểu hoàng thúc một mực chiều cổ con.”

“Thao nhi?” Bạch Hân Triệt sợ ngây người.

Lưu Thao không có giải thích, mà là nói: “Cha, Tiểu Hoàng Thúc yêu thương con lâu như thế, con muốn đem yêu thương gấp trăm lần đền cho cục cưng của Tiểu Hoàng Thúc, nó không chỉ là đứa nhỏ của Tiểu Hoàng thúc cùng Uý Thiên, cũng là hài tử của ta. Cha, tương lai con thoái vị là lúc, đứa nhỏ này chính là người đăng cơ, con cả đời cũng sẽ không cưới vợ, vô luận là nam hay là nữ.”

“Thao nhi!” Bạch Hân Triệt vừa nghe, trong lòng kinh hãi, chẳng lẽ Thao nhi đối Tiểu Tứ Nhi vẫn muốn.. Sắc mặt hần lúc này liền trắng bệch.

Lưu Thao lại vẫn như cũ là sắc mặt bình tĩnh, hần mở miệng nói: “Cha, Tiểu Hoàng Thúc là Tiểu Hoàng thúc, cho dù hần không có gặp được Uý Thiên, con cũng sẽ không đối Tiểu Hoàng Thúc làm gì cả. Chính là con đối tình yêu vô cảm, cũng không nghĩ muốn giao thiệp với tình yêu, chờ sau khi con đăng cơ, con sẽ phong đứa nhỏ kia làm thái tử.” Hần tâm tính thiện lương gần như không có, ngoại trừ Tiểu Hoàng Thúc có thể làm cho hần khẩn trương ra, cho dù là mọi người trong cung cùng hần tối thân cũng không thể làm cho hần nhảy dựng lên. Hần biết Nguyệt Hành Vân, Ân Thiện rất thích hần, nhưng hần không có cảm giác gì, hần thậm chí đối với sự đụng chạm của người khác đều cảm thấy chán ghét. Hần đuổi Nguyệt Hành Vân đi, đem Ân Thiện phái ra kinh thành, không có một tia luyến tiếc. Hoàng gia gia cùng cha đều có hai vị phụ quân, hần lại một người cũng không muốn.

Bạch Hân Triệt vạn phần tự trách nhìn Lưu Thao: “Thao nhi, đều do cha, ngày thường đối với con quan tâm quá ít. Con lại cái gì cũng không đối phụ thân nói. Là lỗi của phụ thân.”

Lưu Thao lắc đầu, nói: “Cha, đây là vấn đề của con, cùng bất luận kẻ nào đều không quan hệ. Con cũng không cảm thấy ra sao cả. Con không cho rằng, nhất định phải thích ai, yêu ai. Hoàng thất người lớn thịnh vượng, cho dù con không có con nối dòng, cũng sẽ có người kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước. Con hy vọng cha không nên ép con cưới vợ sinh con, có thể cho con dựa theo tâm ý chính mình mà sống hết đời này.”

Bạch Hân Triệt thùy mâu, thở dài một tiếng: “Thao nhi, cha... không bức con. Nếu tương lai, vô luận con yêu thích ai, cha đều đáp ứng con.”

“Cám ơn cha.”

Bạch Hân Triệt đứng dậy, thật sâu nhìn đứa con liếc mắt một cái, ly khai Thái tử cung, bắt quá hần không quay về tầm cung chính mình, mà là đi vòng đến Dưỡng Hợp cung.

Trong Dưỡng Hợp cung, sau khi Bạch Tang Vận nghe Bạch Hân Triệt nói xong, trầm tư một chút, mới nói: “Hân Triệt, chuyện này chúng ta coi như không biết đi.”

“Cha.” Bạch Hân Triệt hai mắt đỏ bừng nói, “Đều do con ngày thường đối Thao nhi quan tâm quá ít.” Nghĩ đến đây, Bạch Hân Triệt vạn phần nén giận Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành.

Bạch Tang Vận cười vỗ vỗ Bạch Hãn Triệt, nói: “Hãn triệt, con cháu đều có phúc của con cháu, nếu cuộc sống như vậy là mong muốn của Thao nhi, chúng ta cứ thuận theo nó thôi. Ai cũng không biết trước sau này sẽ như thế nào, tựa như ai đều không nghĩ đến Dụ Đầu sẽ thành thân, sẽ có cục cưng. Chuyện tương lai, vẫn là giao cho ông trời quyết định đi. Nếu Thao nhi không muốn chúng ta quản chuyện này, chúng ta đây sẽ không quản. Thao nhi nếu nguyện ý nói cho con biết, con nên cao hứng. Thao nhi rất ít tâm sự cùng người khác, này cũng coi như tốt rồi. Đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Nghe cha nói như thế, trong lòng Bạch Hãn Triệt dễ chịu hơn rất nhiều, bất quá hấn vẫn lo lắng hỏi: “Thao nhi nghĩ muốn đem đứa con của Dụ Đầu lập thành thái tử, con cảm thấy không ổn, tiểu Dụ Đầu vẫn là có cuộc sống tự do tự tại mới là hảo.”

Bạch Tang Vận lại là âm thầm cười, nói: “Thao nhi nếu muốn yêu thương nó, vậy sẽ không bỏ được nó chịu khổ, nói không chừng chờ khi đứa nhỏ lớn lên, ngược lại Thao nhi sẽ là người đầu tiên không muốn lập nó làm thái tử. Yên tâm, Thao nhi tuy rằng tính tình lạnh lùng một chút, nhưng làm việc tuyệt đối sẽ không để cho người khác bận tâm, nó giống như phụ thân của mình vậy. Hiện giờ mấy đứa trẻ đều lớn, chuyện bọn họ, con cứ để cho chính bọn nó quyết định thôi.”

“Ân, con nghe cha.” Bạch Hãn Triệt hoàn toàn buông xuống bản khoán.

Đồng cung thái tử phủ, Lưu Thao ngồi ở trước bàn học nghiêm túc lật xem bộ sách, bao nhiêu cái tên tràn ngập trước mặt, nhưng hấn vẫn không hài lòng, hấn nên vì đứa nhỏ thủ hai cái tên, trước khi đứa nhỏ đăng cơ mang họ Uý, tương lai, sau khi đứa nhỏ đăng cơ phải sửa quay về họ Lưu. Lưu Thao thật sự rất nghiêm túc suy nghĩ, ngay cả bữa tối đều chỉ ném qua loa, chính là hấn không nghĩ tới Hoàng gia gia có năng lực biết trước, này họ Lưu cuối cùng cũng không dùng tới.

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Lưu Thiên Tứ có thai, Uý Thiên tự nhiên lúc nào cũng khắc khắc canh giữ ở bên cạnh hấn, một tác cũng không rời, ngay cả chuyện của Bán Nguyệt lâu cũng bàn vào trong cung, hoàn toàn một bộ không cho Lưu Thiên Tứ rời đi tầm mắt của y. Uý Thiên ở trong cung, đầy bụng tâm tư đều là Lưu Thiên Tứ cùng cục cưng, chuyện Uý Xuyên nhờ vả y làm như bị y lãng quên, hơn nửa tháng trôi qua, Uý Xuyên cũng chưa thu được tin tức Uý Thiên, trong lòng càng ngày càng nôn nóng.

Uý Thiên đem Bán Nguyệt lâu chia thành sản nghiệp giao cho Uý Xuyên, xem như lưu cho hấn một phần gia nghiệp, đối với việc này, Uý Xuyên cực kỳ cảm kích, mà trong lòng hấn cũng dị thường kính trọng vị huynh trưởng này. Hiện giờ, chuyện Lâm Nam Uyển Nhi làm cho hấn cùng với huynh trưởng phút chốc xuất hiện một ít hiềm khích, Uý Xuyên rất khó chịu. Nhưng nhìn thấy huynh trưởng cùng Lưu Thiên Tứ ân ái hạnh phúc, Uý Xuyên khổ sở rất nhiều lại càng thêm quyết tâm nghĩ cách cứu Lâm Nam Uyển Nhi. Hấn tin tưởng qua thời gian dài, Lâm Nam Uyển Nhi sẽ quên đi quá khứ, yêu thích hấn.

Uý Thiên mãi không có tin tức, Uý Xuyên cho Lý Giang vào trong cung thúc giục, hấn biết huynh trưởng nếu đã mở miệng liên nhất định sẽ giúp hấn. Đồng thời, Trâu Ngô cũng lợi dụng ảnh hưởng của mình ở trên giang hồ, giúp Uý Xuyên chung quanh chuẩn bị, hấn và Uý Xuyên cùng nhau sinh sống tám năm, tình như huynh đệ, hiện tại Uý Xuyên mở miệng, Trâu Ngô tuy rằng đối việc này không ôm quá lớn hy vọng, nhưng vẫn nguyện ý hỗ trợ.

Lại qua vài ngày, Lý Giang cũng không có bóng dáng, Uý Xuyên nóng lòng không thôi định tự mình vào cung tìm người, cuối cùng chờ đến đây một người, nhưng lại không phải là Uý Thiên, mà là thái tử Lưu Thao.

Quỳ trên mặt đất, bọn người Uý Xuyên âm thầm kinh hãi. Người ngồi ở trước mặt bọn họ rõ ràng bộ dạng dị thường nhu nhược mạo mĩ, nhưng vừa vận khí thể cũng bá đạo mang theo hàn ý, làm cho người ta cảm giác không ra. Sau khi Uý Xuyên cùng Trâu Ngô vào kinh, từ nơi Lý Giang nghe được rất nhiều chuyện liên quan đến Lưu Thao, cũng biết việc hấn đem Lâm Nam Thượng đỉnh trên mặt đất, nhưng bọn họ làm sao cũng không có biện pháp đem người kia cùng người trước mắt này trọng điệp cùng một chỗ. Mà Lưu Thao thế nhưng tự mình tới gặp bọn họ, thật làm cho đáy lòng người ta không khỏi phát lạnh.

Ngồi ở thượng vị, Lưu Thao trầm tĩnh như nước, trong mắt không có một tia gợn sóng, sau khi chờ Úy Xuyên cùng Trâu Ngô quỳ trên mặt đất dần dần hiện ra nóng lòng, hắn mới chậm rãi nói: “Các người muốn cứu Lâm Nam Uyển Nhi tựa hồ tìm lầm người rồi.”

Úy Xuyên vừa nghe, thất sắc ngẩng đầu nhìn lên, lập tức bị băng hàn trong mắt Lưu Thao làm cho kinh sợ. Đứng lên, Lưu Thao thùy mâu liếc về phía hai người: “Úy Thiên bất quá chỉ là lâu chủ của một Bán Nguyệt lâu nho nhỏ, người không nên tự tin cho rằng hắn có thể giúp người cứu Lâm Nam Uyển Nhi. Ai thay người của Lâm Nam gia cầu tình, chính là đồng bản đối nghịch thái tử.”

Lời nói của Lưu Thao nhất thời như đem Úy Xuyên nhốt đánh vào thiên lao.

“Thái tử diện hạ, Uyển nhi nàng...”

“Làm càn!”

Lưu Thao hung ác nham hiểm nhìn Úy Xuyên, thấp giọng lạnh lùng nói: “Úy Thiên, bản thái tử vì nể mặt Tiểu Hoàng Thúc mới có thể tha cho hắn một lần, nhưng còn người...” Lưu Thao chậm rãi đi đến trước mặt Úy Xuyên, loan hạ thất lưng, “Là mặt mũi ai có thể làm cho bản thái tử nể đây?”

Úy Xuyên há miệng thở dốc, hắn nguyên bản nghĩ bằng quan hệ giữa huynh trưởng với Lưu Thiên Tứ, chuyện cứu Lâm Nam Uyển Nhi phi thường dễ dàng, nhưng hiện tại xem ra, tất cả chuyện hắn muốn đều không đơn giản.

Lưu Thao đứng thẳng dậy, đột nhiên gọi lên một mặt cười lạnh: “Úy Thiên nói người muốn gặp nữ nhân kia một mặt, bản thái tử thành toàn người. Người đâu, dẫn bọn hắn đi tới diên quán.” Tiếp theo tiến vào vài tên thị vệ, đem Úy Xuyên cùng Trâu Ngô đi ra ngoài. Nhìn cách đó không xa Thu Chiêu bị dọa cho xanh mặt, Lưu Thao mất lạnh rời đi.

.....

“Thiên Thiên...” Lim dim mắt, vừa mới tỉnh ngủ Lưu Thiên Tứ gọi, thân thủ tìm người.

Ngồi ở bên cạnh hắn, Úy Thiên vội vàng cầm tay hắn: “Dụ Đầu, làm sao không thoải mái.” Tuy rằng Lưu Thiên Tứ hai tháng nay đều không có kịch liệt phản ứng, nhưng Úy Thiên ngày ngày đều lo lắng đề phòng, sợ hắn làm sao không thoải mái.

Lưu Thiên Tứ mở to mắt, xoa xoa bụng: “Đói.”

Chỉ thấy Úy Thiên phi nhanh ra nội thất, cho người lấy thức ăn mang đến. Lưu Thiên Tứ từ trên giường ngồi dậy, thấy Úy Thiên đã trở lại, giang rộng hai tay muốn được ôm.

Úy Thiên không nói hai lời liền đem Lưu Thiên Tứ ôm đến trên đùi, Lưu Thiên Tứ rõ ràng béo, Úy Thiên sờ sờ khuôn mặt nhuyễn hồ hồ của hắn, trong lòng an tâm một chút.

Lưu Thiên Tứ nhu nhu hai mắt vẫn mệt rã rời, ngáp một cái. Từ sau khi có cục cưng, hắn liền đặc biệt thích Úy Thiên ôm hắn, nhất là thời điểm mới vừa tỉnh ngủ.

“Cục cưng, Thiên Thiên.” Cười nhẹ hai tiếng, Lưu Thiên Tứ cảm thấy mỹ mãn nắm tay Úy Thiên đặt ở trên bụng hắn. Khoé miệng Úy Thiên xuất hiện tươi cười, y hằng ngày cái gì cũng không muốn làm, chỉ thăm nghĩ bởi Lưu Thiên Tứ cùng cục cưng của y.

Một người đoan bàn ăn đi vào, Lưu Thiên Tứ vừa thấy hắn liền cao hứng kêu lên: “Thao nhi.”

Lưu Thao đem đồ ăn đưa cho Úy Thiên, ngồi vào một bên. Úy Thiên uy Lưu Thiên Tứ ăn cơm, chờ sau khi hắn ăn no lại ngủ, y mới cùng Lưu Thao đi ra ngoài.

Đứng ở hoa viên ngoài tầm cung, Lưu Thao nói: “Ta đã cho người mang Úy Xuyên đi diên quán.”

“Đây là ta giúp hắn một lần cuối cùng.” Úy Thiên mặt không chút thay đổi nhìn vườn hoa phía trước, bên trong có loại hoa loa kèn mà Lưu Thiên Tứ và y đã cùng nhau trồng.

“Ta sẽ đem hắn quan nhập đại lao. Hai tháng sau người đi thả hắn ra, làm cho hắn tự giải quyết cho tốt. Lâm Nam Uyển Nhi diên rồi, tháng trước mới vừa sinh hạ một đứa nhỏ không biết là của kẻ diên nào. Nàng

ngay cả điên rồi cũng không quên muốn làm lâu chủ phu nhân của Úy Thiên người.” Nghĩ đến bộ dáng của Lâm Nam Uyển Nhi, trên mặt Lưu Thao là thị huyết cười lạnh.

Úy Thiên bất vi sở động đứng ở nơi đó, Lâm Nam Uyển Nhi cũng tốt, Úy Xuyên cũng tốt, y không nợ bất luận kẻ nào, y hiện tại chỉ nghĩ đến Dụ Đầu của y, đứa con của y, y có”bảy” của chính mình cùng người làm cho y vương bần.

Thấy Úy Thiên không có ý thay Lâm Nam Uyển Nhi cầu tình, Lưu Thao ảm đạm cười, nhìn qua cực kỳ ôn nhu, lại nghe hắn nói: “Nếu Lâm Nam Uyển Nhi đã sinh ra đứa nhỏ, vậy thì Lâm Nam Thượng cũng nên sinh một đứa đi.” Từ trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ giao cho người phía sau, Lưu Thao xoay người chậm rãi rời đi.

Úy Thiên nhìn theo hướng người vừa lấy sinh tử dược ly khai, biết Lâm Nam Thượng là ở chỗ này. Y một lần cũng chưa nhìn qua Lâm Nam Thượng cùng Lâm Nam Uyển Nhi. Rất nhiều đêm, mỗi khi y nhớ tới cảnh Lưu Thiên Tứ bị Lâm Nam Thượng bắt cóc, còn có bộ dáng chán kinh của Lưu Thiên Tứ, y đã nghĩ đến tìm Lâm Nam Thượng mà đem hắn thiên đao vạn quả. Nhưng Lâm Nam Thượng không thể chết được, cho nên vô luận Lưu Thao tra tấn Lâm Nam Thượng như thế nào, y đều không có nửa phần dị nghị, Lâm Nam Thượng không nên thương tổn Dụ Đầu của y. Đến nỗi Lâm Nam Uyển Nhi, đối Dụ Đầu cái gì cũng không hiểu nói những lời xằng bậy, nữ nhân như vậy, Úy Thiên liếc mắt một cái cũng sẽ không đi xem.

Trở lại phòng trong, khi Úy Thiên nhìn thấy người đang ngủ say sưa trên giường kia, đáy lòng nảy lên tràn đầy hạnh phúc. Sinh mệnh của y ở trong này, nhà của y cũng ở nơi này. Đi đến trước giường, hôn lên môi người cho dù đang ngủ đều cười đến hương vị ngọt ngào kia, Úy Thiên cũng cười.

.....

Sau khi Trâu Ngô bị mang đi, Thu Chiêu tìm cách tiến cung tìm Lưu Ly. Khi Lưu Ly biết tin, lập tức cho Ly Thương đem Thu Chiêu mang vào cung. Vừa nhìn thấy Lưu Ly, Thu Chiêu liền quỳ xuống cầu Lưu Ly cứu Trâu Ngô cùng Úy Xuyên.

“Thu tỷ tỷ, người đừng lo lắng, bọn họ sẽ không có việc gì.” Đem Thu Chiêu nâng dậy, Lưu Ly mang cái bụng to đã hơn sáu tháng ngồi xuống nói, “Thao ca ca nhiều lần đem bọn họ nhốt mấy tháng, sẽ không lấy mạng bọn họ đâu, cứ yên tâm đi.” Phía trước đã muốn hướng Lưu Thao thăm dò nên Lưu Ly cam đoan.

“Thế nhưng, thái tử điện hạ hắn...” Nghĩ đến ánh mắt Lưu Thao nhìn nàng lúc ấy, Thu Chiêu đánh cái rùng mình.

Lưu Ly hiểu biết cười cười, rồi mới nói: “Thu tỷ tỷ, người sau này cần phải quản hảo Trâu đại ca, Lâm Nam Uyển Nhi trừ phi đại hoàng bá mở miệng, nếu không ai cũng cứu không được nàng. Nhưng đại hoàng bá đã sớm nói qua, bất luận kẻ nào cũng không được vì Lâm Nam gia cầu tình, huống chi là cứu bọn họ. Cho dù là Úy Thiên ra mặt cũng không được.”

“Ta biết, ta cũng nói như thế cùng Ngô ca.” Thu Chiêu khóc, nói, “Chính là Úy Xuyên nghĩ muốn cứu Uyển nhi, Ngô ca cùng Úy Xuyên tình như thủ túc, cho nên không thể không giúp.”

“Hừ.” Lưu Ly khinh thường nói, “Úy Xuyên... Ta thật đồng tình Úy Thiên. Hắn muốn cứu nữ nhân kia, cứ để cho hắn đi cứu đi, có chết cũng xứng đáng.” Biết Úy Xuyên vì Lâm Nam Uyển Nhi mà tìm Úy Thiên hỗ trợ, Lưu Ly đối với hắn phá lệ chán ghét.

“Thu tỷ tỷ, người đừng lo lắng. Người đi về trước chờ, qua một đoạn thời gian Trâu đại ca có thể trở về. Chờ bọn hắn trở về, người nói cho Úy Xuyên biết, chuyện này nếu không phải nể mặt Úy Thiên, thái tử ca ca đã sớm phán hắn tội danh đại nghịch bất đạo mà lăng trì xử quyết rồi, làm sao còn có thể cho người dẫn hắn đến nhìn Lâm Nam Uyển Nhi. Nếu hắn còn có điểm lương tâm, cũng đừng tìm Úy Thiên gây phiền toái nữa.”

Thu Chiêu thở dài, gật gật đầu. Sau này, nàng sẽ không cho Trâu Ngô đặt chân vào chuyện của hoàng gia nữa.

Hai tháng sau.

Cửa nhà tù được mở ra, Uý Xuyên bị đơn độc giam giữ sau khi nhìn thấy người vào, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Uý Thiên lạnh nhạt nhìn hắn, giúp hắn cởi bỏ liên khóa trên người, đem một thân quần áo giao cho hắn: “Đi ra ngoài đi.”

“Ca.” Uý Xuyên đứng lên, gọi lại người vừa định xoay người chuẩn bị rời đi.

Uý Thiên không có quay đầu lại, thấp giọng nói: “Uý Xuyên, đây là lần cuối cùng ta giúp người. Chuyện Lâm Nam Uyển Nhi, nhĩ hảo tự lo thân.”

“Ca, thật xin lỗi.” Uý Xuyên mang theo nghẹn ngào mở miệng. Hắn cuối cùng đã được nhìn thấy Lâm Nam Uyển Nhi, nhưng nàng lại diên rồi, còn có một đứa con. Nhưng việc này cũng không trọng yếu, quan trọng là mặc dù diên rồi, Lâm Nam Uyển Nhi kêu vẫn là tên đại ca. Nhìn thấy hắn, Lâm Nam Uyển Nhi giống như phát cuồng siết lấy cổ hắn, kêu gào muốn giết chết “Lưu Thiên Tứ”, nàng một chút cũng không còn là một nữ tử xinh đẹp dịu dàng trong trí nhớ của hắn, diên rồi thế nhưng nàng vẫn luôn miệng nói ra lời ác độc như vậy. Sau đó, hắn cùng Trâu Ngô bị mang đi, tiếp theo, hắn đã bị nhốt vào đại lao. Hắn phát hiện chính mình chưa bao giờ hiểu biết qua Lâm Nam Uyển Nhi, cũng chưa bao giờ hiểu biết qua đại ca hắn.

Uý Thiên quay đầu lại nhìn Uý Xuyên liếc mắt một cái, trên mặt là trước sau như một lãnh đạm, lại hơn vài phần nhu hoà, đối Uý Xuyên hơi hơi vuốt cằm, tỏ vẻ tiếp nhận lời xin lỗi của hắn rồi, Uý Thiên khẩn cấp ly khai. Uý Xuyên biết, đại ca muốn đi đâu. Nghĩ đến Lâm Nam Uyển Nhi đối Lưu Thiên Tứ hận ý, Uý Xuyên lại có chút khổ sở, hắn ích kỷ nhiều năm như vậy, sau này, hắn sẽ không ích kỷ nữa. Nếu hắn cứ khẳng khái một mực, hắn sẽ vĩnh viễn mất đi huynh trưởng. Trên đời này, chỉ có người kia mới có thể cho đại ca hạnh phúc.

Thay đổi quần áo, Uý Xuyên đi ra nhà tù. Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, Uý Xuyên bị tia mặt trời đâm vào hai mắt không mở ra được, nhìn thấy Trâu Ngô tiến đến tiếp hắn, hắn nở nụ cười. Không có thù tử, hắn còn có huynh đệ.

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Ngồi ở trên ghế, Lưu Thiên Tứ thỉnh thoảng hướng ngoài phòng nhìn xung quanh, Thiên Thiên đi đâu? Sờ sờ bụng tròn trịa, Lưu Thiên Tứ ngọt ngào cười, cục cưng trưởng thành, rồi lại bắt mắt đồ khởi miệng, vì lúc tỉnh lại không thấy Thiên Thiên ở bên cạnh. Cơ hồ mỗi khắc đều có thể nhìn thấy Uý Thiên, Lưu Thiên Tứ đã muốn không thể chịu đựng được khi lúc này không thấy được y. Nhảy xuống ghế dựa, Lưu Thiên Tứ lập tức mở to hai mắt tả hữu nhìn nhìn người trong phòng, rồi mới vỗ vỗ ngực, hoàn hảo không ai nhìn thấy.

“Ngoan, ngoan.” Nho nhỏ giọng đối cục cưng trong bụng nói, làm cho nó không cần nói cho Thiên Thiên biết là hắn nhảy, Lưu Thiên Tứ lại chậm rãi ngồi trở lại, chờ Thiên Thiên trở về.

Sau khi đem Uý Xuyên thả ra, Uý Thiên thuận tiện mua một ít thức ăn vặt Lưu Thiên Tứ thích, lúc này mới chạy về trong cung. Khi đi ra Lưu Thiên Tứ còn đang ngủ, Uý Thiên sợ hắn tỉnh nhìn không thấy y sẽ tức giận, bước chân nhanh hơn. Thấy ở ngoài “Hồng phòng tử” của y cùng Lưu Thiên Tứ có người đi lại, Uý Thiên biết Lưu Thiên Tứ tỉnh, vội vàng chạy vào.

Ghé vào trên bàn, Lưu Thiên Tứ đô đô miệng càng ngày càng cao, khi hắn nhìn thấy thấp thoáng vạt áo của Uý Thiên tiến vào, hắn nhảy xuống ghế dựa hô to: “Thiên Thiên!” Luýnh quýnh chạy đi ra ngoài.

“Dụ Đầu! Đừng chạy!”

“Tiểu chủ tử, để ý!”

Tim Uý Thiên suýt nữa nhảy ra ngoài, vài bước phi thân qua tiếp được Lưu Thiên Tứ định chạy tới, đem người ôm lấy, ấn nhẹ vào bụng Lưu Thiên Tứ, “Dụ Đầu, có đau hay không?” Uý Thiên dị thường hỏi hặn, y nên cho người khác đi tiếp Uý Xuyên.

“Không đau không đau, Thiên Thiên, xấu xa, đi.” Lưu Thiên Tứ ôm Uý Thiên cao hứng nén giận, áp cái đã quên hắn đang mang bụng to hơn bốn tháng vừa chạy lại vừa nhảy.

“Nhanh đi thái y viện tìm Ngũ đại nhân.” Phân phó người đi gọi Nhị thúc Ngũ Mặc, Úy Thiên đem Lưu Thiên Tứ ôm vào nội thất, kiểm tra bụng hân.

“Thiên Thiên, không vội không vội.” Lưu Thiên Tứ vù vù vài tiếng, nghĩ muốn hỏi Thiên Thiên đây là xảy ra chuyện gì.

Úy Thiên lau mồ hôi lạnh, nghiêm túc nhìn Lưu Thiên Tứ: “Dụ Đầu, có còn nhớ lời Nhị thúc nói hay không?”

“Ừ.” Lưu Thiên Tứ rất nhanh điểm đầu, “Nghe lời, không chạy, không nhảy. Ăn nhiều hơn, ngủ nhiều hơn.” Sở hữu ngón tay, Lưu Thiên Tứ đem bốn điều hân phải làm một chữ không bỏ sót nói ra.

“Vậy thì vừa rồi Dụ Đầu làm cái gì?” Tâm Úy Thiên hiện tại còn chưa hết kinh hoàng.

“Ăn?” Lưu Thiên Tứ trát trát nhân tình, rồi mới hướng Úy Thiên thật sâu cười, ôm lấy y nói, “Chờ, chờ Thiên Thiên. Thiên Thiên, xấu xa, đi.”

Úy Thiên cẩn thận xoa bụng Lưu Thiên Tứ, nói với chính mình không cần khẩn trương, chậm rãi nói.

“Dụ Đầu, người vừa rồi có phải đã nhảy hay không?”

Úy Thiên nhận thấy Lưu Thiên Tứ siết cánh tay y thật chặt, lại nghe người trong ngực trả lời: “Không có, ngoan.” Lưu Thiên Tứ đem tay Úy Thiên đặt ở trên bụng hân trộm đẩy ra, nghĩ nhất định là do cục cưng nói cho Thiên Thiên biết.

“Không nói không nói.” Cúi đầu, đối với bụng chính mình phi thường nhỏ giọng nói, sợ Thiên Thiên tức giận, Lưu Thiên Tứ ý đồ che giấu chân tướng.

“Không có?” Úy Thiên đem đầu Lưu Thiên Tứ nâng lên, nghiêm khắc nói, “Thiên Thiên thấy được, nhìn thấy Dụ Đầu nhảy, còn nhìn thấy Dụ Đầu chạy.”

Lưu Thiên Tứ nháy mắt mấy cái, ở trên người Úy Thiên cọ cọ: “Thiên Thiên... xấu xa, đi.” Hân quên hết chuyện chính mình vừa chạy lại vừa nhảy, chỉ nhớ rõ khi tỉnh lại Úy Thiên không ở bên cạnh.

Úy Thiên hít sâu một hơi, nhìn rõ ràng Lưu Thiên Tứ là không muốn thừa nhận, sau khi tiểu Dụ Đầu có thai liền thường thường quên một ít chuyện hân làm sai, so với hiện tại đã tốt hơn rất nhiều.

“Dụ Đầu không ngoan.”

“Ngowan.”

Lưu Thiên Tứ lớn tiếng hân, mang theo một chút tâm hư.

Úy Thiên bị tức đến nổi nộ cười hai tiếng, bắt đắc dĩ xoa xoa mặt Lưu Thiên Tứ: “Dụ Đầu, cục cưng hôm nay thật ngoan, nhưng người không ngoan.”

“Thiên Thiên...” Lưu Thiên Tứ chôn ở cảnh oa Úy Thiên, “Ngowan, Dụ Đầu ngowan.”

Hôn hôn trán Lưu Thiên Tứ có chút đỏ mồ hôi, Úy Thiên quyết định trước khi Lưu Thiên Tứ sinh sẽ không ra cung nữa.

.....

.....

“Ly nhi.” Lưu Thiên Tứ hân mộ nhìn bụng Lưu Ly so với chính mình lớn hơn, hân có ăn nhiều hơn, tại sao bụng so với Ly nhi nhỏ hơn chứ. Nằm lên một khối điểm tâm, hân lại nhét vào trong miệng mình.

Lưu Ly không rõ ràng lắm tâm tư Tiểu Hoàng Thúc, cả người miễn cưỡng nằm ở trên nhuyễn tháp, sắp lâm bồn nàng bắt đầu có một chút khẩn trương.

“Úy Thiên, Tiểu Hoàng Thúc thật sự không có gì không khỏe?” Lưu Thiên Tứ hân mộ Lưu Ly, không biết Lưu Ly cũng đồng dạng hân mộ hân. Ngoại trừ lúc mới vừa có thai Lưu Thiên Tứ ói ra vài lần, hân không thấy bệnh trạng không khỏe nào nữa, nếu không phải bụng hân ngày một lớn, căn bản nhìn không ra hân đã có bầu gần năm tháng.

Uý Thiên lắc đầu, vui sướng nhìn Lưu Thiên Tứ, tiểu Dụ Đầu của y có thể ăn có thể ngủ, liền ngay cả lúc đầu nghe thấy mùi tôm cá không được hiện tại cũng có thể ăn, làm cho y an tâm không ít.

Lưu Thiên Tứ cùng Lưu Ly phun đến thất điên bát đảo so sánh là phá lệ khoẻ mạnh, trên người béo lên, lại không tới nông nổi là quá mập mạp, chỉ là biến thành chân chính Dụ Đầu, mềm mềm, nộn nộn. Nhưng luôn miệng nói chính mình thật ngoan, hần lại luôn chân chạy, rồi có đôi khi nhảy dựng lên, làm cho mọi người hết cả hồn, nhất là Uý Thiên.

Lưu Thiên Tứ ăn xong điểm tâm rồi, lại bắt đầu ăn dưa hấu, thấy Lưu Ly vẫn nhìn hần, hần cầm lấy một khối ụy đến bên miệng Lưu Ly: “Ngọt.”

Lưu Ly cắn một miếng, cảm thán nói: “Ai, Tiểu Hoàng Thúc không hổ là người có phúc, có cục cứng cũng không khó chịu.” Sờ sờ bụng chính mình, nằng dựa vào trên người cha đứa nhỏ, “Đại ca, cục cứng vẫn khi dễ ta, chờ sau khi sinh nó ra, người phải thay ta báo thù.”

Ly Thương cười cười gật đầu, mấy tháng nay Lưu Ly khó chịu hần đều xem ở trong mắt, sau này hần sẽ càng yêu nằng, nhưng đứa nhỏ của bọn họ, hần làm sao đành lòng đánh, đây là đứa nhỏ mà Ly nhi vì hần sinh.

Ăn xong dưa hấu, Lưu Thiên Tứ no rồi, hướng Uý Thiên vươn tay. Uý Thiên hiểu rõ ôm lấy hần, đối Lưu Ly cùng Ly Thương vuốt cảm, ôm Dụ Đầu cùng tiểu Dụ Đầu trở về ngủ. Lưu Ly nằm ở trên đùi đại ca mị mắt, cảm thấy “người” trong bụng chính mình hôm nay tinh thần đặc biệt tốt.

Trở lại “Hồng phòng tử”, Lưu Thiên Tứ cọ cọ đầu đầy mồ hôi trên vai Uý Thiên: “Thiên Thiên, tẩy hương.”

“Hảo.” Cho người đi chuẩn bị nước ấm, Uý Thiên trước đem Lưu Thiên Tứ lên giường. Lưu Thiên Tứ chỉ cần trên người không thoải mái, sẽ tẩy hương, chẳng phân biệt được canh giờ. Ăn cơm trưa xong, vừa ngủ trong chốc lát, Lưu Thiên Tứ sau khi đến chỗ Lưu Ly ăn cơm chiều, cảm thấy được chính mình thối.

Huệ Diệu tháng chín vẫn như cũ nóng bức, Lưu Thiên Tứ cởi hài cùng ngoại sam chờ cùng Thiên Thiên tẩy hương, nghĩ vậy, hần ha hả nở nụ cười, hần thích Thiên Thiên tẩy hương cho hần, bất quá Thiên Thiên đã lâu không có ăn Dụ Đầu.

“Thiên Thiên.” Lưu Thiên Tứ ngẩng đầu, đem miệng đồ đứng lên. Đang giúp Lưu Thiên Tứ chuẩn bị xiêm y Uý Thiên giương mắt vừa thấy, hai mắt thâm trầm, tiến lên khom người ở trên miệng của hần in lại một nụ hôn, cũng dần dần làm cho nụ hôn càng thêm sâu sắc. Từ sau khi xác định Lưu Thiên Tứ có thân phận, Uý Thiên nhiều nhất chỉ là hôn rồi hôn Lưu Thiên Tứ, rốt cuộc không có bính qua hần.

Nhận thấy Uý Thiên phải đi, Lưu Thiên Tứ ôm lấy Uý Thiên, nỉ non: “Thiên Thiên... Tặng cục cứng, động phòng.”

“Dụ Đầu...” Uý Thiên thanh âm ám ách nói, “Phải ngoan.” Dụ Đầu thế nhưng chủ động yêu cầu, điều này làm cho Uý Thiên kinh ngạc không thôi.

“Thiên Thiên...” Lưu Thiên Tứ túm túm lấy y phục Uý Thiên, mở to lộ mắt khẩn cầu, “Động phòng...”

Phía sau nước ấm đã chuẩn bị tốt, Uý Thiên vội vàng nói: “Dụ Đầu, phải ngoan, bằng không sẽ làm bị thương đến cục cứng.” Rồi mới bắt đầu thoát quần áo Lưu Thiên Tứ, “Thiên Thiên tẩy hương cho người, sau khi tẩy xong Dụ Đầu đến nhìn phụ thân, được không?”

“Ngô... Động phòng...” Lưu Thiên Tứ bất mãn cong miệng, dưới sự trợ giúp của Uý Thiên cởi hết quần áo ra. Đứng ở trên giường, xoa bụng tròn tròn của chính mình, cùng cục cứng thương lượng: “Cục cứng, không thương không thương, nói, nói.” Làm cho cục cứng nói cho Thiên Thiên biết sẽ không bị thương hần.

“Dụ Đầu.” Dem người đang trần trụi ôm vào trong dục dũng, nguyên bản tính đi vào Uý Thiên thay đổi chú ý, đứng ở ngoài dục dũng giúp Lưu Thiên Tứ sát người, “Thiên Thiên đáp ứng người, chờ sau khi cục cứng sinh ra, Thiên Thiên nhất định cùng Dụ Đầu động phòng.” Ở trên cổ Lưu Thiên Tứ hôn vài cái, Uý Thiên đang nghĩ nên dùng biện pháp gì đem lực chú ý của Lưu Thiên Tứ dời đi.

“Ngô...” Lưu Thiên Tứ có vẻ khó xử nhìn Uý Thiên, “Cục cứng... Không thương.” Hần muốn cục cứng, cũng muốn cùng Thiên Thiên động phòng.

“Dụ Đầu, phải ngoan, người xem Ly nhi ngoan nhiều hơn.” Úy Thiên tiếp tục khuyên bảo, sau khi Lưu Thiên Tứ mang thai, y mới biết được Dụ Đầu có bao nhiêu không nghe lời.

Lưu Thiên Tứ dùng sức điểm đầu hai cái: “Ng ngoan, Dụ Đầu ngoan, động phòng.” Hắn tối ngoan, hắn muốn cùng với Thiên Thiên động phòng.

Lưu Thiên Tứ kiên trì làm cho Úy Thiên không có cách nào, cúi đầu hôn lên hắn, Úy Thiên sờ sờ dục vọng có chút ngắc đầu của Lưu Thiên Tứ, Dụ Đầu sợ là đang thật sự muốn.

Đúng lúc này một cung nữ bên ngoài hô: “Vương gia, gia, công chúa lâm bồn!”

Úy Thiên lập tức đứng lên, thần sắc khẩn trương, Lưu Thiên Tứ không hiểu túm túm y: “Thiên Thiên, bồn?” Bồn là cái gì.

Đem Lưu Thiên Tứ ôm ra khỏi dục dũng, Úy Thiên lau khô thân mình cho hắn, nói: “Dụ Đầu, Ly nhi phải sinh cục cưng.”

“Cục cưng, cục cưng.” Lưu Thiên Tứ vừa nghe, cao hứng cực kỳ, không đợi Úy Thiên mặc quần áo cho hắn đã định chạy ra. Bất đồng Lưu Thiên Tứ cao hứng, Úy Thiên có vẻ phá lệ nghiêm túc, rất nhanh giúp Lưu Thiên Tứ mặc hảo, y ôm Lưu Thiên Tứ chạy tới tẩm cung của Lưu Ly.

Ở cửa nơi tẩm cung của Lưu Ly, bọn thái giám, cung nữ sắc mặt lo lắng tiến tiến xuất xuất, tay Úy Thiên đang ôm Lưu Thiên Tứ bắt giác dùng sức, mà khi một tiếng kêu đau của Lưu Ly truyền ra, Úy Thiên ngừng lại.

“Thiên Thiên.” Lưu Thiên Tứ giãy giụa từ trong ngực Úy Thiên xuống dưới, kéo Úy Thiên đi, “Cục cưng, cục cưng, Ly nhi.” Đồng dạng nghe được tiếng kêu của Lưu Ly, hắn đã làm tốt chuẩn bị giúp Lưu Ly thổi khí vù vù.

“Dụ Đầu, sao con lại đến đây?” Nhìn thấy Lưu Thiên Tứ, tới trước một bước Bạch Tang Vận đem hắn từ bên cạnh Úy Thiên đang sắc mặt không tốt ôm lấy.

“Ly nhi, đau đau.” Nghe tiếng Lưu Ly kêu đau càng lúc càng lớn, Lưu Thiên Tứ muốn vào xem, rồi mới giúp Ly nhi đem đau đau thổi đi.

“Dụ Đầu, sinh cục cưng là sẽ đau như vậy. Chờ cục cưng sinh xong, Ly nhi sẽ không đau. Dụ Đầu bồi phụ thân đi hoa viên được không?” Sợ Lưu Ly sinh sản dọa đến Lưu Thiên Tứ, Bạch Tang Vận nghĩ muốn đem hắn mang đi.

Lưu Thiên Tứ lại dùng sức lắc lắc đầu, ghé vào trên người phụ thân nói: “Không đi không đi, chờ, cục cưng cục cưng.” Rồi mới lại dùng lực điểm đầu hai cái, “Đau đau, cục cưng đau đau.” Hắn nhớ rõ, Nhị thúc cùng phụ thân đã nói qua có cục cưng sẽ đau đau.

“Đại ca, đau quá, nó khi dễ ta, người phải thay ta báo thù... Ô...” Phòng trong, Lưu Ly khóc lóc kêu lên.

Lưu Thiên Tứ bên ngoài cũng hô to: “Ly nhi, cục cưng cục cưng, đau đau, không khóc không khóc.” Còn kiếng mũi chân hướng phòng trong thổi khí. Trong phòng tất cả mọi người khẩn trương lo lắng, duy độc Lưu Thiên Tứ phá lệ trấn định, hắn cứ thổi như vậy, lại đem lo âu của mọi người thổi đi hơn phân nửa.

Lưu Tích Tứ tiến lên yêu thương ở trên mặt Lưu Thiên Tứ hôn mấy cái, hô: “Ly nhi, đừng gào khóc thảm thiết nữa, cẩn thận khóc đến khí lực không có, cho người càng đau.” Đối nữ nhi chính mình, hắn là phá lệ “dịu hiền”. Lưu Tích Tứ đã quên lúc hắn sinh Lưu Ly kêu so với nữ nhi còn thảm hại hơn.

“Ô ô... Sao lại đau như thế, ta sau này không bao giờ sinh nữa. Đại ca... nó khi dễ ta...” Lưu Ly nghe không vào, tiếp tục gào khóc thảm thiết.

Lưu Thiên Tứ sờ sờ bụng chính mình, bên trong là cục cưng của hắn, nghe Lưu Ly vừa khóc vừa bảo thế, hắn cười lên tiếng, còn nhỏ giọng nói: “Ng ngoan, ngoan, không đau không đau.” Cục cưng của hắn ngoan, sẽ không đau.

Ở trong phòng bồi Lưu Ly sinh sản, Ly Thương, bà đỡ cùng các ma ma bị Lưu Ly khóc đến kinh hồn táng đảm, nhưng người ở ngoài phòng lại bị Lưu Thiên Tứ biến thành nửa điểm khẩn trương đều không có.

Bạch Tang Vận nhân cơ hội giúp Lưu Thiên Tứ làm chuẩn bị: “Dụ Đầu, thời điểm sinh cục cứng sẽ có một chút đau, Dụ Đầu tối đừng cảm, không sợ.”

“Ừ, không đau không đau.” Đối với bụng thổi thổi, Lưu Thiên Tứ một chút cũng không sợ.

“Cha.” Bạch Hân Triệt cũng lo âu hô một tiếng. Nam nhân sinh con cùng nữ nhân có điều bất đồng, cái loại đau này, Dụ Đầu của bọn họ làm sao có thể thừa nhận. Ánh mắt những người khác toàn bộ đều dừng ở trên bụng Lưu Thiên Tứ đã hơn năm tháng, đến lúc hân sinh sản, phải làm sao đây. Mồ hôi lạnh từ trên người mọi người chảy xuống, mà Úy Thiên sau khi tiến vào, liền vẫn không rên một tiếng nhìn không chớp mắt vào bụng Lưu Thiên Tứ. Lưu Ly mỗi lần kêu một tiếng, tay Úy Thiên liền nắm chặt hơn một chút.

Xoa xoa bụng Lưu Thiên Tứ, trên mặt Bạch Tang Vận là ôn hoà cười, không ai biết hân so với bất luận kẻ nào càng lo lắng. Con hân có thể chịu được một đao kia hay không, có ở tình huống cái gì cũng đều không hiểu, cũng đều không biết bình an sinh hạ đứa nhỏ hay không?

“Thiên Thiên.” Thấy Úy Thiên vẫn bất động, Lưu Thiên Tứ hướng y ngoắc, làm cho y lại đây. Chờ Úy Thiên ngồi vào bên cạnh hân, Lưu Thiên Tứ tựa vào trên người y cười ha hả nhìn phòng trong, Ly nhi xấu hổ xấu hổ, một chút cũng không dừng cảm, “Dụ Đầu ngoan.” Hân ngoan, hân sẽ không giống Ly nhi sợ đau như vậy.

Úy Thiên nắm chặt tay Lưu Thiên Tứ, trong đầu tất cả đều là trạng huống có thể xuất hiện vào ngày hân sinh sản, miệng Úy Thiên cắn chặt suốt bật máu. Chưa bao giờ gặp qua người khác sinh sản, y cũng chỉ nghe nói là sẽ rất đau, hiện giờ thấy Lưu Ly đau thành bộ dáng này, Úy Thiên bị dọa không ít.

“A a! Đau chết ta rồi!” Đột nhiên, phòng trong truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Lưu Ly, rồi chợt nghe có người kêu lên: “Ly đại nhân ngất đi rồi!”

“Đại ca!”

Một trận rối loạn, Ly Thương ngất xỉu được người nâng đi ra, trên mặt Úy Thiên nhất thời không có huyết sắc.

“Thiên Thiên...” Lưu Thiên Tứ ngẩng đầu sờ sờ mặt Úy Thiên, lo lắng không thôi, “Chớ sợ chớ sợ.” Ôm chặt Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ trấn an y.

“Dụ Đầu...” Úy Thiên cả người lạnh run ôm chặt Lưu Thiên Tứ, cảm thấy chính mình cũng muốn ngất đi.

“Úy Thiên, ngươi mang Dụ Đầu đi về trước đi. Đứa nhỏ đi ra còn muốn mấy canh giờ, làm cho Dụ Đầu trở về nghỉ ngơi đi.” Bạch Tang Vận biết tâm tình Úy Thiên, làm cho y đem Lưu Thiên Tứ mang đi, cũng thuận tiện làm cho Úy Thiên thả lỏng một chút.

Lưu Thiên Tứ lại rất nhanh lắc đầu: “Chờ, cục cứng cục cứng. Ly nhi không ngoan, đau đau.” Nói xong, lại sờ sờ bụng chính mình, “Ng ngoan ngoan, không đau không đau.” Hân phải đợi cục cứng của Ly nhi đi ra.

“Tiểu Hoàng Thúc, chúng ta đi chọn lễ vật cho cục cứng đi.” Lưu Thao tiến lên nói, sắc mặt hân đồng dạng cũng không có chút hảo.

Lưu Thiên Tứ khó xử nhìn nhìn phòng trong lại nhìn nhìn Lưu Thao, “Cục cứng...” Hân muốn nhìn cục cứng.

“Dụ Đầu, ngươi cùng Thao nhi chọn hảo lễ vật rồi lại đến, thời điểm đó cục cứng cũng đi ra, Dụ Đầu sẽ là người đầu tiên đem lễ vật đưa cho cục cứng.” Bạch Hân Triệt mở miệng.

Lưu Thiên Tứ nghĩ nghĩ, không cam lòng giữ chặt tay Lưu Thao, đối Úy Thiên dặn: “Thiên Thiên, chờ, cục cứng.”

Úy Thiên gật gật đầu: “Thiên Thiên ở lại chỗ này chờ cục cứng, Dụ Đầu chậm rãi chọn.”

Lưu Thiên Tứ lúc này mới theo Lưu Thao rời đi.

Hai người vừa đi, Úy Thiên liền vội vàng mở miệng: “Cha, Dụ Đầu đến lúc đó có phải cũng sẽ đau như thế hay không?”

Bạch Tang Vận không có ngay mặt trả lời, mà là nói: “Dụ Đầu sẽ kiên trì vượt qua. Uý Thiên, người phải tin tưởng Dụ Đầu.” Bộ dáng Uý Thiên làm cho Bạch Tang Vận quyết định tạm thời giấu giếm chuyện con của hắn khi sinh sản sẽ bị hoa khai một đao, hắn sợ nói xong, Uý Thiên sẽ giống như Ly Thương ngắt xiu đi.

Sau khi Ly Thương ngắt xiu hai lần, kêu gào khóc thét gần hai canh giờ, Lưu Ly cuối cùng cũng sinh được đứa nhỏ, cùng nàng giống nhau là một tiểu công chúa. Khi nàng tối thê thảm một tiếng khóc thét lên, Lưu Thiên Tứ cười cầm lấy bảo bối đã tuyển tốt trở lại, rồi mới kỳ quái nhìn Thiên Thiên sắc mặt trắng bệch, “Chớ sợ chớ sợ, ngoan.” Vỗ vỗ rõ ràng bị người xấu dọa, Lưu Thiên Tứ cảm thấy chính mình so với bất luận kẻ nào đều dũng cảm.

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Ngồi ở bên giường, Lưu Thiên Tứ vui mừng nhìn đứa bé nho nhỏ bên trong kia, vỗ vỗ bụng, bất mãn kêu lên: “Mau, mau.” Cục cưng của hắn sao còn chưa chịu ra chút.

“Dụ Đầu.” Uý Thiên vội vàng kéo tay Lưu Thiên Tứ, sợ hắn chụp phá hư chính mình cùng cục cưng, “Không thể chụp.”

“Không chụp không chụp.” Sờ soạng rồi lắc lắc đầu, Lưu Thiên Tứ tiếp tục nhìn cục cưng, cẩn thận sờ sờ mặt đứa nhỏ, tay đứa bé nhỏ xíu, hắn lại chờ không kịp cục cưng chính mình ra đời, nhướng nhướng mày.

“Uý Thiên, người đừng lo lắng. Thời điểm sinh tuy rằng đặc biệt đau, nhưng khi đứa trẻ đã sinh ra sẽ không đau nữa.” Lưu Ly đau suốt hai canh giờ cuối cùng đã đem đứa nhỏ sinh hạ, khôi phục một chút sinh khí, đã quên Uý Thiên khẩn trương như thể hoàn toàn là nhờ công nàng “ban tặng” cho, hơn nữa Ly Thương đến nay còn chưa có khôi phục, canh giữ ở bên giường nàng thường thường hỏi nàng có còn đau hay không.

Lời nói của Lưu Ly chẳng những không có làm cho Uý Thiên bớt khẩn trương, ngược lại càng làm cho y thêm bất an. Lưu Ly là nữ nhân, khi sinh con còn đau như vậy, huống chi Lưu Thiên Tứ là nam tử, đến lúc đó đau đến... Uý Thiên đem Lưu Thiên Tứ kéo vào trong ***g ngực, bắt đầu hối hận lúc trước làm cho Lưu Thiên Tứ mang thai.

“Doanh nhi Doanh nhi, Thiên Thiên.” Lưu Thiên Tứ làm cho Uý Thiên nhìn cục cưng mới sinh, Ly Doanh, trên mặt tràn đầy vui mừng, cho rằng cục cưng chính mình cũng sẽ giống như Doanh nhi, nhưng Uý Thiên lại đang có tâm tư khác, trong lòng tràn đầy lo lắng cùng bất an đối với việc sinh sản của Lưu Thiên Tứ.

Sờ sờ bụng Lưu Thiên Tứ, Uý Thiên cảm thấy tâm can chính mình đều như đang thắt lại. Trên mặt Uý Thiên tuy chưa có biểu tình gì, nhưng Lưu Ly lại tinh tường nhìn ra y đang bất an, trộm thè lưỡi, Lưu Ly biết lúc này nàng sinh sản không chỉ làm cho đại ca sợ hãi, còn dọa đến Uý Thiên. Nàng cũng lo lắng khi Tiểu Hoàng Thúc sinh sản sẽ thống khổ, bất quá sau khi Tiểu Hoàng Thúc có thai không có đến nửa phần không khỏe, Lưu Ly cũng không giống những người khác khẩn trương như vậy, nàng cảm thấy cục cưng trong bụng Tiểu Hoàng Thúc so với nha đầu của nàng ngoan hơn, nhất định sẽ không làm cho Tiểu Hoàng Thúc đau đớn.

.....

Trong hoàng thất nam hài chiếm đa số, đồng lứa chỉ có mỗi Lưu Ly là nữ nhi, lúc này nàng lại sinh một công chúa, tự nhiên là vô cùng được yêu thích. Lưu Thiên Tứ lại ngày ngày đi đến chỗ Lưu Ly, bất quá cùng những người khác bất đồng, một trong những nguyên nhân hắn đi xem cục cưng là muốn làm cho cục cưng trong bụng mau ra một chút. Trong suy nghĩ của hắn, nhìn cục cưng nhiều lần, cục cưng của hắn có thể sớm đi ra. Cho nên Lưu Thiên Tứ ngày ngày tỉnh lại chuyện đầu tiên phải làm chính là đi nhìn tiểu chất nữ của hắn, chuyện thứ hai chính là sờ sờ bụng nói mấy chục lần “Mau mau”.

Rất nhanh một tháng tới rồi, tiệc mừng tròn tháng của tiểu công chúa được cử hành ở trong cung, mà khi tất cả mọi người trầm đắm trong vui sướng, Uý Thiên đến tìm Nhị thúc Ngũ Mặc.

“Nhị thức, người nói cho ta biết, Dụ Đầu đến lúc đó là sinh sản như thế nào?” Úy Thiên nguyên muốn đi hỏi Bạch Tang Vận, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là quyết định đến hỏi Nhị thức, người sẽ đỡ đẻ cho Lưu Thiên Tứ vào lúc đó.

Ngũ Mặc đang phối dược cho Bạch Tang Vận, hần do dự trong chốc lát, nói: “Úy Thiên, sinh sản làm sao mà không hề đau chút, ta biết người lo lắng, nhưng thời gian Dụ Đầu sinh sản còn gần ba tháng, nếu người hiện tại liên khẩn trương như thế, sẽ ảnh hưởng đến Dụ Đầu.”

“Nhị thức, ngài nói cho ta biết đi. Ta sẽ không làm cho Dụ Đầu nhìn ra. Ta cuối cùng phải biết, ta không muốn đến lúc ấy lại luống cuống tay chân.”

Nghĩ nghĩ, Ngũ Mặc trấn an vỗ vỗ Úy Thiên, làm cho y không cần quá khẩn trương, rồi mới ngồi xuống chậm rãi nói ra tình hình đặc biệt lúc Lưu Thiên Tứ sinh sản gặp phải. Nghe xong, sắc mặt Úy Thiên liền thay đổi.

Trong tiệc đầy tháng, Lưu Thiên Tứ ăn uống no đủ rồi theo Úy Thiên trở lại Hồng phòng tử của bọn họ, vào phòng, hần túm túm lấy tay áo Úy Thiên, lo lắng kêu lên: “Thiên Thiên...” Thiên Thiên buổi tối cũng không cùng chính mình nói nói gì cả.

Úy Thiên xoa mặt Lưu Thiên Tứ, cúi đầu hôn hần. Lưu Thiên Tứ sững sốt một chút, tiếp theo vui sướng hé miệng, làm cho Úy Thiên ăn. Úy Thiên cẩn thận không áp đến Lưu Thiên Tứ, thật sâu hôn hần, tiểu Dụ Đầu không hiểu yêu, so với bất luận kẻ nào yêu y càng sâu đậm.

“Dụ Đầu... Thiên Thiên yêu người.” Ở bên tai Lưu Thiên Tứ nhẹ giọng thì thầm, Úy Thiên đem người đã động tình kia ôm đến trên giường, cởi bỏ quần áo hần.

“Thiên Thiên...” Lưu Thiên Tứ trát trát nhãn tình, trên mặt là vui sướng, “Động phòng...”

“Dụ Đầu, Thiên Thiên đáp ứng người, chờ sau khi người sinh hạ cục cưng, Thiên Thiên ngày ngày đều cùng người động phòng.” Hôn lên cái bụng tròn tròn của Lưu Thiên Tứ, tay Úy Thiên tìm đến nơi mà vào thời điểm sinh sản sẽ bị đao hoa khai, trong lòng đau nhức, “Dụ Đầu, Thiên Thiên chỉ cần Dụ Đầu, chỉ cần người.”

“Cục cưng...” Lưu Thiên Tứ khinh suyễn nói, chưa quên cục cưng của hần cùng Thiên Thiên, “Thiên Thiên, ăn...” Đô khởi miệng, Lưu Thiên Tứ đem chính mình hoàn toàn đưa lên. Hai mắt Úy Thiên đã ướt, đem tất cả yêu thương trút xuống trận mưa hôn, y như thế nào có thể không yêu tiểu Dụ Đầu tính trẻ con này.

Dụ Đầu, Thiên Thiên có thể không cần cục cưng, nhưng Thiên Thiên không thể không có người, đáp ứng Thiên Thiên, phải bình an sinh hạ đứa nhỏ, đáp ứng Thiên Thiên, vĩnh viễn cùng Thiên Thiên một chỗ.

.....

.....

Tiểu công chúa Ly Doanh sinh ra mang đến cho hoàng cung niềm vui, nhưng về phương diện khác, mọi lo lắng đều tập trung tới trên người Lưu Thiên Tứ. Huệ Diệu tháng mười hai, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, bụng Lưu Thiên Tứ đã có hơn tám tháng, tuy rằng hần vẫn giống như trước kia có thể ăn có thể ngủ, nhưng gánh nặng thân thể vẫn mang đến cho hần một ít không khỏe.

Nằm thẳng ở trên giường, Lưu Thiên Tứ dưới sự trợ giúp của Úy Thiên khó khăn trở thân, rồi mới nhu nhu dạ dày đang rất khó chịu, vô tình gối đầu lên bụng Úy Thiên. Trong phòng phóng hai chậu than rất lớn, phi thường ấm áp, vừa mới tỉnh ngủ, Lưu Thiên Tứ sau khi nệm qua điểm tâm, tại hoàn cảnh ấm áp như thế này lại cảm thấy buồn ngủ.

“Dụ Đầu, còn muốn ngủ?” Từ ngày trải qua việc sinh sản đáng sợ của Lưu Ly, Úy Thiên là từ từ gây yếu, y đau lòng Lưu Thiên Tứ, lo lắng an nguy của hần, sợ hãi đau đớn khi sinh sản sẽ ảnh hưởng đến tiểu Dụ Đầu, sợ hãi đứa nhỏ không ngoan làm cho Dụ Đầu của y chịu nhiều khổ sở, sợ hãi rất nhiều. Úy Thiên vì thế đã đánh một trận với một trong những người khởi xướng, Y Tích, vì hần giấu diếm chuyện sinh tử được, nếu nói ra trước thì làm sao y để cho tiểu Dụ Đầu chịu tội này.

“Thiên Thiên, ôm.” Dạ dày khó chịu làm cho Lưu Thiên Tứ phá lệ cần Úy Thiên, làm cho Úy Thiên ôm chặt hần, Lưu Thiên Tứ nhắm mắt lại.

Mềm nhẹ xoa xoa dạ dày Lưu Thiên Tứ, buông hết thấy sự vật chuyên tâm bồi hấn, Uý Thiên hận không thể thay Lưu Thiên Tứ thừa nhận phần khó chịu này.

“Dụ Đầu, muốn ăn quýt hay không?”

Lưu Thiên Tứ đỏ mặt: “Thiên Thiên.” Hấn hiện tại chỉ cần Thiên Thiên.

Tâm Uý Thiên nhất thời trở nên cực nhuyến.

“Thiên Thiên lấy quýt cho Dụ Đầu.”

“Thiên Thiên, không đi.” Bất lấy tay Uý Thiên, Lưu Thiên Tứ tình nguyện không ăn quýt mà hấn thích nhất, cũng không muốn cho Uý Thiên rời đi.

“Thiên Thiên không đi.” Đối với vài người hầu trong phòng nháy mắt, Uý Thiên sát sát mồ hôi trên trán Lưu Thiên Tứ, sờ sờ cổ hấn cho hấn biết chính mình ở bên cạnh hấn, “Dụ Đầu, cực cực hôm nay ngoan hay không ngoan?”

“Ng Sloan.” Lưu Thiên Tứ nhắm mắt trả lời, mắt tiếp khe run run, “Cực cực, Dụ Đầu, Sloan.” Những lời này làm cho Uý Thiên nhin không được khom người hôn hấn một ngụm.

Từ trên tay thái giám cầm lấy quả quýt, Uý Thiên bài một mũi đưa đến bên miệng Lưu Thiên Tứ, Lưu Thiên Tứ há mồm cắn, không chút tinh thần đem quýt ăn đi, Uý Thiên lo lắng nhìn Lưu Thiên Tứ hôm nay tinh thần phá lệ không tốt, vội vàng cho người đi thỉnh Nhị thúc Ngũ Mặc.

“Dụ Đầu, bụng có đau hay không?”

“Ng Sloan.” Lưu Thiên Tứ hơi hơi lắc đầu, ngay cả nói chuyện đều lười, thấy vậy Uý Thiên càng thêm bất an, ngày hôm qua tiểu Dụ Đầu còn không có nghiêm trọng như vậy.

Một lát sau, Lưu Thiên Tứ đột nhiên mở mắt ra, khó hiểu sờ hướng đũng quần chính mình, rồi mới túm túm lấy Uý Thiên: “Thiên Thiên, nước tiểu nước tiểu.”

Uý Thiên vừa nghe, nghĩ đến Lưu Thiên Tứ muốn đi Sloan, vội ngồi dậy muốn đỡ Lưu Thiên Tứ xuống giường, lại phát hiện chân ẩm ướt.

“Dụ Đầu?” Nghĩ rằng Lưu Thiên Tứ tè dầm, Uý Thiên vội vàng đem Lưu Thiên Tứ bế đứng lên, mà khi y nhìn thấy nơi quần Lưu Thiên Tứ bắt đầu có sấm thủy chảy ra Sloan, sắc mặt y lập tức trở nên trắng bệch.

“Người đâu! Mau tới đây!” Dem Lưu Thiên Tứ thả lại trên giường, Uý Thiên vọt tới bên Sloan, “Dụ Đầu có thể sắp sinh, lập tức đi thúc giục Ngũ đại nhân!”

Trong lúc nhất thời, “Phòng phòng tử” trong Sloan sôi trào.

Lưu Thiên Tứ nằm ở trên giường xoa xoa bụng đang ần ần đau, trăm tư không thể giải, hấn không muốn nước tiểu nước tiểu, nhưng tại sao Sloan lại ướt, rồi lại có nước từ dưới thân hấn chảy ra.

“Dụ Đầu, Dụ Đầu, bụng có đau hay không?” Quay nhanh vào, Uý Thiên nắm lấy tay Lưu Thiên Tứ hỏi, trên người bắt đầu phát run.

“Ng Sloan... Nước tiểu nước tiểu, quái.” Lưu Thiên Tứ nghĩ muốn ngồi dậy, sợ tới mức Uý Thiên chạy nhanh ngăn hấn lại, “Dụ Đầu, Sloan, cực cực hôm nay không Sloan, Dụ Đầu không thể đứng lên.” Uý Thiên không biết Lưu Thiên Tứ có phải sắp sinh hay không, nhưng từ dưới thân Lưu Thiên Tứ chảy ra chất lỏng khác lạ, rõ ràng là không bình thường, Uý Thiên sợ hãi cầm tay Lưu Thiên Tứ.

Đột nhiên, hai mắt Lưu Thiên Tứ mở to, mang theo khóc nức nở nói: “Thiên Thiên... Đau đau...”

“Dụ Đầu!” Uý Thiên nhất thời tỉnh mộng, thời khắc y tới sợ hãi cuối cùng đã đến rồi.

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Tin Lưu Thiên Tứ không khoẻ một khắc truyền ra, trong hoàng cung nhân mã đã túc tốc chạy đến. Bạch Tang Vận tiến nội thất, sau khi nghe thấy thanh âm khổ sở của Lưu Thiên Tứ, bước nhanh đến bên giường, cởi giày thượng giường.

“Phụ thân...” Lưu Thiên Tứ nhỏ giọng kêu, trong thanh âm mang theo cố nén khó chịu. Hắn thật ngoan, không khóc.

“Dụ Đầu, ngoan, không sợ, có phải rất đau hay không?” Ngồi ở một bên giường, Bạch Tang Vận sờ sờ trán đứa con đỏ mồ hôi hột.

“Không đau không đau.” Lưu Thiên Tứ lắc đầu, nhưng nắm lấy tay Uý Thiên siết càng chặt, “Ngonan, Dụ Đầu ngoan.”

“Dụ Đầu, không cần nhịn, đau liền khóc, Thiên Thiên sẽ bồi người.” Thanh âm Uý Thiên bắt đầu phát run, bộ dáng Lưu Thiên Tứ nhẫn không khóc, lại làm cho y khó chịu muốn khóc.

“Dụ Đầu tối ngoan, Dụ Đầu tối dũng cảm, Dụ Đầu cứ khóc đi, không sợ. Cục cứng muốn đi ra, Dụ Đầu phải làm phụ thân.” Cùng Bạch Tang Vận một trước một sau đi vào, Lưu Tích Tứ đau lòng không thôi ngồi ở bên giường nói, Bạch Hãn Triệt lại đau lòng hốc mắt ướt át, chuẩn bị giúp Ngũ Mặc đỡ đỡ.

“Cục cứng...” Vừa nghe cục cứng phải đi ra, Lưu Thiên Tứ khẽ cười cười, lập tức lại dậy lên cơn đau, nhưng vẫn cố chấp không khóc, “Cục cứng, cục cứng, Thiên Thiên.”

“Dụ Đầu... Dụ Đầu...” Uý Thiên cố gắng làm cho chính mình nhịn xuống, bằng không sẽ ảnh hưởng đến Lưu Thiên Tứ, nhưng Dụ Đầu của y đang chịu khổ, y lại không cách nào thay thế, loại khổ sở này làm cho y không thở nổi.

Lưu Thiên Tứ hiện tại chính là đau bụng trước khi sinh, hậu huyết vẫn như cũ nhắm chặt không có dấu hiệu mở ra, chỉ có đợi cho thời điểm hậu huyết bắt đầu phồng lên mới có thể hạ đao, lúc này chỉ là nhau thai vỡ tan, nước ối đi ra mà thôi, đến lúc sinh sản ít nhất phải lâu một ngày, nghĩ đến tiểu Dụ Đầu bọn họ nâng niu trên tay phải trải qua đau đớn như vậy, từ trong sóng to gió lớn đi tới Bạch Tang Vận đều nhịn không được trong lòng chua xót, hướng chỉ là Uý Thiên yêu Lưu Thiên Tứ hơn cả sinh mạng mình.

“Không vội, không vội.” Lưu Thiên Tứ trát trát nhãn tình, liếm liếm miệng, nắm chặt tay Uý Thiên, “Ngonan, cục cứng ngoan, không đau, không đau.” Cục cứng cùng chính mình giống nhau đều ngoan, sẽ không đau. Tuy rằng hiện tại có chút đau, nhưng cục cứng sẽ lập tức ngoan.

Gian ngoài mọi người chờ đợi, nghe thấy Lưu Thiên Tứ nói chuyện trong nội gian, đôi mắt ai nấy đều ẩm ướt, cũng không quản thích hợp hay không thích hợp, ngoại trừ mấy đứa nhỏ tiểu bối ra, thái thượng hoàng Lưu Hoài Diệp, Khuyết Vương Lam Khuyết Dương, Hoàng Thượng Lưu Vận Tranh cùng Vạn thân vương Lam Vận Vành tất cả đều vào nội thất, muốn bồi ở bên cạnh Lưu Thiên Tứ, không cho hắn sợ hãi.

“Dụ Đầu, phụ hoàng ở đây, Dụ Đầu không sợ. Rất nhanh sẽ không đau, Dụ Đầu khóc đi ra, không xấu hổ.” Không đành lòng thấy Lưu Thiên Tứ nhẫn nhịn, Lưu Hoài Diệp hống đứa con, tiểu nhi tử nhẫn nại làm cho hắn thấy lo lắng.

“Không đau không đau.” Lưu Thiên Tứ lại cố chấp lắc đầu, chính là ngẫu nhiên rơi vài giọt lệ, vẫn nhẫn không khóc, “Thiên Thiên, phụ thân... Phụ hoàng... Phụ vương...” Lưu Thiên Tứ đem người trong phòng có thể kêu toàn bộ kêu một lần, cuối cùng nói, “Ngonan, Dụ Đầu ngoan.”

“Dụ Đầu, người cùng cục cứng tối ngoan...” Uý Thiên còn muốn nói gì đó phía sau, lại nói không được nữa, hôn tay Lưu Thiên Tứ, y ở trong lòng khẩn cầu ông trời, không cần tra tấn bảo bối của y.

Lưu Thiên Tứ khụt khịt cái mũi, ngẫu nhiên hừ hai tiếng, không hảm cũng không kêu, thẳng nói: “Ngonan, cục cứng, ngoan, Dụ Đầu, ngoan.” Nghe thế mọi người càng vạn phần đau lòng cùng khó chịu. Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành cũng liên tục hống hắn, lệ trong mắt hai người cũng là nhịn không được phải rơi xuống. Lưu Hoài Diệp cùng Lam Vận Vành vừa khấn trương lại vừa đau lòng, dặn Ngũ Mặc giúp Lưu Thiên Tứ dùng được, bọn họ thật sự không thể chịu đựng được đứa con bộ dáng khổ sở.

“Không khóc không khóc...” Trong đau đớn Lưu Thiên Tứ thấy ca ca cùng các phụ thân thương tâm, không quên thổi khí, hai tay nắm chặt Uý Thiên, mang theo khóc nức nở nói, “Thiên Thiên, thôi thôi.”

Úy Thiên đối bụng Lưu Thiên Tứ thổi khí, muốn đem đau thổi đi: “Dụ Đầu, nói cho Thiên Thiên biết, có phải rất đau hay không?”

“Không đau, không đau, ngoan.” Hai mắt Lưu Thiên Tứ mở thật to, bên trong tất cả đều là nước, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận trở nên trắng bệch, mồ hôi lộng thấp cái trán cùng quần áo của hắn, hắn chờ cục cứng biến ngoan, mặt chôn ở trong ngực Úy Thiên, tìm kiếm sự an ủi.

Lúc này, dưới hạ thân Lưu Thiên Tứ bắt đầu xuất hiện máu loãng, so với mong muốn còn nhanh hơn, Ngũ Mặc xem xét hậu huyết hắn, phát hiện đã muốn bắt đầu phồng lên, lập tức nói: “Mau, đứa nhỏ sắp đi ra. Hân triệt, bả đao cho ta; đại ca, người che ánh mắt Dụ Đầu lại; Úy Thiên, người ôm chặt Dụ Đầu, đừng cho hắn giãy dụa.” Ngũ Mặc cũng là vạn phần khẩn trương, Lưu Thiên Tứ dù sao bất đồng với người bên ngoài, đau đớn khi bị dùng đao có thể khiến cho hắn kinh hoảng, đến lúc đó không chỉ có đứa nhỏ, ngay cả Lưu Thiên Tứ đều có nguy hiểm. Ngũ Mặc dùng một lượng nhỏ thuốc tê làm giảm bớt đau đớn ở hạ thân cho Lưu Thiên Tứ, từ trong tay Bạch Hân Triệt tiếp nhận đao, chờ thời điểm nơi đó của hắn phồng lên nhiều hơn mới xuống tay.

Qua ước chừng một khắc, hậu huyết Lưu Thiên Tứ càng ngày càng trướng, máu loãng cũng càng ngày càng nhiều, Ngũ Mặc biết là lúc. Hít sâu mấy hơi, sau khi làm cho Bạch Hân Triệt cột chắc Lưu Thiên Tứ, hắn lấy lưỡi dao, đối hậu huyết Lưu Thiên Tứ, nhưng làm sao cũng không hạ thủ được.

Úy Thiên thấy hốc mắt như muốn nứt ra, y ôm chặt Lưu Thiên Tứ, cả người phát run, môi trở nên xanh tím.

Bị phụ thân che lấy hai mắt, Lưu Thiên Tứ nhìn không thấy bộ dáng Úy Thiên, nhưng lại cảm giác được y đang bất an, nức nở nói: “Thiên Thiên... Không vội không vội... Ngoan, Dụ Đầu ngoan.” Hắn rất ngoan, không có khóc giống như Ly nhi. Chính là cục cứng hôm nay rất không ngoan, làm cho hắn đau quá.

“Thiên Thiên không vội, Dụ Đầu, không nói lời nào, đau liền cắn Thiên Thiên.” Thanh âm Úy Thiên cũng có chút nghẹn ngào, y lấy ngón tay vói vào miệng Lưu Thiên Tứ, sợ hắn đau quá mà cắn phải lưỡi chính mình, thề sau này tuyệt không làm cho Dụ Đầu của y lại chịu loại thống khổ này.

Lưu Thiên Tứ nhịn không được hừ lên, Ngũ Mặc khẽ cắn môi, nhắm ngay hậu huyết Lưu Thiên Tứ.

“Ngũ Mặc!” Thấy Ngũ Mặc sắp hạ đao, Bạch Tang Vận vội vàng mở miệng, ngực hắn bắt đầu đau đớn, “Cấp Dụ Đầu dừng được đi, ta sợ nó chịu không nổi.” Tuy nói dừng được sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ, nhưng Dụ Đầu sẽ bớt đau. Nhìn Dụ Đầu cố nén đau đớn, hắn chịu không nổi.

” Ngũ Mặc, hãy cho Dụ Đầu dừng được.” Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương nói thẳng.

“Nhị thúc, cấp Dụ Đầu dừng được đi, bằng không Dụ Đầu sẽ đau, sẽ sợ.” Bạch Hân Triệt mềm nhẹ xoa xoa bụng Lưu Thiên Tứ, khẩn cầu nói, Lưu Thiên Tứ không chỉ là đệ đệ của hắn, cũng giống như là đứa nhỏ của hắn. Nhìn Lưu Thiên Tứ nhu thuận mà dừng cảm như thế, Bạch Hân Triệt nghe tim đau nhói.

Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành chuyển qua thân, Lưu Tích Tứ che hai mắt không dám nhìn, miệng nói: “Nhị thúc, người liền cấp Dụ Đầu dừng được đi, sẽ không thương đến Dụ Đầu cùng đứa nhỏ đâu.”

“Nhị thúc công, đừng cho Tiểu Hoàng Thúc chịu khổ, cho hắn dừng được đi.” Lưu Ly ở bên cửa phòng trong khóc kêu lên, Lưu Thao âm lãnh đứng ở bên cạnh nàng, xuyên thấu qua bình phong nhìn hết thấy diễn biến phòng trong, hai mắt nắm chặt.

Ngũ Mặc gật gật đầu, hắn làm sao đành lòng thấy đứa cháu hắn thích nhất chịu khổ, làm cho Bạch Hân Triệt lấy đến mê dược, Ngũ Mặc rất nhanh xứng hảo, đứa cháu này của hắn cùng những người khác bất đồng, cho nên càng làm cho hắn lo lắng.

Lưu Thiên Tứ nghe không hiểu mọi người đang nói cái gì, hắn ở trong ngực Úy Thiên lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Chớ sợ chớ sợ, ngoan, ngoan.” Kịch liệt đau đớn làm cho huyết sắc trên mặt Lưu Thiên Tứ hoàn toàn biến mất, hắn lại tin tưởng vững chắc cục cứng của hắn sẽ lập tức ngoan. Cảm thấy cái gì đó theo hậu huyết chính mình đi ra, Lưu Thiên Tứ dùng sức dùng sức.

“Thiên Thiên!”

Kịch liệt đau đớn làm cho Lưu Thiên Tứ quát to một tiếng, rồi khi mọi người đang khiếp vía, hấn khó hiểu trừng mắt nhìn, khóc vài tiếng, hôn mê bất tỉnh.

“Dụ Đầu!” Úy Thiên cũng gào lên, phun ra một bụm huyết, cũng hôn mê bất tỉnh theo.

“Oa...!” Không để cho mọi người có nhiều cơ hội phản ứng, giữa hai chân Lưu Thiên Tứ đột nhiên truyền đến tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Ngũ Mặc trên tay cầm đao, nhìn đứa nhỏ tự hành theo hậu huyết Lưu Thiên Tứ đi ra, trong lúc nhất thời có chút mờ mịt.”Đại ca... Đứa nhỏ... Chính mình đi ra.”

“Oa oa...” Tiểu oa nhi cả người là huyết múa may hai cánh tay nhỏ thịt thịt nói cho mọi người biết nó tự đi ra. Mọi người bình tĩnh vội vàng ba chân bốn cẳng đem nó ôm lấy, rửa sạch cho nó, giống như là lần đầu tiên mới gặp trẻ sơ sinh, ai nấy đều có vẻ dị thường bối rối.

Bạch Tang Vận yêu thương ôm lấy đứa nhỏ tẩy thân cho nó, cao hứng nói: “Thật sự là một búp bê ngoan, thật giống như Dụ Đầu.” Từ lúc Lưu Thiên Tứ bắt đầu đau bụng đến khi đứa nhỏ sinh ra không đến nửa canh giờ, đây là điều mà Bạch Tang Vận tới nay chưa từng nhìn thấy qua trong cung, cực cứng do Lưu Thiên Tứ sinh ra nhất định sẽ giống như phụ thân của nó, vừa ngoan vừa nộn nộn.

Trên giường, Lưu Thiên Tứ đã được thay đổi sạch sẽ, nằm trong ngực Úy Thiên hôn mê bất tỉnh nhưng vẻ mặt lại tràn ngập ý cười. Mà Úy Thiên ngược lại, chau mày, mồ hôi lạnh ứa ra, hai tay siết chặt Lưu Thiên Tứ trong vô ý thức đều là dùng hết toàn lực. Ý nghe không được tiếng khóc trẻ con, trong mộng y chỉ nhớ rõ trước khi Lưu Thiên Tứ ngất đã thét lên một tiếng “Thiên Thiên” dị thường đau đớn.

Tối vui vẻ chính là Ngũ Mặc, không cần cấp tiểu cháu động đao làm cho hấn thật nhẹ nhàng thở ra. Kiểm tra qua hậu huyết Lưu Thiên Tứ, mặc dù có nứt ra thương, nhưng so với động đao nhẹ hơn nhiều lắm, càng nhiều chính là kinh ngạc: “Xem ra ngay cả ông trời cũng đau lòng Tiểu Tứ Nhi, không đành lòng thấy hấn chịu tội. Thật sự là một cực cứng ngoan, khó trách Dụ Đầu ngày ngày đều nói cực cứng rất ngoan.”

“Chạy nhanh phái người gọi Hoài Uyên lại đây, hấn sợ nhìn thấy Tiểu Tứ Nhi chịu khổ đã tránh ở Cảnh Dương Cung.” Lưu Hoài Diệp kích động nhìn tiểu tôn tử của hấn, Bạch Tang Vận ôm tôn tử không muốn buông, cùng Dụ Đầu giống nhau khi sinh ra rất dỗi đáng yêu. Tất cả mọi người vây quanh bên cạnh đứa trẻ mới sinh, đã quên bên ngoài có người đang lo lắng chờ đợi.

Khi tiếng khóc của đứa bé truyền ra, Lưu Thao liền nhịn không được. Xuyên thấu qua bình phong mơ hồ nhìn thấy Hoàng gia gia đang mặc quần áo vào cho đứa bé, thấy người ở bên trong đã quên bọn họ, hấn không chờ thông báo, trực tiếp đi vào.

“Hoàng gia gia, Tiểu Hoàng Thúc như thế nào rồi? Đứa nhỏ là nam hay là nữ?” Lưu Thao lo âu không thể so với người khác ít hơn, mà khi hấn đi đến trước mặt Hoàng gia gia Bạch Tang Vận, nhìn thấy đứa nhỏ trong ngực Hoàng gia gia, hấn sửng sốt, tiểu oa nhi nho nhỏ, không lớn lại thịt hồ hồ, là tiểu biểu đệ (muội) mới sinh của hấn đây sao?

Bạch Hấn Triệt khó có dịp nhìn thấy biểu tình ngốc lảng của đứa con, cười nói: “Thao nhi, Tiểu Hoàng Thúc sinh cho con một đệ đệ, con không phải nói sẽ đặt tên cho đứa bé sao? Đã nghĩ ra được chưa?”

“Bảo nhi.” Lưu Thao nghĩ ra hay chưa nghĩ ra cũng không tự giác mở miệng, hấn từng suy nghĩ ra mười mấy cái tên, nhưng giờ phút này trong đầu hấn chỉ nghĩ đến mỗi cái tên này, thân thủ từ trong tay Hoàng gia gia ôm qua đứa bé non mềm, nho nhỏ, Lưu Thao không nhịn được thản nhiên cười rộ lên, “Đã kêu Bảo nhi, vô luận là họ Lưu hay là họ Úy.”

“Hoàng gia gia, ta cũng tiến vào.” Thấy Lưu Thao đi vào không có việc gì, Lưu Ly chạy vội tiến vào, khẩn cấp đến bên cạnh Lưu Thao, khi nàng nhìn thấy tiểu búp bê trong ngực Lưu Thao, liền kêu lên, “A a! Tiểu Hoàng Thúc thật là đáng ganh tỵ a!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của búp bê trong ngực mới vừa ngủ đột nhiên cau lại, hiển nhiên bị tỷ tỷ của nó làm phiền, mở to mắt chớp chớp, cùng phụ thân tương tự chính là màu đen lộc trong mắt phỉm ra nước mắt, hàm thượng ngón tay Lưu Thao mới vừa đụng đến miệng nó, mút vào vài cái, sau khi hư hử nho nhỏ vài tiếng, lại nhắm mắt, trong mũi thâm thì vang lên tiếng ngáy ngủ.

Lưu Ly che miệng lại, nhìn không chuyển mắt tiểu búp bê, tại chỗ nhảy dựng lên, Tiểu Hoàng Thúc sao có thể sinh ra một búp bê đáng yêu như thế, nàng muốn cùng với Tiểu Hoàng Thúc đối cục cưng. Cắn miệng sợ chính mình nhìn không được lại kêu lên sảo đến cục cưng, Lưu Ly thân thủ chém giết.

Lưu Thao tay mắt lanh lẹ quay người lại, tránh thoát tay của Lưu Ly, ôm đứa nhỏ ngồi vào ghế, một bộ tuyệt không đem đứa nhỏ giao cho người khác.

“Hoàng gia gia! Người xem Thao ca ca kìa.” Lưu Ly bắt mần hô, nàng cũng muốn ôm mà.

Bạch Hãn Triệt đầu đầu nhìn con trai: “Thao nhi, đem Bảo nhi buồng, nó mới sinh ra không thể ôm mãi như vậy.”

“Bảo nhi ngủ, chờ nó tỉnh lại ta sẽ đặt nó xuống.” Lưu Thao nhìn chăm chú tiểu oa nhi đang ngậm ngón trỏ của hắn, đầu không nâng lên trả lời, ngay cả thói quen thích ăn ngón tay đều giống như Tiểu Hoàng Thúc. Từ ngày Tiểu hoàng thúc có thai hắn liền một mực chờ mong đứa nhỏ, khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy, đứa bé liền bắt được tâm hắn rồi. Đứa bé này không chỉ là con của Tiểu hoàng thúc, cũng là con của hắn.

Lưu Thao đối đứa nhỏ yêu thích đều được Bạch Tang Vận xem ở trong mắt, làm cho hắn có mặt khác ý tưởng, hắn kéo cháu gái đang bắt mần hướng ra phía ngoài, trấn an nói: “Ly nhi, chắc Doanh nhi đã tỉnh, Hoàng gia gia cùng người đến đó đem nó ôm lại đây, làm cho nó nhìn nhìn Tiểu Hoàng Thúc của nó.”

“Hoàng gia gia, người ta cũng muốn ôm mà.” Lưu Ly oán hận dậm chân, Tiểu Hoàng Thúc hơi quá đáng, sao có thể sinh ra búp bê đáng yêu như thế. Không nói đến khuôn mặt nhỏ nhắn thịt thịt nộn nộn kia, liền ngay cả cặp mắt kia so với Tiểu Hoàng Thúc càng hoàn hảo, lông mi thật dài gấp khúc, cái mũi nho nhỏ, cái miệng nho nhỏ, ngoại trừ lông mi là giống với Úy Thiên ra, quả thực là giống Tiểu Hoàng Thúc như in, nàng thích nhất Tiểu Hoàng Thúc, hiện giờ có một búp bê cùng Tiểu Hoàng Thúc giống nhau, nàng thật muốn đem nó đoạt lấy, càng muốn tiểu búp bê kia, Lưu Ly càng không ngừng ở trong lòng nén giận Tiểu Hoàng Thúc.

“Ha hã, Ly nhi là tỷ tỷ của Bảo nhi, sau này còn nhiều cơ hội ôm nó.” Bạch Tang Vận giờ phút này trong lòng tràn đầy phiền não ngọt ngào, tiểu oa nhi này giống như phụ thân trở thành bảo bối của hoàng thất, bị người đoạt đến cướp đi, nghĩ đến đứa con mới trước đây luôn bị Vận Tranh bọn họ đoạt lấy mà ôm đi, Bạch Tang Vận bắt đầu lo lắng tôn tử này của hắn, “Ly nhi, Doanh nhi cùng Bảo nhi đều là bảo bối của Hoàng gia gia, cũng không thể làm cho Doanh nhi trưởng thành nói người bất công.”

Bị Hoàng gia gia nhéo nhéo cái mũi, Lưu Ly tâm tình tốt hơn nhiều lắm. Túm qua đại ca ở phía sau nàng, Lưu Ly trộm cười rộ lên: “Đại ca, người nói chúng ta và Doanh nhi cùng Thao ca ca tranh đoạt Bảo nhi được không. Thao ca ca xấu xa, khi dễ Ly nhi.” Trong nội tâm, Lưu Ly đối biểu hiện của Lưu Thao vừa khiếp sợ vừa cao hứng. Sau khi Tiểu Hoàng Thúc cùng Úy Thiên một chỗ, Lưu Thao rõ ràng so với trước đây lạnh nhạt hơn, hiện tại có một người có thể làm cho hắn vương bận, làm cho hắn lộ ra một chút tình tự chân chính, Lưu Ly so với bất luận kẻ nào càng cao hứng. Bất quá, cao hứng thì cao hứng, nhưng vẫn muốn đoạt tiểu oa nhi kia, nếu không, sẽ không thú vị.

“Người a, đã là nương rồi đó.” Bạch Tang Vận cười. Hắn có một chất gái bảo bối còn không nói, hiện tại lại có một tôn tử làm cho hắn không bỏ xuống được, hắn hy vọng chính mình có thể sống lâu vài năm, chờ xem tiểu Dự Đầu này lớn lên. Bạch Tang Vận trong lòng ẩn ẩn lo lắng, đứa con là si nhân, không biết tôn tử có thể chịu ảnh hưởng hay không, nhưng lập tức, hắn lại phóng khoáng tâm, vô luận có ảnh hưởng hay không, nó cũng sẽ là đứa bé “Thất tình tích hồng” giống như phụ thân, sẽ có hạnh phúc mỉm cười với nó.

Trong “Phòng tử”, Lưu Thao ôm tiểu búp bê không buông tay, mặc kệ Hoàng gia gia, phụ thân muốn hắn giao đứa bé ra hắn cũng không chịu. Bọn cung nữ thái giám tất cả đều che miệng ở một bên cười trộm, thái tử gia như vậy là bọn họ chưa bao giờ gặp qua. Chỉ thấy một đám người vây quanh ở bên cạnh Lưu Thao cùng hắn nựng nịu giành ăn đứa nhỏ, Lưu Thao thì sao, chỉ một câu nhất quán nói: “Chờ Bảo nhi tỉnh ngủ.” Mà phụ thân chính quy của đứa nhỏ Lưu Thiên Tứ cùng Úy Thiên, một người đang ngọt ngào ngủ, một người sâu sâu hôn mê, không biết sau khi bọn họ tỉnh lại, cuộc đoạt tử chi tranh này sẽ trình diễn đến độ cao như thế nào.

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

“Thiên Thiên!”

“Dụ Đầu!”

Hô to một tiếng, Uý Thiên từ trong ác mộng bừng tỉnh, mà tiếng kêu này của y cũng đánh thức người đang ngủ say sưa trong ngực.

“Ngô... Oa...”

Thanh âm xa lạ mà lại kỳ lạ ở trong phòng vang lên, kinh hồn không thôi Uý Thiên nhẹ nhàng thở ra khi nhìn bảo bối trong ngực sắp sửa tỉnh lại, sau khi nghe tiếng khóc càng ngày càng rõ ràng, y quay đầu nhìn lại, nhất thời, trong đầu trống rỗng.

Một người ôm một đứa bé đang thấp giọng khóc đi đến bên giường, ngồi vào nhuyến ghế, vỗ nhẹ đứa nhỏ vừa mới ăn no ngủ hạ đã bị đánh thức, đối với người còn đang sững sờ nói: “Dụ Đầu sinh một bé trai rất ngoan, Thao nhi đặt tên cho nó là ‘ Bảo nhi ’. Thời điểm Dụ Đầu ngất xỉu, Bảo nhi cũng được sinh ra, không có làm cho Dụ Đầu chịu nhiều khổ sở lắm.”

Sau khi hao tâm tổn sức làm cho Lưu Thao trở về nghỉ ngơi, Bạch Tang Vận một mình ở lại “Hồng phòng tử” của Lưu Thiên Tứ, mỉm cười thấy Uý Thiên vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào đứa bé mới sinh trong lòng chính mình, cùng Lưu Thiên Tứ ở trong ngực Uý Thiên chậm rãi tỉnh lại.

“Thiên Thiên... Đau đau...” Lưu Thiên Tứ ở trong ngực Uý Thiên cọ cọ, nỉ non, có một nơi đau quá, qua sau một lúc lâu, hần nghi hoặc sờ sờ bụng đã nhuyến xuống, trát trát nhần tình, “Cực cực? Nhỏ?” Lưu Thiên Tứ đối trạng huống chính mình vạn phần khó hiểu, nghĩ đến cực cực lại nhỏ đi.

Thanh âm của Lưu Thiên Tứ kéo Uý Thiên ra khỏi suy nghĩ sâu xa, y chân tay luống cuống ôm Lưu Thiên Tứ, đối đứa nhỏ trước mặt há miệng thở dốc, kích động đến độ không biết phải nói gì.

“Dụ... Dụ Đầu... Hài... Đứa nhỏ...” Muốn ôm lấy đứa nhỏ, Uý Thiên cũng không dám, sợ chính mình vụng về phá huỷ nhỏ nhỏ Dụ Đầu này.

“Ngô... Thiên Thiên...” Hoàn toàn thanh tỉnh Lưu Thiên Tứ thấy Uý Thiên không để ý tới mình, mất hứng, đồ miệng túm túm lấy y phục Uý Thiên, lại phát hiện trên tay phụ thân ôm một tiểu búp bê, bất mãn lập tức biến thành ngạc nhiên, “Cực cực?” Cực cực làm sao tới? Sờ sờ bụng, Lưu Thiên Tứ nhú mày, sao cực cực của hần không chỉ không có đi ra, mà còn nhỏ đi?

Thời điểm Lưu Thiên Tứ ngất xỉu không biết vật muốn đi ra khỏi cơ thể hần là cái gì, cũng không có nhìn thấy cực cực chính mình, cho nên hần còn không biết búp bê mà phụ thân đang ôm chính là cực cực của hần.

Bạch Tang Vận buồn cười nhìn hai người rõ ràng không ở trạng thái phụ thân, vỗ nhẹ tôn tử lại thiu thiu ngủ, nói: “Dụ Đầu, đây là cực cực của con, Dụ Đầu quên?”

“Cực cực?” Lưu Thiên Tứ hai mắt mở to, tràn đầy kinh hãi, “Cực cực?” Sờ sờ bụng... Cực cực đi ra vào thời điểm nào?”Ngô... Là lạ...” Lắc đầu, Lưu Thiên Tứ không rõ.

“Thiên Thiên?” Ngắc đầu, Lưu Thiên Tứ hỏi người mà hần tối tín nhiệm.

Uý Thiên sau khi đã tiêu hóa chuyện này là thật, đáy lòng hạnh phúc cùng các loại cảm xúc nảy lên. Tay trái ôm chặt Lưu Thiên Tứ, tay phải cẩn thận nắm lấy tay nhỏ bé của đứa trẻ, y cúi đầu hôn lên trán Lưu Thiên Tứ: “Dụ Đầu, cảm ơn người, cảm ơn người đã sinh cực cực cho Thiên Thiên. Đây là cực cực của Dụ Đầu cùng Thiên Thiên.” Y đã có con, là đứa con mà Dụ Đầu y yêu nhất vì y sinh hạ, trong cuộc sống của y lại vừa thêm một vương bận.

“Hi... Ha hả a...” Lưu Thiên Tứ vừa nghe thật là cực cực từ trong bụng chính mình đi ra, vươn tay tới, “Cực cực cực cực, Dụ Đầu, ha hả a.” Hần như thế vỗ, tác động miệng vết thương dưới thân, bật người đau đón lui vào trong ngực Uý Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, “Thiên Thiên, đau đau. Không ngoan,

cục cứng, ngoan, Dụ Đầu.” Cục cứng không ngoan, đem hấn biến thành đau quá, hấn ngoan, đều không có khóc.

“Đau?” Nghe Lưu Thiên Tứ kêu lên đau đớn, Uý Thiên sợ hãi, y lúc này mới nhớ tới Lưu Thiên Tứ hôm nay bị tội, vội vàng xoa xoa hấn, lo lắng hỏi Bạch Tang Vận, “Cha, có phải đã động dao đối với Dụ Đầu hay không? Dụ Đầu làm sao vậy? Có cách nào làm hấn hết đau hay không?” Không kịp đi ôm đứa nhỏ, Uý Thiên giờ phút này chỉ quan tâm mỗi Dụ Đầu của y.

“Yên tâm, cục cứng thật ngoan, không hề động dao chính mình đã chui ra rồi, trước sau còn không đến nửa canh giờ.” Đánh giá Lưu Thiên Tứ sẽ mau tỉnh nên Ngũ Mặc vội tới thượng được cho Lưu Thiên Tứ, vừa vào nội thất chợt nghe thấy Uý Thiên lo lắng hỏi, vội vàng đáp.

“Thức...” Thấy Nhị thức đến đây, Lưu Thiên Tứ nháy mắt mấy, bắt đầu xuất hiện thuỷ khí, “Đau đau. Ngoan, Dụ Đầu ngoan.” Rồi mới vỗ vỗ ngực, tha thứ cục cứng không ngoan làm cho hấn đau, hướng phụ thân vươn tay, “Cục cứng.”

“Dụ Đầu, Nhị thức thượng được trước cho người, rồi người ôm cục cứng sau được không?” Ngũ Mặc lo lắng Lưu Thiên Tứ tỉnh lại bởi vì đau mà bất hoà với đứa nhỏ, nay thấy hấn nguyện ý ôm đứa nhỏ, cùng Bạch Tang Vận đồng thời nhẹ nhàng thở ra. Sau khi Uý Thiên hạ giường, Ngũ Mặc ngồi vào bên giường xốc lên chân, cởi xuống tiết khổ Lưu Thiên Tứ.

Uý Thiên một tay nắm tay Lưu Thiên Tứ, khuynh thân xem xét miệng vết thương của hấn, khi y nhìn thấy hạ thân Lưu Thiên Tứ nứt ra thương, cảm thấy lạnh cả người.

“Uý Thiên, không cần quá mức lo lắng, vết thương của Dụ Đầu so với động dao xem như rất nhẹ. Cục cứng thật ngoan, không làm cho Dụ Đầu chịu nhiều khổ sở lắm. Hơn nữa Dụ Đầu cũng thật dũng cảm, không sợ đau, cũng không khóc.” Bạch Tang Vận cuối cùng một câu đối với đứa con đang cắn chặt môi, sắp khóc nói, thành công đem lệ trong mắt đứa con bức trở về, “Dụ Đầu, cục cứng có phải rất ngoan hay không? Nó cũng chưa làm cho Dụ Đầu đau lắm đúng không?” Bạch Tang Vận thừa dịp này thành lập quan hệ phụ tử giữa Lưu Thiên Tứ cùng đứa bé, đứa con tâm tính trẻ nhỏ thật dễ dàng làm cho nó sợ hãi khi gặp phải việc đau đớn hoặc bất an, cho nên phải xử lý tốt cảm giác của đứa con đối với cục cứng. Đem tiểu gia khoả trong ngực đặt ở bên cạnh Lưu Thiên Tứ, Bạch Tang Vận làm cho hấn cảm thụ cục cứng.

Lưu Thiên Tứ nhắm xuống hạ thân đau đớn, tràn đầy kinh hãi nhìn búp bê bên cạnh, cùng Doanh nhi giống nhau đều nhỏ. Lấy đầu ngón tay trạc trạc, hảo nhuyển nha. Sờ sờ tay nhỏ bé của cục cứng, Lưu Thiên Tứ bị mu bàn tay đầy thịt nộn nộn của cục cứng hấp dẫn.

“Một, hai, ba, bốn...” Lưu Thiên Tứ vừa đếm vừa sờ bàn tay chính mình ra xem, “Mười.” Giống như vừa phát hiện ra bảo bối, Lưu Thiên Tứ cao hứng kêu lên, “Mười, mười, Dụ Đầu, cục cứng.” Hấn cùng cục cứng trên tay đều có mười ngón.

“Dụ Đầu...” Bạch Tang Vận đỡ khóc đỡ cười cùng Ngũ Mặc trao đổi tầm mắt, hấn có chút lo lắng cho bảo bối tồn tử này.

“Thiên Thiên, mười, mười.” Lưu Thiên Tứ giơ giơ hai tay, vươn mười đầu ngón tay, nói cho Thiên Thiên biết chính hấn cùng cục cứng có bao nhiêu giống.

Uý Thiên cùng người khác không giống nhau, y đem tay Lưu Thiên Tứ và cục cứng cầm cùng một chỗ, thanh âm khàn khàn nói: “Cục cứng làm sao đều giống Dụ Đầu, liên thủ đều giống nhau.”

Lời nói của Uý Thiên làm cho Lưu Thiên Tứ đặc biệt cao hứng, hấn sinh cục cứng, cho nên muốn thưởng. Đò khởi miệng, Lưu Thiên Tứ bắt đầu tranh công.

Đang trước mặt trưởng bối, Uý Thiên không cần suy nghĩ cúi đầu hôn xuống. Bạch Tang Vận đem cục cứng ở giữa hai người ôm đi ra, cùng Ngũ Mặc đã giúp Lưu Thiên Tứ xử lý tốt vết thương nhanh chóng đi ra nội thất.

“Dụ Đầu, Thiên Thiên yêu người.” Vui lòng nói ra tâm ý chính mình, Uý Thiên đặt trán cọ cọ vào trán Lưu Thiên Tứ.

“Thiên Thiên...” Hoàn thành một đại sự, trên mặt Lưu Thiên Tứ cười không ngừng, hai má lúm đồng tiền làm cho Uy Thiên nhin không được ở miệng hấn trác hôn, “Ngủ cánh rừng.”

Thân thể Uy Thiên dừng lại, y gian nan đứng dậy nhìn người đang tràn ngập chờ đợi kia: “Dụ Đầu, người mới vừa sinh cục cứng, bị thương, không thể ngủ cánh rừng.”

Lưu Thiên Tứ cười lập tức không có, uỷ khuất nhìn Uy Thiên: “Đau đau, ngủ cánh rừng.” Hấn hôm nay đau đau, Thiên Thiên phải dẫn hấn đi ngủ cánh rừng, đi chơi.

Uy Thiên thấy đầu ần ần đau, hôn lên đôi mắt bắt đầu ướt át kia, hống hấn: “Dụ Đầu, ngoan, chờ người không đau, Thiên Thiên mang Dụ Đầu đi ngủ cánh rừng, đi cướp của người giàu chia cho người nghèo, đi kị Trùng Trùng. Dụ Đầu muốn làm cái gì, Thiên Thiên liền mang Dụ Đầu đi làm cái đó, Thiên Thiên đáp ứng người.”

“Ngủ cánh rừng?”

“Ân, chỉ cần Dụ Đầu không đau, Thiên Thiên liền mang người đi ngủ cánh rừng.”

“Tiền tiền.”

“Thiên Thiên mang Dụ Đầu đi làm ‘ ảnh đạo ’”

“Giấu giấu.” Hấn không quên chuyện Thiên Thiên cùng người khác giấu giấu.

“Hảo.”

“Không người khác?”

“Không người khác.”

Yêu cầu toàn bộ được đáp ứng, Lưu Thiên Tứ vui mừng nở nụ cười, hai tay ôm lấy cổ Thiên Thiên, hấn vừa lòng cọt cọt: “Thiên Thiên, hảo.” Uy Thiên lại hôn làm cho hấn vui sướng.

“Đói.”

Phủ ở trên người Lưu Thiên Tứ, Uy Thiên cho người đi lấy thức ăn, trong thời gian chờ đợi, hai người tiếp tục hôn nhẹ – đối lẫn nhau ý lại cùng yêu thương, đã quên đem tiểu bảo bối của bọn họ vào trong hành trình cũng như kế hoạch sau này.

.....

Ngồi ở bên giường nhỏ, Uy Thiên canh chừng bên tiểu búp bê đã một canh giờ, mới có cảm giác chính mình đã được làm cha. Cẩn thận mà lại khấn trương đem đứa nhỏ đang ngủ say ôm lấy, Uy Thiên có vẻ lúng túng tay chân khi ôm đứa nhỏ, dưới ánh nến cẩn thận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rất giống với Lưu Thiên Tứ kia.

“Gia, đứa nhỏ phải ôm như thế này.” Lưu Thiên Tứ đang ngủ ở cách gian, ma ma phụ trách chiếu cố đứa bé giúp Uy Thiên đem đứa nhỏ ôm hảo, rồi mới im lặng thối lui đến một bên, không quấy rầy y.

Cảm thụ đứa nhỏ mềm mại trong ngực, Uy Thiên toàn bộ không còn vẻ bình tĩnh cùng đạm mạc ngày thường, tràn đầy kích động cùng vui sướng, Dụ Đầu vì y sinh đứa con... Nhẹ nhàng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, Uy Thiên lại cẩn trọng đem đứa bé thả lại vào giường, sợ làm đứa bé tỉnh giấc. Mặc dù đêm đã khuya, nhưng Uy Thiên không chút nào buồn ngủ, y làm sao có thể ngủ được chứ?

Lại tham lam nhìn cục cứng một lát, Uy Thiên đứng dậy rời đi, còn có một cục cứng lớn hơn nữa ở trên giường chờ y, vạn nhất người nọ tỉnh phát hiện y không ở bên cạnh sẽ tức giận.

Trở lại phòng ngủ, không thể bình tĩnh ngồi ở bên giường, nhìn người đang ngủ say sưa kia. Trong lúc ngủ mơ đôi mày người này có chút nhíu lại, bởi vì hạ thân đau đớn. Uy Thiên nghe tim đau nhói hôn lên cặp mi kia, không biết chính mình có gì tốt mà làm cho người này cam nguyện vì chính mình trả giá nhiều như thế.

Rút ra đại ma chỉ người này hàm ở trong miệng, lau đi thoả dịch bên miệng hấn, Uy Thiên thoát y tiến vào trong chăn, người đang ngủ say kia lập tức chui vào trong ngực y.

“Thiên Thiên...” Phát ra mỗi đêm những lời vô nghĩa, Lưu Thiên Tứ mơ thấy chính mình bế một tiểu Dụ Đầu đứng ở trước mặt Thiên Thiên.

Biết Lưu Thiên Tứ lại mơ thấy chính mình, một trận mưa hôn của Úy Thiên dừng ở trên mặt hắn, tiểu Dụ Đầu này... là tất cả đối với y.

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

Hai song lộc mắt đen bóng, một đôi mang ngạc nhiên cùng vui sướng, một đôi mang hồn nhiên cùng nhu thuận nhìn lẫn nhau. Chủ nhân hai song lộc mắt đối với đối phương đều có cảm giác xa lạ, trong đó một người lại thường thường dùng đầu ngón tay trạc trạc tiểu thân thể non mềm của tên còn lại, lấy hành động này như để biểu hiện là hắn đang quan tâm.

“Dụ Đầu, có đói bụng không?” Hỏi vấn đề này, Úy Thiên nhân cơ hội đem bàn tay không thành thật của Lưu Thiên Tứ kéo trở về, rồi mới nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa con bị phụ thân nó trạc hồng.

Lưu Thiên Tứ rất nhanh lắc đầu, không thể động hắn ghé vào trên người Úy Thiên nhìn cục cưng nằm ở trên giường, lại sờ sờ bụng chính mình, mấy ngày nay, hắn vẫn nghĩ không ra cục cưng từ trong bụng hắn đi ra như thế nào.

Tĩnh ngủ, tiểu gia khoả mở đôi thật to tò mò nhìn hai phụ thân của nó, ư ư trong cổ họng, trên hai tay nhỏ bé tất cả đều là nước miếng của nó. Úy Thiên một bên đùa với đứa con, lau tay cho nó, một bên còn phải trấn an đại bảo bối Lưu Thiên Tứ, để tránh hắn một cái không cẩn thận lộng khốc đứa nhỏ, tuy rằng bề bộn nhiều việc, lại phá lệ hạnh phúc.

“Thiên Thiên, quái.” Chăm chú nhìn cục cưng chính mình, Lưu Thiên Tứ đồ đồ miệng, cục cưng rốt cuộc là từ đâu đi ra, nhu nhu tiểu môn chính mình, hắn cũng đồng dạng kỳ quái, vì cái gì nơi đó lại đau đau.

“Dụ Đầu không thích Bảo nhi?” Hôn hôn trán Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên cười hỏi, đã nhiều ngày nụ cười trên mặt y chưa hề biến mất.

Lúc này Lưu Thiên Tứ phi thường dùng sức điểm đầu ba cái, lớn tiếng nói: “Thích. Cục cưng, Thiên Thiên.”

“Nha nha.” Coi như nghe hiểu lời của phụ thân, Bảo nhi kêu hai tiếng, rồi lại bắt đầu ăn tay nhỏ bé của chính mình.

“Tiểu Hoàng Thúc.”

Lưu Thiên Tứ quay đầu, nhìn thấy người tới cao hứng kêu lên: “Thao nhi.”

Cùng những người khác giống nhau, ngày ngày đều tới đây, Lưu Thao đi đến bên giường, sau khi đối Úy Thiên vuốt cằm, liền nhìn về phía đứa nhỏ nằm trên giường, trong mắt toát ra yêu thích cùng sủng ái.

“Thao nhi, hi hi.” Lưu Thiên Tứ quay đầu thân thủ đi ôm cục cưng, Úy Thiên cùng Lưu Thao sau khi nhìn thấy động tác của hắn liền đồng thời ra tay, đem đứa nhỏ thiếu chút nữa bị hắn kéo lên mà nhận lấy.

Không ngại cục cưng bị Úy Thiên ôm đi, Lưu Thiên Tứ hào phóng thôi tay của Úy Thiên, nói: “Thao nhi, ôm một cái.” Hắn phi thường thích Lưu Thao ôm cục cưng của hắn.

Đem đứa nhỏ vẫn đang nhai nhai ngón tay cẩn thận từ trên tay Úy Thiên ôm lấy, Lưu Thao nhìn về phía Úy Thiên, Úy Thiên hướng hắn nhẹ nhàng điểm đầu.

“Tiểu Hoàng Thúc, ta ôm Bảo nhi đi cách gian, chờ Bảo nhi ngủ, ta sẽ đem nó ôm lại đây.”

“Ừ.” Hướng Lưu Thao huy phát tay, Lưu Thiên Tứ thật yên tâm đem cục cưng giao cho hắn.

Lưu Thao ôm đứa nhỏ đi rồi, Lưu Thiên Tứ cười dài oa ở trong ngực Úy Thiên, hâm mộ cục cưng có thể đi ra ngoài. Lắc lắc thân thể vẫn còn đau, hắn bắt mắt đồ khởi miệng: “Chạm rãi.”

Biết tiểu Dụ Đầu nằm đã nhiều, Úy Thiên hạ giường, đem Lưu Thiên Tứ bế đứng lên: “Dụ Đầu, Thiên Thiên ôm người ở trong phòng đi lại một chút, Dụ Đầu còn không có hảo, chờ tốt rồi, Thiên Thiên mang người đi ra ngoài ngoạn.” Tuy rằng muốn có nhiều thời gian cùng đứa con một chỗ, nhưng Dụ Đầu có thể vì thế mà cảm thấy cô đơn, đây là chuyện Úy Thiên tuyệt đối sẽ không làm. Hiện giờ đứa nhỏ được yêu nhiều như vậy, Lưu Thao lại yêu thương nó đến tận xương tủy, Bảo Nhi từ khi sinh ra đã không thiếu người yêu thương, cho dù nó có thể giống như Dụ Đầu. Y cũng rất yêu con mình, nhưng người mà yêu nhất chính là Dụ Đầu, là người mà y toàn tâm toàn ý yêu, Dụ Đầu của y.

Ôm Lưu Thiên Tứ không hề bất mãn cứ như vậy ở trong phòng chậm rãi đi lại, Úy Thiên nghe được ở cách gian truyền đến tiếng khóc của đứa con, tiếp theo nghe được ma ma nói cấp cho đứa nhỏ đồ tã.

“Để ta.”

“Thái tử điện hạ... Việc này há có thể để cho ngài làm, xin cho nô tỳ...”

“Đều đi ra ngoài, có việc ta sẽ gọi các người.”

Phòng cách âm hiệu quả tốt lắm, nếu không phải Úy Thiên có công phu thâm hậu, y sẽ không nghe thấy mấy thanh âm này. Tiếp tục ôm Lưu Thiên Tứ ở trong phòng đi, Úy Thiên hỏi: “Dụ Đầu nguyện ý đem Bảo Nhi giao cho Thao nhi?”

Úy Thiên nghĩ đến Lưu Thiên Tứ sẽ suy nghĩ trong chốc lát, nào ngờ hắn vừa nghe liền gật đầu nói: “Thao nhi ôm, cười cười, không ôm, đau khổ.” Thời điểm Thao nhi ôm cục cưng sẽ cười rất vui. Hắn thích thấy Thao nhi cười.

Úy Thiên một chút cũng không kinh ngạc Lưu Thiên Tứ tại phương diện này lại mẫn tuệ-sâu sắc đến vậy, mà y cũng biết Lưu Thiên Tứ rất đổi mẫn cảm, cho nên càng không thể vì sau khi cục cưng được sinh ra mà làm cho hắn cảm nhận một chút gì đó bị bỏ rơi, bởi vì Dụ Đầu luôn luôn là như vậy ỷ lại y.

“Dụ Đầu, có đói bụng không?” Chỉ có thể ăn cháo đối với người thích ăn như Lưu Thiên Tứ mà nói là một chuyện rất đáng thương, cho nên Úy Thiên từng thời từng khắc luôn chú ý xem hắn có đói bụng không.

“Ăn.” Lưu Thiên Tứ ôm chặt Úy Thiên, gật đầu, “Đói. Quýt.” Hắn muốn ăn quýt.

Thấy Lưu Thiên Tứ một bộ dáng nhất định muốn ăn, Úy Thiên liền cho người đi lấy thức ăn được chuẩn bị riêng cho Lưu Thiên Tứ, y đem Lưu Thiên Tứ ôm đến trên giường, nắm lấy tay hắn nói: “Dụ Đầu ngoan hay không ngoan?”

“Ng ngoan.” Đối điểm ấy, Lưu Thiên Tứ cũng không phủ nhận.

“Dụ Đầu hiện tại không thể ăn quýt, Dụ Đầu phải ngoan, phải nghe lời, Thiên Thiên bồi Dụ Đầu, Thiên Thiên cũng không ăn quýt.”

Mới vừa sinh sản xong xương cốt còn rất mềm yếu, cho nên ăn quýt sẽ làm bị thương Lưu Thiên Tứ.

“Ngô...” Lắc lắc tay Úy Thiên, Lưu Thiên Tứ đang đấu tranh dữ dội giữa ngoan cùng không ngoan, nhưng khi miệng hắn bị người hôn lấy, hắn ngoan ngoan gật đầu, nếu không có thể ăn quýt, vậy làm cho Thiên Thiên ăn Dụ Đầu cũng được.

.....

.....

Tục ngữ nói ba tuổi xem như đã lớn, nhưng đối với một số người căn bản không cần chờ đến ba tuổi. Khi Ly Doanh còn chưa đến tuổi biết đi thì đã bắt đầu tinh thần chán hưng muốn đi, đó có thể thấy được bé cùng nương bé, Lưu Ly, có bao nhiêu giống. Mà Úy Bảo Nhi sắp tròn tháng, cũng tổng hợp lại sự bất cần ngôn tiểu của Úy Thiên cùng nét đáng yêu của Lưu Thiên Tứ.

Tĩnh ngủ, Úy Bảo Nhi thích ăn tay chính mình, thường thường bắt tay thành nắm ở bên miệng liếm tới liếm lui, nếu ai đem đầu ngón tay tiến đến bên miệng bé, bé sẽ lập tức buông tha cho tay chính mình, đi cắn đầu ngón tay của người đó, điểm này cùng phụ thân Lưu Thiên Tứ của bé mới trước đây phá lệ tương tự. Nhưng Úy Bảo Nhi cũng không giống như phụ thân bé thích cười, cũng không thích khóc, luôn mở to đôi mắt lộ đen mang điểm tò mò hết nhìn xem cái này, đến nhìn xem cái kia. Nhưng bé lại cùng cha Úy

Thiên bất đồng chính là, bé thường thường thỉnh linh cười, hai má lúm đồng tiền bên miệng liền lộ ra, ánh mắt loàn loàn, hoàn toàn là phiên bản của Lưu Thiên Tứ. Vì thế, như thế nào làm cho Úy Bảo Nhi cười liền trở thành chuyện mà mọi người ngày ngày vắt hết óc suy nghĩ. Ngay cả Ly Doanh chỉ ba tháng tuổi cũng thích bé cười, mỗi lần vừa ly khai Úy Bảo Nhi liền khóc đến thiên hôn địa ám, trời đen kịt.

Tiệc rượu mừng Úy Bảo Nhi tròn tháng mà mọi người chờ mong cuối cùng cũng đến. Trăng tròn thượng rượu, thành viên hoàng gia toàn bộ tham dự, thế mà lại thiếu hai vị phụ thân Úy Thiên cùng Lưu Thiên Tứ của bé. Lưu Thiên Tứ đối tiệc đầy tháng của con không có cảm giác gì, ở trong mắt hắn xem ra, mừng đầy tháng chính là được ăn nhiều món ngon gì đó mà thôi, cho nên ngày này hắn liền ăn uống thật đầy bụng, sau đó liền khẩn cấp làm cho Thiên Thiên mang hắn với vết thương cuối cùng đã lành đi ngủ cánh rừng, mặc kệ bên ngoài rất lạnh, mặc kệ hôm nay là tròn tháng của cục cưng, cũng không quan tâm chính mình có bao nhiêu không ngoan, hắn chỉ thăm nghĩ cùng Thiên Thiên đi ngủ cánh rừng. Dem cục cưng phóng tâm mà giao cho Lưu Thao, Lưu Thiên Tứ vui sướng cùng Úy Thiên xuất phát, đi ra ngoài kinh ngủ cánh rừng. Mà Lưu Thao nghiêm nhiên lại mang bộ dáng phụ thân của đứa bé, cả ngày đều ôm Úy Bảo Nhi, ngay cả thời điểm ăn cơm cũng chưa buông tay.

“Thao nhi, đêm nay đem Bảo nhi giao cho Hoàng gia đi.”

Sau khi tiệc đầy tháng qua, Bạch Tang Vận định mang cục cưng quay về tắm cung chính mình nên cùng Lưu Thao nói. Đối với tiểu nhi tử chính mình, trước khi đứa nhỏ sinh ra hắn đã đoán trước được tình huống như thế này rồi. Con hắn chỉ là một đứa trẻ, việc muốn sinh cục cưng hoàn toàn là chịu ảnh hưởng của Lưu Ly, muốn sinh cục cưng cho Thiên Thiên mà nó thích nhất, nhưng ở trong lòng nó, Thiên Thiên so với cục cưng trọng yếu gấp trăm lần. Lưu Thiên Tứ không phải không thích cục cưng của mình, nhưng bởi vì hắn đặc thù, hắn không thể cùng người bình thường làm một phụ thân chân chính, đi chiếu cố một đứa bé. Úy Thiên đồng dạng thương yêu đứa con của mình, nhưng y phải luôn lo lắng đến Lưu Thiên Tứ, không thể làm cho hắn có cảm giác bị vứt bỏ, cho nên đêm nay, y đem đứa con giao cho Lưu Thao, mang Lưu Thiên Tứ đi ngủ cánh rừng. Bất quá Úy Thiên làm như vậy là bởi vì đứa con của y có nhiều người yêu thương lắm, làm cho y có thể an tâm mà đem đứa con lưu lại, nếu không y đã mang theo hai cục cưng cùng đi ngủ cánh rừng.

“Hoàng gia gia, ta sẽ chiếu cố hảo Bảo nhi. Ngài liền đem Bảo nhi giao cho ta đi.” Lưu Thao mở miệng, không muốn đem Bảo nhi giao cho người khác chiếu cố, đêm nay Bảo nhi đối hắn nở nụ cười ba lượt, hắn còn không có xem đủ.

Bạch Tang Vận thấy Lưu Thao rất không muốn buông tay, cũng không miễn cưỡng. Từ khi Úy Bảo Nhi sinh ra, Lưu Thao trở nên ôn hoà, vui vẻ hơn so với trước kia, điều này làm cho Bạch Tang Vận cảm thấy cao hứng, có lẽ đứa bé có thể làm cho Lưu Thao thay đổi, không hề là một người lạnh như băng nữa.

Cảm kích nhìn Hoàng gia gia, Lưu Thao vội vàng ôm Úy Bảo Nhi rời đi trước khi Lưu Ly có cơ hội cướp người. Trong ngực, đứa bé được khoá lại trong tiểu chăn bông đang trầm ngủ, miệng hàm đại ma chỉ của Lưu Thao.

Trong rừng cây Kinh Giao

Lần thứ hai ngủ cánh rừng nên Lưu Thiên Tứ hưng phấn mà đi tới đi lui. Trời lạnh, Úy Thiên tìm một sơn động cản gió, đốt củi lửa, trong động thật ấm áp. Lưu Thiên Tứ lần đầu tiên ngủ sơn động, làm sao ngủ cũng không được. Đi nửa ngày, hắn mệt mỏi chạy đến bên cạnh Úy Thiên ngồi xuống, cắn miếng thịt thỏ nướng Úy Thiên ư đến bên miệng, con thỏ là Úy Thiên từ trong cung mang đến, bởi vì Lưu Thiên Tứ mãnh liệt yêu cầu không chỉ phải ngủ cánh rừng, còn muốn ăn thịt nướng.

“Thiên Thiên...” Lắc đầu cự tuyệt ăn một miếng thịt thỏ nướng khác, Lưu Thiên Tứ từ trong ngực xuất ra một khối khăn tay, mở ra, làm cho Úy Thiên đem thịt bỏ vào.

Nhìn đến khối khăn tay này, Úy Thiên kinh ngạc cực kỳ: “Dụ Đầu? Tại sao ngươi lại đem khăn tay của cục cưng lấy ra?”

“Cục cưng, ăn, lưu.” Cẩn thận bao hảo, Lưu Thiên Tứ đem khăn tay tính cả thịt bỏ vào tiểu bố bao mà hắn tùy thân mang theo.

“Dụ Đầu nghĩ đến cục cưng?” Lại uy Lưu Thiên Tứ một khối thịt thỏ, Uy Thiên hỏi. Tiểu Dụ Đầu thường có những ý niệm ngoài ý muốn trong đầu mà y không đoán trước được.

“Ân, ngẫm lại.” Tựa vào trên người Uy Thiên, Lưu Thiên Tứ nói, “Cục cưng, Thiên Thiên, Dụ Đầu.” Tuy rằng còn không rõ ràng cục cưng là làm sao đi ra, nhưng bọn hắn là cùng nhau.

“Thế thì tại sao Dụ Đầu không mang theo cục cưng đi ra?” Biết được Lưu Thiên Tứ tưởng niệm cục cưng, Uy Thiên gạt mình không thôi, lập tức y lại thật cao hứng, Dụ Đầu vẫn là có chút nhận thức làm phụ thân.

“Ngô...” Lưu Thiên Tứ ra vẻ có chút buồn rầu mặt nhăn mày nhíu, nghĩ nghĩ một lúc, nói, “Thiên Thiên, Dụ Đầu; cục cưng... Ngô... Thao nhi.” Nói xong còn gật gật đầu, khẳng định cách nói chính mình.

Tay Uy Thiên đang nường thỏ dừng một chút, quay đầu nhìn về phía Lưu Thiên Tứ: “Dụ Đầu là nói... Cục cưng là của Thao nhi, cho nên người muốn đem cục cưng giao cho Thao nhi?”

Lưu Thiên Tứ thật thông thả điểm đầu, nói: “Thao nhi, cười. Cục cưng, Thao nhi.” Lưu Thiên Tứ không thể nói rõ ràng, tuy rằng thật nhiều người đối cục cưng cười, nhưng chỉ có Thao nhi cười làm cho hắn cảm thấy nên đem cục cưng giao cho Thao nhi.

Hiểu ý Lưu Thiên Tứ, Uy Thiên tiếp tục nường cá: “Dụ Đầu, chờ cục cưng trưởng thành, chúng ta cùng cục cưng còn có Thao nhi sẽ cùng nhau ngủ cánh rừng.”

“Ừ, ngủ cánh rừng. Gà, trái cây.” Lần này không có gà, lần sau hắn phải ăn gà.

“Hảo, Thiên Thiên bắt gà rừng, hái dã quả cho Dụ Đầu.” Tiểu Dụ Đầu trí nhớ cũng thật hảo.

“Thiên Thiên.”

“Ân.”

“Động phòng.”

Lưu Thiên Tứ trí nhớ quả thật tốt lắm, không chỉ nhớ rõ chuyện gà rừng dã quả, còn nhớ mãi không quên chuyện động phòng. Tay Uy Thiên nường thỏ lại dừng lại, cúi đầu, nhìn thấy một đôi mắt dã muốn ướt át bất mãn, y đem thịt thỏ còn lại phóng tới một bên, đứng dậy đem Lưu Thiên Tứ bế đứng lên, đi đến phía sau áo choàng làm thành bình phong giản dị.

Đem Lưu Thiên Tứ đặt xuống da thú ấm áp cùng mềm mại trên mặt đất, Uy Thiên phục lên, trước hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn của hắn, tiếp đến là mũi, rồi cái cằm nộn nộn.

Lưu Thiên Tứ mỉm cười, vui mừng nhỏ giọng: “Động phòng... Thiên Thiên...”

Uy Thiên không có đáp lại, chính là chậm rãi cởi bỏ y khẩu của Lưu Thiên Tứ, khê hôn hắn, âu yếm hắn. Sau khi sinh đứa con thân thể phá lệ mượt mà, làm cho y yêu thích không buông tay. Khi quần áo Lưu Thiên Tứ được trút bỏ, trong sơn động tràn đầy tiếng rên rỉ như con mèo nhỏ của hắn.

“Dụ Đầu, Dụ Đầu của Thiên Thiên.”

Nơi này, từng cùng y mập mạp để có con nối dòng.

“Thiên Thiên... Muốn...”

“Dụ Đầu, Thiên Thiên yêu người.”

Nơi này, từng bị người biến thành xanh tím, làm cho hắn trong nhiều đêm không thể đi vào giấc ngủ.

“Ngô... Thiên Thiên... Sờ sờ...”

“Dụ Đầu...”

Nơi này, luôn thích hướng về phía y đồ khởi, chủ động làm cho y ăn Dụ Đầu.

“Ân...”

” Dụ Đầu của Thiên Thiên...”

Nơi này, luôn luôn tín nhiệm nhìn y, chỉ có y.

“Thiên Thiên... Động phòng...”

Ngón tay đi vào nơi vết thương đã lành lặn khê vuốt, bên tai là thanh âm thanh thúy của một người mà tính trẻ con nhiều năm qua chưa bao giờ thay đổi, tràn ngập ý lại đối với y.

“Dụ Đầu, có đau hay không?”

“Không đau không đau... Thiên Thiên... Dụ Đầu...”

Một quả quýt làm cho bọn họ có ràng buộc, sau đó vô tình gặp nhau làm cho y cam tâm tình nguyện bị hấn đoạt, kể cả tim của hắn.

“Thiên Thiên...”

“Dụ Đầu...”

Hôn lên gương mặt nhẵn lại vì đau khi y tiến vào, y nghe tim cũng đau theo. Dụ Đầu đem tình cho y, đem yêu cho y, hết thấy đều cho y, không hề giữ lại thứ gì. Vô luận y biến thành bộ dáng như thế nào, vô luận y ở nơi nào, Dụ Đầu chắc chắn sẽ nhận ra y, sẽ đợi chờ y. Dụ Đầu của y là đứa trẻ, có tâm so với đứa trẻ còn tinh thuần hơn, Dụ Đầu của y cũng không phải đứa trẻ, có tình so với tất cả mọi người cực nóng hơn.

“Dụ Đầu... Thiên Thiên...”

Nói ra những lời thật dễ hiểu, y hoàn toàn giữ lấy hắn. Y chưa bao giờ cảm thấy lời nói của người này có bao nhiêu ngây thơ, bởi vì chính là ngôn ngữ đơn giản đầy tính trẻ con như vậy, làm cho tim y ấm, nóng, làm cho y có gia đình, có vương bận.

“Thiên Thiên... Ân... Dụ... Đầu...” Gắt gao nắm lấy tay Thiên Thiên, Lưu Thiên Tứ tuyên cáo quyền sở hữu chính mình, hắn là của Thiên Thiên, Thiên Thiên là của hắn. Thiên Thiên chỉ có thể cùng hắn ngoạn giấu giấu, chỉ có thể ăn hắn, chỉ có thể cùng hắn động phòng, chỉ có thể cùng hắn ngủ cánh rừng, chỉ có thể...

“Ân ngô...”

Trong sơn động, ánh lửa chiếu rọi lên vách tường cùng áo choàng, một hồi xuân phong khôn cùng hoan ái đang tiến hành. Mà truyền ra thanh âm nhiều nhất ngoại trừ tràn ngập rên rỉ động tình ra, chính là “Thiên Thiên” cùng “Dụ Đầu”.

.....

Ghé vào trên cửa sổ, Lưu Thiên Tứ nhìn trong lòng bàn tay rỗng tuếch của chính mình, quả quả đâu? Quay đầu lại nhìn xem phụ thân, phụ thân đang cùng ma ma nói chuyện; nhìn xem cái bàn, không có; nhìn nhìn lại trong lòng bàn tay, vẫn là không có. Ngô... Dụ Đầu muốn ăn quả quả. Gương mắt... Di? Quả quả!

Nhìn nửa ngày, xác định thật là quả quả hắn thích ăn, Lưu Thiên Tứ đi xuống ghế dựa, chờ không kịp nói cho phụ thân biết, hắn hướng dưới lầu chạy tới. Gian nan xuống thang lầu, không cho phụ thân ôm, hắn hướng phía nhìn thấy quả quả chạy tới.

Năm đó, Ưý Thiên mười bốn tuổi, Lưu Thiên Tứ bốn tuổi.

Quả quýt, ta muốn.

Bảo bối, ta muốn.

Hàn kiếm, ta muốn

Thiên Thiên... Ta cũng muốn.

Ta không phải kiếp phi,

Ta là Dụ Đầu của Thiên Thiên.

~~ CHÍNH VĂN HOÀN

~~Phiên ngoại

50. Chương 50

CHƯƠNG 50 PN1 TIN TƯỜNG

Vào một đêm của tháng chín, không khí trong cung dị thường không bình tĩnh. Hoàng đế Lưu Hoài Diệp đang ở trong nội cung, mấy chục cung nữ cùng thái giám hầu hạ bên ngoài đường, thần sắc bất an. Nội đường, mới vừa sinh sản xong Bạch Hân Triệt cố nén bi thương ngồi ở bên giường Bạch Tang Vận. Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành quỳ trên mặt đất, Lưu Tích Tứ với cái bụng to và hai mắt phỉm hồng ngồi ở tháp thượng, phía sau Ly Nghiêu không ngừng vỗ nhẹ hân, không cho hân khóc. Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương một tả một hữu ôm Bạch Tang Vận trầm mặc không nói, sợ hân chịu không được. Lưu Hoài Uyên cùng Lưu Tuyên thương tâm, khổ sở nhìn đứa nhỏ trong ngực Bạch Tang Vận.

“Đại ca, ngài nhất định phải phóng khoáng tâm. Nếu Dụ Đầu tỉnh, nhìn thấy ngài khóc, nó cũng sẽ khóc.” Ngũ Mặc khuyên bảo Bạch Tang Vận, nhưng lệ trong mắt hân thiếu chút nữa đã bùng lên.

Bạch Tang Vận cứ như người mất hồn, chỉ mãi vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa con trong ngực. Sau mười lăm năm, hân lại có thai, mà đứa con không công mập mạp giống tiểu dụ đầu, chọc người yêu thích này, khi nó sắp được một tuổi, lại bị tra ra là một si nhân. Kia trong nháy mắt, Bạch Tang Vận cái gì đều không – cảm giác, đứa con yêu cười, thích ăn đầu ngón tay, có hai tiểu má lúm đồng tiền, như thế nào lại là si nhân? Nó chỉ là so với Vận Tranh bọn họ phát dục chậm, sắp một tuổi còn không có thể nói, chưa đi được mà thôi.

“Tang vận, cứ khóc đi, đừng ghen ở trong lòng. Tiểu Dụ Đầu của chúng ta là bình thường, làm sao là si nhân gì đó chứ?” Lưu Hoài Diệp không biết đã tìm bao nhiêu tâm lực mới đem bi thương che giấu. Giờ phút này hân cùng Lam Khuyết Dương không thể biểu hiện ra một tia thương cảm, nếu không, Bạch Tang Vận liền thật sự chịu không được.

Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành quỳ đi đến bên giường, không cùng hỏi hân làm cho bọn họ bật khóc, đệ đệ mà bọn họ thích nhất, Tiểu Dụ Đầu mà họ yêu nhất, bị ca ca của nó hại thành si nhân.

“Cha, ngài đánh con đi, đều là chúng con hại Dụ Đầu.” Lưu Vận Tranh hạ giọng khóc rống nói, sợ đánh thức đệ đệ đang ngủ say sưa.

“Cha, đều là lỗi của con, ngài đánh con như thế nào đều được. Cha, thân mình ngài quan trọng hơn.....” Bạch Hân Triệt nắm tay Bạch Tang Vận, nước mắt rơi xuống. Nếu không phải hân, cha sẽ không tức giận, sẽ không dễ non, Dụ Đầu cũng sẽ không là si nhân.

“Cha, ngài cứ khóc đi, con cầu ngài.” Lưu Tích Tứ ra tiếng khuyên bảo, đệ đệ là si nhân làm cho hân nóng ruột nóng gan, này so với lấy dao cắt thịt hân còn làm hân đau hơn.

“Tang Vận, hãy khóc đi. Vô luận Dụ Đầu là cái gì, Vận Tranh bọn họ sẽ yêu thương, bảo hộ nó cả đời. Tang Vận.....” Lam Khuyết Dương mở miệng, vừa mới nói một câu đã nói không nổi nữa, nhẹ nhàng nắm lấy tay nhỏ bé của đứa con, hân hận không thể dùng sinh mạng chính mình để đổi lấy sự khỏe mạnh cho đứa con.

Lưu Tuyên hoảng mất đứng lên, đi đến bên giường đem Lưu Thiên Tứ từ trong ngực Bạch Tang Vận bế lên: “Tang Vận, Dụ Đầu làm sao là si nhân chứ, phụ hoàng mới không tin nó là si nhân, nhất định là Ngũ Mặc bọn họ chẩn đoán sai lầm rồi. Nó là tôn tử đáng yêu nhất của phụ hoàng, là bảo bối mà ông trời ban cho Lưu gia chúng ta.” Lưu Tuyên thở hổn hển mấy hơi, sát sát nước miếng bên miệng tôn tử, “Dụ Đầu so với Tích Tứ mới trước đây còn thông minh hơn, sau này, ai cũng không được nói Dụ Đầu là si nhân, nếu làm cho ta nghe được, ta..... Ta tru di chín tộc kẻ đó!” Lưu Tuyên ôm Lưu Thiên Tứ ở trong phòng qua lại vài vòng, quá lớn giọng đánh thức đứa bé trong ngực.

Tròn tròn đôi mắt nai con chớp vài cái, tận lực bồi tiếp ngáp một cái, sau đó là đánh cái hắt xì. Tiếng hắt xì này lập tức đem người còn đang đắm chìm trong bi thương kéo vào một loại cảm xúc khác.

“Thái thượng hoàng, mau cho ta nhìn xem.” Ngũ Mặc vội vàng tiến lên, tham thượng mạch cho Lưu Thiên Tứ, sợ nó bị phong hàn.

Lưu Thiên Tứ suýt tay nhỏ bé, hai mắt bắt đầu ướt át, tiếp theo thấp giọng khóc lên.

“Phụ hoàng.” Bạch Tang Vận từ trên giường bước xuống, đem đứa con ôm lại, nhẹ nhàng hồng nó, hỏi, “Ngũ Mặc, Dụ Đầu bị nhiễm phong hàn?”

Ngũ Mặc thu hồi tay, thở dài nhẹ nhõm: “Không có việc gì, có thể là do mới vừa tỉnh lại thôi.”

“A.” Cắn đầu ngón tay chính mình, Lưu Thiên Tứ ngừng khóc, chớp chớp hai mắt, đánh cái ngáp, đánh cái hắt xì, đối với phụ thân cười cười, nhắm hai mắt lại. Một lát sau, nước miếng từ đầu ngón tay bị hàm ở trong miệng chảy ra, nhưng nụ cười trên mặt kia lại giống như đang làm mộng đẹp, càng ngày càng thâm.

Trong ngắn ngủi thời gian này, Lưu Thiên Tứ đem thương tâm của mọi người như thổi bay đi rồi. Lệ trong mắt Bạch Tang Vận lúc này chảy xuống, hôn đứa con đang ngủ, hân mở miệng: “Chuyện Dụ Đầu ai cũng không có lỗi, chỉ tại ta lúc trước sơ ý mà bị thương nó.”

“Cha, là con, là lỗi của con.” Lưu Vận Tranh cùng Lam Vận Vành đồng thời nói, Bạch Hân Triệt khóc ngã vào trong ngực Lưu Vận Tranh.

“Hân triệt, đừng khóc.” Bạch Tang Vận đi lên phía trước, đem Lưu Thiên Tứ giao cho hân, “Hoàng ông nội con nói đúng, Dụ Đầu là bảo bối mà ông trời ban cho chúng ta. Đừng khóc, nếu làm cho Dụ Đầu nhìn thấy, nó cũng sẽ khóc theo.” Tiểu Dụ Đầu cho tới bây giờ vẫn không thích nhìn thấy người khác khóc.

“Cha.....” Bạch Hân Triệt gắt gao ôm Lưu Thiên Tứ, nhào vào trong ngực Bạch Tang Vận.

“A a.” Dụ Đầu trong ngực đột nhiên kêu hai tiếng, tiếng khóc trong phòng lập tức ngừng. Bạch Hân Triệt lo lắng nhìn Lưu Thiên Tứ, nghĩ rằng đã làm cho nó tỉnh, chỉ thấy nó ngủ thật sự rất say, khoé miệng cười càng sâu sắc, coi như mơ thấy đang ăn cái gì đó yêu thích, cái miệng nhỏ nhắn dùng sức cắn đầu ngón tay.

“Ôi, Tiểu Dụ Đầu của hoàng ông nội.....đừng cắn.” Lưu Tuyên vội vàng đem đầu ngón út bị tàn sát bữa bãi từ trong miệng tôn tử rút ra, chỉ thấy trên đầu ngón út không còn nộn nộn để lại dấu răng màu đỏ, thấy vậy Lưu Tuyên đau lòng không thôi.

Miệng không có đồ ăn ngon, Lưu Thiên Tứ giương cái miệng nhỏ nhắn muốn ăn, mắt thấy vì không có gì ngậm mà đứa con sắp tỉnh, Bạch Tang Vận liền đem ngón trỏ tham tiến vào trong miệng nó. Lưu Thiên Tứ liền dùng mấy chiếc răng sữa nhai nhai đầu ngón tay của phụ thân, lúc này mới vừa lòng tiếp tục say ngủ.

“Tiểu Dụ Đầu chắc là đang nằm mộng ăn cái gì đó, thơm như vậy.” Lưu Tích Tứ tò mò hỏi, phía trước thương tâm toàn bộ hoá thành yêu thương.

“Tiểu Dụ Đầu thích ăn gì đó, nhất định là mỗi một ngày đều mơ thấy.” Bạch Hân Triệt vỗ nhẹ tiểu tử trong ngực kia, trong lòng là áy náy, là tự trách. Nếu không phải bởi vì hân, Vận Tranh cùng Vận Vành sẽ không chọc phụ thân tức giận, phụ thân cũng sẽ không dễ non, Dụ Đầu..... cũng sẽ không trở thành si nhân. Yêu thương hôn hôn lên cánh tay non mềm kia, đứa nhỏ này không chỉ có là đệ đệ của hân, cũng là đứa con của hân.

Rút ra đầu ngón tay đứa con ăn đủ, Bạch Tang Vận vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nó: “Vô luận Dụ Đầu có bình thường hay không, các con đều phải đáp ứng phụ thân, nếu phụ thân mất, các con phải yêu thương nó, bảo hộ nó cả đời.”

“Cha.” Mấy đứa nhỏ đồng thời hô, bọn họ có thể nào không yêu thương Dụ Đầu chứ.

Từ trong ngực Bạch Hân Triệt tiếp nhận đứa con, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia cho dù là ngủ đều mang theo nụ cười, Bạch Tang Vận thu hồi bi thương, cho dù đứa con thật sự là si nhân, hân cũng tin tưởng vững chắc, nó sẽ cả đời khoái hoạt.

Đang lúc mọi người chìm đắm nhìn khuôn mặt ngủ say động lòng người của tiểu tử kia, một người nào đó bất động thanh sắc chen vào giữa mọi người, khi Bạch Tang Vận không bắt bẻ là lúc, đem tiểu tử kia “đoạt” lấy: “Tang Vận, con mệt mỏi rồi, sớm nghỉ ngơi một chút đi. Dụ Đầu cứ để cho phụ hoàng ôm thôi.” Còn chưa nói xong, Lưu Tuyên đã xoay người bước đi.

“Phụ hoàng, ” Lưu Hoài Uyên ngăn cản Lưu Tuyên, đứng đắn nói, “Dụ Đầu vừa rồi đánh hắt xì, vẫn là làm cho ta ôm trở về đi, y thuật của thái y trong cung làm sao so được với Ngũ Mặc.” Nói xong, Lưu Hoài Uyên liền vươn tay về phía trước, thẳng đến tiểu tử trong ngực Lưu Tuyên.

“Hoàng ông nội, hoàng thúc, Dụ Đầu vẫn là để ta ôm trở về đi, Ly Nghiêu cũng biết y thuật. Hoàng ông nội cùng hoàng thúc vẫn là sớm nghỉ ngơi một chút đi.” Lưu Tích Tứ nhanh tay lẹ mắt, trước khi hoàng thúc Lưu Hoài Uyên cướp được, đã đem tiểu tử kia đoạt lấy, kết quả hắn vừa mới muốn chạy trốn, đã bị người điểm huyệt.

Lam Vận Vành ôm qua Lưu Thiên Tứ, đánh cái ngáp, buồn ngủ nồng đậm nói: “Hoàng ông nội, hoàng thúc, Dụ Đầu ta ôm đi. Tắm cung của ta cùng Vận Tranh ngay bên cạnh, tiểu Dụ Đầu đang ngủ, miễn cho ôm đến ôm đi làm nó tỉnh.” Hướng Lưu Vận Tranh nháy mắt ra dấu, cho hắn ở phía sau hộ giá, Lam Vận Vành ôm người vận dụng khinh công chạy, lập tức Lưu Vận Tranh cũng bay nhanh rời đi.

“Vận Tranh! Vận Vành! Đem Dụ Đầu trả cho hoàng ông nội! Trước đó Dụ Đầu đã ngủ với các người rồi!” Lưu Tuyên tức giận đến râu đều vểnh lên, tinh thần chấn hưng đuổi theo “chém giết” người.

“Phụ hoàng, mau giúp con giải huyệt, đại ca quá phân, con muốn cùng Dụ Đầu ngủ!” Lưu Tích Tứ thở hổn hển kêu lên, sau khi huyệt đạo hắn được giải khai, cũng lập tức đuổi theo cướp đoạt người, “Ta đã suốt năm ngày không cùng Dụ Đầu ngủ chung!”

“Ngũ Mặc, nhuyển cân tán của người dẫu, đêm nay ta nhất định phải đem Dụ Đầu ôm hồi phủ.” Lưu Hoài Uyên ở trong hòm thuốc của Ngũ Mặc tìm được, quyết định áp dụng phương thức nhanh nhất đoạt lại đứa cháu bảo bối của hắn.

Rất nhanh, một nửa người trong phòng đã chạy đi, Bạch Tang Vận nhìn nhìn Bạch Hãn Triệt, lại nhìn nhìn Ngũ Mặc, ba người cười ha hả.

“Bọn họ tựa hồ đã quên chúng ta.” Lưu Hoài Diệp đối Lam Khuyết Dương nói.

Lam Khuyết Dương nhẹ nhàng phát vật áo, đứng lên: “Dụ Đầu đương nhiên phải cùng phụ hoàng, phụ vương còn có phụ thân nó ngủ chung với nhau.”

“Còn tiếp tục như vậy, chúng ta phải tới tháng sau mới có thể đem Dụ Đầu ôm trở lại.” Lưu Hoài Diệp quyết định chạy đi giành quyền lợi phụ vương của hắn, đem bảo bối đã muốn mười ngày không theo chân bọn họ ngủ cướp về.

Lam Khuyết Dương gật đầu đồng ý, lập tức hai người cũng ly khai.

“Cha, đêm nay Dụ Đầu sẽ ngủ với ai?” Bạch Hãn Triệt hỏi.

Bạch Tang Vận cười lắc đầu: “Không biết.”

Ngũ Mặc đem cái hòm thuốc thu hảo, làm như sự không liên quan tới mình nói: “Làm cho bọn họ cướp đi, dù sao ban ngày Dụ Đầu cũng ở nơi này của đại ca. Chúng ta có thể hảo hảo ôm Dụ Đầu ngủ.” Lưu Thiên Tứ buổi tối ngủ rất trầm, ít khi tỉnh, nhưng ban ngày ngủ lại thường thường hồi tỉnh, mà hắn tỉnh liền nhất định phải nhìn thấy phụ thân. Cho nên ban ngày, Lưu Thiên Tứ ai đoạt cũng không đi. Thời gian Bạch Hãn Triệt cùng Ngũ Mặc ở bên cạnh Bạch Tang Vận nhiều nhất, cho nên thời gian bọn họ có thể nhìn thấy Lưu Thiên Tứ cũng dài nhất, bởi vậy không có gia nhập vào hàng ngũ cướp đoạt kia.

Bạch Hãn Triệt cấp ba người ngã chén trà, kiên nhẫn chờ đợi kết quả.

Sau nửa canh giờ, Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương tay không trở lại. Bạch Tang Vận không chút nào ngoài ý muốn nhìn hai người.

“Phụ hoàng đem Dụ Đầu ôm đi.” Lưu Hoài Diệp bất đắc dĩ nhưng cũng cam nguyện nói. Lưu Tuyên mấy năm nay thân thể thật không tốt, xuất phát từ hiếu đạo, những người khác cũng không thể thật sự cùng hắn tranh đoạt.

Bạch Hãn Triệt cùng Ngũ Mặc vừa nghe, im lặng lui đi ra ngoài. Bọn họ hai người vừa đi, nụ cười của Bạch Tang Vận dần dần biến mất.

“Tang Vận, người xem tiểu Dụ Đầu của chúng ta biết bao là đáng yêu, ngay cả người làm cha như chúng ta đều đoạt không được nó.” Biết Bạch Tang Vận còn đang khổ sở, Lưu Hoài Diệp ôm hắn khuyên giải an ủi nói, “Tiểu Dụ Đầu có ‘thất tình tích hồng’ của người, nó là người có phúc.”

Lam Khuyết Dương cũng ngồi ở một bên Bạch Tang Vận, nắm chặt tay hắn nói: “Tang Vận, Dụ Đầu không phải si nhân, nó là tiểu Dụ Đầu đáng yêu nhất của chúng ta.”

Bạch Tang Vận nhắm mắt lại gật gật đầu, khi mở ra, trong mắt hắn là bình tĩnh: ” Dụ Đầu..... là lỗi của ta.”

“Tang Vận!”

Dựa vào trên người hai người kia, Bạch Tang Vận lộ ra một mặt kiên cường tươi cười: ” Tiểu Dụ Đầu của chúng ta sẽ hạnh phúc.”

“Đương nhiên.” Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương nắm chặt tay Bạch Tang Vận, “Nó sẽ hạnh phúc giống như chúng ta.”

.....

“Thiên Thiên.” Chỉ chỉ vào một đạo đồ ăn cách đó không xa, Lưu Thiên Tứ mở lớn miệng, lập tức, một khối thịt dê uy vào trong miệng của hắn. Ánh mắt hắn loàn loàn, bên miệng dính dầu mỡ được người nhẹ nhàng lau đi, điều này làm cho hắn cười càng thêm sâu.

Lại giáp khối một khối thịt dê, Úy Thiên chờ sau khi Lưu Thiên Tứ nuốt xuống khối thịt kia trong miệng, hỏi: “Dụ Đầu, còn muốn không?”

“Muốn.” Há mồm, Lưu Thiên Tứ vui mừng cắn lấy khối thịt. Cũng hàm hồ nói, ” Thiên Thiên, ăn.”

” Thiên Thiên sẽ ăn, Dụ Đầu còn muốn ăn cái gì?” Úy Thiên toàn tâm toàn ý hầu hạ Lưu Thiên Tứ ăn cơm, khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười mỹ mãn của hắn, liền cảm thấy trong lòng tràn đầy, quên cả đói.

“Ngô.....” Lưu Thiên Tứ rất nhanh nuốt xuống khối thịt, túm lấy tay Úy Thiên, ” Thiên Thiên, ăn.” Tiếp theo cầm lấy thìa, từ một cái chén gần trước mặt nhất múc một khối đậu hủ, cẩn thận uy đến bên miệng Thiên Thiên, ” Thiên Thiên, ăn.” Học bộ dáng người khác, Lưu Thiên Tứ đối với thìa thối vài cái, sợ Thiên Thiên bị nóng.

Ăn đậu hủ Lưu Thiên Tứ uy tới, Úy Thiên giống như đang ăn mật, lần này, y không dùng bố khăn lau thịt thang nơi khoe miệng Lưu Thiên Tứ, mà là cúi đầu, dùng đầu lưỡi liếm sạch. Lưu Thiên Tứ ha hả cười rộ lên. Sau đó há mồm, tiếp tục làm cho Thiên Thiên uy.

Chỉ có hai người trong nhà gian, Lưu Thiên Tứ đắm chìm trong mỹ vị đầy bàn cùng Thiên Thiên hầu hạ, mà Úy Thiên, cũng đắm chìm trong nụ cười cùng sự ỷ lại của Lưu Thiên Tứ đối với chính mình.

51. Chương 51

CHƯƠNG 51 PN2: CHỌN ĐỒ VẬT ĐOÁN TƯƠNG LAI

Khi đứa trẻ tròn một tuổi, vô luận là gia đình dân chúng bình thường hay là hoàng thân quốc thích, đều phải tổ chức cho đứa nhỏ chọn đồ vật đoán tương lai. Đây là việc sẽ dự báo tiền đồ đại sự sau này của đứa trẻ, cho nên tuyệt đối không được qua loa. Hôm nay, trong hoàng cung dị thường náo nhiệt, nguyên nhân chính là, Tiểu vương gia Lưu Thiên Tứ, người mà tối được yêu thích trong hoàng gia, đã đến một tuổi sinh nhật, Dương Hợp Cung náo nhiệt dị thường, giờ lành còn chưa tới, mọi người có địa vị và cương vị riêng đều đang chờ tiểu thọ tinh hôm nay lộ diện.

Sau ba tiếng chiêng trống, Bạch Tang Vận, Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương ôm Tiểu Dụ Đầu đang cười ha hả đi đến. Nhìn thấy trong phòng có người nhiều như vậy, Lưu Thiên Tứ “A a” kêu vài tiếng, có vẻ rất là hưng phấn. Nhìn thấy hoàng ông nội, người hiểu rõ mình nhất, Lưu Thiên Tứ vươn hai tay nhỏ bé thịt hồ hồ, làm cho hoàng ông nội ôm.

“Ha ha.....” Lưu Tuyên được tôn tử yêu quý muốn chính mình, mừng rỡ cười toe toét, tiến lên từ trong tay Bạch Tang Vận tiếp nhận tôn tử, nhịn không được ở trên tay tôn tử hôn hai cái. Lưu Thiên Tứ thì tại trên mặt hoàng ông nội tàn sát bữa bãi một phen, đem nước miếng của bé toàn bộ lưu lại trên mặt hoàng ông nội.

“Đương đương đương”, lại là ba tiếng chiêm trống, người trong đại diện im lặng. Lưu Tuyên đem tôn tử đang ăn đầu ngón tay phóng tới trên thảm đang bày rất nhiều vật, sau khi đem tay bé lau khô, chỉ vào mấy thứ kia nói: “Tiểu Dụ Đầu của Hoàng ông nội, con thích cái gì thì cứ lấy cái đó.”

Trước mặt Lưu Thiên Tứ bày đầy phật châu, văn phòng tứ bảo, tiểu chuỷ thủ, hoa quả, điểm tâm, các thức châu báu, vàng bạc nguyên bảo, cầm kỳ thư họa..... Miễn là các vật có ngụ ý cát tường toàn bộ đều được mang lên. Còn không đi vưng Lưu Thiên Tứ ngồi ở trên thảm, đông nhìn một cái, nhìn tây một cái, cái đầu nho nhỏ lắc lắc lắc lắc, coi như chưa vừa lòng với thứ nào cả.

Trên tịch thượng, Bạch Tang Vận nhìn thấy đứa con yêu cười, trong lòng lại sinh ra một cổ bi thương. Con hần vô luận tuyển cái gì, cả đời này có lẽ sẽ vĩnh viễn không thể có cuộc sống như một người thường. Tay bị người siết chặt. Bạch Tang Vận thu hồi bi thương, cho Lam Khuyết Dương một ánh mắt yên tâm, hít một hơi thật sâu, hôm nay là sinh nhật đứa con, hần phải vui vẻ.

Lực chú ý của Lưu Thiên Tứ hoàn toàn bị vật gì đó ở phía trước hấp dẫn, giãy ra khỏi ôm ấp của Hoàng ông nội, bé đi đến mấy thứ trước mặt kia, đầu tiên là tò mò sờ sờ bút lông, bút lông mềm mại làm cho bé cảm thấy thật thoải mái.”Ha hả a.....” Ngồi bút lông làm cho Lưu Thiên Tứ cảm thấy ngứa ngứa, bé cười ra tiếng, má lúm đồng tiền bên khoe miệng hăm sâu.

Tiếp theo, Lưu Thiên Tứ lại đi đến bên một cây đàn, thân thủ huých bính, đàn phát ra thanh âm dễ nghe, bé “ba ba ba” vỗ tay, cũng hướng phụ thân vươn tay.

Bạch Tang Vận không có đứng dậy, mà là ngồi ở ghế trên nói: “Dụ Đầu, đây là đàn, có thích hay không?”

Lưu Thiên Tứ nghe không hiểu ý của phụ thân, bé chính là cảm thấy thứ này rất êm tai, nghe rất giống với tiếng của phụ thân, thấy phụ thân không có tới ôm mình, bé trát trát nhãn tình, cắn cắn ngón tay cái chính mình. Sau đó phun ra đầu ngón tay, đối mọi người cười cười, lại tràn đầy sức mạnh đi đi về phía các đồ vật khác.

Cả trong đại diện, chỉ thấy một tiểu dụ đầu tròn tròn nộn nộn trên mặt đất đi tới đi lui, thấy cái gì hảo ngoạn, bé vừa vỗ tay vừa cười, thấy thứ gì không thích (không thể ăn, cũng không dễ nghe), bé liền đô đô miệng, kêu hai tiếng.

Cùng Lưu Vận Tranh bọn họ mới trước đây chọn đồ vật đoán tương lai bất đồng, lần này, không ai giúp Lưu Thiên Tứ tuyển chọn thứ gì, cũng không có người bên cạnh làm ảnh hưởng quyết định của bé, tất cả mọi người đều im lặng nhìn bé vừa ngoạn vừa tuyển. Thấy bé đối cái gì cảm thấy hứng thú, mọi người sẽ phát ra tiếng cười vui hưởng ứng, thấy bé không thích cái gì, sẽ có cung nữ tiến lên đem vật đó mang đi. Không có gì làm cho người khác yêu thích so với tiếng cười ha hả của Lưu Thiên Tứ, thấy bé một mình đùa bắt diệp nhạc hồ, ai cũng không muốn đi quấy rầy bé.

Đi mệt, Lưu Thiên Tứ ngồi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, nghỉ ngơi trong chốc lát, có chút đói bé đô đô miệng, quyết định đi tìm phụ thân. Lúc này, bé chợt thấy cái gì đó xinh đẹp, tròn tròn sáng sáng. Lưu Thiên Tứ cao hứng, rất nhanh đi đến, đem cái vật kia cầm lên —— là khối hoàng tinh ngọc to cỡ bằng ngón cái. Cầm ở trong tay nhìn nhìn, Lưu Thiên Tứ cười rộ lên, sau đó lại nhìn chung quanh một cái, bé lại phát hiện một cái gì đó màu đỏ, tay trái đem khối thạch san hô kia lấy lại, cao hứng nhìn một lát, tiếp theo hai tay cùng nâng lên.....

“Dụ Đầu!” Vài tiếng hô to ngăn trở động tác của mỡ tiểu tử kia đem hoàng tinh ngọc cùng san hô thạch đưa vào miệng ăn. Lưu Vận Tranh so với mọi người nhanh hơn đi đến bên cạnh Lưu Thiên Tứ, đem bé bế đứng lên, lấy đi vật nguy hiểm trong tay bé.

“A a.” Lưu Thiên Tứ mắt to chớp chớp, muốn cầm lại vật ăn ngon gì đó trong tay đại ca.

“Dụ Đầu, thứ này không thể ăn.” Đi đến bên cạnh bàn, cầm khối điểm tâm uyển đến bên miệng Lưu Thiên Tứ, Lưu Vận Tranh trấn an Tiểu Dụ Đầu đang mất hứng.

“A a.” Lưu Thiên Tứ cúi đầu ở trên người đại ca tìm kiếm bảo bối, bé muốn.

” Dụ Đầu ngoạn, cái kia là tảng đá, không thể ăn.” Bạch Tang Vận đứng dậy đem đứa con ôm lấy, nghe thấy bụng đứa con bắt đầu kêu càu nhàu, hần rốt cục biết đứa con vì sao muốn ăn tảng đá.

“Phụ hoàng, Dụ Đầu đói bụng, chọn đồ vật đoán tương lai đến đây là được rồi.”

“Đói bụng?! Mau mau, mang Dụ Đầu trở về dùng bữa.” Lưu Tuyên phát tay cho người đem tất cả đồ vật đều mang đi, cũng không quản chưa tiến hành nghi thức chấm dứt.

“A a.” Lưu Thiên Tứ ở trong ngực phụ thân lắc tới lắc lui, bàn tay hướng về phía đại ca, muốn thứ gì đó.

” Dụ Đầu, ” Lưu Vận Tranh cúi xuống hà bao trên lưng, đem hoàng tinh ngọc cùng san hô thạch thả đi vào, ” Dụ Đầu, này.....” Lưu Vận Tranh lắc lắc đầu, chỉ chỉ miệng, “Không thể ăn.” Sau đó, hắn đem hà bao bỏ vào trong cái túi nhỏ trên người Lưu Thiên Tứ, “Đại ca đặt ở trên người cho Dụ Đầu, nhưng mà Dụ Đầu không thể ăn.” Sát sát cặp lộc mắt đã có chút ẩm ướt, Lưu Vận Tranh dùng ánh mắt phân phó ma ma bên cạnh Lưu Thiên Tứ, làm cho các nàng xem trọng bé.

Lưu Thiên Tứ xuất ra hà bao, mở ra nhìn xem, quả thật là thứ bé vừa rồi bắt được, cười rộ lên, tiếp theo bé lại đồ đồ miệng, xuất ra một viên.

” Dụ Đầu ngoan.” Bạch Tang Vận đem san hô thạch trong tay đưa con thả lại hà bao, ôm bé đi đến các vật trước mặt còn chưa đem đi hết, ngồi chồm hổm xuống, “Dụ Đầu, thứ này không thể ăn.” Nói xong, hắn cầm lấy một viên mã não màu xanh biếc, bỏ vào trong lòng bàn tay Lưu Thiên Tứ, ” Dụ Đầu, xem được không?”

“A a.” Lưu Thiên Tứ vừa muốn ăn, lại bị phụ thân ngăn cản, bé ngẩng đầu, không hiểu phụ thân vì sao không cho ăn, nhìn thật ngon mắt mà.

Bạch Tang Vận lấy qua khoả mã não kia, nhẹ nhàng cắn một ngụm, sau đó nhả lại mi, lắc đầu: ” Dụ Đầu, này không thể ăn.” Tiếp theo, hắn lại lấy qua một khối điểm tâm, cắn tiếp một cái, cười gật đầu, “Này có thể ăn.” Nói xong, hắn đem điểm tâm cùng mã não đều bỏ vào trong tay đứa con.

Lưu Thiên Tứ nhìn phụ thân trong chốc lát, a a kêu vài tiếng, học bộ dáng phụ thân, đầu tiên là ăn khối điểm tâm, gật gật đầu, sau đó vỗ vỗ bụng, tiếp theo cầm lấy mã não, há mồm cắn một cái.

“A a.” Cái miệng nhỏ nhắn của Lưu Thiên Tứ đỏ khởi càng cao, phun ra khỏi miệng thứ lạnh lẽo gì đó, bé nhìn nhìn, lắc lắc đầu, không thể ăn đâu. Không tin lại xuất ra hoàng tinh ngọc cùng hồng san hô trong hà bao, Lưu Thiên Tứ lần này cẩn thận cắn một ngụm.

Tất cả ba tảng đá trong hà bao đều bị ném xuống thảm, Lưu Thiên Tứ túm lấy tay áo phụ thân, trên mặt là uỷ khuất, không thể ăn, nhìn đẹp như vậy mà không có thể ăn.

“Dụ Đầu không khóc, cùng phụ vương đi dùng bữa thôi.” Ôm đứa con ở không trung bay vài cái, sau khi nghe thấy tiếng cười của đứa con, Lam Khuyết Dương thừa dịp đứa con quên mất chuyện tảng đá, vội vàng mang theo đứa con rời đi. Bạch Tang Vận đem hà bao cùng tảng đá bị Lưu Thiên Tứ ném xuống nhặt lên, nhìn về phía Lưu Hoài Diệp: “Này có tính là Dụ Đầu tuyển không?”

“Đương nhiên tính.” Lưu Hoài Diệp đem các vật kia lấy lại, “Điều này thuyết minh tương lai sau này, Tiểu Dụ Đầu của chúng ta cùng Tích Tứ giống nhau, cả đời phú quý, vô ưu vô lự. Cho nên a, Tang Vận, người đừng thương tâm nữa, Dụ Đầu chắc chắn sẽ hạnh phúc.”

“Ân, ta biết.” Nắm chặt hà bao, Bạch Tang Vận đã có mặt khác cảm giác, đứa con vừa rồi học bộ dáng của hắn làm cho hắn có phát hiện mới, có lẽ, tình huống của đứa con cũng không quá bi quan như hắn nghĩ.

.....

Vẫn như cũ là trong Dương Hợp Cung, vẫn như cũ náo nhiệt dị thường, mà trên mặt đất cũng giống rất nhiều năm trước kia bày đầy các vật đại biểu cho cát tường hạnh phúc, mà trên thảm đang ngồi một tiểu tử, ngồi bên cạnh bé là phụ thân, hai người trong tay cầm một quả quýt, tràn đầy kinh hỉ nhìn những thứ trước mặt.

“Cục cưng.” Lưu Thiên Tứ bài tiếp theo một múi quýt uy đến bên miệng tiểu tử kia, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của tiểu tử kia chợt cười, đưa tới tiếng cười của phụ thân, sau đó bé cũng bài tiếp theo một múi quýt uy đến bên miệng người nọ, “Phụ thân.”

“Cục cưng.” Lại uy một múi.

“Phụ thân.” Vừa cười một lần, vừa uy một múi.

“Cục cứng.”

“Phụ thân.”

Nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai đã muốn bắt đầu rồi, vừa vận lực chú ý của diễn viên chính hôm nay, Úy Bảo Nhi, lại không đặt trên mấy thứ kia.

“Bảo Nhi, ” Lưu Thao không chịu nổi, hần đứng lên đi đến bên cạnh Úy Bảo Nhi ngồi xuống, đem bé ôm đến trên đùi, “Bảo Nhi, cũng không thích?” Lưu Thao cau mày.

Úy Bảo Nhi trát trát lộc mắt màu đen cùng phụ thân giống nhau, lấy múi quýt còn lại uy đến miệng ca ca, lắc đầu.

Lưu Thiên Tứ ăn xong quýt trong tay chính mình rồi, nhìn trước mặt đủ loại kiểu dáng gì đó, sau đó chọn mấy tảng đá nhìn rất được bỏ vào hà bao chính mình, đứng dậy đi về hướng một người: “Thiên Thiên.” Lưu Thiên Tứ không hiểu vì sao hôm nay ở trong này lại bày nhiều đồ vật như vậy, vì cái gì muốn cho cục cứng đến chọn, vốn hần hôm nay là muốn cùng Thiên Thiên đi ngủ cánh rừng, kết quả phụ thân lại nói không được, hần thật ngoan, cho nên tuy rằng không hiểu hần vẫn là cùng Thiên Thiên đến đây.

“Dụ Đầu, tảng đá này là dùng cho Bảo Nhi chọn đồ vật đoán tương lai.” Úy Thiên ra tiếng giải thích, nhưng không đem vật mà Lưu Thiên Tứ mới vừa bỏ vào hà bao thả lại.

“Cháo?” Lưu Thiên Tứ nháy mắt mấy cái, cái gì mà bắt cháo? Nhìn nhìn tay cục cứng, hần lập tức nói: “Đau đau, nóng, không bắt không bắt.” Hần mới vừa nói xong, tất cả mọi người liền nở nụ cười.

Úy Thiên thổi thổi gương mặt lo lắng của Lưu Thiên Tứ, nói: “Không đau, cục cứng không lấy tay bắt cháo, là chọn đồ vật, nơi này chọn thứ gì đó mà nó thích.” Úy Thiên kiên nhẫn giải thích.

“Dụ Đầu, Bảo Nhi sẽ không đau, Dụ Đầu mới trước đây cũng chọn qua mà.” Bạch Tang Vận cũng giải thích, con hần tuy rằng đã trở thành phụ thân, nhưng một chút cũng chưa biến. Bất quá không giống như trong quá khứ, giờ phút này hần đã không còn một tia thương cảm nào, có chăng chính là hạnh phúc.

“Àn?” Lưu Thiên Tứ vẫn là không rõ, bất quá ngẫm lại, nếu là đồ vật để cho cục cứng chọn, hần tự giác mà đem tảng đá chính mình vừa rồi lấy đi thả trở về, sau đó nhu thuận ngồi ở trên đùi Thiên Thiên, chờ sau khi cục cứng chọn xong hần sẽ cùng Thiên Thiên đi ngủ cánh rừng.

Úy Bảo Nhi ngồi ở trong ngực Lưu Thao, đối tất cả gì đó đều như nhìn không thấy, chỉ từ bọc nhỏ trên người lấy ra một quả quýt tiếp tục ăn.

“Bảo Nhi, cũng không thích?” Lưu Thao không như Úy Thiên, hần khẩn trương gấp trăm lần lên tiếng hỏi, lo lắng có nên đem những đồ vật này đổi cái khác hay không.

Rất chậm gạt đầu hai cái, Úy Bảo Nhi xoay người ôm lấy cổ Lưu Thao: “Ca ca.” Nói xong, chỉ chỉ bên ngoài. Mới vừa mãn một tuổi, Úy Bảo Nhi chỉ biết kêu phụ thân cùng ca ca.

“Bảo Nhi, tuyển một thứ ngươi thích, ca ca liền mang ngươi đi ra ngoài ngoạn.” Dùng lời nói cực nhỏ nhẹ chỉ đối với Úy Bảo Nhi mới có thể xuất hiện, Lưu Thao càng làm cho Úy Bảo Nhi vòng vo lựa chọn. Úy Bảo Nhi đỏ khời miệng, ngũ quan biểu lộ bé đang bắt mắt cực giống phụ thân Lưu Thiên Tứ.

“Cục cứng, cục cứng, không có tức giận.” Lưu Thiên Tứ hô, đối với đứa con thối mấy hơi, hần từ trên đùi Úy Thiên nhảy xuống, ngồi xổm trước mặt Úy Bảo Nhi, cười ha hả chờ bé tuyển.

Úy Bảo Nhi ngoạn ngón tay ca ca, kỳ quái nhìn nhìn vài thứ kia, bé cũng không thích, làm cho bé tuyển cái gì chứ. Trùng mắt nhìn, Úy Bảo Nhi cười rộ lên, xoay người ôm lấy Lưu Thao: “Ca ca.” Mạnh mẽ điểm đầu vài cái, Úy Bảo Nhi ôm Lưu Thao bất động.

Lưu Thiên Tứ đứng lên, kéo Úy Thiên bước đi: “Tốt lắm tốt lắm, ngủ cánh rừng ngủ cánh rừng.” Úy Thiên vui vẻ đuổi kịp, đệ vô số lần đem đứa nhỏ giao cho Lưu Thao.

“Tiểu hoàng thúc?” Lưu Thao ôm Úy Bảo Nhi gọi lại người đang hướng ra phía ngoài đi, ” Bảo Nhi còn không có tuyển hảo.”

“Tốt lắm tốt lắm.” Lưu Thiên Tứ không quay đầu lại túm Uy Thiên chạy, nghĩ đến hôm nay cùng với Thiên Thiên ngủ cánh rừng, động phòng, hân liên phá lệ cao hứng.

“Ca ca.” Uy Bảo Nhi lại bảo một tiếng, sau đó buộc chặt cánh tay, đá đá chân, cho thấy chính mình cũng quyết tâm muốn chạy.

Bạch Tang Vận nhìn thấy thân ảnh đứa con đi xa, ảm đạm cười, đối Lưu Thao đang nhú mào nói: “Thao nhi, tiểu hoàng thúc ngươi đã nói, Bảo Nhi tuyển tốt lắm.”

“Hoàng ông nội.” Lưu Thao nhìn về phía đồ vật chưa được động qua, không hiểu hoàng ông nội vì sao cũng muốn đi theo tiểu hoàng thúc cùng nhau hồ nháo.

“Ha ha, Thao nhi, Bảo Nhi tuyển chính là ngươi a.” Lưu Tích Tứ vạch trần, thấy Lưu Thao sững sờ ở nơi đó, hân cười rộ lên, “Thao nhi, Bảo Nhi không phải mới vừa nói ‘ca ca’ đó sao. Ngươi xem hiện tại nó tuyển chính là ngươi rồi còn gì.”

“Ca ca.” Coi như là trả lời tam thúc, Uy Bảo Nhi lại đá đá chân, thúc giục ca ca đi mau. Ngày hôm qua bé mới vừa được tặng một con chó nhỏ, bé muốn đi về xem chó nhỏ.

Ôm chặt người trong ngực, Lưu Thao nhấp hé miệng, sau đó đối các vị trưởng bối vuốt cằm, xoay người ly khai Dưỡng Hợp Cung. Cách hân gần nhất, Lưu Ly nháy mắt nhìn thấy bên miệng hân ẩn ẩn nụ cười khi hân xoay người, bất mãn hừ vài tiếng, Lưu Ly nở nụ cười, nàng biết có Bảo Nhi bên cạnh, Thao ca ca sẽ trở nên càng ngày càng giống người bình thường.

“Bảo Nhi.”

“Ca ca.”

” Bảo Nhi tuyển chính là ca ca?”

“Ca ca.”

Nhìn nhìn đứa trẻ gầy gầy trong ngực, Lưu Thao nhẹ nhàng dùng miệng hôn lên trán bé, lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc kia liền lộ ra nụ cười tươi mà hân thích nhất.

Ở trên người ca ca cọt cọt, Uy Bảo Nhi càng ôm chặt lấy hân: “Ca ca.”

52. Chương 52

CHƯƠNG 52 PN3: KHÔNG PHẢI OAN GIA KHÔNG TỰ ĐẦU

“Ai.....”

“Ai.....”

Mỗi một khắc qua đi, Lưu Ly lại thở dài một tiếng.

“Ly nha đầu, có chuyện gì làm cho ngươi than thở như thế?” Tiến vào ước chừng một khắc, Y Tích mặc nhất kiện sa bào màu trắng bán trong suốt, nằm ở ghế thái sư trong phòng hỏi.

Lưu Ly không quay đầu lại, chỉ là cầm trong tay một hộp dài màu đen cẩn thận bỏ vào ngăn tủ, hỏi: “Ngươi hôm nay sao lại rảnh rỗi đến nơi này của ta?” Xoay người, thấy Y Tích một bộ dáng thoả mãn, trông mắt Lưu Ly vòng vo chuyển, chậm rãi tiến lên, ngồi ở bên cạnh Y Tích nhẹ giọng hỏi, “Ngươi làm cho Nguyệt Hành Vân ăn?”

“Ta ăn hân?” Y Tích liếc mắt nhìn Lưu Ly một cái, miễn cưỡng nói, “Rõ ràng là hân ăn ta thì đúng hơn.”

Lưu Ly đẩy Y Tích xê ra một chút, hừ nói: “Thôi đi. Nếu ngươi không dùng mị công, Nguyệt Hành Vân chịu bính ngươi sao?” Lưu Ly mỉa mai, Y Tích lại tuyệt không để ý cười rộ lên, “Vậy thì như thế nào? Ta chính là người luôn mang thù, hân nói mị công của ta đối với hân vô dụng, ta đây liền càng muốn thử xem. Hơn nữa.....” Y Tích hướng Lưu Ly quynh rừ cười, “Hân ở trên giường quả là rất dũng mãnh, trợ giúp cho việc tăng công lực của ta rất nhiều.”

Lưu Ly mặt không chút đỏ tiếp tục cười nhạt: “Hừ, nếu không sợ chết như thế, vậy người đến nơi này của ta để làm chi?”

Đối với Y Tích, chuyện Nguyệt Hành Vân cùng Lưu Thao, tại nơi của Lưu Ly ba năm hẳn hiểu biết không ít. Nguyệt Hành Vân là một giang hồ lãng tử, lúc trước coi trọng Lưu Thao, khăng khăng một mực theo sát ở bên cạnh hắn, nhưng ai biết hoa rơi cố ý nước chảy vô tình, Lưu Thao căn bản là người lạnh lùng vô cảm, đem Nguyệt Hành Vân đuổi ra kinh thành. Nguyệt Hành Vân bị Lưu Thao tuyệt tình gây thương tích, thề sau này tuyệt không bước vào kinh thành nữa bước, nhưng ai biết lại trùng hợp bị Y Tích nghe được. Y Tích từng bị Nguyệt Hành Vân dả thương, càng gián tiếp bị trọng thương, vì thế Y Tích vẫn đối Nguyệt Hành Vân ghi hận trong lòng, thừa dịp nỗi lòng Nguyệt Hành Vân đang đau khổ, hắn đối Nguyệt Hành Vân dùng mị công, hai người liền có quan hệ.

Nguyệt Hành Vân định tìm Y Tích báo thù, mà Y Tích lại thường thường lợi dụng mị công cùng Nguyệt Hành Vân đi đến một đoạn da thịt thân cận. Hai người quan hệ là càng ngày càng “thân mật”. Nguyệt Hành Vân đã thề không bước vào kinh thành nữa bước, cho nên sau mỗi lần dắc thủ, Y Tích sẽ ở kinh thành, trong quý phủ của công chúa Lưu Ly một thời gian, chờ sau khi công lực hắn tăng nhiều, hắn lại đi tìm Nguyệt Hành Vân gây “phiền toái”. Lưu Ly luôn cảm thấy Y Tích là yêu thích Nguyệt Hành Vân, mới có thể dùng loại biện pháp ngu ngốc này đi tiếp cận Nguyệt Hành Vân.

“Y Tích, người cùng ta nói thật đi, người yêu thích hắn rồi đúng không? Bằng không nhiều người như vậy, người cần chi phải tìm hắn chứ? Ta tin tưởng người khác cũng có thể làm cho mị công người tăng nhiều.”

Lưu Ly đặt vấn đề làm cho Y Tích trừng lớn hai mắt, ngay sau đó hắn liền cười ngả vào ghế thái sư: “Ly nha đầu..... Người..... Ha ha a..... Đừng nhúc nhích bất động liền đem người khác ghép thành đôi. Ta thích hắn? Có thể sao? Thứ nhất, người hắn thích chính là thái tử điện hạ, ta sẽ không đối với loại người trong lòng có người khác động tâm. Đệ nhị, hắn tuy rằng bộ dạng không tồi, nhưng tính nết rất tà hồ, không đúng sở thích “ăn uống” của ta. Cuối cùng, hắn muốn giết ta, ta còn muốn sống lâu thêm vài năm nữa.”

“Người đã không thích hắn, vậy người tìm hắn làm gì? Còn cùng hắn trên giường.”

Tuy rằng Y Tích đã quen với việc Lưu Ly ăn ngay nói thẳng, thế nhưng còn bị câu nói sau cùng của nàng biến thành có chút đau đầu: “Ta nói Ly nha đầu người nha, dù sao người cũng là một công chúa, hiện tại lại có con gái, người không sợ sau này dạy hư Doanh nhi sao?”

Lưu Ly huy phát tay, một chút cũng không tự xét lại nói: “Sợ cái gì, con gái của ta đương nhiên phải giống với ta hào sảng. Nếu không sau này nó làm sao bước chân vào giang hồ, đương giáo chủ.” Lưu Ly đem tiếc nuối chính mình giao cho nữ nhi, hy vọng nữ nhi sẽ không làm cho nàng thất vọng.

“Đừng có mà lấy sang chuyện của ta, người nói, có phải người đối với tên Nguyệt Hành Vân kia động tâm hay không?”

“Không có.” Y Tích trả lời thật rõ ràng, thấy Lưu Ly không tin, hắn nói, “Nguyệt Hành Vân không có khả năng thích ta. Còn ta thì, nếu muốn tu luyện mị công, nhất định phải cùng người..... Nhưng mà những người khác, lòng không tốt sẽ dây dưa không dứt, còn Nguyệt Hành Vân thì bất đồng, hắn sẽ không yêu thương ta, chờ ta đạt tới đệ thập tầng, hắn cho dù muốn giết ta cũng giết không xong, đến lúc đó, ta sẽ không đi tìm hắn nữa. Tuy nói ta là đang lợi dụng hắn, nhưng người được hưởng thụ chính là hắn.” Nói tới đây, Y Tích hừ lạnh hai tiếng, “Được hưởng thụ còn khoe mã. Hắn mỗi lần không gây sức ép ta mấy canh giờ sẽ không bỏ qua, ta chỉ có dùng mị thuật lúc đầu thôi.” Động động thân mình buồn rầu không chịu nổi, Y Tích lười nhắc lại chuyện Nguyệt Hành Vân, cho dù hắn có một chút thích y như vậy, hắn cũng sẽ không cùng cái loại người không được tự nhiên này cùng nhau, mệt lắm.

“Quên đi, chỉ cần người biết mình muốn làm cái gì là được, dù sao ta cũng không hiểu các người.” Làm cho Y Tích ngả chén trà cho mình, Lưu Ly nghĩ nên như thế nào tiêu huỷ đồ vật kia.

“Ly nha đầu, làm sao vậy?” Nhìn ra Lưu Ly đang có việc, Y Tích quan tâm hỏi.

“Ai.....” Lưu Ly lại thở dài một tiếng, không có chút phân biệt nam nữ thọ thọ bất thân, gồi lên trên người Y Tích nói, “Nếu trong tay người có một phen bảo kiếm, mà người lại không thể sử dụng, người cũng sẽ giống như ta thôi.”

“Bảo kiếm?” Y Tích kỳ quái hỏi, “Có phải rất nặng?”

Lưu Ly lắc đầu.

“Quá dài?”

Lắc đầu.

“Quá khó khăn xem?”

Lưu Ly vẫn là lắc đầu.

“Đó là vì sao?” Y Tích không rõ.

Lưu Ly đứng dậy, đóng cửa phòng lại, rồi đóng luôn cửa sổ, dĩ thường thần bí ở bên tai Y Tích nói thầm, chỉ thấy hai mắt Y Tích mở càng lớn, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc.

“Việc này tuyệt đối không thể cho hắn biết.” Y Tích thận trọng dặn dò. Lưu Ly gật gật đầu, sờ sờ cổ chính mình: “Không chỉ không thể cho hắn biết, càng không thể cho tiểu hoàng thúc cùng Thao ca ca biết, ai.....”

Y Tích nhỏ giọng nói: “Ta giúp ngươi đem thanh kiếm kia mang đi, phóng tới một nơi không ai biết.”

“Được rồi.” Tuy rằng luyến tiếc, nhưng đây là biện pháp an toàn nhất, Lưu Ly gật đầu đáp ứng.

“Đều do tiểu hoàng thúc, lại gạt ta hắn chính là ‘ảnh đạo’, nếu không ta làm sao cùng Thương ca ca đi trộm ‘truy hồn’, nghĩ muốn lấy vật này dẫn dụ ảnh đạo.” Lưu Ly ai oán nói, đây là chuyện cuối cùng mà nàng cảm thấy hối hận khi đã làm, nhưng nàng cũng là vô tội, nàng nào biết đâu rằng làm như vậy lại hại tiểu hoàng thúc khóc, “‘Truy hồn’ thật đúng là hảo kiếm, đáng tiếc không thể dùng a.” Nàng đã thêm ‘phách nguyệt’ của Uy Thiên thật lâu, nàng cũng đang có ‘truy hồn’, nhưng không cách nào sử dụng nó được.

“Đừng nghĩ nhiều nữa. Đều qua ba bốn năm, Tiểu Tứ Nhi đã sớm quên. Chỉ sợ Uy Thiên cũng đã quên. Chỉ cần ngươi cùng Ly Thương không nói, ta không nói, sẽ không có người nào biết đến.” Y Tích an ủi, hắn tối rõ ràng Uy Thiên có bao nhiêu để ý Lưu Thiên Tứ, nếu chuyện này cho y biết, y khẳng định sẽ tìm Lưu Ly tính sổ.

“Vậy thì thanh kiếm này ta liền giao cho ngươi.” Vỗ vỗ Y Tích, thấy hắn cau mi, Lưu Ly liền kéo ra vạt áo Y Tích, tấm tắc nói, “Hắn thật đúng là dũng mãnh a.” Trên làn da, xanh một khối tím một khối.

Đem vạt áo kéo che lại, Y Tích đánh cái ngáp nói: “Nam nhân đương nhiên phải dũng mãnh rồi. Ly Thương chẳng lẽ không dũng mãnh?”

Lưu Ly khó khi nào đỏ mặt, bản tính phải trả thù liền ở trên người Y Tích đang đau nhức tấu mấy quyền, nàng âm thầm thể nhất định phải đem Y Tích đưa cho Nguyệt Hành Vân.

.....

Ở quý phủ Lưu Ly nghỉ ngơi mấy ngày, Y Tích mang theo thanh kiếm Lưu Ly giao cho hắn tính toán quay về “Linh Hương cung” một chuyến, sau đó lo lắng đem thanh kiếm giấu đến nơi nào. Thủ hạ của hắn đã muốn bẩm báo hành tung của Nguyệt Hành Vân, rằng y đã ly khai kinh thành chẳng biết đi đâu, Y Tích thừa dịp mấy ngày qua mà hảo hảo nghĩ nghĩ đến quan hệ giữa hắn cùng Nguyệt Hành Vân, cảm thấy vẫn là không cần lại đi tìm đối phương, để tránh thật sự phiền toái trên thân.

Kỳ mã đi suốt ba ngày, Y Tích thoáng nhẹ nhàng thở ra, lại có một chút thất vọng, xem ra Nguyệt Hành Vân là thật không muốn tiếp tục cùng hắn dây dưa. Cũng thế, dù sao hắn cũng không tính toán tiếp tục cùng y có liên quan. Đối Nguyệt Hành Vân có cảm tình, chính hắn cũng không thể nói rõ, cứ như vậy chặt đứt liên hệ cũng tốt.

Lại hành tẩu một ngày, Y Tích tiến vào một khách ***, tính toán nghỉ ngơi tắm rửa một chút lại tiếp tục lên đường. Làm cho *** tiểu nhị mang đến nước ấm, Y Tích ngâm mình ở đục đục nhắm mắt dưỡng thần. Đột nhiên một đạo chỉ phong đánh úp lại, Y Tích nghiêng đầu né tránh, khi hắn đang muốn nhảy ra đục đục, thân thể hắn lại mềm nhũn, mất đi ý thức.

Tỉnh lại, phát hiện chính mình còn đang ở khách ***, cũng ở trong phòng cũ, Y Tích giật giật thân thể, tứ chi không có một tia khí lực làm cho hắn biết chính mình bị người hạ được, nhưng đến tột cùng là như thế nào..... Trước mắt xuất hiện bóng ma, Y Tích ngẩng đầu, có chút ngoài ý muốn nhìn thấy người đứng bên giường kia, sau đó chỉ thấy y loan hạ thân mình.

“A!” Cổ bị người hung hăng cắn, Y Tích đau đến mồ hôi lạnh ứa ra. Hắn cứ nghĩ Nguyệt Hành Vân đã đi rồi, không nghĩ tới y lại ở nửa đường chờ hắn. Đến tột cùng là có người bán đứng hành tung của hắn hay là vì Nguyệt Hành Vân vẫn một mực đi theo hắn.

Nguyệt Hành Vân ngẩng đầu, ngoài miệng là huyết, cổ Y Tích bị y cắn ra huyết. Liềm liềm môi, Nguyệt Hành Vân một phen kéo ra chần trên người Y Tích, lộ ra thân thể trần trụi của hắn.

“Nguyệt Hành Vân, nhìn không ra ngươi cũng là loại người dùng thủ đoạn hạ mê được người khác.” Y Tích thở hổn hển, trào phúng nhìn Nguyệt Hành Vân, “Có bản lĩnh cùng ta đánh một hồi, nếu ta thua, tùy người xử trí, hay là nói người cảm thấy chính mình đánh không lại ta?” Nguyệt Hành Vân rất bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi làm cho hắn cảm thấy toàn thân phát lạnh. Nhìn thấy Nguyệt Hành Vân bỏ đi quần áo chính mình, Y Tích cười lạnh hai tiếng, xoay mặt đi ..., nguyên lai là tìm hắn làm việc này, không thể nói rõ trong lòng có loại tư vị gì, hắn đơn giản nhắm hai mắt lại.

Miệng bị người mạnh mẽ khiêu khai, nhét vào một viên thuốc, còn không chờ hắn biết được hương vị viên thuốc, viên thuốc liền vào trong bụng hắn. Mà khi Y Tích bắt đầu thấy cả người nóng lên, hắn rốt cuộc biết thuốc này là gì.

“Nguyệt Hành Vân..... Người muốn cứ việc nói thẳng, ngươi cùng ta cũng không phải lần đầu tiên, không cần dùng tới xuân dược đâu.” Y Tích lộ ra chiêu bài cười – quyến rũ của hắn, hành động ngoài dự đoán của Nguyệt Hành Vân làm cho hắn phá lệ khấn咒, hắn tình nguyện Nguyệt Hành Vân giống như trước kia trực tiếp rút dao cùng hưởng.

Nguyệt Hành Vân từ đầu đến cuối một câu cũng không nói, mà chờ sau khi được tính trong cơ thể Y Tích hoàn toàn phát ra, y thượng giường, tách ra hai chân Y Tích, lúc hắn hết sức rên rỉ, vọt đi vào.

“Đại ca, người nói ta đem Y Tích giao cho Nguyệt Hành Vân là đúng hay là sai?” Cùng Ly Thương tản bộ trong hoa viên, Lưu Ly lo lắng hỏi. Ly Thương nắm chặt tay nàng, cho thấy đối với nàng hoàn toàn tin tưởng.

“Y Tích rõ ràng là đối với Nguyệt Hành Vân có tình ý, còn mạnh miệng chối bay chối biến.” Lưu Ly bĩu môi, nói tiếp, “Kỳ thật ta cũng có tư tâm của ta, nếu Nguyệt Hành Vân có thể thích Y Tích, hắn cùng Thao ca ca sẽ không vấn đề gì nữa. Sau này Thao ca ca có thích người nào, Nguyệt Hành Vân cũng sẽ không đến quấy rối, dù sao cái tên Nguyệt Hành Vân kia cũng không phải người tốt gì. Bất quá..... Hì hì, sau khi Nguyệt Hành Vân nghe Y Tích nói căn bản không có khả năng yêu thương y, ta biết y tức giận, lần này lại có trò hay để xem rồi.”

Tay lại bị nắm càng chặt, Lưu Ly cười rộ lên, nàng biết mặc kệ nàng làm cái gì, đại ca cũng sẽ ủng hộ nàng.

“Tóm lại, sau này Y Tích sẽ cảm kích ta. Nếu Nguyệt Hành Vân làm Y Tích thương tâm, ta cũng sẽ không tha cho y.”

Ly Thương gật đầu, hắn biết Ly nhi làm cái gì cũng có chừng mực, sẽ không xằng bậy.

Một năm sau

“Úy Thiên.” Y Tích vòng eo chân thành đi tới, vừa định nằm úp sấp trên vai Úy Thiên, đối phương liền tránh ra.

“Chuyện gì?” Đối với người đột nhiên đến thăm này, Úy Thiên không chút vui sướng, tuy nói nếu không phải nhờ đối phương y sẽ không có Bảo Nhi, nhưng y cũng không cảm kích.

“Úy lâu chủ còn ghi thù với ta a.” Đối thái độ của Úy Thiên, Y Tích không nhiều cảm giác lắm, ngồi vào trên hòn đá ở một bên, sau khi hướng đối phương phao mị nhãn, nhìn nhìn bốn phía, “Tiểu Tứ Nhi đâu? Không cùng người bên nhau sao?”

“Hắn cùng Bảo Nhi ở trong cung bắt cá.” Úy Thiên thản nhiên nói.

Y Tích cười cười, hướng Uy Thiên ngoắc ngoắc ngón tay: “Uy Thiên, có chuyện ta muốn nói cho người biết, bất quá chuyện này không thể để cho người khác nghe được.”

Uy Thiên cảnh giới nhìn Y Tích, không biết trong hồ lô của hắn bán là được gì.

“Là có liên quan đến Tiểu Tứ Nhi.” Đáy mắt Y Tích hiện lên phần hận, Uy Thiên nhìn hắn một lúc liền đi tới. Y Tích ở bên tai Uy Thiên nhỏ giọng nói: “Khi Tiểu Tứ Nhi bước chân vào giang hồ, người trộm đi ‘truy hồn’, giả hoá cho ‘ảnh đạo’ chính là Lưu Ly.”

“Lưu Ly?!” Trên người Uy Thiên thoát ra hàn khí nhiều năm không có.

“Đúng vậy.” Y Tích gạt đầu, “Thanh kiếm kia qua mấy ngày ta sẽ cho người đưa tới cho người. Vốn muốn sớm nói cho người biết, nhưng suốt một năm qua thoát thân không được.”

“Gặp phiền toái?” Y Tích một năm không có tin tức gì, Uy Thiên nghe hắn nói như vậy, vẫn là lo lắng hỏi.

“Hiện tại đã muốn giải quyết xong.” Mặt Y Tích trở nên lạnh xuống, tiếp theo hắn lại làm như không có việc gì cười rộ lên.

Uy Thiên chăm chú nhìn hắn trong chốc lát, phát hiện hắn không có nửa phần miễn cưỡng, không hề hỏi tiếp, chỉ nói: “Đa tạ, nếu cần ta hỗ trợ, cứ việc tới tìm ta, vô luận sự ra sao.” Hướng Y Tích vuốt cằm, Uy Thiên bước nhanh hướng phía ngoài Bán Nguyệt phủ mà đi, y tuyệt không khinh tha Lưu Ly! Dám chọc cho Tiểu Dụ Đầu của y khóc.

“Ha ha.....” Uy Thiên đi xa, Y Tích bật cười, Lưu Ly lần trước hại thảm hắn, thù này không báo phi Y Tích.

Rời đi Bán Nguyệt phủ, Y Tích thay đổi thân xiêm y mộc mạc, còn đeo mũ mào tử. Che giấu thân hình trở lại một khách ***, hắn cẩn thận tiến vào trong phòng chính mình.

“Cung chủ.” Một gã thiếu niên ôm một đứa trẻ mới sinh, thấy Y Tích đã trở lại, liền đứng lên, “Thiếu chủ mới vừa tỉnh.”

Nhìn đến đứa nhỏ kia, trên mặt Y Tích lộ ra thần sắc nhu hoà, tiến lên đem đứa nhỏ ôm lấy, hắn vỗ nhẹ nói: “Đi thôi, trước khi trời tối đen chúng ta phải rời khỏi kinh thành.” Nếu không đi, người nọ sẽ truy đến đây.

“Vâng!” Thiếu niên thuần thực thu thập hảo bọc hành lý, Y Tích khoác kiện áo choàng, đem đứa nhỏ ôm vào trong ngực, dùng tiểu chần bông bao hảo, “Đi thôi.”

“Vâng!”

Y Tích mang thủ hạ cùng đứa nhỏ mới vừa đi trong chốc lát, có một người vội vàng vào phòng bọn họ. Trong phòng, hương khí đặc biệt trên người Y Tích còn không có hoàn toàn phiêu tán, nam tử xoay người lại vội vàng xông ra ngoài.

Ngồi ở trong xe ngựa, Y Tích chăm chú nhìn đứa nhỏ trong ngực, càng nhìn càng bất mãn, rõ ràng là do hắn sinh, vì sao bộ dạng lại giống cái kia tên. Nghĩ đến sự tồn tại của đứa nhỏ này, Y Tích liền cảm thấy không thể tha cho Lưu Ly. Nàng không chỉ cùng Nguyệt Hành Vân cấu kết với nhau làm việc xấu “hãm hại” hắn, còn trong xuân được thả sinh tử được. Ngày đó, Nguyệt Hành Vân nguyên bản tính đem hắn cột vào trên giường làm cho đến khi y vừa lòng mới buông ra hắn, lại không nghĩ đến một tháng sau hắn lại có bầu.

Khi hắn biết chính mình mang thai đứa con của Nguyệt Hành Vân, nếu không bị vòng trang sức khoá, hắn tuyệt đối sẽ quay về kinh giết Lưu Ly. Mà hắn cứ nghĩ Nguyệt Hành Vân sẽ làm cho hắn xoá sạch đứa nhỏ, nhưng hắn lại không ngờ y lại đem hắn mang đi, buộc hắn sinh hạ đứa nhỏ. Cho dù Nguyệt Hành Vân hiện tại nói thích hắn, thích đứa nhỏ, nhưng hắn cũng nuốt không nổi ác khí này. Chờ sau khi đứa nhỏ qua một tuổi, hắn liền mang theo đứa nhỏ chạy thoát, không trốn đến mười năm tám năm, hắn tuyệt đối sẽ không gặp Nguyệt Hành Vân!

Phía sau xe ngựa, một người cưỡi ngựa rất nhanh đuổi theo, nam tử kia tóc tai hỗn độn, dung mạo tuấn mỹ lại lộ ra mỗi một vẻ lo lắng. Khi ngựa đi ngang qua xe ngựa Y Tích, nam tử cũng không dừng lại, chính là khi mà chạy được một đoạn hành trình, bên trong xe ngựa truyền ra tiếng khóc nỉ non của trẻ mới sinh,

chỉ thấy nam tử đột nhiên giữ chặt cương ngựa, quay đầu ngựa lại, trên mặt chụp xuống một tầng sương lạnh. Y Tích, người dám mang theo đứa nhỏ trốn ta, ta sẽ vĩnh viễn đem người cột vào trên giường!

Mà lúc này trong phủ công chúa, một nữ tử bị phụ thân phạt ba tháng, hai tay chống nạnh, ngửa mặt lên trời mắng to: “Y Tích, bản công chúa cùng người thê không lương lập, người cứ nhiên dám bán đứng ta!”

53. Chương 53

CHƯƠNG 53 PN4: “TA” LÀ DỤ ĐẦU

Trong ngự thư phòng, đăng cơ mới vừa mãn hai năm tân đế Lưu Vận Tranh đang cùng vài vị đại thần thương lượng quốc sự. Lúc này, một đạo thanh âm căn bản không nên xuất hiện ở trong này từ ngoài phòng truyền đến. Lưu Vận Tranh mi phong nhanh hạ, khi hắn nhìn thấy nơi rèm cửa xuất hiện một cánh tay nhỏ bé, trên mặt lạnh lùng hiện ra sủng nịch tươi cười.

Rèm cửa bị chủ nhân của cánh tay nhỏ bé kia cố sức xốc lên, không cho người khác hỗ trợ, bé bước từng bước nhỏ, vượt qua cánh cửa cười ha hả hướng người ngồi ở thượng vị chạy tới. Bọc nhỏ chứa đầy thức ăn vặt trên người vì động tác chạy mà lúc ẩn lúc hiện, vài vị đại thần ở trong phòng nhìn thấy tiểu tử kia đột nhiên xuất hiện, đầu tiên là có chút kinh ngạc, sau đó đều là một bộ thần sắc muốn đem người ôm vào trong ngực hảo hảo đùa giỡn.

Lưu Vận Tranh rời đi chỗ ngồi, ôm lấy tiểu tử rõ ràng là tới tìm chính mình: “Dụ Đầu, làm sao vậy?” Ôm người trở lại trên ghế, Lưu Vận Tranh lau mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đệ đệ này của hắn trừ phi gặp chuyện thật gấp, bằng không sẽ không đến nơi đây tìm hắn.

“Đi.” Mới vừa học được nói chuyện nửa năm Lưu Thiên Tứ túm lấy tay đại ca nói, trên mặt vừa là lo lắng vừa là vui sướng.

“Đi?” Lưu Vận Tranh làm cho Lưu Thiên Tứ ngồi vào trên đùi hắn, hỏi, “Dụ Đầu muốn đi đâu?”

“Ồ, ồ.” Lưu Thiên Tứ mới vừa nghe được từ chỗ của phụ thân cùng Triệt ca ca.

“Ồ?” Lưu Vận Tranh nghe không hiểu lắm, Trương má má đi theo Lưu Thiên Tứ vào cười giải thích, “Quốc công cùng Bạch chủ tử thương lượng đêm nay đến Tiêu Tương hồ ngắm trăng, Thái thượng hoàng cùng Khuyết vương cũng phái người ra cung thông báo Hiến Thân vương cùng Vãn Thân vương, tiểu chủ tử nghe xong liền tự mình đến nói cho Hoàng Thượng biết.”

“Như vậy a, trẫm đã biết.” Lưu Vận Tranh nghe xong, trên mặt cười càn phát ra rõ ràng, nhìn thấy Tiểu Dụ Đầu tròn vo trong ngực, nếu không còn có đại thần ở đây, hắn nhất định phải hôn mấy ngụm.

Lưu Thiên Tứ không hiểu cái gì là ngắm trăng, chính là nghe được phụ hoàng muốn cho người đến thông báo với đại ca, bé liền xung phong nhận việc chính mình chạy tới.

“Dụ Đầu, đại ca đã biết. Dụ Đầu ở trong này bởi đại ca trong chốc lát, đại ca lập tức sẽ đi cùng.” Còn vài sự tình chưa xử lý xong, Lưu Vận Tranh trấn an Tiểu Dụ Đầu trong ngực, tuy rằng lúc này còn không đến giờ Thân, người nào đó đã vì buổi tối ngắm trăng mà khẩn cấp.

“Trăng, ồ.” Nghe đại ca bây giờ còn không đi, Lưu Thiên Tứ đô đô miệng, “Đi, đi.” Bé muốn ngắm trăng.

“Dụ Đầu, ” Điểm điểm vào cái miệng nhỏ nhắn đang giương cao của Lưu Thiên Tứ, Lưu Vận Tranh dỗ dành, “Ánh trăng bây giờ còn chưa đi ra đâu, Dụ Đầu, hiện tại thái dương vẫn còn ở trên bầu trời, chờ thái dương xuống núi, bầu trời tối đen, Dụ Đầu mới có thể nhìn thấy ánh trăng.”

“Ngô.....” Lưu Thiên Tứ nháy mắt mấy cái, không hiểu, vì cái gì hiện tại không thể ngắm trăng, thái dương lại là cái gì? Hướng ngoài cửa sổ xem xét xem xét, bé nhỏ giọng lẩm bẩm, “TRĂNG.....”

Sờ sờ lên đôi mắt khó hiểu của đệ đệ, Lưu Vận Tranh trong lòng hơi hơi đau đớn, đối với những người trong phòng nói: “Các người lui xuống trước đi, về chuyện thuế phú, các người cứ trình sổ sách cho trẫm, trẫm xem qua sau, ngày mai lâm triều sẽ cùng các người thương nghị.”

“Vâng, Hoàng Thượng.” Các đại thần trong lòng biết Hoàng Thượng đối vị tiểu vương gia này vô cùng sủng ái, cũng biết nhân duyên trong đó, cho nên lập tức lui đi ra ngoài.

Ôm Lưu Thiên Tứ đi đến ngoài phòng, Lưu Vận Tranh chỉ vào thái dương chói mắt trên bầu trời, nói: “Dụ Đầu, cái kia chính là thái dương, rất sáng, rất nóng.”

Lưu Thiên Tứ ngẩng đầu nhìn lên, mãnh liệt dương quang đâm vào làm mắt bé không mở ra được, từ từ nhắm hai mắt, bé hỏi: “Dương?”

“Đúng, này chính là thái dương. Thái dương chỉ có vào ban ngày mới đi ra, tới buổi tối, thái dương sẽ trở về đi ngủ. Sau đó mặt trăng sẽ đi ra.” Lưu Vận Tranh kiên nhẫn giải thích, Lưu Thiên Tứ gục đầu xuống, ghé vào trên vai đại ca, nghĩ nghĩ, nói, “Dương, sáng.”

“Đúng, ban ngày là thái dương, buổi tối là ánh trăng.”

“TRăng..... tối.” Lưu Thiên Tứ lập tức dùng sức điểm đầu một chút, buổi tối hắc hắc, cái này thì bé biết.

“Dụ Đầu thật thông minh.” Xoa xoa đầu Lưu Thiên Tứ, Lưu Vận Tranh ôm người hướng tấm cung phụ thân đi đến, tuy rằng đệ đệ hắc hắc không thể nào nói tròn câu rõ ràng, nhưng chỉ cần có thể mở miệng nói một chút, áy náy trong lòng hắc hắc mới có thể giảm bớt.

“Trăng, hồ, tối.”

“Dụ Đầu có nói cho Thao nhi biết chưa?”

“Đi, đi.”

“Hảo, đại ca mang người đi tìm Thao nhi.”

Nhìn thấy người trong ngực hồn nhiên nở nụ cười, Lưu Vận Tranh lại một lần nữa âm thầm thề, chỉ cần có thể làm cho đệ đệ hắc hắc vẫn cười như vậy, vô luận nó muốn cái gì, hắc hắc sẽ cho nó, cho dù là ánh trăng trên bầu trời.

Tám năm sau, khi Lưu Thiên Tứ muốn một người tên là “Thiên Thiên”, Lưu Vận Tranh lại như thế nào cũng không nguyện ý cho hắc hắc.

.....

Trong phủ Vạn Thân vương, khó được lộ diện Lam Vận Vành ở thư phòng xem sổ sách, hai mắt hí lại, không ngừng ngáp làm cho y nhìn qua thật mệt mỏi, nhưng sổ sách trong tay cũng một quyển tiếp một quyển xem qua, một chút cũng không đình trệ. Xem xong một quyển sổ sách cuối cùng của hôm nay cùng cả nước các nơi đưa tới tin văn, Lam Vận Vành viết mấy phong thư, sau khi sai người lần lượt mang đi, y thân lại thất lực, hoạt động cổ có chút cứng ngắc, uống một ngụm trà, vỗ tay truyền người bên ngoài tiến vào, hỏi: “Tiểu vương gia hiện tại đang làm gì?”

“Khải bẩm Vương gia, tiểu vương gia đang ở hoa viên ngoạn ngư.”

“Ngọa ngư?” Lam Vận Vành đứng lên, không phải đã ngoạn ngư từ lúc này sao, đã qua hai canh giờ, vẫn còn chưa chán? Đi ra thư phòng, Lam Vận Vành thẳng đến ngư trì.

Còn chưa tới ngư trì, Lam Vận Vành chợt nghe thấy tiếng cười vui non nớt, hơn nữa một tiếng so với một thanh âm vang lên, làm như ngoạn thật sự vui vẻ. Thả chậm cước bộ, y đứng ở phía sau núi giả, nhìn thấy tiểu tử đang ngồi ở bên cạnh ngư trì phía trước cách đó không xa, đệ đệ y mới vừa mãn năm tuổi—— Lưu Thiên Tứ. Nhà thủy tạ bên cạnh ngư trì, vợ y, Bạch Hân Triệt đang ngồi ở chỗ kia, cười nhìn người đang ngoạn đến bất diệc nhạc hồ kia. Đối phương thấy được y, Lam Vận Vành đánh cái thủ thế, làm cho hắc hắc không cần ra tiếng, y vòng qua núi giả, theo một đường khác tiến vào nhà thủy tạ.

“Dụ Đầu một mực ngoạn ngư?” Ngồi vào bên cạnh Bạch Hân Triệt, Lam Vận Vành hỏi.

Bạch Hân Triệt gật gật đầu: “Đúng vậy, người nhìn xem, ngoạn rất cao hứng.”

“A ha ha ha.....” Nơi ngư trì, tay nhỏ bé của Lưu Thiên Tứ vung lên, con cá chung quanh chạy tứ tán, rước lấy bé cười vui, tiếp theo, bé che miệng lại, mắt to không chút nháy mắt nhìn chăm chăm mặt nước, chờ

con cá lại chậm rãi lộ tới, bé lại phát tay, “Ha ha ha.....” Sau đó, bé lại lập tức che miệng mình, lén lút chờ con cá lộ trở về.

Nếu là người bên ngoài, sau vài lần sẽ cảm thấy không còn gì thú vị nữa, nhưng Lưu

Thiên Tứ bất đồng, tuy rằng đã muốn năm tuổi, bé lại chưa thể nói, cũng không thông minh giống như mấy đứa trẻ khác, ngây ngô, si ngốc, nhưng chỉ có bé, mới làm cho mọi người trong nhà đau lòng cùng yêu thích bậc nhất.

Mấy ngày trước, Lưu Thiên Tứ bị nhiễm phong hàn, vài ngày không có xuống giường ngoạn, trên mặt cười cũng không thấy, cho nên sau khi bé đã khoẻ lại, Lam Vận Vành lập tức liền dẫn bé ra cung thông khí, làm cho bé vui vẻ.

“Aha ha ha ha.....” Lưu Thiên Tứ chơi đùa không biết mệt, Lam Vận Vành nhìn thấy cũng vui lây. Bất quá bé bệnh vừa vãn không vài ngày, Lam Vận Vành mặc dù không muốn, nhưng cũng không thể để cho đệ đệ bảo bối ngoạn suốt một ngày.

“Dụ Đầu, đến.” Ra tiếng, Lam Vận Vành lấy qua một khối điểm tâm, “câu dẫn” đối phương.

Bị cắt ngang Lưu Thiên Tứ nhìn nhìn Nhị ca, tay đang che miệng chậm rãi buông, chỉ chỉ phía dưới: “A a.” Nói cho Nhị ca biết nơi này có thứ hảo ngoạn hơn.

Thấy tiểu tử kia không muốn lại đây, Lam Vận Vành đi qua, đem người ôm lấy: “Dụ Đầu, có đói bụng không?” Xoa xoa bụng nhỏ mềm mại kia, Lam Vận Vành nghe được bên trong truyền ra đích tiếng thăm thì, ôm người trở lại nhà thuỷ tạ.

“Ngô a.....” Lắc đầu, Lưu Thiên Tứ quay đầu lại nhìn ngư trì, còn muốn trở về.

“Dụ Đầu, ăn điểm tâm lại đi ngoạn.” Bạch Hãn Triệt cầm lấy một khối tảo cao, uy đến bên miệng Lưu Thiên Tứ. Hai mắt nai con nguyên bản còn nhìn chằm chằm ngư trì, lập tức nhìn về phía điểm tâm, không chút nghĩ ngợi hé miệng.

“Ngô ngô.” Miệng Lưu Thiên Tứ tuy rằng nhỏ, nhưng khối điểm tâm lại bị bé cắn hết một nửa, nhất thời, quai hàm phồng lên, càng giống một tiểu dụ đầu.

Thấy lực chú ý của Lưu Thiên Tứ chuyển dời đến điểm tâm, Lam Vận Vành hướng Bạch Hãn Triệt nháy mắt ra dấu, nhân cơ hội mang đi Lưu Thiên Tứ, sợ trong chốc lát bé nhớ tới lại muốn đi ngoạn ngư.

Bạch Hãn Triệt thấy Lưu Thiên Tứ đã ăn xong điểm tâm trong miệng, lập tức lại uy một khối, thấy bé ăn một cách vui vẻ, hẳn cũng cảm thấy đói bụng.

“Vành Vành, ta thật muốn nghe Tiểu Dụ Đầu kêu một tiếng ‘ca ca.’” Nhìn thấy Lưu Thiên Tứ đáng yêu, Bạch Hãn Triệt đột nhiên mang thương cảm nói. Thanh âm hân biến đổi, Lưu Thiên Tứ liền nhìn lại, rất nhanh nuốt xuống điểm tâm trong miệng, bé nghiêm túc đối với Bạch Hãn Triệt mân mê miệng: “Vù vù.....” Rướn người, muốn đem khổ sở của Bạch Hãn Triệt thổi đi.

“Dụ Đầu.....” Bạch Hãn Triệt nhin không được lăm qua cổ Lưu Thiên Tứ, ở trên mặt bé hôn mấy cái, thương cảm lập tức biến mất, biến thành cảm động.

“Ba ba”, Lưu Thiên Tứ cười ha hả ở trên mặt Bạch Hãn Triệt hôn hai cái, sau đó mở lớn miệng.

“Ha ha.....” Bạch Hãn Triệt trong lòng nảy lên các loại tư vị, lấy qua bánh đậu đỏ, uy đến, “Dụ Đầu, ăn nhiều một chút.”

Ôm cổ Nhị ca, gặp Triệt ca ca không “đau khổ” nữa, Lưu Thiên Tứ lại vui vẻ tiếp tục ăn điểm tâm.

Một lát sau, Lam Vận Vành khi thấy Lưu Thiên Tứ vì ăn no mà bắt đầu ngủ gà ngủ gật, mở miệng: “Chắc chắn, Dụ Đầu chắc chắn sẽ kêu ‘ca ca.’” Y thủy chung tin tưởng, đệ đệ của y một ngày nào đó sẽ mở miệng, sẽ gọi người, có thể nói.

“Ân.” Dem điểm tâm giao cho người hầu phía sau, Bạch Hãn Triệt đem Tiểu Dụ Đầu mập mạp ôm lấy, yêu thương hôn nhẹ cái trán của bé. Hắn cùng Lưu Vận Tranh, Lam Vận Vành cơ hồ đem tất cả yêu thương

dành cho Tiểu Dụ Đầu trong ngực này, may mà đứa con của bọn họ hiểu lầm sự, không chỉ không trách bọn họ, ngược lại so với bọn hắn càng để ý Tiểu Dụ Đầu.

Đem điểm tâm lưu lại nơi khoe miệng đệ đệ lau sạch, Lam Vận Vành nói: “Mang theo Dụ Đầu đi ngủ trong chốc lát đi, tối nay chúng ta sẽ hồi cung.”

“Hảo.”

Trên giường, Lam Vận Vành cùng Bạch Hãn Triệt một tả một hữu nằm ở bên cạnh Tiểu Dụ Đầu đang ngủ say, Bạch Hãn Triệt nhẹ nhàng vỗ về bé, Lam Vận Vành dừng ở gương mặt cho dù là ngủ cũng vẫn như cũ mang cười, tuy nói đứa nhỏ này là thân đệ đệ của y, nhưng đối với Lam Vận Vành bọn họ mà nói, chuẩn xác hơn bé như là đứa con của bọn họ.

“Hãn Triệt.”

“Ân?”

“Thật muốn biết Dụ Đầu mơ thấy cái gì.”

Bạch Hãn Triệt đối với lời nói của Lam Vận Vành cảm thấy kinh ngạc, người này rất ít nói loại lời này, bất quá hắn có chút lo lắng, sau đó nói: “Nhất định là mộng thấy đang ngoạn ngư.”

Lam Vận Vành gơ lên khoe miệng, không hề hỏi tiếp loại chuyện khó giải này nữa. Rút ra ngón tay cái hàm ở miệng đệ đệ, Lam Vận Vành lau khô tịnh tay cùng khoe miệng đệ đệ, xoa cái trán của bé: “Sau này người cùng cha nếu muốn dẫn Dụ Đầu ra cung, nhất định phải đem ám vệ theo.” Người lớn hay trẻ nhỏ dễ dàng làm cho người khác mơ ước, nhất là đứa trẻ, người nào gặp qua cũng muốn đem bé ôm đi.

“Ta biết.” Bạch Hãn Triệt nhẹ giọng nói, “Vận Tranh cũng nói như vậy, Tiểu Dụ Đầu rất dễ làm cho người ta thích.”

Lam Vận Vành nhắm lại chợp mắt, nghĩ đến một ngày đệ đệ có thể sẽ thuộc về một người khác, trong lòng y liền một trận không thoải mái.

“Cũng đừng làm cho Dụ Đầu tiếp xúc ngoại nhân.”

“Hảo.”

Nắm tay nhỏ bé của đệ đệ, Lam Vận Vành trong lòng thầm nói: sau này ai dám đối với đệ đệ của y động tâm sắc quỷ, y nhất định sẽ đem đối phương băm thây vạn đoạn.

.....

Tĩnh ngủ Lưu Thiên Tứ ở trên giường, tả trở mình, hữu cuộn cuộn, thế nhưng không muốn rời giường. Nhìn thấy Lưu Thiên Tứ bất mãn bĩu môi, nghe được động tĩnh Trương má má vội vàng hỏi: “Tiểu chủ tử, làm sao vậy? Đang giận ai thế?”

Lưu Thiên Tứ nhìn thấy Trương má má, miệng càng giương cao, há mồm dừng một chút: “Cha..... Cha.” Bé này một tiếng kêu lên, Trương má má lại “đông” một cái liền ngồi bệt trên mặt đất, trừng lớn ánh mắt, không thể tin được theo dõi bé.

“Tiểu..... Tiểu chủ tử?” Tiểu chủ tử mở miệng nói chuyện?! Trương má má trong óc trống rỗng, mất đi công năng nói chuyện.

Lưu Thiên Tứ không biết vừa rồi một tiếng kia của bé tạo thành nhiều oanh động, bé còn đang đắm chìm trong bất mãn tối hôm qua. Thấy Trương má má không để ý tới chính mình, Lưu Thiên Tứ xuống giường, quyết định đi tìm phụ thân.

Chân trần chạy đến phòng phụ thân ở cách vách, tìm được người đang ngồi ở tháp thượng đọc sách, Lưu Thiên Tứ đi đến tháp thượng, ôm lấy người vì thấy bé đến mà cảm thấy ngạc nhiên.

“Dụ Đầu?” Giương mắt nhìn lại, không thấy có người theo tới, Bạch Tang Vận hỏi, “Như thế nào chân trần đã chạy tới? Trương má má đâu?” Từ bên cạnh lấy quá bố khăn, lau khô tịnh chân đứa con, Bạch Tang Vận đem bạc phẩm trên người khoác cho đứa con, thấy nó vẻ mặt mất hứng, Bạch Tang Vận nở nụ cười, “Dụ Đầu, làm sao vậy?” Con hắn chẳng lẽ còn đang suy nghĩ chuyện tối hôm qua.

Lưu Thiên Tứ đỏ mặt miệng hai cái, Bạch Tang vận cười rộ lên, sờ sờ mặt đứa con, hần nói: ” Dụ Đầu không phải đã đáp ứng phụ thân ngủ một mình? Dụ Đầu tối ngoan.” Tuy rằng luyến tiếc đứa con rời đi hần ngủ một mình, nhưng đứa con dần dần trưởng thành, không thể vẫn cùng hần ngủ. Tối hôm qua đứa con không muốn quay về phòng chính mình, hần ngoan tâm cự tuyệt đứa con, không nghĩ tới đứa con ngủ sau khi thức dậy thế nhưng còn giận dỗi.

Nghe phụ thân nói chính mình tối ngoan, Lưu Thiên Tứ không còn đỏ mặt, cười ôm lấy phụ thân, dùng sức gật đầu: “Cha..... Cha..... Qua (ngoan)”, bé tối ngoan.

Bạch Tang Vận nghe thế một tiếng, sửng sốt, tiếp theo, hai tay của hần run rẩy, nhỏ giọng, sợ kinh hách đến đứa con hỏi: “Dụ Đầu? Con kêu ‘ phụ thân ’?”

Lưu Thiên Tứ nháy mắt mấy cái, đối với phụ thân thổi khí, làm cho phụ thân không vội.

” Dụ Đầu!” Nắm chặt đứa con, Bạch Tang Vận kích động nói, ” Dụ Đầu! Kêu ‘ phụ thân ’, kêu ‘ phụ thân ’ một lần nữa đi!” Sẽ không, sẽ không là hần nghe lầm, Dụ Đầu gọi hần phụ thân!

“Quốc công!” Vừa mới xoay người lại Trương má má kích động chạy vào, khoé mắt là lệ, “Tiểu chủ tử..... Tiểu chủ tử gọi người! Tiểu chủ tử..... Tiểu chủ tử vừa rồi đã kêu ‘ phụ thân ’!” Nói xong, Trương má má liền khóc lên.

“Kêu? Không phải ta nghe lầm..... Dụ Đầu..... Thật sự đã kêu.” Nghe được lời nói của Trương má má, nước mắt Bạch Tang Vận liền rơi xuống, trên mặt là kinh ngạc, là hoài nghi, là cảm kích, là vui sướng. Một phen ôm sát đứa con sắp bị dọa khóc, hần khàn khàn địa mở miệng, ” Dụ Đầu, kêu ‘ phụ thân ’, kêu ‘ phụ thân ’ một lần nữa đi.”

“Vù vù.....” Nhìn thấy phụ thân khóc, Lưu Thiên Tứ tiếp tục vù vù thổi khí, cũng mang theo khóc nức nở há mồm, “Cha..... Cha.....”

” Dụ Đầu!” Đây một tiếng, Bạch Tang Vận biết mình thật sự không nghe lầm, tám năm nay, ngày ngày cầu nguyện con hần có thể cùng người bình thường như vậy há mồm nói chuyện, tám năm qua, hần nghĩ đến hần vĩnh viễn đợi không được ngày này, không nghĩ tới, lúc sinh thời, hần đã có thể nghe được đứa con gọi một tiếng “phụ thân”.

“Cha..... Cha..... Không, không.” Chỉ biết một chữ một chữ nói Lưu Thiên Tứ ở bên tai phụ thân mềm giọng nói, không rõ phụ thân vì sao lại khóc, muốn sát lệ cho phụ thân, cũng không năng động, Lưu Thiên Tứ khóc lên tiếng.

Cảm xúc kích động cho nên Bạch Tang Vận căn bản không thể khắc chế, Trương má má vội vàng ôm lấy Lưu Thiên Tứ đang khóc từ trong ngực hần.

Thấy chính mình làm cho đứa con sợ hãi, Bạch Tang Vận hung hăng nhéo chính mình một chút, làm cho chính mình tỉnh táo lại, đối đứa con lo lắng không thôi vươn tay, hần lên tiếng: “Dụ Đầu..... Đến..... Đến..... Cha..... Cha nơi này.”

“Cha..... Cha.....” Lưu Thiên Tứ cũng vươn tay, bỏ nhào vào trong ngực phụ thân, một bên cấp phụ thân sát lệ một bên thổi, làm cho phụ thân không khóc.

Bạch Tang Vận ôm chặt đứa con, vùi vào cổ nhỏ nhỏ của nó, rốt cuộc nói không ra lời. Một giọt rồi lại một giọt lệ thấm nhập vào trong quần áo đứa con, hần không ngừng mà cảm tạ trời xanh, cảm kích trời xanh đối hần nhân từ.

“Cha..... Cha..... Không.....” Lưu Thiên Tứ càng không ngừng thổi khí, trên mặt tất cả đều là lệ.

“Tang Vận, đây là làm sao vậy?” Nhận được tin tức nên Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương gấp gấp trở về, vừa tiến ốc nhìn thấy Bạch Tang Vận cúi đầu cả người phát run ôm đứa con, rõ ràng là đang khóc, mà đứa con cũng đang khóc, Trương má má lại cũng khóc, huyết sắc trên mặt hai người không có, nghĩ đến đứa con xảy ra chuyện gì.

“Hoài Diệp, Khuyết Dương..... Dụ Đầu.....” Nghe được thanh âm làm hần an tâm, Bạch Tang Vận ngừng đầu, trên mặt là nước mắt hạnh phúc, “Dụ Đầu nó..... Bảo ta ‘ phụ thân ’. Dụ Đầu nói chuyện.....”

“Cái gì?!” Lưu Hoài Diệp cùng Lam Khuyết Dương lúc này biến thành tượng đá.

Khóc đến bắt đầu nóng lên nên Lưu Thiên Tứ không có nghe thấy phụ hoàng cùng phụ vương tiến vào, vẫn đang ôm phụ thân thổi, “Cha..... Cha.....” Tiếng nói non nớt, cúi đầu, sợ hãi gọi.

“Dụ Đầu!” Lưu Hoài Diệp là người đầu tiên phản ứng, tiến lên đem đứa con đang khóc ôm vào trong ngực, vội vàng nói, ” Dụ Đầu, kêu ‘ phụ hoàng ’! Kêu ‘ phụ hoàng ’!”

“Hoàng..... Hoàng.....” Vừa mới bắt đầu nói chuyện Lưu Thiên Tứ còn không biết nói như thế nào, đã có thể nói hai tiếng “hoàng”, làm cho Lưu Hoài Diệp hô hấp không xong.

” Dụ Đầu, còn có phụ vương! Kêu ‘ phụ vương ’!” Lam Khuyết Dương hai tay phát run mà đem Lưu Thiên Tứ ôm lấy, đôi mắt ướt át, tuy rằng nhiệt độ cơ thể đứa con bắt đầu nóng lên, nhưng hắn lại chờ không kịp, một khắc đều chờ không kịp.

Ôm lấy cổ phụ vương, Lưu Thiên Tứ gối đầu lên vai phụ vương, khóc kêu: “Phòng (phụ vương)..... Phòng (phụ vương).....”

” Dụ Đầu! Dụ Đầu!” Lam Khuyết Dương ôm chặt đứa con, giật giật chân, lại không biết muốn đi đâu, ở tại chỗ xoay quanh, hắn như mất thần trí, “Dụ Đầu gọi ta rồi, Dụ Đầu gọi ta rồi!” Nơi cổ truyền đến nhiệt độ không thể không làm cho hắn tỉnh táo lại. Trước đem đứa con phóng tới trên giường, che lại ánh mắt đứa con không cho nó nhìn thấy chính mình thất thố, Lam Khuyết Dương muốn trấn an đứa con, lời nói lại nghẹn ở cổ họng, như thế nào cũng phát không ra tiếng.

“Vương gia, đem tiểu chủ tử giao cho nô tỳ đi.” Đồng dạng kích động không thôi Trương má má thấy ba người căn bản không thể trấn an tiểu chủ tử, mở miệng nói.

“Không, ” Bạch Tang Vận lắc đầu, cước bộ không xong đi đến bên giường đem đứa con ôm vào trong ngực, “Không khóc, Dụ Đầu không khóc.....” Hôn hai má đứa con, Bạch Tang Vận đem đầu của nó vùi vào trước ngực chính mình, ” Dụ Đầu ngoan, không khóc, phụ thân không đau, phụ thân là cao hứng, phải..... là cao hứng.” Để ở trước người Lam Khuyết Dương, Bạch Tang Vận đem lệ chính mình che giấu, không cho đứa con nhìn thấy, ” Dụ Đầu ngoan, không có việc gì, không có việc gì.....”

“Cha..... Cha.....” Giữ chặt phụ thân, Lưu Thiên Tứ nóng lên trợn tròn mắt, “Thuỷ..... Thuỷ.....” Lưu Hoài Diệp luống cuống tay chân cước đi lấy nước cho đứa con, Bạch Tang Vận lại nghe ra ý của đứa con.

“Hảo, Dụ Đầu cùng phụ thân ngủ, Dụ Đầu hôm nay cùng phụ thân ngủ.” Cởi giày lên giường, đem đứa con lăm vào trong ngực, Bạch Tang vận càng không ngừng hôn trán cùng hai má đứa con, ” Dụ Đầu hôm nay..... Cùng ‘ phụ thân ’..... Ngủ.”

“Thuỷ..... Thuỷ.....” Xoay người ôm chặt phụ thân, Lưu Thiên Tứ nhắm lại ánh mắt nóng bỏng, khoé miệng lại dần theo cười, “Cha..... Cha.....”

Bạch Tang Vận cắn chặt răng, vỗ nhẹ đứa con chống đỡ hết nổi, sau khi đứa con trong ngực phát ra tiếng ngáy ngủ nhẹ nhàng, hắn mới nhịn không được khóc lên: ” Dụ Đầu..... Dụ Đầu của phụ thân.....” Rất cục cục nghe được tiếng “Phụ thân” này rồi, tiếng “Phụ thân” mà hắn đã đợi suốt tám năm.

.....
“Đại ca.”

“Nhị ca.”

“Tam ca.”

“Triệt ca ca.”

Đem bốn trái cây phân biệt để vào trong tay bốn người, Lưu Thiên Tứ cười dài chạy về bên cạnh phụ thân, sau đó nhu thuận ngồi xuống, từ trong bao lại xuất ra một quả, cắn một ngụm, ánh mắt loàn loạn: “Ngọt.” Phụ thân làm cho bé đi phân trái cây, bé phân tốt lắm.

“Dụ Đầu, người uy Tam ca ăn.” Lưu Thiên Tứ đem trái cây để đi ra ngoài, đệ đệ rốt cục có thể kêu ca ca một cách rõ ràng, hắn rất cao hứng, nhịn không được đã nghĩ chiếm lấy bé.

Lưu Thiên Tứ đứng lên, thùng thùng chạy tới, lấy qua trái cây trong tay Tam ca, đưa đến bên miệng hần, không quên học động tác của mọi người, trước thối vài cái.

“Ha ha.....” Bị hành động của đệ đệ chọc cười Lưu Tích Tứ cắn một ngụm trái cây, đầy mặt tươi cười, “Thật ngọt, Tiểu Dụ Đầu uy trái cây thật ngọt.”

“Ha ha a.” Nghe được ca ca khích lệ, Lưu Thiên Tứ cười ra tiếng, “Ngoan.” Bé tối ngoan.

Từ lúc bắt đầu nói chuyện, nói nói rõ ràng, Lưu Thiên Tứ chỉ tốn thời gian một tháng, nhưng bé không cách nào nói ra đầy đủ tròn câu, mặc dù vậy đối với mọi người mà nói, đã là niềm hạnh phúc lớn lao, bọn họ không hề cưỡng cầu mặt khác.

“Đương nhiên, Dụ Đầu của chúng ta là tối ngoan.” Đem Lưu Thiên Tứ kéo vào trong lòng, Lam Vận Vành đem trái cây trong tay hần uy đến bên miệng đệ đệ, ” Dụ Đầu, kêu Nhị ca.” Tuy rằng đã qua hai tháng, nhưng hần vĩnh viễn cũng sẽ không quên tâm tình khi lần đầu tiên từ miệng đệ đệ nghe được tiếng gọi “ca ca”, làm cho hần cũng khó ức chế ánh mắt nóng lên.

“Nhị ca.” Ngoan ngoan kêu một tiếng, Lưu Thiên Tứ mở lớn miệng, muốn ăn trái cây.

“Ta biết mà, Dụ Đầu nhất định có thể nói, nhất định.” Bạch Hãn Triệt cắn trái cây, nói. Dụ Đầu của bọn họ là người có phúc, cho nên, bé nhất định có thể nói, sẽ hạnh phúc.

“Như bây giờ ta đã muốn vạn phần cảm kích trời xanh, không cần nhiều hơn nữa, như vậy đã trọn đủ.” Bạch Tang Vận cảm khái nói, hần không lòng tham, có thể nghe được Dụ Đầu kêu phụ thân, hần cho dù chết cũng không tiếc.

“Không, không đủ, ” Lưu Vận Tranh mở miệng, ” Dụ Đầu cả đời đều phải cười ha ha, không biết sầu, không biết ưu.”

Chuyên tâm ăn trái cây Lưu Thiên Tứ nghe không hiểu phụ thân cùng ca ca đang nói cái gì, chính là vỗ vỗ tiểu bố bao chính mình, làm cho Nhị ca đem đồ ăn vặt bỏ vào trong túi, bé muốn trái cây, muốn điểm tâm, muốn mút hoa quả, còn muốn quả quýt.

.....

Trên giường lớn, một người ghé vào trên người tên còn lại, lộ ra bên ngoài bả vai bóng loáng trắng nõn, có thể đoán được thân hình trong chăn là đang trần trụi.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, tẩy trừ sạch sẽ Lưu Thiên Tứ lại không có chút buồn ngủ, gối lên trên vai rộng lớn của Ưý Thiên, tay hần ở trên cánh tay Ưý Thiên sờ tới sờ lui.

“Dụ Đầu, nên ngủ.” Xoa xoa thắt lưng nộn nhuyễn của Lưu Thiên Tứ, Ưý Thiên xoay người đem mình thả đến người bên cạnh, nếu tiếp tục bị sờ, y sợ chính mình khắc chế không được lại muốn hần.

“Thiên Thiên, ” Lưu Thiên Tứ thu hồi thủ, sửa lại là cầm tay Ưý Tiên, ra vẻ có chút phức tạp, “Cực cứng, lớn.”

“Ân?” Ưý Thiên nhất thời có chút hồ đồ.

Lưu Thiên Tứ đỏ đỏ miệng: “Cực cứng, lớn, không ôm.”

Lúc này, Ưý Thiên mới hiểu rõ, hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn đang bắt mặn, y nói: “Cực cứng năm nay đã muốn mười hai tuổi, trưởng thành.” Đứa con của bọn họ, Ưý Bảo Nhi, sau khi mãn mười hai tuổi, cái đầu đột nhiên cao không ít, tuy chưa cao bằng Lưu Thiên Tứ, nhưng đã không thể giống như trước kia bị Lưu Thiên Tứ ôm vào trong ngực “yêu”, khó trách hần mất hứng.

“Ngô..... lớn, không ôm.” Lưu Thiên Tứ khổ sở, cực cứng trở nên càng lúc càng lớn, hần đều ôm không được.

Xoa xoa bụng nhỏ của đối phương, Ưý Thiên nói nhỏ: “Dụ Đầu, cực cứng vô luận lớn như thế nào đều là cực cứng của Dụ Đầu, đều phải kêu Dụ Đầu là ‘phụ thân’.”

“Ngô.....” Lưu Thiên Tứ nháy mắt mấy cái, thân thủ ôm lấy Ưý Thiên, “Thiên Thiên, ôm.” Lập tức, hần được người bế vào lòng.

“Dụ Đầu không thích cục cứng cao lớn?” Úy Thiên hỏi.

Lưu Thiên Tứ không đáp lại, qua sau một lúc lâu, hần lắc đầu: “Cục cứng, ngoan.” Cục cứng cùng hần ngoan, ” Dụ Đầu, ngoan.” Nghĩ đến cái gì, Lưu Thiên Tứ mỉm cười, ở trong ngực Úy Thiên cọ cọ, hần nói, “Cục cứng, Thao nhi, ôm.” Cục cứng trưởng thành, thể nhưng không có lớn hơn Thao nhi, cục cứng còn có thể cho Thao nhi ôm.

Úy Thiên đối những lời này chưa thông suốt lắm, y điểm điểm cái mũi Lưu Thiên Tứ: “Dụ Đầu không tức giận?”

Người trong ngực bật người lắc lắc, mặc dù đã qua tuổi ba mươi, nhưng Lưu Thiên Tứ không thay đổi, tính tình vẫn như cũ làm cho Úy Thiên càng kinh hãi cùng yêu say đắm.

“Dụ Đầu.”

“Thiên Thiên.”

” Thiên Thiên sẽ vẫn ôm Dụ Đầu.”

Đã từng, bọn họ từng lo lắng y sẽ hối hận, sẽ thất vọng, nhưng mười mấy năm qua, y cùng Dụ Đầu vẫn là như vậy không muốn xa rời lẫn nhau, y lại lẫn nhau.

Lưu Thiên Tứ cúi đầu cười lộ lên, ôm chặt Úy Thiên: ” Dụ Đầu, ôm, Thiên Thiên.” Mà qua từng ấy năm, Lưu Thiên Tứ đã có thể nói ra câu đơn giản, tuy rằng vẫn có chút tạm dừng không nói liền.

Trong ổ chăn ấm áp, Lưu Thiên Tứ lâm vào trầm tư.

” Dụ Đầu? Đang nghĩ cái gì?”

“Cục cứng.”

“Đừng nghĩ, cục cứng đã có Thao nhi rồi.” Úy Thiên vượt vượt đôi mày đang nhíu lại của Lưu Thiên Tứ cho nó giãn ra, quyết định làm cho hần ngủ, nào biết Lưu Thiên Tứ lại lắc đầu, nói: “Thiên Thiên, muốn cục cứng, nhỏ.” Ấn thượng bụng, Lưu Thiên Tứ lại muốn sinh một tiểu bảo bảo.

Chờ sau khi Úy Thiên suy nghĩ cẩn thận những lời này là có ý gì, lập tức ngây dại, mồ hôi lạnh từ phía sau lưng y xông ra, y vội vàng hỏi: ” Dụ Đầu muốn sinh cục cứng?”

“Ừ, cục cứng, tiểu bảo bảo.” Lưu Thiên Tứ vui vẻ lôi kéo Úy Thiên, “Ly nhi, được.” Hần cùng với Ly nhi lấy được.

” Dụ Đầu!” Úy Thiên sắc mặt đều thay đổi, y nhấn nại tính tình nói, ” Dụ Đầu, chúng ta không cần cục cứng, chúng ta có một mình Bảo Nhi là đủ rồi.”

“Cục cứng, cục cứng.” Đã quyết định nên Lưu Thiên Tứ mặc kệ Úy Thiên muốn hay không, tự cố trả lời.

” Dụ Đầu!” Úy Thiên áp chế khẩn trương, lần đầu tiên đối Lưu Thiên Tứ nói dối, ” Dụ Đầu, Thiên Thiên cấp không được cục cứng cho Dụ Đầu, Thiên Thiên chỉ có thể cấp Dụ Đầu một lần cục cứng.”

Lưu Thiên Tứ vừa nghe, không cười, hần muốn tiểu bảo bảo.

” Dụ Đầu, thật xin lỗi.” Úy Thiên nói, Dụ Đầu muốn cục cứng của y làm y cảm thấy phi thường hạnh phúc, nhưng mà, y không thể chịu được khi nhìn thấy một lần nữa Lưu Thiên Tứ thống khổ vì sinh sản, so với cắt da lóc thịt y còn đau hơn.

” Dụ Đầu, Thiên Thiên mang người đi bước chân vào giang hồ, đi bắt ngư, đi ngủ cánh rừng được không? Chúng ta không cần tiểu bảo bảo, chúng ta chỉ cần một mình Bảo Nhi thôi. Nếu Dụ Đầu bởi vì Bảo Nhi trưởng thành, mà không cần nó, Bảo Nhi sẽ thương tâm mà khóc.” Vì để đánh mất ý niệm muốn đứa nhỏ trong đầu Lưu Thiên Tứ, Úy Thiên đánh phải đem đứa con kéo vào, Lưu Thiên Tứ thích nhất chính là y cùng đứa con.

“Không khóc không khóc, ” Lưu Thiên Tứ nhếch miệng, ánh mắt chớp chớp, “Muốn, Dụ Đầu muốn, cục cứng, cục cứng, không khóc.”

“Vậy thì Dụ Đầu không cần tiểu bảo bảo, được không, chúng ta chỉ cần Bảo Nhi thôi.” Úy Thiên nhân cơ hội khuyên bảo, “Hơn nữa nếu Dụ Đầu lại sinh một cục cưng, nó cũng sẽ lớn lên, có lẽ so với Bảo Nhi còn lớn hơn. Nếu Dụ Đầu muốn ôm, có thể nuôi một chú mèo hoặc một chú chó, bọn chúng sẽ không lớn lên, có thể vẫn làm cho Dụ Đầu ôm.”

Suy nghĩ nửa ngày, trong óc Lưu Thiên Tứ bộ dáng của cục cưng cùng Doanh Nhi mới trước đây, sau đó là bộ dáng hai người khi lớn lên..... Cục cưng sẽ lớn lên.....

” Dụ Đầu, sáng mai Thiên Thiên liền mang người đi nhìn miêu.” Thấy Lưu Thiên Tứ đang do dự, Úy Thiên rên sất khi còn nóng.

“Miêu..... Ngô..... Không lớn?”

“Đừng, miêu cho dù lớn như thế nào, Dụ Đầu đều có thể ôm.”

“Miêu, muốn.” Nghe được miêu có thể vẫn ôm được, Lưu Thiên Tứ ngược lại muốn miêu. Úy Thiên âm thầm nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần Lưu Thiên Tứ không cần đứa nhỏ, mặt khác cái gì đều được.

Lưu Thiên Tứ nuôi mèo, mỗi ngày ngoại trừ ôm Thiên Thiên chính là ôm mèo, chẳng qua sau khi đứa con Bảo Nhi, tiểu tử trong ngực hẳn lại thay đổi.

54. Chương 54

CHƯƠNG 54 PN5: CHỜ ĐỢI

Nơi núi giả bên trong vườn, bốn năm tên thái giám trên mặt mang cười đứng ở hành lang nhìn người ở giữa vườn kia. Hai mắt người nọ bị bịt kín bởi một miếng khăn đen, miệng đếm: “Một, hai, ba, bốn.....” Vừa đếm, đầu ngón tay bé cũng sổ ra. Khi bé đếm tới hai mươi, lớn tiếng hỏi: “Phụ thân?”

“Tốt lắm tốt lắm.” Gần chỗ truyền đến tiếng kêu một người khác, người đếm lấy xuống miếng khăn bịt mắt, trút trút nhân tình, sau đó bắt đầu tìm từ một tảng đá cách bé gần nhất, bé hướng đông hướng tây tìm tìm, chỉ chốc lát sau, bé tìm được người muốn tìm ở trong động một núi giả.

“Phụ thân!” Úy Bảo Nhi cười vui một tiếng, bắt lấy người đang bịt mắt, đưa lưng về phía mình.

Người bị nắm thả xuống tay, xoay người, cười đến vui vẻ: “Cục cưng, cục cưng.” Mặc kệ là người đi tìm hay là người bị tìm, đều phá lệ cao hứng.

“Phụ thân, cấp.” Đem bố khăn đưa cho phụ thân, Úy Bảo Nhi chạy đến bên ngoài, Lưu Thiên Tứ cũng chạy theo ra. Tiếp theo, một gã thái giám tiến lên, thuận thực đem miếng khăn bịt mắt Lưu Thiên Tứ lại. Bất quá Lưu Thiên Tứ vẫn rất lo lắng, sau khi thái giám rời đi, hẳn còn dùng tay đem khăn siết chặt hơn một chút, sợ chính mình nhìn thấy.

“Một, hai, ba, bốn.....” Lưu Thiên Tứ bắt đầu đếm đếm, Úy Bảo Nhi tươi cười vừa thu lại, rất nhanh tìm kiếm chỗ thích hợp ẩn thân. Năm tuổi nên thân mình bé nhỏ nhỏ, dễ giấu lắm, khi phụ thân mới vừa đếm tới mười, bé đã tìm được nơi rồi.

“Phụ thân, tốt lắm.” Sau khi giấu hảo, Úy Bảo Nhi hô to một tiếng, sau đó nín thở, chờ phụ thân tìm được bé. Úy Bảo Nhi thích nhất cùng phụ thân ngoạn giấu giấu, bởi vì mỗi lần như vậy phụ thân sẽ bồi bé ngoạn thật lâu, ở trong lòng Úy Bảo Nhi, phụ thân là bạn chơi đùa tốt nhất của bé.

Tuy rằng cục cưng đã trốn được đâu đó, nhưng Lưu Thiên Tứ vẫn đếm tới hai mươi mới tháo khăn xuống, sau khi nhu dụi mắt thích ứng với ánh sáng, hẳn cười ha hả bắt đầu tìm cục cưng. Thế nhưng lúc này, Lưu Thiên Tứ tìm nửa ngày tìm khắp cũng không thấy cục cưng, hẳn cũng không gặp, mà là kêu: “Cục cưng.”

“Phụ thân.” Úy Bảo Nhi không hiện thân, đáp lại tiếng kêu của phụ thân. Lưu Thiên Tứ nghe được nơi phát ra thanh âm, chạy đến phía sau bụi hoa, phát hiện Úy Bảo Nhi quỳ rạp trên mặt đất.

“Cục cưng!” Bỏ nhào vào trên người cục cưng, Lưu Thiên Tứ cười đến ánh mắt đều mị lên, “Ha hả a, cục cưng.”

“Phụ thân.” Ôm phụ thân mềm mềm thơm thơm, Úy Bảo Nhi tuyệt không buồn vì bị tìm thấy, trên mặt bình thường không hay cười giờ lại tràn đầy vui vẻ. Khoé miệng có hai má lúm đồng tiền giống với phụ thân, ánh mắt cũng thành nguyệt loan.

“Dụ Đầu, Bảo Nhi.” Úy Thiên vừa xuất hiện, liền nhìn thấy hai người y yêu nhất đang ôm nhau, cười đến thoải mái, lập tức, đáy lòng y liền nảy lên một cỗ hạnh phúc.

“Thiên Thiên!” Lưu Thiên Tứ bao nhiêu năm cứ như một ngày hô lớn một tiếng, đứng lên chạy vội đến trong lòng Úy Thiên, “Thiên Thiên, cực cực, Dụ Đầu, giấu giấu.” Lập tức đem chuyện vừa làm nói cho Thiên Thiên biết.

“Cha.” Theo sau, Úy Bảo Nhi cũng cười bỏ nhào vào trong ngực cha, khi cha đem bé ôm lấy, bé ôm lấy cổ cha nói, “Bảo Nhi đang cùng phụ thân ngoạn giấu giấu.” Khuôn mặt nhỏ nhắn rút cục bắt đầu mồm mỉm, làm cho người ta muốn cắn một ngụm.

Úy Thiên một tay ôm thắt lưng Lưu Thiên Tứ, một tay ôm Úy Bảo Nhi, biểu tình trên mặt cực kỳ nhu hòa.

“Mệt mỗi đi. Nghỉ một lát rồi hãy chơi tiếp.” Lời này là nói với cả hai người, đối Úy Thiên mà nói, y có hai bảo bối.

“Ân.” Úy Bảo Nhi nhu thuận điểm đầu. Lưu Thiên Tứ cũng ở trên người Úy Thiên cọ cọ, xem như đáp ứng.

“Úy Thiên.” Lại một người đi vào núi giả viên, hần gọi Úy Thiên một tiếng, ánh mắt cũng nhìn về phía người trong lòng y.

“Hoàng đế ca ca!” Nhìn thấy người tới, Úy Bảo Nhi nhanh chóng từ trong lòng cha hoạt hạ, đánh về phía người tới, vẻ mặt kích động tựa như khi bé nhìn thấy phụ thân cùng cha.

” Bảo Nhi.” Đem tiểu tử kia ôm lấy, Lưu Thao nhíu mi, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán Úy Bảo Nhi, “Vừa rồi ngoạn cái gì?” Tại sao lại đây mồ hôi thể này?

” Bảo Nhi cùng phụ thân ngoạn giấu giấu, phụ thân thật là lợi hại, mỗi lần đều có thể tìm được Bảo Nhi.” Úy Bảo Nhi ỷ lại ôm Lưu Thao, trên mặt tươi cười càng sâu, nói xong bé ha hả cười vài tiếng, “Bảo Nhi cũng rất lợi hại, mỗi lần đều có thể tìm được phụ thân.”

“Thao nhi, cực cực ngoạn.” Lưu Thiên Tứ không hiểu cái gì lợi hại hay không lợi hại, hần tự hào khích lệ đứa con chính mình, mỗi lần đều có thể tìm được hần.

“Tiểu hoàng thúc, trong cung mới vừa nhập về một số dưa hấu, ta cho người đem qua tặng cho người rồi.” Cầm tay Úy Bảo Nhi, Lưu Thao đối Lưu Thiên Tứ nói.

Nghe có dưa hấu, Lưu Thiên Tứ bật người lôi kéo Úy Thiên bỏ chạy: “Dưa, dưa.” Ngoại trừ quýt ra, hần thích ăn nhất chính là dưa hấu. Rất nhanh, hai người tiêu thất, Lưu Thiên Tứ thậm chí cũng chưa hỏi đứa con có muốn ăn hay không. Bất quá Úy Bảo Nhi đối với việc bị phụ thân “xem nhẹ” không có cảm giác gì, Lưu Thao từ lâu vô cảm, có thể nói, bất luận kẻ nào đối tình cảnh như vậy đều thấy nhưng không thể trách. Huống chi, mục đích tới trọng yếu Lưu Thao tới nơi này không phải nói chuyện dưa hấu, mà là tới đón tiểu tử trong ngực hần kia.

” Bảo Nhi, có muốn ăn dưa hấu hay không?” Ôm Úy Bảo Nhi chậm rãi rời khỏi núi giả viên, Lưu Thao hỏi. Trên mặt âm lãnh đã tiêu tán hơn phân nửa khi hần nhìn thấy Úy Bảo Nhi, mà còn một phần kia, căn bản sẽ không ảnh hưởng đến người trong ngực đối hần ỷ lại.

Úy Bảo Nhi lắc đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khôi phục giống như trước nay không có biểu tình, ra vẻ có chút mệt mỏi ghé vào trên vai Lưu Thao, nói: “Thối, tẩy hương.” Khẩu khí nói chuyện, mang theo vài điểm hương vị của Lưu Thiên Tứ.

“Hảo.” Sớm đoán được Úy Bảo Nhi sẽ muốn tắm rửa, Lưu Thao đi thẳng đến tắm cung của hần. Sau khi Úy Bảo Nhi được sinh ra, mọi người rất lo lắng bé sẽ giống như phụ thân, tâm trí không được đầy đủ. Nhưng năm năm qua, biểu hiện của Úy Bảo Nhi làm cho mọi người không hề lo lắng, tuy rằng không thông minh lanh lợi giống những người khác, nhưng lại không giống Lưu Thiên Tứ vĩnh viễn đều là trí nhân. Đối với mọi người mà nói, Úy Bảo Nhi như vậy đã nằm ngoài dự đoán của bọn họ, làm cho bọn họ vô cùng kinh hỉ.

Trong tiểu mộc dũng, Úy Bảo Nhi đang nghịch nước, Lưu Thao không giao cho người khác, tự mình giúp Úy Bảo Nhi lau mình, từ khi bé có thể đi, chuyện tắm rửa, Lưu Thao không để cho người khác nhúng tay vào. Có thể nói, Lưu Thao so với hai vị thân sinh phụ thân càng giống phụ thân hơn, cho nên Úy Bảo Nhi cùng Lưu Thao cũng tối thân.

Lau rửa thân thể nho nhỏ của Úy Bảo Nhi, Lưu Thao nhớ tới trước đây, hắn đã từng giúp tiểu hoàng thúc lau như vậy. Sau đó, Úy Thiên xuất hiện, đem tiểu hoàng thúc rời khỏi hắn, sau này..... Sắc mặt Lưu Thao thay đổi.

Cùng Lưu Thiên Tứ giống nhau đều có mẫn tuệ-sâu sắc nên Úy Bảo Nhi ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh lộ ra tươi cười, cũng không quản có thể làm ướt quần áo ca ca hay không, bé ôm lấy cổ ca ca: “Hoàng đế ca ca.” Thanh âm mềm mại này, ngay tức khắc hoà tan băng hàn trên người Lưu Thao.

” Bảo Nhi, ” đem thân mình nho nhỏ ôm lấy, Lưu Thao xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn kia, “Người có rời đi hoàng đế ca ca hay không?” Hắn không thích Bảo Nhi kêu hắn là hoàng đế ca ca, hắn thích Bảo Nhi giống như trước gọi hắn “ca ca”, cũng không biết vì sao, năm trước hắn đăng cơ, Bảo Nhi liền sửa lại, như thế nào cũng không chịu biến trở về. Đây là biểu thị, sau này, Bảo Nhi cũng sẽ vì người khác rời khỏi hắn.

“Không.” Úy Bảo Nhi kiên định lên tiếng, sau đó mạnh mẽ lắc đầu vài cái, ghé vào tai Lưu Thao nói, ” Bảo Nhi phải vĩnh viễn cùng hoàng đế ca ca một chỗ. Hoàng đế ca ca cũng phải vĩnh viễn cùng Bảo Nhi một chỗ.” Thân mình nho nhỏ, mềm mại, không công mập mạp, Lưu Thao một tay có thể đem bé dễ dàng nâng lên. Mà thần sắc hắn cũng kiên quyết như vậy, trịnh trọng như vậy.

Siết chặt cánh tay, Lưu Thao cảm thụ thân hình nho nhỏ trong ngực, Bảo Nhi của hắn.” Bảo Nhi, người phải nhớ kỹ những lời hôm nay người nói.” Hắn nguyện ý đem tiểu hoàng thúc giao cho Úy Thiên, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không đem Bảo Nhi giao cho bất luận kẻ nào, chẳng sợ..... Hắn sẽ huỷ cả hai người.

Úy Bảo Nhi cũng siết chặt cánh tay, khuôn mặt nhỏ nhắn lại khôi phục bình thản, lui vào trong khuỷu tay Lưu Thao, hắn nhỏ giọng mở miệng: “Hoàng đế ca ca..... Bảo Nhi muốn đi ngủ cánh rừng.”

Lưu Thao đứng lên, lấy qua khăn bông lớn bao lấy Úy Bảo Nhi: “Hảo.”

Nằm ở trong vòm ngực ấm áp, Úy Bảo Nhi nhắm mắt lại hơi hơi rung động. Người ôm hắn trở mình, làm cho Úy Bảo Nhi có thể ghé vào trên người y.

” Bảo Nhi, không buồn ngủ?” Mở hai mắt, ánh mắt Lưu Thao trong trẻo nhìn người trong ngực y, người này đã muốn mười ba tuổi, vẫn giống như trước đây thích lui ở trong vòm ngực y, thích y dẫn hắn đi ngủ cánh rừng.

Úy Bảo Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, lại chưa mở mắt, chính là lẩm bẩm nói: “Hoàng đế ca ca, người nói phụ thân cùng cha có phải đã ở nơi này hay không?” Hôm nay hắn cùng phụ thân đều đi ra ngủ cánh rừng, phụ thân hắn là ở gần đây đi.

“Không biết, Bảo Nhi muốn tìm bọn họ?” Lưu Thao mang chút thích ý hỏi. Nguyên bản hôm nay tâm tình y thật không tốt, kết quả Bảo Nhi muốn ngủ cánh rừng, bọn họ liền ra cung. Lưu Thao trong lòng rõ ràng, ngủ cánh rừng là thứ yếu, mỗi khi y tâm tình không tốt, Úy Bảo Nhi sẽ yêu cầu ngủ cánh rừng. Đây là phương thức mà hắn muốn làm cho y thoải mái.

Vẫn là lắc đầu, Úy Bảo Nhi mở to mắt, khởi động thân trên, nhìn xuống người dưới thân. Khuôn mặt kia so với chính mình xinh đẹp thập bội, lại càng nhiều uy nghi cùng cường thế, mà trên người y hàn ý cũng càng ngày càng đậm, nhất là thời điểm hắn không ở bên cạnh y.

Nâng lên khuôn mặt búp bê hơn mười năm cũng không biến, Lưu Thao cũng không làm sao vui vẻ được, vì sao người này không giống phụ thân hắn, béo một ít, thịt một ít, tuy nói không tính gầy, nhưng lại không đủ.

“Hoàng đế ca ca, Bảo Nhi đã rất cố gắng ăn cơm.” Cùng thông minh sắc sảo giống như Lưu Thao, Úy Bảo Nhi nhìn thấy thần sắc y liền biết y suy nghĩ cái gì. Một lần nữa nằm úp sấp trở về, Úy Bảo Nhi đem trái tim chưa xác định tốt che giấu, nắm chặt cái tay vẫn đặt ở trên mặt hắn.

” Bảo Nhi, người sẽ rời đi hoàng đế ca ca sao?” Lưu Thao hỏi, vấn đề này từ khi Uý Bảo Nhi lớn lên, số lần y hỏi càng ngày càng nhiều. Đến giờ y vẫn chưa nạp phi, sẽ lo lắng liên can thần tử. Gần đây, chuyện các đại thần thường nói nhiều nhất chính là hôn sự của y, điều này làm cho y phiền lòng không thôi.

“Không.” Như trước là câu trả lời này, Uý Bảo Nhi ngáp một cái, tỏ vẻ chính mình mệt mỏi. Bất quá hẳn không có rời khỏi trên người Lưu Thao, mà là đem tấm khoát lên trên lưng, che lấy hai người, “Hoàng đế ca ca, nếu Bảo Nhi trở nên thật gầy thật gầy, người có phải không cần Bảo Nhi hay không?”

Trong mắt Lưu Thao hiện lên kinh ngạc, Bảo Nhi chưa bao giờ hỏi qua y loại vấn đề này.

” Bảo Nhi không thể gầy.” Rõ ràng cảm nhận được thân thể người trong ngực buộc chặt, mi Lưu Thao không tự giác tức lên.

“Vì sao?” Giống như có chút lạnh, Uý Bảo Nhi đem tấm khoả nhanh chút.

Uý Bảo Nhi hiểu Lưu Thao, nhưng đôi khi Lưu Thao không quá hiểu hẳn, Bảo Nhi có tâm sự, này không phải y thường gặp.

” Bảo Nhi, nói cho ta biết, người suy nghĩ cái gì?” Trong thanh âm Lưu Thao dẫn theo cường ngạnh.

Uý Bảo Nhi không hé răng, tầm mắt dừng ở đồng lửa bên cạnh. Tay đặt trên lưng càng ngày càng siết chặt, hẳn biết người dưới thân đang muốn tức giận, tuy rằng cho tới bây giờ y không đối hẳn chân chính tức giận qua.

” Bảo Nhi.” Đem đầu Uý Bảo Nhi mạnh mẽ nâng lên, làm cho hẳn nhìn chính mình, ánh mắt Lưu Thao bịt kín hàn khí, nhưng tay y vẫn phi thường nhẹ nhàng vuốt ve cằm Uý Bảo Nhi, làm cho hẳn nói cho chính mình biết hẳn làm sao vậy.

“Hoàng đế ca ca.” Trên mặt bình tĩnh của Uý Bảo Nhi lộ ra một chút đậm mạc của Uý Thiên, tuy rằng đây là biểu tình hẳn từng có, nhưng khi bên Lưu Thao hẳn cũng rất ít như vậy. Đôi mày Lưu Thao nhíu thành một đoàn, ý niệm trong đầu làm cho đáy lòng y xuất hiện thần sắc điên cuồng. Ngay sau đó, một bàn tay xoa xoa mi tâm của y.

“Hoàng đế ca ca..... Bảo Nhi có lẽ vĩnh viễn không thể giống như phụ thân, cho dù Bảo Nhi mỗi ngày đều ăn năm bữa, Bảo Nhi cũng không béo. Hoàng đế ca ca sẽ bởi vì vậy mà không cần Bảo Nhi sao?” Nghi vấn này ở trong lòng hẳn ẩn giấu rất nhiều năm, bắt đầu từ khi hẳn không cần thận biết được hoàng đế ca ca trước đây bảo vệ phụ thân như thế nào. Hẳn thật nghi hoặc, hoàng đế ca ca là bởi vì phụ thân mà sủng ái hẳn, hay là bởi vì hẳn là Bảo Nhi, là Bảo Nhi của y? Hẳn sẽ không rời đi hoàng đế ca ca, nhưng mà hoàng đế ca ca có rời đi hẳn không?

Lưu Thao sững sốt, y không nghĩ tới, Bảo Nhi lại hỏi như vậy, không nghĩ tới trong lòng Bảo Nhi cất giấu chính là điều này. Trong đôi con ngươi không có khổ sở cùng không cam lòng, có chỉ là nghi vấn cùng không xác định, không xác định y có thể bởi vì hẳn không thể béo mà không cần hẳn hay không.

Kéo ra đai lưng trên người, khuôn ngực không tính là rắn chắc lộ ra, trên người có chút thịt, lại còn không đến nỗi là béo, y hi có thể thấy được xương sườn. Thân nhập y nội, sờ sờ thân mình không biết đã sờ soạng qua bao nhiêu lần, Lưu Thao đem người trên thân ép vào trong ngực, hôn lên hai mắt hẳn. Người trong vòm ngực im lặng mặc cho y thân, mặc cho y vuốt ve, cho dù trong lòng có nghi hoặc, hẳn vẫn như trước toàn tâm ý lại.

” Bảo Nhi, phụ thân của người vĩnh viễn đều là tiểu hoàng thúc của ta. Ta có thể đem hẳn giao cho cha người, nhưng không thể đem người giao cho bất luận kẻ nào, người hiểu không?”

Người trong ngực phát ra khinh suyễn, hơi hơi gật gật đầu.

” Bảo Nhi, béo một chút người mới không sinh bệnh.” Y chưa bao giờ đem hẳn trở thành thể thân cho người nọ. Ở trong lòng y, người nọ là duy nhất, là ai cho hẳn cảm giác sai lầm như vậy?

“Hoàng đế ca ca..... Không cần mang người khác tới ngủ cánh rừng.” Giải quyết đáy lòng nghi hoặc, Uý Bảo Nhi cười làm cho người ta đẹp mắt.

Hôn lên khoe miệng mang cười kia, Lưu Thao lấy tay từ trên người Uy Bảo Nhi rút ra, còn có hai năm..... Chỉ hai năm nữa thôi người này liền thật sự trưởng thành.

.....

Ghé vào cửa sổ bên cạnh tủ lâu, Uy Bảo Nhi một mực nhìn một người, một người nam nhân. Nam nhân kia đặt một cái bàn tại phổ đối diện, trên bàn bày mấy bức tranh chữ. Khí chất của người nọ cùng những người nơi ngã tư đường rõ ràng không hợp, nồng hậu phong độ của người trí thức làm cho hắn cùng nơi này cũng không hợp nhau. Nam tử đang đọc sách, có người đến mua tranh chữ, trên mặt hắn sẽ xuất hiện nụ cười thản nhiên, nếu không ai đến mua, hắn lại im lặng đọc sách. Ngẫu nhiên, hắn dừng lại lắc lắc chiếc nôi bên cạnh, trong nôi là một đứa trẻ mới sinh đang ngủ say.

“Chủ tử..... Người đang nhìn cái gì vậy?” Đậu Tử Đỏ thiếu kiên nhẫn, nhỏ giọng hỏi. Chủ tử sẽ không coi trọng người nọ đó chứ, nghĩ có thể như vậy, Đậu Tử Đỏ run rẩy.

“Người.” Uy Bảo Nhi tư thế chưa biến trả lời, như cũ nhìn chăm chăm vào nam nhân kia. Mà câu trả lời của hắn làm Đậu Tử Đỏ càng thêm khiếp sợ.

“Người.....” Đậu Tử Đỏ lung lay hai cái, đi đến trước mặt chủ tử, “Chủ tử, người..... Người nhìn người kia làm cái gì?” Gã vốn muốn hỏi: chủ tử, người không phải coi trọng người nọ đó chứ. Nhưng gã sợ nói ra, đầu gã sẽ không còn, không phải bị chủ tử, mà là bị Hoàng Thượng chặt.....

” Đậu Tử Đỏ.”

“Có nô tài.”

Uy Bảo Nhi không trả lời, mà là quay đầu nhìn qua: “Ta đi xuống một chuyến, người đừng đi theo.”

“Chủ tử!”

Không để ý tới Đậu Tử Đỏ bị kinh hách quá độ, cũng không cho những người khác đi cùng, Uy Bảo Nhi dưới sự bảo vệ của ám ảnh ở trong tối ra khỏi tủ lâu, đi hướng nam tử bán tranh chữ kia.

Đậu Tử Đỏ ở phía trên nhìn thấy, thấy chủ tử cùng nam tử kia nói nói mấy câu, liền cùng nam tử kia ôm đứa nhỏ ly khai. Gã lúc này xui xẻo ở trên mặt đất, cái này xong rồi.

Ngoài vườn mộc mạc đơn giản bị mấy trăm Ngự lâm quân bao vây. Xe ngựa màu vàng đứng ở cửa sân, trên xe bước xuống một người, sắc mặt y âm trầm, ngầm có một chút tinh phong huyết vũ. Tất cả dân chúng chung quanh đều trốn ở góc phòng, bọn họ biết vị mặc long bào kia là ai, mà y đã đến làm cho tất cả mọi người trong lòng run sợ, cũng phá lệ đồng tình với cái người sắp gặp tai ương kia.

“Hoàng Thượng, theo ám vệ hồi báo, Bảo Vương gia lúc này ngay tại bên trong.” Trấn giữ kinh thành hướng Lưu Thao bẩm báo.

Đôi con ngươi băng hàn của Lưu Thao nhiễm thượng thị huyết quang mang, y đi đến trước cửa viện, nâng chân lên.

“Chi lạp”, cửa được người bên trong mở ra. Hai người đi ra, một người bị trận địa trước mắt dọa ngây người, tên còn lại nhìn thấy người tới, kinh hãi reo lên: “Hoàng đế ca ca!” Không chút sợ hãi đã chọn cho đối phương phải đích thân tới nơi này tìm hắn, Uy Bảo Nhi sau khi được đối phương ôm sát, cũng gắt gao siết chặt lấy đối phương.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn nam tử quỳ trên mặt đất, Lưu Thao mở miệng: ” Bảo Nhi, tại sao ngươi lại đến nơi này?” Người vì sao phải nhìn nam tử xa lạ này, vì sao phải đến nhà của hắn?! Lưu Thao nắm chặt quyền, y không muốn cho người trong ngực nhìn thấy người này bị giết.

Uy Bảo Nhi tươi cười chưa biến, sờ sờ quyền đang nắm chặt của Lưu Thao, ở trong ngực y cọ cọ: “Hoàng đế ca ca, ta hướng Liễu đại ca hỏi một sự kiện, hỏi một việc ta muốn biết, Hoàng đế ca ca, chuyện Bảo Nhi đáp ứng người vĩnh viễn đều nhớ rõ.”

“Chuyện gì ngươi không thể tới hỏi ta?” Lưu Thao lửa giận như trước không thể tiêu tán, nghĩ đến Bảo Nhi của y suốt một buổi chiều đều nhìn nam tử, đáy lòng y liền dâng lên vô tận sợ hãi.

Uý Bảo Nhi đỏ mặt, hấn kiểng mũi chân, ở bên tai Lưu Thao so với hấn cao hơn nửa cái đầu nhẹ giọng nói một câu nói. Mà khi hấn đem những lời này nói xong, lửa giận của Lưu Thao lập tức biến mất vô tung vô ảnh, y khiếp sợ nhìn khuôn mặt tươi cười của Uý Bảo Nhi, trong mắt là kinh hãi, là kích động..... Y vừa rồi nghe được cái gì.

“Hoàng đế ca ca, cục cưng của Liễu đại ca khóc, người mau làm cho Liễu đại ca trở về đi. Nếu phu quân của Liễu đại ca trở lại, sẽ trách ta.” Biết hoàng đế ca ca vừa rồi vì sao tức giận, Uý Bảo Nhi dùng câu nói đầu tiên tiêu trừ địch ý của đối với Liễu đại ca.

Lưu Thao lại nhìn về phía nam tử quỳ trên mặt đất kia, sau đó liếc mắt về phía đại học sĩ cùng y ra cung, ôm lấy Uý Bảo Nhi lên xe. Đem chuyện đáp tạ đối phương giao cho đại học sĩ, Lưu Thao hạ lệnh lập tức hồi cung.

” Bảo Nhi, những lời vừa rồi người nói, ta sẽ không cho người đổi ý.” Bên trong xe, Lưu Thao nằm ở trên người Uý Bảo Nhi, khuôn mặt lạnh lùng.

Uý Bảo Nhi cười lên tiếng, sờ sờ mặt Lưu Thao: “Hoàng đế ca ca, Bảo Nhi nghe được, nghe được bọn họ muốn hoàng đế ca ca nạp phi, muốn hoàng đế ca ca có cục cưng.”

Lưu Thao nhìn chằm chằm gương mặt tràn đầy tươi cười kia, không muốn bỏ qua một cảm xúc gì của đối phương, cặp lộc mắt màu đen kia cùng phụ thân hấn bất đồng, người trong đôi mắt này vĩnh viễn là y.

“Hoàng đế ca ca.....” Tươi cười của Uý Bảo Nhi chậm rãi thu liễm, tay trong tay với Lưu Thao lại dị thường siết chặt, ” Bảo Nhi không đủ thông minh, không thể giúp hoàng đế ca ca xử lý quốc sự, cũng không thể cùng Thiết ca ca để ý vận phùng. Nhưng Bảo Nhi..... có thể vì hoàng đế ca ca sinh cục cưng, tựa như hoàng ông nội, hoàng thúc còn có phụ thân vậy..... Sinh cục cưng.”

“Vì sao muốn sinh cục cưng cho ta?” Người này mới mười ba tuổi..... Quá nhỏ, hấn biết hoàng đế ca ca của hấn rất muốn chính là cái gì sao? Y nguyên bản muốn đợi cho hấn mười lăm, đợi cho hấn lớn thêm một chút.

Uý Bảo Nhi suy nghĩ nghiêm túc những lời này, có chút khó xử mở miệng: “Bởi vì..... Bảo Nhi muốn vĩnh viễn cùng hoàng đế ca ca một chỗ, bởi vì..... Hoàng đế ca ca chính là hoàng đế ca ca của Bảo Nhi..... Bởi vì..... Bảo Nhi là người của hoàng đế ca ca.” Chỉ có một mình hấn gọi y là “Hoàng đế ca ca”, chỉ có một mình hấn có thể ngủ ở long sàng của y, chỉ có hấn..... mới có thể vì hoàng đế ca ca sinh cục cưng. Từ sau khi hấn sinh ra, hấn cùng y đã vô pháp tách ra.

Xoa khuôn mặt vẫn hiển thị tính trẻ con, Lưu Thao cảm thấy xe ngựa đi quá chậm. Y đã từng muốn lập người này làm thái tử, nhưng thời điểm hấn mở miệng gọi y là “Ca ca”, y liền thay đổi chủ ý, y một mực chờ hấn lớn lên, y muốn trong mắt, trong lòng người này chỉ có y, hiện tại, y chiếm được. Bảo Nhi ở trong tay y từng chút từng chút một nhiệm thượng nhan sắc, hôm nay y đem bức tranh kia vẽ nét bút cuối cùng.

” Bảo Nhi.”

“Ân?”

“Sinh cục cưng rất đau.”

Uý Bảo Nhi nháy mắt mấy cái: “Vậy thì..... Hoàng đế ca ca liền thổi thổi cho ta, tựa như thế này.....” Vù vù, vù vù, đem đau đớn của hoàng đế ca ca toàn bộ thổi đi.

Cúi đầu, môi Lưu Thao cách đôi cánh hoa đào hồng hồng nhỏ nhắn kia không tới một lòng tay.

“Tuy rằng rất đau, nhưng ta muốn người sinh cho ta thật nhiều đứa nhỏ.” Y biết y thật ích kỷ, nhưng người này nói, muốn biết làm như thế nào vì y sinh cục cưng, vậy thì y sẽ cho hấn sinh rất nhiều cục cưng, rất nhiều cục cưng của y cùng hấn.

“Hảo. Hoàng đế ca ca cấp cho ta thật nhiều cục cưng, không cần giống như cha, lấy miêu hồ lợn phụ thân.” Dứt lời, môi Uý Bảo Nhi bị người bắt được. Hấn không có phản kháng, tùy ý đầu lưỡi xâm nhập vào trong khoang miệng hấn, cướp lấy linh hồn hấn.

Ngày này, sau khi Lưu Thao ôm Úy Bảo Nhi tiến vào tấm cung liên không thấy đi ra. Ngày hôm sau, Lưu Thao thân thể không khoẻ, không có vào triều. Khi y xuất hiện tại triều, vô luận là cung nhân hay là đại thần, đều phát hiện, hoàng đế bọn họ thay đổi, nhưng đến tốt cùng là làm sao thay đổi, bọn họ lại nói không được. Chỉ có nô tài bên cạnh Lưu Thao biết, vì sao chủ tử bọn họ thay đổi. Mà ngay tại thời điểm Lưu Thao vào triều, trên long sàng của y đang ngủ một người, người nọ ghé vào trên giường, cổ lộ ra bên ngoài che kín hồng mai, cái miệng của hắn mang theo nụ cười ngọt ngào.

.....
Đang ở du hồ Lưu Thiên Tứ chạy lên boong tàu, thấy Úy Thiên cầm trên tay một phong thư, thần sắc nghiêm túc, hắn vội vàng chạy tới, nho nhỏ giọng hỏi: “Thiên Thiên?”

Úy Thiên đem tín thu hồi, sắc mặt hoà hoãn, nói: “Dụ Đầu, ngươi có nguyện ý đem cục cương giao cho Thao nhi hay không?”

Lưu Thiên Tứ trợn to mắt, không hiểu lời nói của Thiên Thiên là ý gì.

“Cục cương, Thao nhi.” Cục cương không phải đã giao cho Thao nhi rồi sao?

Úy Thiên im lặng, lúc này, cần câu bên cạnh y động đậy, y lập tức giật lên.

“A a! Thiên Thiên, cá! Cá!”

Một con cá thật lớn từ trong nước bị câu lên, Lưu Thiên Tứ hưng phấn, mạnh mẽ vỗ tay.

“Dụ Đầu, đêm nay chúng ta uống canh cá, ăn thịt bò.” Thấy Lưu Thiên Tứ cao hứng như vậy, Úy Thiên trầm nghĩ: không uống công y ở trong này câu nửa ngày.

“Cá, cá.” Lưu Thiên Tứ hồ hởi đem con cá kéo lên, mở lớn miệng nhìn con cá, giống như đã muốn thấy được món ngon thịt bò.

Úy Thiên cho người đem con cá mang đi, y ngồi xuống tiếp tục câu, quyết định câu cho Lưu Thiên Tứ thêm một con cá lớn nữa. Lưu Thiên Tứ im lặng ngồi vào bên cạnh Úy Thiên, chờ đợi.

“Úy Thiên, tiểu hoàng thúc là của ngươi; Bảo Nhi là của ta. Đời này kiếp này do ta chịu trách nhiệm. Lưu Thao.”

Úy Thiên bình tĩnh nhìn chằm chằm mặt hồ, nghĩ có nên viết một phong thư gửi về hay không, làm cho Lưu Thao nhịn vài năm nữa, dù sao Bảo Nhi bây giờ còn nhỏ. Lập tức, y lại buông tha cho ý niệm trong đầu này, Lưu Thao sẽ không làm cho Bảo Nhi chịu khổ, cho dù là một chút, hắn cũng sẽ không bỏ được.

“Dụ Đầu, còn muốn đi nơi nào?” Y muốn dùng cả đời này yêu thương chỉ một người, y biết chính mình không phải phụ thân tốt, nhưng đối với đứa nhỏ mà nói, Dụ Đầu càng cần y hơn.

“Cá.” Lưu Thiên Tứ nhỏ giọng nói, còn che miệng, sợ đem cá dọa chạy.

“Hảo, Thiên Thiên ngay tại nơi này bồi Dụ Đầu câu cá.” Bảo Nhi, cha biết cùng hắn một chỗ, con sẽ hạnh phúc, tựa như cha cùng phụ thân vậy.

.....
Ba năm sau, Úy Bảo Nhi sinh hạ nam hài đầu tiên. Hắn cả đời tổng cộng vì Lưu Thao sinh năm đứa nhỏ, ba nam hài, hai cô gái, toàn bộ là những đứa trẻ khoẻ mạnh thông minh. Theo sách sử ghi lại, ngoại trừ đứa con cả cũng chính là thái tử sau này ra, còn lại bốn đứa nhỏ đều là Úy Bảo Nhi trộm hoài thai, bởi vì sau khi hắn sinh hạ đứa trẻ đầu tiên, hoàng đế Lưu Thao đã xuống lệnh tiêu huỷ tất cả sinh tử được trong cung, chính là vì không muốn làm cho hắn thụ thai. Mà trưởng công chúa Lưu Ly không biết vì duyên cớ gì, cách hai năm lại bị Lưu Thao hạ chỉ ở trong phủ bề môn tư quá.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-duyen>